

Giới thiệu Túy Tâm Kiếm

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Túy Tâm Kiếm của tác giả Ngọa Long Sinh thuộc thể loại truyện kiếm hiệp hay đặc sắc. Trước đây năm, trang tình sử đẫm máu của võ lâm đã dẫn ghi một câu chuyện vừa thương tâm lại vừa thê thảm, khiến giới nam nhi hào kiệt mỗi khi nhớ đến phải bùi ngùi cảm động. Không biết là từ đâu đến, giữa vòm trời ân oán của giang hồ bỗng dưng xuất hiện một nữ nhi kiếm khách, nữ nhi mà tài nghệ cũng như sắc đẹp của nàng một phen làm điên đảo giới mày râu hào sĩ khắp Trung Nguyên đến miền Quan Ngoại.

Nàng đẹp, đẹp vô cùng. Cái đẹp của nàng chỉ biết khen được tiếng đẹp mà không sao mô tả thành lời được. Đã thế tài hoa nàng lại xuất chúng. Có thể nói bao nhiêu tình hoa đều vun đúc vào nàng tất cả. Nàng như một đóa nam châm, đi đến đâu là xáo trộn cho địa phương ấy. Những cuộc tranh chấp ngấm ngầm nhưng không kém hệ trọng. Những cuộc thanh trừng đẫm máu quanh quẩn đó đây của bước chân nàng không ngoài sắc đẹp vô song ấy. Bao nhiêu tay kiếm khách trẻ đẹp tình tứ cố công lặn lội theo từng bước hát hò của nàng để rồi cuối cùng cũng phải hy sinh dưới mũi kiếm nghiệt ngã của người đẹp, hoặc vì sự ghen tuông vô ý thức của đồng bọn.

Nhưng, tìm người đâu phải gỗ đá mà chẳng có lúc phải rung động. Cuối cùng nàng phải ngã gọn vào tay một trang anh kiệt tài ba để rồi đem tấm thân tuyệt giá trao trọn cho chàng. Nhưng ai học được chữ ngờ? Chính kẻ đã được cái diễm phúc mà bao nhiêu người đang ao ước lại bằng quang để ruộng bỏ nàng. Đau buồn, thất vọng, nàng lang thang suốt góc bể chân trời để tìm lại hình bóng người yêu. Nhưng hỏi ôi, hơn nửa năm sau có kẻ đã tìm thấy thấy nàng trên ngọn Hợp Lệ Sơn nơi ngoài tường thành vạn lý, với một thanh đoản kiếm xuyên ngập vào tim.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: THIẾU LÂM KINH BIẾN

Trong một đêm thu mưa giông tầm tã, ngôi Thiếu Lâm Tự hùng cư trên đỉnh Cao Sơn đột nhiên có một khách bí mật đến viếng. Người khách này muốn gặp cho kỳ được Thiếu Lâm chương môn là Phở Vân Thiên Sư. Vị thiên sư này đã bế quan không tiếp khách trên năm rồi.

Vị khách bí mật là một thanh niên vận áo xanh, quần áo ướt nhem, thoát trông có vẻ tiêu tụy bất kham, nhưng hai nhãn quan của chàng thì bén nhọn như tên, làm cho người thoát nhìn chàng phải khiếp đảm.

Thủ lãnh của toán phụ trách ngồi cạnh Từ Minh Đại Sư, cự tuyệt không chấp nhận việc vào truyền bẩm lại.

Người thanh niên ấy cười nhạt, rồi bỗng nhiên rút từ trong mình ra hai tấm thiệp trắng đưa trước mặt Từ Minh Đại Sư, nói:

-Bất luận quý chương môn có chịu tiếp kiến hay không, tấm thiệp này, tốt hơn là hãy mời người xem qua mới được.

Từ Minh Đại Sư cầm thiệp xem qua, sắc diện bỗng nhiên biến đổi.

Trên thiệp đó đề rành rẽ rằng:

“Chuyển trao đến tay Phở Vân Thiên Sư” Làm cho Từ Minh Đại Sư cả kinh không phải là hàng chữ ấy mà là một hình vẽ đề thay thế chữ ký.

Hình vẽ ấy là một quả tim vậy đầy máu đỏ. Trên có một thanh đoản kiếm xuyên qua.

Từ Minh Đại Sư neho mày bạc, rồi vội vàng đưa thanh y thiếu niên vào khách xá, và chạy vào Tri Khách Thiên Đường đưa tấm thiệp cho Tri Khách Trường Lão.

Tri Khách Trường Lão vừa bị gọi giật ngược thức dậy và còn đang dụi mắt.

Nhìn tấm thiệp, Tri Khách Trường Lão cả kinh choàng dậy và lập tức chạy bay vào Đạt Ma Viện, đưa ngay cho Thủ Tòa Trường Lão.

Thủ Tòa Trường Lão cũng biến sắc mặt, hơi do dự phút, đoạn gõ cửa xin vào diện kiến chương môn Phở Vân Thiên Sư.

Nơi tịnh xá Di Đà, Phở Vân Thiên Sư đóng cửa tu niệm đã được năm rồi, nghe báo cáo lập tức ra lệnh mở cửa cho Thủ Tòa Trường Lão là Phở Huệ Thiên Sư vào yết kiến. Cửa Tịnh Xá Di Đà mở trừ khi có chuyện trọng đại hoặc bất đắc dĩ, còn những chuyện khác đều do Thủ Tòa Trường Lão phụ trách.

Thủ Tòa Trường Lão chẳng kịp bấm báo, trước tiên đem thiệp giao liền.

Phở Vân Thiên Sư vừa nom qua, đôi mày bỗng nhiên khóa chặt, mười ngón tay hơi run, mở thiệp ra xem.

Trên thiệp chỉ đề hai câu:

“Truyền thiệp gởi ý, kỳ dư gặp mặt Văn thiếu hiệp sẽ nói sau”.

Phổ Văn Thiền Sư ngẩn nhìn giấy lâu, thou dài hỏi:

-Người đưa thiệp ở đâu nhỉ?

Thủ Tòa Trưởng Lão vội chấp tay:

đã mời hấn vào khách xá đợi mạng. Tầm thiệp này chẳng là của Túy Tâm Tiên Tử hay sao?

Phổ Văn Thiền Sư cất tiếng niệm phật rồi chậm rãi nói:

-Người chết rồi há dễ hồi sinh, nhưng ... nói đến đây lời nói đột nhiên ngưng lại, lão suy nghĩ giấy lâu, lập tức biến sắc nói nhanh -Hãy mau dẫn người truyền thiệp vào La Hán Đường! Thủ Tòa Trưởng Lão vâng dạ, đoạn bước nhanh ra ngoài.

Cách đây không lâu, thanh y thiếu niên được Trí Khách Trưởng Lão dẫn dắt xuyên qua không biết bao nhiêu cung đài và điện để đến một nơi sau cùng là La Hán Đường.

La Hán Đường đã được Phổ Văn Thiền Sư hạ lệnh cho bốn tên hầu cận cấp tốc triệu tập hơn mười vị cao thủ của bốn môn âm thầm mai phục bốn phía phòng khi bất trắc Trong La Hán Đường, trừ ra Phổ Văn Thiền Sư đến trước ngồi đợi không có một người nào khác. Bốn tên hầu cận tay cầm trường kiếm đứng sát trước cửa. Trí Khách và Thủ Tòa Trưởng lão đều bị cản lại, chỉ có thể đứng ngoài cửa nghe ngóng.

Thanh y thiếu niên như chẳng để ý đến sự phòng bị, nghênh mặt bước vào như chỗ không người, đi một mạch thẳng vào điện. Chỉ thấy một lão tăng gầy đét, tuổi hơn bảy mươi, đang đứng giữa điện chấp tay vái chào:

-Phải Văn thí chủ đấy chẳng?

Thanh y thiếu niên chấp tay đáp lễ:

-Tại hạ Văn Tử Lăng, lão thiền sư đây chắc là đương kim Thiếu Lâm Trưởng Lão?

-Lão chính thị là Phổ Văn Thiền Sư.

Văn Tử Lăng nhân quang vụt sáng rực. Nơi khóe miệng bỗng nở một nụ cười.

-Tầm thiệp ấy lão thiền sư đã xem qua rồi chứ?

Phổ Văn Thiền Sư niệm phật đáp:

-Trên thiệp ấy lời nói chẳng rành mạch cho mấy. Có câu kỳ dư gặp mặt Văn Thiếu Hiệp sẽ cho biết sau là ngụ ý thế nào?

-Rất đúng, có người nhờ tại hạ chuyển giao thư này, một trao đổi giữa tại hạ và thiền sư sau khi gặp mặt.

Phổ Văn Thiền Sư nóng nảy dò hỏi ngay:

-Lão có thể hỏi là người nhờ đưa thí chủ đưa thư đến đây là ai?

Văn Tử Lăng lạnh nhạt trả lời:

-Người truyền thư ấy muốn tại hạ giữ bí mật, xin thứ lỗi cho không thể nói ra được ! -Vậy thí chủ nói rõ câu chuyện trao đổi ấy là thế nào?

-năm về trước, tòa Văn Gia Bảo bị mười mấy tên bịt mặt có võ công bao vây cùng hãm, trong Văn Gia Bảo trừ bảo chủ Nhất Kiếm Phiêu Thiên Văn Tín Hùng tất cả gia quyến và thuộc hạ bảy mươi ba nhười đều bị tàn sát. Danh sách của mười mấy tên bịt mặt ấy mong lão thiền sư nên giao cho tại hạ, đây là ý muốn của người trao thư cho tại hạ chuyển lời cùng lão thiền sư.

Phổ Văn Thiền Sư chấp tay niệm phật đáp:

-Lời hỏi của thí chủ có hơi kỳ quái rồi, cái cheat của nhất kiếm Phiêu Thiên Văn Bảo chủ lão nghe qua rất là đau đớnnhưng làm sao có danh sách của bọn hành hung được? ... Vậy thí chủ là người kế nghiệp của Văn Bảo chủ?

-Không phải đâu! Văn Bảo chủ là sư phụ của tại hạ ... chàng ngưng giấy lát rồi nói tiếp:

-Trong giới giang hồ đồn đãi rằng:

Lúc Văn Gia Bảo gặp tai nạn, thì lão thiền sư đang làm khách tại nhà ấy, cho nên người ta quả quyết rằng:

duy chỉ có lão thiền sư đây là biết được bọn ấy mà thôi.

-Chuyện đồn đãi nơi chốn giang hồ đâu có lấy chi mà tin chắc cho được?

Văn Từ Lăng đột nhiên cười lớn:

-Rất đúng đấy, chuyện đồn đãi ở chốn giang hồ đâu có thể nào tin chắc được, cũng như mười bảy name về trước đây, có lời truyền tụng rằng túy Tâm Tiên Từ tự sát vì tình, nhưng thật ra thì chẳng có như thế, và Túy Tâm Tiên Từ hiện nay vẫn còn sống trên đời này ... Phở Văn thiền sư sắc diện biến đổi mấy lần, trầm giọng:

-Chỉ đơn đưa vào một tấm danh thiếp, lão làm sao tin người được?

-Thì ra thiền sư muốn xem tin vật đó lắm sao?

Nói xong chàng liền nhẹ hươu thanh đoản kiếm lean, một ánh sáng quang chiếu diệu chói mắt. Cả tòa La Hán Đường đều tràn ngập một luồng khí lạnh thấu xương.

Phở Văn thiền sư nhẹ thở dài, nhanh nhẹn thò tay vào túi rút ra một dải lụa vàng cuộn tròn trao cho Văn Từ Lăng:

Đanh sách chỉ có một bản này mà thôi, người hãy lấy đi ! Văn Từ Lăng cười nhạt nói:

-Thì ra lão thiền sư đã có mạng sẵn ở bên mình à?

Chàng đưa tay tiếp lấy, ngó sơ qua, rồi cất vào trong túi áo.

Chỉ nghe Phở Văn thiền sư trầm lặng giây lát lâu rồi cất tiếng:

-Những vật quan trọng như thế này lão đâu dám giao cho ai cất giữ đâu ! -Nhưng tại sao lão thiền sư lại chối rằng chẳng biết?

-Lão giờ đây chẳng giải thích chi cho nhiều, vậy Văn thí chủ đem thiếp đến đây là có ý gì?

Văn Từ Lăng cười dừng dừng:

-Người nhờ tại hạ mang thư đến đây, ý muốn nhờ lão thiền sư giúp ra tay mời tất cả chưông môn của bảy đại môn phái đương thời, đứng vào ngày rằm trung thu tháng tám, trước canh ba tề tựu đông đủ tại Thiếu Lâm tự này, nếu thiếu một người thì ... Chàng gằn giọng tiếp:

-Người ấy có nói rằng:

Sẽ đem cơ nghiệp của Thiếu Lâm tự nghìn năm nay, và tất cả 0viện phái Thiếu Lâm và tất cả tánh mạng của giới tăng lữ để thay thế... Phở Văn thiền sư trợn tròn đôi mắt, nhưng vệt ảo não than dài:

-Vậy thì phiền Văn thí chủ hãy chuyển lời cùng người, lão tăng sẽ tuân mạng và làm theo đúng như lời đã dặn.

Văn Từ Lăng tay nắm chặt thanh đoản kiếm, sắc diện nghiêm trọng:

-Tại hạ cũng có việc là nhờ thiền sư đưa ra khỏi sơn-môn để khỏi gây thêm trận quyết đấu chẳng cần thiết.

Phở Văn thiền sư chẳng chút do dự gật đầu:

-Chuyện này tự nhiên là phải thế. Lão sẽ vì thí chủ mà dẫn đường cho.

Nói xong lão đi trước dẫn đường. Hai người vừa ra khỏi La Hán Đường thì trước mặt bỗng thấy áo cà sa phát phới, một làn sóng như trời tràn ngập cả đường đi.

Đi đầu là Đạt Ma Viện Thủ Tòa trưởng lão, kế tiếp là bốn vị hộ pháp, kế nữa là mười sáu vị điện chủ, đệ nhất Lưu cao tăng ở trong Thiếu Lâm tự này hầu hết đều có mặt.

Khi thấy chưông môn vừa bước ra khỏi viện, toàn thể có mặt đều nín im phăng phắc. Người người đều chấp tay kính lễ, nhưng không một ai chịu dang ra để nhường lối đi.

Phở Văn thiền sư niệm phật, đoạn cất tiếng hỏi -Các vị tụ tập ở đây có ý gì?

Thủ Tòa trưởng lão Phở Huệ thiền sư bước đến cúi đầu:

-Hãy thứ lỗi cho hạ tòa nói những lời vọng ngôn:

Thiếu Lâm phái của chúng ta sáng lập đã hơn nghìn năm nay rồi, bấy lâu nay đều được giới võ lâm tôn sùng kính nể, mà để một gã thiếu niên kiêu ngạo muốn gì được nấy, tùy ý đi lại, chẳng hóa ra làm mất mặt của phái Thiếu Lâm, và làm cho tất cả quần hùng trong thiên hạ đối với môn phái chúng ta mất

sự tin tưởng đi chẳng! -Giọng nói của lão có vẻ kích động vô cùng, và cũng xuyên qua lời nói trên, hiển nhiên là toàn người ngoài cửa đều nghe rõ lời đối thoại của hai người trong viện.

Phổ Văn thiền sư thần sắc trầm mặc, đứng im lặng như pho tượng, ngưỡng mặt nhìn trời, lẩm bầm lấy một mình:

-Uy danh của Thiếu Lâm phái chẳng phải là bị hủy diệt hôm nay, mà là mười bảy năm về trước đã bị hủy diệt mất rồi... Nói đoạn lão vung tay áo rồi sấn bước tới trước Tất cả các vị trưởng lão đều biến sắc, đồng bước vệt sang hai bên.

Phổ Văn thiền sư vẫn không dừng bước, tiếp tục tiến tới.

Bốn vị hộ pháp vừa thối lui, vội đồng thanh cất tiếng:

-Hạ tòa chúng tôi thật thất lễ, nhưng chỉ mong chưong-môn đại huynh chấp nhận việc! Phổ Văn thiền sư dừng bước:

-Bốn vị yêu cầu việc gì?

-Hạ tòa chúng tôi chẳng dám vi phạm luật pháp của chưong môn, nhưng chúng tôi mạo muội ra ý kiến này, trước khi Văn thích chủ rời khỏi nơi đây, xin cho thỉnh giáo vài chiêu.

Phổ Văn thiền sư hơi nheo mày, quay sang Thiếu Tăng:

-Việc này còn đòi xem ý kiến Văn thiếu chủ sao mới được Nói xong, từ từ bước sang một bên vài bước, hiển nhiên là đối với chuyện này đã có ý chấp nhận.

Văn Từ Lăng thần sắc lạnh như băng, cười nhạt:

-Bốn vị đồng một lúc đưa ra ý kiến ấy, tại hạ dù sao cũng ráng lãnh giáo của bốn vị vài chiêu.

Thủ lĩnh của bốn vị hộ pháp là Giảng Long Tôn Giả chấp tay niệm phật:

-Thiếu lâm phái từ trước đến giờ chẳng ý đồng hiệp yếu, vậy trận thou sức này ta lãnh giáo trước tiên.

Văn Từ Lăng vụt quát lean:

-Tại hạ chẳng the ách chờ lâu, bốn vị hãy mau rút khí giới ra mau.

Nói xong, chàng rút thanh đoản kiếm ra sẵn sàng hờ đợi.

Giảng Long và Phục Hồ hai vị hộ pháp đưa mắt trao đổi ý kiến đoạn mỉm cười nói:

-Văn thí chủ đã có ý như thế, chúng tôi cung kính mà tuân mạng! Vừa nói xong, soạt! Soạt!, bốn vị đồng rút trong người ra bốn lưỡi đao sáng loáng, đồng lượt dùng thế Bát Vương Phong Vũ, phân ra tên hậu tấn công Văn Từ Lăng.

Văn Từ Lăng chẳng chút sợ hãi, đột nhiên cất tiếng cười lớn -Bốn vị thiền sư hãy cẩn thận, xin thou lỗi cho tại hạ hơi mạnh tay nhé.

Vừa nói, tay chàng vừa vung kiếm lean, một luồng hàn quang vụt tỏa ra mấy trượng.

Trong khi kiếm quang vừa tỏa ra, một tràng tiếng keng! keng! Cũng theo đó mà vang lên.

Văn Từ Lăng chẳng muốn quyết đấu, chỉ giao thủ có một chiêu, rồi đẳng thân nhảy rọt ra xa hơn ba trượng, thoát ly ra khỏi vòng chiến đấu.

Tất cả quần tăng Thiếu Lâm đều cả kinh thất sắc, muốn buột miệng kêu lên thì ra bốn thanh đao thép tốt của bốn vị hộ pháp đều bị cắt đứt hết một đoạn chỉ còn một đoạn ngắn cầm nơi tay mà thôi.

Phổ Văn thiền sư vẫn với sắc diện trầm lặng, dường như là đã biết trước việc này rồi, niệm A Di Đà Phật, đoạn quay về phía quần tăng đang biến sắc bảo:

-Các ngươi vẫn chưa chịu thối lui hay sao?

Bốn vị hộ pháp mặt đỏ như gấc, đồng ném khúc đao còn lại, hướng về phía sau tự, rút lui.

Phổ Văn thiền sư lại niệm phật nói:

-Bốn vị hộ pháp tôn giá là nhất lưu cao thủ của bản tự, còn không chịu nổi một chiêu của thí chủ, kỳ như những người khác thì chắc khỏi nói đến rồi. Nay việc cấm môn của lão vẫn chưa đủ, xin thứ lỗi cho lão chưa thể đi xa được.

-Văn Từ Lăng không nói lời nào, cung hai tay thi lễ, đoạn giữa hai bức tường người, chàng rào bước đi nhanh ra khỏi môn-tự.

Sau khi Văn Từ Lãng đi xa rồi, bốn vị hộ pháp đồng bước tới phủ phục trước mặt Phở Văn thiền sư nói:

Đanh dự của Thiếu Lâm đã bị hạ tòa làm bại hoại mất rồi, bây giờ chỉ còn cách là thác để tạ lỗi với các tổ sư, hạ tòa chúng tôi giờ đây cáo biệt chư môn sư huynh! Nói xong, mỗi người đồng giờ hữu chuông đình tự sát.

Phở Văn thiền sư lắc đầu nói:

-Hãy khoan!... giờ đây không phải là lúc để nói về uy danh và tăm tiếng nữa, phải biết rằng giới võ lâm sắp có đại biến. Nếu như giữ cho kỳ được cơ nghiệp của tổ sư chúng ta để lại, ấy mới là chuyện phải làm gấp rút.

Nhân quang của lão rảo qua một lượt, đoạn lăm bắm tiếp:

-Nếu nói rằng:

cheat để tạ tội, thì mười bảy năm về trước ta đã làm rồi.

Phở Huệ thiền sư gật gật đầu, đoạn quay qua bốn vị hộ pháp nói:

-Giờ đây có một việc còn quan trọng hơn là chết. Bốn vị sư đệ có chịu được sự gian nan cực khổ không... giọng nói đến đây thu lại thực nhỏ như chỉ để đủ cho bốn vị hộ pháp nghe:

-Hãy theo dõi cho kỳ được gã Văn Từ Lãng kia. Chú ý những người hấn tiếp xúc.

Giảng Long tôn giá than nhỏ:

-Văn Từ Lãng võ công cao thâm, chỉ sợ e chúng tôi khó mà đảm nhận việc ấy! Phở Huệ thiền sư chậm rãi nói:

-Văn Từ Lãng, thân thủ võ nghệ tuy thuộc vào hạng thượng thặng, nhưng ưu thế của hắn vẫn chỉ ở nơi thanh đao kiếm. Nếu bốn vị sư đệ nếu chịu thi triển cái tuyệt học của phái Thiếu Lâm chúng ta thì sự hàng phục cũng chưa biết là có thể về phần ai đây.

Lão cảm khoái thờ dài, đoạn nói tiếp:

-Huống chi ngoài trừ bốn vị, trong bốn tự này, còn có ai mà đảm nhiệm việc ấy cho vừa sức đâu?

Thủ Tòa trưởng lão vội tiếp lời:

-Bốn vị nếu còn chần chờ chờ cho Văn Từ Lãng đi khỏi phần viên của chùa này quá xa, tới chừng đó muốn truy lùng cũng không phải là chuyện dễ dàng rồi đấy.

Bốn vị hộ pháp liếc mắt nhìn nhau nói:

-Chúng tôi xin tuân pháp lệnh! Nói xong bốn tăng đồng đồng thân nhảy vọt lên, phút chốc bóng bốn người mất hút sau cơn mưa gió.

Phở Văn thiền sư đứng lặng giây lâu, đoạn cất tiếng nói:

-Hãy chuẩn bị để truyền thơ nhé...! O Phở Văn thiền sư vừa đến đại hùng bảo điện thì kẻ tã người hữu đã chuẩn bị xong văn phòng tu bửu. Ở bên đã để sẵn lòng trục, trong có nhốt bảy con bò câu đưa thơ.

Phở Văn thiền sư cầm bút thảo nhanh bảy lá thư, đoạn đưa cho thủ hạ buộc chặt vào chân bảy con bò câu, rồi thả chúng ra. Bò câu đã được huấn luyện sẵn, nên khi thả ra chúng liền bay bổng lên hướng ra tứ phía. Trong phút chốc đã biến mất dạng.

Đại hùng lúc bấy giờ đã vắng lạnh. Chỉ còn bốn tên hầu cận và Thủ Tòa trưởng lão cùng với Phở Văn thiền sư.

Phở Văn thiền sư lo lắng thờ dài, cất tiếng nói:

-Phở Huệ sư đệ! Ta bây giờ lập tức phải đi xa. Ta giao trọng trách cho sư đệ trông coi tất cả! Thủ Tòa trưởng lão nghe qua, kinh ngạc nói:

-Chư môn sư huynh chẳng lẽ đã truyền thơ cho bảy đại môn phái là hẹn các chư môn đứng vào rằm trung thu hội họp tại Thiếu Lâm tự này rồi hay sao?

Phở Văn thiền sư lắc đầu nói nhỏ:

-Không phải như vậy đâu. Trong thơ đại ý là mời họ lập tức khởi hành đồng đến Hiệp Lệ Sơn hội ngộ.

đồng đến Hiệp Lệ Sơn đấy à?

-Phải đấy! Ta phải cấp bách xét cho ra việc, rồi sau mới có thể quyết định làm cách nào để đối phó với tai họa sắp đến.

Thủ Tòa trưởng lão nghiêm trọng đáp:

-Hạ tòa sẽ tận dụng hết tất cả khả năng để là tròn sứ mạng của sư huynh giao phó. Nhưng thừa sư huynh:

vấn đề mà tiểu đệ còn đang thắc mắc là:

Túy Tâm Tiên Tử hồi từ mười bảy năm trước vẫn chưa chết ư?

Phổ Văn thiền sư nheo mày giây lâu đoạn nói:

đây là việc đại bí mật của giới võ lâm mà từ ngàn năm nay chưa từng có. Túy Tâm Tiên Tử đã tắt thở hơn mười ngày mà thi thể vẫn còn hơi nóng. Thanh đao kiếm cắm xuyên qua tim mà không có giọt máu chảy ra.

Lão buông tiếng thở dài, đoạn chậm rãi nói:

-Nếu như sau này có một trận đẫm máu rừng rợn, đều là do ta lúc ấy có ý niệm sơ suất mà ra. Ấu cũng là nhân quả luân hồi. Và là một việc chẳng có biện pháp nào tránh khỏi.

Nói đến đây, Phổ Văn thiền sư khắc khổ cười, rồi tiếp:

-Câu chuyện mặc dù là thế. Nhưng ta vẫn cố gắng tận lực mà làm, để ngăn cản tai họa sắp đến. Nhược bằng, sức ta không đủ thì cũng đành phó thác cho trời... Trước ngày trung thu ta và các đại chưởng môn sẽ cùng về đến Thiếu Lâm tự này.

Nếu đúng ngày hẹn mà chưa về tới, thì việc ứng biến sẽ do sư đệ đảm trách.

Nói xong lão rút từ trong tay áo ra phật ấn bằng lục ngọc. Trình trọng dùng hai tay nâng cao lên giao cho Phổ Huệ thiền sư.

Phổ Huệ thiền sư nghiêm trang vái lạy, đoạn đưa tay tiếp lấy Thiếu Lâm Chưởng Môn Pháp Ấn rồi trân trọng cất vào tay áo.

Phổ Huệ thiền sư hơi trầm ngâm rồi nói:

-Trước khi ra đi ta có hai lời căn dặn:

điều thứ nhất là viết ta rời khỏi Thiếu Lâm tự phải tuyệt đối giữ kín. Điều thứ hai là bảo vật truyền lại nhiều đời, phải phải thêm cao thủ để phòng giữ. Nếu như ta chẳng may về kịp thì trước ngày rằm tháng tám phải đem ngọc ấn tìm nơi khác an toàn hơn mà cất giữ. Còn tất cả việc khác sư đệ nên tùy cơ ứng biến mà đối phó.

Thủ Tòa trưởng lão nhất nhất vâng dạ, trong lòng không khỏi cảm động và lo lắng. Âm thầm liếc nhìn Phổ Văn thiền sư, đoạn ân cần nói:

-Chưởng môn sư huynh nên cho theo vài tay cao thủ để phòng khi bất trắc! Phổ Văn thiền sư xua tay nói:

-Người đông lại dễ dàng sinh chuyện. Bốn người hầu cận ta vẫn để họ ở lại giữ Di Đà Tinh xá, cũng như ta bình nhật bề quan. Ta chỉ cần một mình là đủ.

Thủ Tòa trưởng lão định nói thêm vài lời, nhưng Phổ Văn thiền sư chẳng kịp đợi lâu, miệng niệm phật đoạn nói:

-Sư đệ hãy thận trọng! Ta đi đây.

Vừa nói lão vừa phi thân nhảy vọt lên không, phút chốc bóng Phổ Văn thiền sư như vệt khói vàng xuyên qua làn mưa tầm tã và mất hút theo đám mây mờ.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: PHONG BA VÂN VŨ

Sau trận thử sức và kích động đến cực độ. Văn Từ Lăng thoát ly ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Từ Lăng là một thiếu niên tuổi rất còn nhỏ. Chỉ dựa vào tám danh thiếp và thanh đao kiếm, thế mà nửa đêm xâm nhập Thiếu Lâm tự dùng uy lực áp

bức Phở Vân thiền sư phải mở cửa tiếp kiến. Trước khi từ giả lại xuất chiêu thử sức làm cho bốn vị hộ pháp phải tán đờm kinh hồn. Đại sự này sẽ làm cho cả giới võ lâm phải rúng động.

Chuyện như thế đáng lẽ làm cho chàng kêu ngao từ hào. Nhưng không! Chàng vội về mặt lo âu, đôi mày kháo chặt, chỉ làm lui bay biến dưới cơn mưa gió rít.

Đi độ canh, chàng đã dẫn dưới chân núi Hồng Lĩnh Cách đây không xa, sông Huỳnh Hà đang cuộn cuộn chảy, chàng vội đưa tay vuốt những giọt nước mưa trên mặt xuống, đoạn từ từ rảo bước theo dọc dòng sông.

Lúc bấy giờ mưa vẫn rơi tầm tã, chỉ cách xa vài trượng là đã xem không rõ cảnh vật trước mặt. Chàng bị nước thấm từ đầu đến chân, nên những luồng gió lạnh từ xa quét đến, tuy chàng cố nén, nhưng không khỏi phát run lên cầm cập.

Một căn nhà cỏ vụt hiện ra trước mặt. Chàng vội rảo bước đến đấy, định núp vào cho qua đờ cơn mưa.

Bỗng nhiên một tiếng trong trẻo vang lên bên tai chàng:

-Cái anh chàng ngốc kia ơi hãy mau lên thuyền đi thôi.

Văn Từ Lăng giật mình ngoái lại, chàng định thần nhìn kỹ thì thấy một tiểu đình đang đậu ở bờ sông. Chẳng chút chậm trễ, chàng nhún ai nhảy vọt lên thuyền.

Chiếc thuyền con ấy có một-cái mũi nhỏ chỉ vừa đủ để cho hai người ngồi. Một thiếu nữ yêu kiều xin đẹp vận áo màu lục đang ngồi ở giữa khoang thuyền. Nom thấy Văn Từ Lăng vừa để chân đến đầu thuyền, vội ngọt ngào cười nói:

-Chúng mình hãy khai thuyền đi thôi! Văn Từ Lăng thấy thuyền chẳng có chèo mà cũng chẳng có sào, liền đứng tần ngần ra, chưa biết phải làm thế nào.

Lục y thiếu nữ vẫn ngọt ngào cười và giải thích:

-Một-chiếc thuyền con như thế này chỉ cần dùng đến nội lực đẩy ngược thì chúng mình có thể sang bên kia bờ một-cách dễ dàng. Hà tất phải dùng đến chèo làm chi cho nhọc! Văn Từ Lăng như sức tỉnh, vội dùng song chường đánh vào mé bờ. Một tiếng ầm vang dội, một-cây nước bắn tung lên cao hơn một-trượng. Chiếc thuyền nhỏ ấy vọt chao mạnh một-cái. Sức đẩy ngược của chường phong thúc mạnh, thuyền rẽ sóng nhắm thẳng hướng bờ sông đối diện, chạy nhanh như tên bắn.

Từ Lang tiếp tục tung chường kế tiếp. Chỉ trong vòng chốc lát, thuyền đã đến bên kia bờ.

Thuyền gần cập bờ, Từ Lăng phi thân nhảy vọt lên trước. Lục y thiếu nữ ung dung nói gót theo sau. Khi hai người vừa đặt chân lên bờ, thì chiếc thuyền không người điều khiển, sắn trớn như bay phóng thẳng đâm mạnh vào bờ. Một tiếng ầm vang dội, thuyền vỡ tung ra từng mảnh. Trong phút chốc bị nước cuốn trôi đi mất dạng.

Văn Từ Lăng chăm chú nhìn dòng nước chảy cuộn cuộn, vọt cất tiếng nói:

-Cô nương đã có lời hẹn cùng tôi gặp mặt tại căn nhà cỏ bên bờ sông, tại sao lại đột nhiên thay đổi, cấp tốc vượt sông Huỳnh Hà này là có ý gì?

Lục y thiếu nữ mỉm cười đáp:

-Ồ! Lý do rất đơn giản là tôi chẳng muốn có người khác theo dấu mà đuổi theo công tử đấy thôi.

Văn Từ Lăng hơi hùng hổ lắm bảm:

-Hay là lão đầu trọc Phở Vân chứ gì?

Lục y thiếu nữ lắc đầu nói:

-Lão đầu trọc Phở Vân còn có nhiều việc hơn, chắc là không rảnh để theo vết công tử đâu. Tôi đoán có lẽ là một-toán cao thủ của Thiếu Lâm.

Văn Từ Lăng rã mắt nhìn quanh, cười nói:

-Cô nương làm sao mà đoán ra việc ấy?

-Chính tôi đã nghe được mà bị... Văn Từ Lăng càng cười to:

-Cô nương có lẽ là thuật thông nhĩ tái sanh rồi đấy! Chàng tự nghĩ thầm, khi chàng đến chân núi Hồng Lĩnh thì lục y thiếu nữ hãy còn ở dưới thuyền. Và lại trời lúc ấy mưa to gió lớn, cho dù có người theo dõi phía sau mình đi nữa, thì nàng cũng khó mà nghe thấy được.

Lục y thiếu nữ vụt nghiêm sắc mặt hỏi:

-Văn Từ Lăng! Thị và thánh lực của chàng nghe và thấy được bao xa nhỉ?

Văn Từ Lăng tự phụ đáp:

- Trong vòng một trăm trượng có thể nghe được tiếng lá rơi, còn cô?

Lục y thiếu nữ cười nói:

- Tôi đây à! Tôi có thể nghe được tiếng lá rơi trong vòng một nghìn trượng.

Đoạn nàng đưa tay chỉ nước sông cuộn cuộn nói:

- Mấy tên trộm trọc đầu ấy chưa học được phép đẳng bình độ thủy mà qua sông.

Nếu khi chúng tìm được thuyền thì chúng mình đã đi xa rồi.

Đột nhiên! Một tiếng nói từ đằng xa vọng lại:

- Chưa hẳn là thế đâu cô bé ơi! Văn Từ Lăng cả kinh, trầm giọng quát to:

- Ai đây? Dám cả gan nghe trộm lời nói của bản cô nương hả! Lục y thiếu nữ vội quay mình, dùng thủ pháp cực mạnh tung một chưởng về phía ngọn của một cây cổ thụ cách đây hơn ba chục trượng.

Nhưng sau khi chưởng phong phát ra, một tiếng cười ha hả lại nổi lên, rồi vụt im bật.

Lục y thiếu nữ “hử” một tiếng, quay về phía Văn Từ Lăng nói:

- Chúng mình hãy đi thôi! Phải tìm chỗ trú mưa trốn gió trước rồi mới toan tính việc khác.

Văn Từ Lăng nheo mày hỏi:

- Còn kẻ lạ mặt ấy?

- Người ấy đã đi xa rồi, thân pháp của hắn nhanh hơn chúng ta gấp mấy lần, dù có đuổi cũng không kịp.

Văn Từ Lăng kinh ngạc thốt:

- Chẳng lẽ lại là bọn Thiếu Lâm ư?

Lục y thiếu nữ bật cười đáp:

- Tuyệt đối là không phải, dù rằng đó là tên trọc đầu Phở Vân đi nữa cũng không có một thân pháp nhanh như vậy được.

- Nếu như thế thì hẳn là ai mới được chứ? Và đến đây có ý gì?

Lục y thiếu nữ dường như chẳng để ý cho mấy, chỉ mỉm cười đáp:

- Trong giới võ lâm, những kẻ có võ nghệ cao cường không ít. Hẳn ta cố nhiên không muốn cho chúng ta gặp mặt, thì chúng ta cũng đừng nên để ý đến hắn làm gì cho mệt-xác.

Nói xong hướng về phía trước rảo bước.

Lục y thiếu nữ lúc bỏ thuyền lên bờ có mặc thêm một chiếc áo che mưa, cho nên mặc dù gió mưa ào ạt cũng đỡ hơn. Văn Từ Lăng lúc này ướt như chuột lột.

Hai người lặng lẽ cất bước vượt qua hơn một dặm đường lầy lội, đến một khu rừng. Trong đám cây thưa đột nhiên xuất hiện một tòa cổ miếu đồ nát. Lục y thiếu nữ chẳng cần hỏi sự đồng ý của Từ Lăng, tự rảo bước đi vào trước.

Cửa sơn môn của tòa miếu đã đồ nát hết, nhưng Đại Hùng Điện vẫn còn nguyên vẹn. Hai người bước vào đến chánh điện thì thấy nhện giăng tứ phía, xem ra cũng hơn mười năm rồi chẳng có nhang khói.

Văn từ Lăng lau sơ mấy giọt nước mưa trên mặt, đoạn từ trong tay rút ra thanh đoản kiếm, trao cho Lục y thiếu nữ và nói:

- Tại hạ may mắn là đã hoàn thành xong nhiệm vụ. Đã đem thiếp và khẩu tin truyền giao tận cho tên lão trọc Phở Vân. Thanh kiếm này tại hạ xin trao trả lại cho cô nương.

Lục y thiếu nữ đưa tay đỡ lấy thanh kiếm và nói:

- Còn danh sách của bọn hung thủ chắc công tử đã lấy được rồi chứ?

Văn Từ Lăng nghiêm giọng trả lời:

-Cô nương chắc đã biết trước rằng danh sách ấy là hoàn toàn vô dụng rồi mà?

Lục y thiếu nữ mỉm cười đáp:

-Tôi sẽ ch công tử biết được hung thủ của nhà họ Văn là ai là được rồi.

-Nhưng tại sao cô muốn tôi phải đòi cho kỳ được danh sách? Thì ra cô nương đã phỉnh gạt tôi đấy ư?

Lục y thiếu nữ mỉm cười nói:

-Nếu tôi có ý phỉnh gạt thì ngay ở Chunh Nam Sơn đâu có ra tay cứu công tử làm gì?

Văn Từ Lăng mặt vụt ửng đỏ, nín lặng chẳng nói lời nào. Chẳng nhớ lại cùng Lục y thiếu nữ quen biết nhau lúc ấy là hơn nửa tháng về trước. Chẳng một mình vượt qua chân núi Chung Sơn, trong lúc bất cẩn, bị con rắn thất độc “kim truyền nương” cắn phải. Trong khoảng khắc nọc độc phát lên đã được nàng ra tay cứu thoát lại mạng.

Chàng nín lặng giây lâu, đoạn thốt:

-Lời nói của cô nương rất đúng. Dù rằng có phỉnh gạt tại hạ đi nữa thì chẳng có sao đâu, vì tôi vẫn còn nợ cô nương một ơn cứu mạng.

Lục y thiếu nữ dịu dàng cười nói:

-Bây giờ, tôi xin hỏi công tử một câu:

tên gác trọ đầu Phở Văn ấy là sao mà có được danh sách này?

Văn Từ Lăng lạnh lẽo đáp:

đây là bản danh sách giả, chẳng dùng làm gì được cả, nhưng tên tuổi trong danh sách ấy tồn là lục lâm thảo khấu đã thác cách đây ba bốn năm rồi. Hiển nhiên là tên gác trọ ấy đã lợi dụng để che dấu một sự thật chứ gì?

-Nhưng tại sao lão lại làm vậy nhỉ?

-Ồ! Việc ấy tại hạ còn đang phân vân suy luận đây.

-Nếu như việc này chẳng có quan hệ thì lão hà tất cũng phải tạo ra một bản danh sách giả. Huống chi, Văn Gia Bảo bảy mươi ba mạng người bị tàn sát, lão đã có mặt tại đây thì đương nhiên lão phải chủ trương duy trì sự công bằng nhân đạo, ra tay ngăn chặn sự tàn sát giả mạo ấy. Tại sao ngược lại còn giúp bọn ấy che giấu là có ý gì?

-À! ... chẳng lẽ lão Phở Văn ấy là... -Nếu như tôi suy đoán không lầm thì chính lão ta là người của bọn hung thủ ở Văn Gia Bảo.

Văn Từ Lăng cả giận nguyền rủa ken két nói:

-Nhưng bọn hung thủ rất đông kia mà! Hiện nay chúng ở đâu?

Lục y thiếu nữ phì cười đáp:

-Chàng sao ngốc thế? Tự nhiên đã tìm ra người chủ mưu thì còn sợ gì không tìm được bọn thủ hạ của hắn hay sao?

Văn Từ Lăng dậm chân nói:

-Lời nói của cô nương rất đúng. Đa tạ cô nương đã chỉ điểm. Thôi tại hạ xin cáo từ nhé! Lục y thiếu nữ vội vàng nói:

-Hãy khoan! Công tử bây giờ muốn đi đâu?

Văn Từ Lăng ngang nhiên đáp:

-Lại Thiếu Lâm tự tìm lão đầu trọ Phở Văn mà báo thù.

Lục y thiếu nữ lắc đầu cười nhạt:

-Trong Thiếu Lâm tự, chúng tăng hơn ngàn, cao thủ rất đông. Nếu thật tình mà giao đấu, thì sợ công tử khó mà hơn được. Huống chi, theo tôi phán đoán, thì lão đầu Phở Văn đã rời khỏi Thiếu Lâm tự rồi.

-Ồ! Rời khỏi Thiếu Lâm tự à? Lời nhắn nhủ của cô nương chẳng là muốn lão triệu tập bát đại chưởng môn đến Thiếu Lâm tự hay sao?

Lục y thiếu nữ vụt bật cười khanh khách:

-Hiện tại từ đây đến trung thu hãy còn hơn một tháng. Lão Phở Văn còn nhiều thời giờ để mưu đồ việc khác. Bây giờ có lẽ lão đã thông tri cho chương môn của bát đại môn phái rồi.

Văn Từ Lăng nheo mày nói:

-Nếu quả thật lão đã rời Thiếu Lâm tự thì khó mà tìm cho ra tông tích của lão.

Xem ra phải đợi đến ngày trung thu rồi.

Lục y thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt từ lăng, duyên dáng cười nói:

-Chẳng cần đợi đến trung thu, chúng mình sẽ tìm gặp lão một cách dễ dàng.

Nàng nhếch mép cười bí mật, đoạn nói tiếp:

-Cũng có thể là tóm được tất cả bọn hành hung nữa Văn Từ Lăng nghe qua rất đỗi hưng phấn kêu lên:

-Kế hoạch của cô nương xuất phát từ đâu được chứ?

Lục y thiếu nữ chậm rãi nói:

-Rất đơn giản, bọn chúng đều đến cả Hiệp Lệ Sơn. Trong vòng nửa tháng, thì bát đại chương môn cũng sẽ đến đây hội họp.

Văn Từ Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn mừng rỡ nói:

-Cô nương thật là thần kỳ diệu đoán. Tại hạ thật không thể nào bì cho kịp. Kế hoạch của cô nương là thông tin cho họ đúng vào ngày rằm tháng tám tụ họp tại Thiếu Lâm tự thì thật ra là muốn cho họ cùng kéo đến Hiệp Lệ Sơn chứ gì?

Lục y thiếu nữ chum chim cười:

-Công tử cũng khá thông minh đấy! Văn Từ Lăng hơi thẹn, mặt vụt ửng đỏ, chàng ngông cổ ra nhìn, rồi nói:

-Mưa đã dứt hạt rồi, thôi chúng ta lên đường chứ?

Lục y thiếu nữ mỉm cười:

-Chúng mình còn rất nhiều thời giờ. Công tử xem ra cũng đã thấm mệt. Tôi đề nghị chúng mình hãy ở lại đây đến sáng, rồi hãy lên đường.

Văn Từ Lăng cùng nàng biết nhau đã hơn nửa tháng trời, nên chàng biết rõ nàng có tính quả quyết và độc đoán. Đối với tính tình ấy, chàng đã có nhiều lần bắt nạt.

Nhưng vì muốn tìm cho ra kẻ thù của sư phụ nên chàng cố miễn cưỡng mà nhẫn nhịn. Hơn nữa lời đề nghị này của nàng hợp lý lại dịu dàng nên chàng muốn cưỡng lại cũng không được nữa.

Chàng hơi do dự, đoạn thần nhiên gật đầu:

-Thôi cũng được! Tôi tùy theo ý muốn của cô nương vậy.

Văn Từ Lăng nhắm mắt lại dưỡng thần sau một ngày mệt nhọc. Trong khoảng khắc, chàng vừa mơ màng muốn ngủ, đột nhiên một tiếng cười ha hả vụt vang dội bên tai.

Chàng giật mình kinh hãi, lập tức hoành thân đứng thẳng người lên. Tiếng cười nghe hơi quen quen, nghe qua thì biết rõ là tiếng của người lạ mặt ở bên bờ sông Huỳnh Hà lúc nãy.

Lục y thiếu nữ vẫn ngồi im bất động, chỉ có vẻ hơi kinh ngạc hỏi:

-Văn công tử! Có chuyện gì đấy?

Văn Từ Lăng tròn tròn đôi mắt hỏi vặn lại:

-Cô nương chẳng như không nghe thấy tiếng cười hay sao?

Lục y thiếu nữ đảo mắt nhìn Từ Lăng cười nói:

-Bộ Văn công tử đang nằm mơ chứ gì?

Nói xong nàng liền nhắm mắt lại ngủ tiếp, chẳng thèm đếm xỉa đến Từ Lăng nữa.

Văn Từ Lăng bị chế nhạo, mặt vệt đỏ ửng lên. Chàng tức tối nín lặng.

Chàng định bước ra ngoài đó xem hư thiệt, nhưng nhớ tới lời chế nhạo của thiếu nữ, chàng liền bãi bỏ ý định, ngồi xuống tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Bây giờ chàng không ngủ nữa, định thần lắng nghe động tĩnh. Không bao lâu, một giọng nói ồ ồ lại vụt nổi lên, văng vẳng bên tai chàng, rõ ràng là tiếng truyền âm nhập mật.

-Nhãi con! Chớ có động! Lão phu có đôi lời muốn cùng ngươi thảo luận.

Văn Từ Lăng giật mình đánh thót, quay nhìn lại Lục y thiếu nữ, chỉ thấy nàng đôi mắt nhắm nghiền, mũi ngáy pho pho, hình như nàng đã ngủ say, chẳng hay biết trời trăng gì nữa.

Chàng suy nghĩ giây lâu, đoạn dùng phép truyền âm nhập mật nói:

-Chẳng hay tiên bối danh tánh là chi? Đã có đôi lời muốn chỉ giáo, tại sao chẳng ra mặt để cho kẻ văn bối này bái kiến?

Tiếng nói lại văng vẳng:

-Thiết nghĩ! Chẳng cần phải ra mặt. Huống chi con liễu đầu quí? quí ấy làm cho lão phu chán ghét vô cùng, vậy tốt hơn đừng ra mặt càng hay.

Văn Từ Lăng nheo mày nói:

-Thế thì lão tiên bối còn ngại gì mà chẳng cho biết đại danh?

-Ồ! Lão phu đã từ lâu không dùng đến danh tính nữa. Thôi, ngươi cứ gọi ta là thần mật khách cho tiện.

Văn Từ Lăng cố gắng phân biệt phương hướng của tiếng nói. Định thừa lúc lão chẳng phòng bị, nhảy ra đứng chỗ ẩn núp để tóm cổ và cho lão một bài học mới được.

Nhưng sự nỗ lực của chàng chỉ hoài công mà thôi, vì tiếng nói vọng lại chẳng phải phương pháp truyền âm, nên nghe chẳng biết được phương hướng.

Người lạ mặt lại dùng lời điều cốt nói:

-Lão phu tánh tình quen thói cô tịch, ít hay tiếp xúc cùng với người đời, nhưng đặc biệt là hay muốn xen vào chuyện thiên hạ, cho nên mang danh là thần mật khách cũng không oan uổng chi mấy.

Văn Từ Lăng nheo mày cười nói:

-Giờ đây lão tiên bối có lời chỉ chỉ giáo có thể nói thẳng ra được rồi.

Thần mật khách im lặng giây phút, đoạn cất tiếng:

-Vụ tàn sát dã man ở Văn gia bảo năm năm về trước, nhà ngươi chắc có lẽ nhận định việc ấy là do bát đại môn phái chưởng môn đã làm chứ gì?

Văn Từ Lăng ngẩn người thốt kinh:

-Tại hạ chưa có nhận định như thế. Nhưng Phổ Vân hòa thượng ở chùa Thiếu Lâm là đáng hiềm nghi nhất.

Thần mật khách thở dài một tiếng:

-Rất có thể là như vậy, mà chưa ắt hẳn là đúng.

-Vậy là thế nào? Xin tiên bối giải thích.

-Mười bảy năm về trước, cái chết của Túy Tâm Tiên Từ và bát đại chưởng môn có một sự liên quan rất mật thiết. Rồi năm năm về trước đây, vụ thọt sát toàn Văn gia bảo và cái chết của Túy Tâm Tiên Từ cũng có một sự quan hệ rất lớn... Thần mật khách ngưng lại giây lâu rồi nói tiếp:

-Giờ đây lão phu cho nhà ngươi biết thêm cùng chẳng quan hệ gì. Túy Tâm Tiên Từ chết được ít lâu, lệnh sư phụ tức Văn bảo chủ, đã từng ba lần lên viếng Hiệp Lệ Sơn và ba độ lên thăm qua Thiếu Lâm tự, rồi sau đó mới phát sanh vụ tàn sát thâm trầm đó.

Văn Từ Lăng “hử” một tiếng, gần giọng nói:

-Việc ấy càng chứng tỏ rằng:

lão tặc trọc đầu Phổ Vân của phái Thiếu Lâm có liên quan trực tiếp đến vụ ấy, tại sao lão tiên bối lại nói chưa ắt hẳn là đúng?

Thần mặt khách trầm giọng đáp:

-Bát đại môn phái là trụ cột của giới võ lâm đương thời. Tuy có thể nói rằng không tuyệt đối toàn hảo, nhưng mười phần cũng được tám chín là những tay hào kiệt vì chính nghĩa. Đâu có lý nào lại đối với một người là tay hào kiệt như Văn giáo chủ lại đang tay hạ độc thủ như thế cho đành! Văn Từ Lăng cười nhạt:

-Lão tiền bối dám quả quyết như thế sao?

Thần mặt khách cười đáp:

-Lão phu nói rằng rất có thể lắm, nhưng cũng chưa chắc gì là đúng. Ta chỉ muốn nhà ngươi không nên lỗ mắng. Phàm việc gì cũng phải đắn đo suy nghĩ chín chắn rồi hãy thi hành. Chưa có chứng cứ xác thực, không nên vội quyết đoán. Xứ sự sai. lắm thì sau hối tiếc không kịp! -Văn bối linh giáo lời vàng ngọc ấy.

-Con bé kia, lão phu không thích hấn đấu. Nhà ngươi nên xa cô ta là hơn.

Văn Từ Lăng cười nhạt nói:

-Lão tiền bối quả thật nói không sai, người hay lo việc thiên hạ quá nhiều rồi.

Bằng không lão tiền bối và bọn đầu trọc Phở Văn chắc có lẽ có một mối giao tình rất sâu đậm.

Thần mặt khách cả giận nói:

-Chớ có hồ đồ. Lão phu đối với nhà ngươi có lòng muốn giúp đỡ. Không ngờ thấy ngươi lơ đãng vào tà đạo mà điềm nhiên cho đành. Nay ngươi cời dờ giọng trở chiều với lão nữa.

Văn Từ Lăng trầm giọng nói:

-Lão tiền bối có lòng lo lắng cho tại hạ như thế, văn bối vô cùng cảm tạ. Nhưng... văn bối muốn phiền đến lão tiền bối một việc... nói đến đây, chàng dẫn giọng nói tiếp:

-Việc của văn bối là phiền đến lão tiền bối đưa giùm đến tay lão trọc Phở Văn một lá thư. Đại ý là đề cập đến vụ án bảy mươi ba mạng người ở Văn gia bảo, chính lão phải chịu tất cả trách nhiệm. Nếu như lão Phở Văn chịu đưa ra tất cả danh sách chính xác của những tay hung thủ, thì tự nhiên sự oan trái đến đây phân minh.

Bằng không thì...nếu Từ Văn này còn sống được một ngày nào thì Thiếu Lâm tự đừng mong được yên ổn ngày đó.

Thần mặt khách thờ dãi nói:

-Nhãi con! Nhà ngươi cũng khá lớn lối đấy. Phải biết rằng:

nếu vật quá cứng thì có ngày phải gãy Văn Từ Lăng nghiêm giọng quát:

-Những lời giáo huấn của lão tiền bối, Văn mỗ này đã nghe quá nhiều rồi. Thôi! Lão nên đi khỏi nơi đây thì hơn...! Vừa nói xong, Văn Từ Lăng nhanh như cắt nhảy vọt ra khỏi điện. Chân chàng vừa chạm đất thì một cái bật mình chàng đã phi thân bay vọt lên nóc điện.

Chàng rảo mắt tìm kiếm tứ phía, nhưng bóng thần mặt khách vẫn mịt mù.

Bóng đêm đã dần tan biến. Nơi phương đông thoáng hiện ánh dương quang.

Văn Từ Lăng thối chí thối dãi. Định phi thân nhảy xuống đất, nhưng trước mặt vụt thiáng xuất hiện một bóng người, thì a lục y thiếu nữ cũng vừa nhảy vọt lên đứng cạnh chàng Văn Từ Lăng áp úng, cất tiếng hỏi:

-Cô nương lên đây có việc gì thế?

Lục y thiếu nữ phì cười:

-À!... chính tôi cũng định hỏi công tử điều ấy...! Mà thôi! Công tử có tìm gặp người ấy hay không?

Văn Từ Lăng hỏi kinh ngạc:

-Thì ra cô nương cũng hiểu rõ câu chuyện này rồi à?

Lục y thiếu nữ gật đầu:

-Người ấy cũng khá cao kiến đấy! Đã đến đây không tầm tiếng mà ra đi cũng lặng lẽ, nhưng hấn sơ that một việc khá quan trọng là...Nàng gần từng tiếng một... cùng hai mẹ con ta đối địch thì sớm muộn gì có ngày khỏi thoát khỏi chết.

Văn Từ Lăng bất giác cảm thấy rợn người, vì lục y thiếu nữ hoàn toàn biến thành một người khác lạ. Sắc diện lúc bấy giờ thoạt nom qua rất hung tợn và dễ sợ.

Chàng chợt nhận thấy lời nói của thần mặt khách có vẻ gần như đúng sự thật ở thiếu nữ này... Nhưng,

Sự hung tợn dễ sợ của thiếu nữ, chỉ thoáng qua rồi vụt tan biến.

Với nét mặt tươi như hoa, nàng ngọt ngào nói:

- Trời đã gần sáng, chúng mình thôi lên đường đi thôi.

Nói xong nàng phi thân bay xà xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: TÌNH TIẾT ĐA ĐOAN

Văn Từ Lăng cùng theo phi thân nhảy vù xuống đất.

Bỗng nhiên, một mùi hương lạ thoang thoảng bay vào mũi chàng... Cả kinh! Chàng vội định thần rảo mắt nhìn tứ phía Lục y thiếu nữ cùng ngạc nhiên không ít. Nhanh tay nàng rút thanh Túy Tâm Kiếm ra.

Nhìn quanh chẳng thấy bóng người. Từ Văn vội dùng phương pháp truyền âm hỏi:

-Thính lực và thị lực của cô nương đạt được đến cả nghìn trượng, vậy giờ đây cô nương có nghe thấy tông tích kẻ địch hay chưa?

Lời nói của chàng hơi ngụ ý châm biếm, làm lục y thiếu nữ đỏ ửng cả mặt.

-Ồ!... nghe được lắm chứ! Ngoài sơn môn, trong đồng đá vụn, tôi thiếu có một người đang ẩn núp nơi ấy.

Vừa nói nàng vừa thò tay vào túi móc ra một viên hoàn thuốc, ném cho Từ Lăng:

-Công tử hãy mau uống hoàn thuốc này vào, chỗ này đã bị kẻ địch rải đầy độc tố rồi.

Văn Từ Lăng chẳng dám chậm trễ, vội cho hoàn thuốc vào miệng rồi nuốt nhanh.

Lục y thiếu nữ cũng tự lấy thuốc, và nuốt một viên. Đoạn rút thanh đoản kiếm ra, nàng định bắn mình nhảy vọt ra ngoài sơn môn. Nhưng... Toàn thân nàng rung động, dường như cảm thấy khó chịu nên nàng vội đứng dừng lại. Liền khi ấy thần sắc nàng vụt tái nhợt, tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Văn Từ Lăng cả kinh vội hỏi:

-Cô nương có chuyện gì thế?

Từ Văn vừa buông lời, chàng cũng cảm thấy đầu choáng mắt hoa, máu tim sôi động dường như độc tố lại phát động mạnh hơn.

Hai người đang kinh hoàng, thình lình một bóng đen từ ngoài sơn môn bay vọt vào, cất tiếng cười lên khanh khách:

-Huỳnh khúc tán của lão phu, không thể dùng những thuốc giải độc tầm thường mà giải được đâu... bây giờ cô nương có bản lĩnh gì thì hãy triển khai ra cho lão xem thử.

Lục y thiếu nữ tức tối vùng vẫy kêu lên:

-Người là ai? Tại sao âm thầm hạ độc thủ hèn nhát như thế?

Nói xong, nàng thanh đoản kiếm đâm mạnh tới... Nhưng... Độc tố đã ngấm nhiều. Nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, đoạn buông kiếm đánh "soèng", thân hình nàng ngã khụy xuống đất.

Người vừa đến là một lão già, có một thân hình cường tráng, râu dài chấm ngực, tiếng nói oang oang như lệnh võ, nhưng thần sắc trông có vẻ âm hiểm.

Hiên ngang bước tới, lão cúi xuống nhìn lục y thiếu nữ, lúc ấy tuy đã bị trúng độc, nhưng hãy còn tỉnh.

Tiếng cười ha hả của lão lại vang lên:

-Nhà ngươi nhận ra lão phu hay chưa?

Tự nãy giờ đứng một bên im lặng, Văn Từ Lăng thấy thế vụt nổi giận quát to:

-Thần mặt khách? Lão chính là thần mặt khách đó ư? Ta không ngờ lão lại có một thủ đoạn hèn mạt lại âm hiểm như thế. Lời nói của chàng chưa dứt thì “huych” một tiếng, cũng giống như lục y thiếu nữ, chàng vụt té nhào xuống mặt đất.

Lão già vận áo xanh cười to hơn:

-Phải đấy! lão phu chính là thần mặt khách Đặng Công Huyền. Nhà ngươi cũng nhìn ra lão đấy à?

Đoạn lão quay sang lục y thiếu nữ tiếp:

-Này cô bé kia ơi! Chớ sợ hãi! Lão phu chẳng muốn làm thương tổn đến tánh mạng ngươi đâu. Lão muốn giữ ngươi lại một chút. Đợi công việc lão xong xuôi đâu đấy, thì ngươi có thể bình yên trở về.

Vừa nói xong, lão già vụt xốc lục y thiếu nữ lên, phi thân nhảy vọt ra ngoài, phút chốc đã mất dạng.

Văn Từ Lăng tuy vẫn còn tỉnh, nhưng tay chân đã tê liệt, không thể cử động được. Chỉ dương mắt nhìn lão mang lục y thiếu nữ đi mà lòng chàng tê tái vô cùng.

Vài phút sau, chàng bị chìm vào hôn mê bất định.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Văn Từ Lăng từ từ tỉnh lại.

Chàng mở to đôi mắt ra, cảnh vật chung quanh làm chàng kinh ngạc.

Định thần nhìn kỹ, chàng phát giác ra lúc mê man bất tỉnh đã được ai đó đem đặt nằm trên cung đài đầy bụi bặm của tòa đại điện.

Một phụ nữ mặc áo xanh, trạc độ ngũ tuần, đang ngồi dựa bên chàng.

Vội về mặt hung ác, thấy Văn Từ Lăng hồi tỉnh y liền cất tiếng quát hỏi:

-Tiên Từ tiểu thư của ta đâu?

Văn Từ Lăng nghe hỏi ngơ ngác:

-Người nào là tiểu thư của lão bà? Tôi nào có hiểu.

Lão bà càng giận dữ:

-Ngươi còn giám dờ giọng trớ trêu à? Nếu ta không ratay giải cứu thì mạng của ngươi đã mất từ lâu rồi. Bây giờ còn chưa chịu thuật rõ sự mất tích của tiểu thư nhà ta ra hay sao?

Như nhớ sức lại lời nói còn thiếu sót, bà vội tiếp:

tiểu thư nhà ta phương danh là Giang Tâm Mỹ Văn Từ Lăng khề thờ dài, lắm bầm:

-Giang Tâm Mỹ! Nàng chẳng may trúng phải độc... Lão bà cả kinh, đưa tay lắc mạnh Từ Lăng:

-Nàng hiện giờ ở đâu?

Văn Từ Lăng chán nản:

-Bị người bắt mang đi mất rồi.

Bà lão nghe qua nhảy dựng lên:

-Kẻ nào mà to gan lớn mật thế? Ai? Hãy nói mau.

-Thần mặt khách, Đặng Công Huyền.

đặng Công Huyền! Hừ! Rất tốt! Có danh có tánh cho ta là được rồi.

Nói xong, bà lão liền quay ngoắt người, chẳng cần đếm xỉa đến Văn Từ Lãng, đang còn nằm đó, rảo bước đi nhanh ra khỏi điện. Trong nháy mắt, bóng áo xanh đã mất dạng sau ngõ sơn môn.

Văn Từ Lãng liền vận thủ kinh lực, chẳng cảm thấy nội lực đã phục hồi, bèn tung mình nhảy vọt đứng dậy.

Độc tổ mà chàng hấp thụ khi nãy đã tan biến đâu mất. Hồi tưởng sự việc vừa xảy ra như con ác mộng. Chàng không khỏi bồi hồi ái ngại cho số phận của Giang Tâm Mỹ.

Với số ngày chung sống cùng nhau, mặc dù sự ương ngạnh của nàng có đôi khi làm phật ý Từ Lãng, nhưng tánh quả quyết liều lĩnh đôi khi hơi táo bạo của Tâm Mỹ đã khắc sâu vào tâm khảm của chàng.

Chàng đã có ý định từ giã nàng để đi làm tròn bốn phận. Nhưng biến cố xảy ra quá đột ngột.

Đây là sự bức bách chia ly! Nàng đã bị ngộ nạn! Bây giờ chàng phải tính sao đây?.. Bỗng nhiên...dưới ánh chiến dương, một luồng hàn quang đập thẳng vào mắt chàng.

Rất đỗi ngạc nhiên, chàng vội tung mình nhảy đến bên vật chiếu sáng đó.

Thì ra thanh Túy Tâm kiếm của Giang Tâm Mỹ bị đánh rơi đêm qua, vẫn còn nằm phơi mình trên đám cỏ xanh.

Văn Từ Lãng vội cúi mình nhặt thanh đoản kiếm lên, ngắm nhìn giây lâu, đoạn thở dài rồi cẩn thận dặt vào mình.

Với thanh đoản kiếm này, chàng đã đơn thân độc mã băng vào thiếu lâm tự.

Hươi kiếm lên, chàng đã hạ một lượt bốn tay cao thủ của phái thiếu lâm Nghe đồn rằng, đây là một bảo vật có giá trị đổi cả một thành trì.

Nhưng bây giờ, nó lạnh lẽo name lẫn lộn vào đồng gạch vụn Nếu Từ Lãng không phát giác kịp thời, rồi bị rơi vào tay kẻ khác thì hậu quả khó lường vô cùng.

Vàng thái dương lúc bấy giờ đã lên cao, đem ánh sáng chiếu xuống ngàn cây nội cỏ. Chim chóc vui mừng hót vang. Chuyện đêm qua trôi qua như một mộng ảo.

Văn Từ Lãng không muốn ở lại đây chút nào nữa. Mặc dù chàng có thể biết được bà lão thanh y đó có thể cứu được tiểu thơ yêu quý của bà khỏi tay của thần mặt khách hay không.

Chàng cũng không muốn nghĩ nhiều về việc ấy nữa.

Sau khi toan tính, chàng quyết định đi thẳng đến Hiệp Lệ Sơn để thăm viếng mộ phần của Túy Tâm Tiên Từ.

Mười hôm sau... Dưới chân núi Hiệp Lệ Sơn, nằm ở ngoài dải Vạn Lý Trường Thành, một thanh niên vận thanh y, mình tuy đượm nét phong sương, nhưng khí phách có vẻ anh hùng hảo hán, vội vã hướng về phía Bạch Vân Phong.

Thiếu niên ấy chính là Văn Từ Lãng.

Hiệp Lệ Sơn, như có ma lực quyến rũ chàng trai ấy, đã từ bao nhiêu năm chôn giấu cái chết bí ẩn của Tiểu Tâm Tôn Từ và thân thể của Giang Tâm Mỹ.

Việc quan trọng hơn hết là gặp cho được Phở Văn thiên sư. Nếu quả lão là tay thủ phạm của vụ án tại Văn gia bảo thì ra tay giết chết lão là coi như đã rửa xong mối thù hận mà chàng đang ôm ấp.

Vàng trắng non vừa ló dạng qua đám rừng thưa. Tiếng quạ kêu đêm hòa lẫn với tiếng lá xào xạt. Sương đã xuống rất nhiều.

Thình lình có tiếng ca trầm bổng từ xa vọng lại:

Tàn nguyệt như câu thủy bay lạc

Tịnh quang vãn ánh lường mê ly

Huru hiem phong tuyết hồ thiên địa

Tư hữu anh hoa cổ quốc phần

Cổ lai hồng nhan đủ bạc mệnh

Như kim hư kiến mạng bạc nhân

Tỷ giáo thông ranh ly hủy hóa

Cam phận bạc mệnh vào yên phần

Tận am thâm thủy nhìn nhưc cả

Dã địa hoang yên nhận kỷ quần

Dù rầu bất thức hiệp tâm khổ

Thôi hoa đãi tửu tế trình hôn.

Tạm dịch:

Trăng non ai kéo về

Sao sáng ngập không gian

Đừng hiềm gió tuyết lạnh

Đây đào hoa mộ phần

Anh há trường sanh

Vì non sông khói lửa

Đành liều phận mỏng manh

Giang sơn người chỉ một

Hoang địa nhận đầy quần

Duy ta thông nằng khổ

Mang rượu tế mộ phần.

Tiếng ca nghe vang vang giữa đêm trường tịch mịch làm mũi lòng kẻ du khách không nhà.

Văn Từ Lăng còn băng khuâng ngơ ngác, chợt một cụ già, vai mang khăn gói, trên có cắm hoa tươi, bên hông lưng lửng một bầu rượu lớn, đang khó nhọc chậm rãi đi đến.

Văn Từ Lăng tự chủ:

-“Lão già này trông như đi về mộ...” Dưới chân Bạch Vân Phong này, ngoài mộ Túy Tâm Tiên Tử, đâu còn ngôi mộ nào thứ nhì.

Khi định thần nhìn kỹ chàng bất giác cả kinh... Bước chân của cụ già tuy nặng nề chậm chạp, nhưng bước chân bước qua rồi mà cỏ vẫn y nguyên thì đủ biết là kinh công của lão đã đạt đến cao siêu tuyệt đỉnh.

Trong chốn vô lâm quả nhiên cao thủ đầy dẫy.

Bỗng nhiên cụ già loạng choạng vấp ngã.

Từ Văn vội vã phi thân đến bên, đưa tay nâng đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: HIỆP LỆ SƠN TẾ MỘ

Mặc dù biết gắp tay cao thủ, nhưng sự giúp đỡ xuất phát nơi long nghĩa hiệp, chàng tự nhiên nhảy đến nâng đỡ cụ già Cụ già sau khi đứng vững vội thốt:

-Cám ơn cậu nhiều lắm Văn Từ Lãng khẽ cười:

đường núi dốc cheo veo, lão tiền bối lại uống rượu quá lượng rồi đấy.

Cụ già cất giọng khàn khàn cười to:

-Cậu bé nói đúng! Tỉu ợng của lão chỉ năm thang. Hôm nay uống ột đấu, tự nhiên hơi quá lượng.

đêm đã khuya! Lão tiền bối lần mò đi đâu thế?

Tay vuốt choom râu ngấn, cụ già khẽ đáp:

-Tế mộ... -Tế mộ... sao lại chọn đêm khuya thanh vắng?

-Già này viếng mộ chẳng cần giờ giấc. Sau khi uống rượu mới cảm thấy hứng thú, lão lập tức đi ngay.

Từ Văn nheo mày, tiếp:

-Lão tiền bối viếng mộ ai đấy?

Đưa tay chỉ về phía trước mặt, cụ già cười đáp:

-Lão sẽ viếng mộ ấy.

Theo hướng tay chỉ, Văn Từ Lãng đưa mắt nhìn, nơi giữa rừng Tổng Bá, dưới hai rặng sơn phong cao vút, yean nghỉ một tòa mộ địa Tuy cách đấy hơn trăm trượng, nhưng mấy chữ to tướng trên tấm mộ bia đồ sộ có thể nom thấy được:

“Túy Tâm Tiên Từ Chi Mộ” Một mối hoài nghi và cảm xúc vội dâng lên trong lòng chàng trai trưc.

Chuyện tình diễm lệ! Truyền tụng mười mấy năm trời, thực hư chưa rõ, hiện tại đứng trước mộ phần của một tài hoa quá cố, lòng chàng sao khỏi bồi hồi xúc động.

Cụ già cùng nghen ngào đứng lặng giây lát, rồi lần mò bước đến bên mộ.

Bao vải trên vai lão được tháo đem xuống và mở ra. Tuy chỉ thô sơ vài món trái cây, nhưng đối với lão có vẻ trịnh trọng vô cùng.

Bình rượu cũng được mở ra, lão nốc trước vài hớp, đoạn cất tiếng khàn khàn khấn vái:

-Túy Tâm Tiên Từ! Lão đây... Hiệp Lệ Từu Tàu, từ phương xa đến tế, hương hồn nàng có linh xin về chứng giám Chẳng để ý đến việc có mặt của Từ Lãng một bên, lão liền cất giọng haut:

“Tân nguyệt như câu thủy bích lạc “Tĩnh quang vân ánh lưỡng mê ly... Văn Từ Lãng nheo mày hỏi:

-Túy Tâm Tiên Từ cùng lão tiền bối có liên hệ về họ hàng chứ?

Hiệp Lệ Từu Tàu đưa tay vuốt choom râu xồm đáp:

-Không, chẳng có họ hàng chi cả.

-Lạ nhĩ! Chẳng liên hệ chi sao tiền bối phải khổ công tế mộ?

-Ồ! Mục tiêu của già này đi tế là có hai điểm:

Một:

Trung thần hiếu từ

Hai:

Liệt nữ trinh phu

Ngâm nghĩ giây lâu, Từ Lãng hỏi tiếp:

-Cái chết của Túy Tâm Tiên Từ hồi mười bảy năm về trước chắc đã gieo vào long lão tiền bối một mối cảm hoài vô hạn, nên mới thường đến đây tế mộ chứ gì?

Không cần biện bạch, Hiệp Lê Tửu Tần buông lời nói băng quơ:

-Ngoài ra già này còn viếng mộ một vài kẻ khác nữa.

-Ai đẩy thừa tiền bồi?

-Một là đại gian ác bá, hai là vô sĩ tiểu nhân.

-Ồ! Lão tiền bồi khéo khôi hài đấy! Lời nói chưa dứt, bỗng nhiên có tiếng chân bước nhẹ cùng tiếng tà áo sao động từ xa thoảng đến.

Lặng lẽ chỗ tay vào áo, name chặt thanh Túy Tâm kiếm, Văn Tử Lăng chuan bị ứng chiến.

Dường như chẳng hay biết gì, Hiệp Lê Tửu Tần vẫn ung dung nhả rượu, moặt tự lảm bảm:

-Nhân sanh hữu tử tu dương túy, nhứt trích hà tăng đáo cửu truyền! Người đời có rượu là nên say, một giọt chưa từng đến cửa đài! Túy Tâm Tiên Tử! Nàng có nghe không? Nàng có uống được rượu của ta tế nàng không?

Cử chỉ điên cuồng của cụ già làm Tử Lăng kinh ngạc không ít. Một ý nghĩ thoáng qua! Chẳng ngồi hụp xuống bên lão, giả làm như hai bạn đồng đường tế mộ.

Trong giây phút... Một cụ già râu bạc tuổi gần bảy mươi, có vẻ tiêu phong đặc cốt, lưng dất cây phát trần. Chậm rãi đi đến bên hông hai người Lão đạo trưởng có đôi mắt sáng như sao băng, thoát trong đầu biết là tay cao thủ thượng thặng. Dãy về nghi hoặc, lão quắc mắt nhìn Hiệp Lê Tửu Tần Văn Tử Lăng nhủ thầm:

-“Khí phách của lão lỗ mũi trâu này có vẻ là thủ lĩnh của một môn phái. Nhưng mình chưa biết được lão là ai” Sự chú ý của lão đạo trưởng chỉ tập trung vào Hiệp Lê Tửu Tần Như không biết có người ở sau lưng, lão vụt kêu lên:

-Túy Tâm Tiên Tử! Nàng chết một cách quá ư thảm khốc. Hóa công! Ông nỡ gan chi một kiếp hồng nhan?

Than xong, ông vội giơ cao bình rượu, tu một hơi dài Cử chỉ của lão làm đạo trưởng kinh ngạc không ít.

Hơi khó chịu, đạo trưởng nheo mày cất tiếng gọi:

-Ô kia! Lão già kia.

Bình rượu được đặt xuống, Hiệp Lê Tửu Tần chậm rãi quay lại:

-Người gọi ta đấy ư?

Lão đạo trưởng gằn giọng:

-Lão đến đây đã được bao lâu rồi?

-Một ngày -Cho bản đạo hỏi thăm chút việc:

hôm nay có người nào đến đây chưa?

-Ồ! Rất nhiều... Đưa ngón tay lên nhắm đếm, lão cười hi hi tiếp:

-Bình thường nơi đây vắng bóng người, hôm nay cộng thêm lão đạo trưởng nữa là tám... À! Không lẽ bản đạo ăn trễ. Chẳng hay họ là những người thế nào?

Tuy vỏ trán ra chiêu suy nghĩ, Hiệp Lê Tửu Tần nhanh nhẩu kể:

-Hai vị hòa thượng, hai đạo trưởng, hai lão già, còn thêm một ni cô.

-Hãy cho bản đạo biết mau, họ đi về hướng nào?

-Lúc nãy một lão hòa thượng gầy có bảo với lão rằng:

đi sau còn một người bạn, chính đạo trưởng đấy chứ gì?

Lão vỗ tay cười ha ha tiếp:

-Phải rồi, lão bảo rằng người bạn ấy là đạo trưởng Côn Lâm Sơn -Bây giờ họ đi về phía nào?

-Họ đến Đoạn Hồn Nhai đợi đạo trưởng -Bản đạo đã đến đây mấy lượt, nhưng nào có nghe đến tên Đoạn Hồn Nhai ba giờ?

Hiệp Lệ Từu Tần đưa tay chỉ về phía trước mặt:

-Theo đường moon này, đạo trưởng leo lên tận đỉnh sơn phong phía tả, rồi đi thẳng độ nửa dặm đường, nơi đấy có một vách đá cheo leo. Họ đang chờ đợi ở một động đá gần đấy.

Bán tín bán nghi, đạo trưởng quắc mắt nhìn hai người già lâu, rồi cuộc gật đầu đáp lễ:

đa tạ ân chi đường.

Nói xong, đạo trưởng tung mình nhắm đỉnh sơn phong bay nhanh như gió Văn Từ Lãng nhìn không được vụt bật cười:

-Tự nầy tới giờ, thái độ của lão tiền bối làm người ta không khỏi hồ nghi. Thật ra, xem kỹ lại tài năng, thì chẳng có người thế tục nào so sánh kịp. Nhưng tôi còn thắc mắc:

chẳng hay tiền bối đánh lừa lão đạo trưởng ấy là có dụng ý gì? Thế ra cuộc hội họp của bát đại chương môn ở Hiệp Lệ Sơn này tiền bối đã biết rõ?

Hiệp Lệ Từu Tần gật đầu:

-Già này định trêu chúng một phen đồ buồn Văn Từ Lãng trầm ngâm nín lặng, cử chỉ của lão già càng bí mật thêm.

Bỗng nhiên... Tiếng chân người vang lại. Lão vội đưa mắt hội ý với Từ Lãng rồi ngửa mặt than:

-Túy Tâm Tiên Từ! Nàng chết phải lắm. Người đời từ cổ ai không chết? Già này lại kính nàng thêm một ly nữa.

Nói xong, đổ vài giọt rượu xuống đất, rồi đưa cả vò rượu lên nóc một hơi dài.

Mặt vẫn hướng về phía mộ phần, nhưng Từ Lãng biết sau lưng một cao thủ vừa mới đặt chân đến Chàng lặng thinh chờ đợi.

Hiệp Lệ Từu Tần chùi mép, quay sang Từ Lãng cất tiếng cười to:

-Này cậu! Túy Tâm Tiên Từ kể cũng đáng lắm. Nàng để lại trên thế gian một mỹ danh. Một gã say như ta vì câu chuyện bi thảm của nàng làm cảm động, nên mười mấy năm rồi, thường thường đến đây thăm viếng.

Từ Lãng âm ỉ vừa như biết động tĩnh.

Người đứng phía sau không nhẫn nại được nữa, khẽ ho một tiếng rồi gọi to:

-Lão già kia! Người đang làm gì đấy?

Hiệp Lệ Từu Tần chậm rãi quay lại đáp:

-Viếng mộ! Bộ nhà người không mất hay sao?

Nghe câu trả lời xác xược, người lạ có ý hơi giận, nhưng trông kỹ lại cụ già hơi có vẻ lâm cảm, hẳn đổi giọng hòa dịu:

-Trời đã khuya, hai người sớm rời khỏi đây Hiệp Lệ Từu Tần vắn vào bảo:

-Già này muốn đi hay ở tùy thích, việc gì đến người Hai người đang đấu lý, Từ Lãng quan sát kẻ mới đến.

Đó là một cụ già bảy tám mươi tuổi, vóc dáng gầy cao, lưng quyền nhô lên, vai đeo trường kiếm, ở chuôi kiếm buông xuống một chùm tơ màu bạc rung rinh chói mắt. Thoạt trông có vẻ uy phong凛冽.

Chàng trầm nghĩ:

-“Lão này đích thị là:

Hoa Sơn phái, Càn Khôn Tẩu, Nam Vô Uý” Vì chuôi kiếm có chùm tơ màu tía là ký hiệu của lão Nam Vô Uý gần từng tiếng:

-Sự có mặt của lão phu ở đây là việc may cho hai người. Các người phải biết vùng này hoang vu và nguy hiểm...?

Hiệp Lệ Từu Tần gật gà như có vẻ đồng ý:

đa tạ lời chỉ giáo, nhưng ngoài việc viếng mộ lão còn một việc quan trọng hơn.

-Việc quan trọng! Có thể nói cho lão phu nghe được chứ?

đợi một bằng hữu.

-Ồ! Ai đấy?

-Tên người ấy vang dậy khắp giang hồ, chính là thủ lĩnh của phái côn luân, biệt hiệu là Văn Trung Tử.

-À! Hẳn hẹn gặp người tại đây?

Tò về đặc ý, Hiệp Lệ Tửu Tần tiếp:

-Phải đấy! Mục đích của lão một là viếng mộ, hai là đợi bạn già, nên sẵn rượu đây nốc vài ly đỡ lạnh.

Tò về hồ nghi, Nam Vô Uyển hỏi:

-Tại sao giờ này chưa đến?

-Chưa biết nguyên do nào lão đến trễ?

đối với Côn Luân đạo trưởng lão phu có gặp qua đôi lần, lúc này nơi chân núi, một bạn hữu đã lời hẳn đi làm khách, lão đây chắc phải đợi đến ngày cũng không chừng.

-Ta quý trọng chữ tín. Dù đợi đến mai cũng không sao.

Thái độ nóng nảy làm thần sắc Nam Vô Uyển biến đổi hẳn:

-Văn trung Tử có cùng người nói rõ nguyên do của sự hội kiến này không?

Với vẻ chân thành đưa tay chỉ mộ Hiệp Lệ Tửu Tần đáp:

-Vì nàng đấy! -Tại sao lại vì nàng?

-Ngoài Văn Trung Tử ra, giờ này không thể tiết lộ cho kẻ khác biết được.

Sát khí vụt nổi lên ở nét mặt Nam Vô Uyển, lão chum năm ngón tay lại, định nhắm vào Hiệp Lệ Tửu Tần xuất thủ tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: NGHI VẤN TRÙNG TRÙNG

Thoạt trông thấy Hoa Sơn trưởng phái, Nam Vô Uyển định tấn công, Văn Tử Lăng cả kinh, chàng vội vàng chuẩn bị đối phó.

Với sắc mặt điềm nhiên, Hiệp Lệ Tửu Tần coi thường kẻ địch, giả vờ như chẳng hay biết Tình thế đang căng đến cực độ, bỗng nhiên có tiếng chân người đi đến.

Nét mặt vụt biến đổi, Nam Vô Uyển gần từng tiếng:

-Kẻ sắp đến bất kể là ai! Không được nói có mặt lão phu ở đây.

Với giọng đe dọa, lão tiếp:

-Lão phu chính là hoa sơn phái trưởng, Nam Vô Uyển. Nếu không nghe lời, chó trách thanh trường kiếm này chẳng dung tình nhé.

Nói xong, lão tung mình bay vọt vào cụm rừng gần đấy.

Hiển nhiên, mặc dù ẩn nấp, lão cũng đang theo dõi tình hình xảy ra ở trước mộ.

Chỉ phục thù sôi động ở lòng Tử Lăng. Theo lời nói của Giang Tâm Mỹ, chàng mong lão đầu trọc Phở Vân mau đến để cùng lúc thanh toán vụ cừ thù của Văn gia Bảo.

Sức lực có đạt được mục đích ấy hay không, hiện tại chàng không cần toan tính.

Sau long chàng vọt lên một giọng khàn khàn:

- Kính chào lão thí chủ:

Không quay mặt lại cũng không lên tiếng, nhưng đôi mắt của Hiệp Lệ Từu Tần chớp máy một hồi. Dĩ nhiên là lão đang dùng phương pháp truyền âm nhập mật cùng kẻ vừa đến đàm đạo.

Từ Lăng nhanh nhẹn quay đầu lại, trước mặt chàng là một vị ni cô vừa béo lại lùn. Niên kỷ xem rất cao, nhưng khó xác định được là bao nhiêu tuổi.

Trong tám đại môn phái, chỉ trường phái Vô Y là ni cô, người này chắc là Vô Y chương môn:

Bồ Tâm Sư Thái Ni cô có vẻ xúc động. Đôi môi chớp máy một chớp, đoạn lập tức bắn mình nhảy vọt lên không, nhắm giải núi phía hữu thẳng tiến.

Trong nháy mắt, bóng người đã mất hút sau bóng sương đêm.

Hoài nghi, Từ Lăng cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối và ni cô vừa trao đổi gì đấy?

Hiệp Lệ Từu Tần bật cười xòa:

- Lão cho vị ni cô ấy hay:

vừa rồi tại đây, một lão tăng và một phụ nữ bịt mặt giao đấu dữ dội, sau khi đại bại, lão tăng chạy về phía hữu, thế cho nên ni cô đó lập tức đuổi theo.

Từ Lăng định hỏi tiếp, nhưng lão già nhanh nhẹn kéo tay chàng:

- Chúng mình phải mau ẩn mật mới được.

Vừa nói xong, tay với lấy bình rượu. Lão tung mình nhảy vọt ra phía sau mộ bia.

Khinh công của lão già làm Từ Lăng kinh ngạc vô cùng. Bản lĩnh như vậy có thể liệt vào hạng nhứt cao thủ.

Không chậm trễ, chàng vội tung mình nhảy theo.

Tiếng hét từ trong rừng phía bên tả vọt vọng ra:

- Lão già say! Người định trốn đi đâu?

Liền khi ấy, Càn Khôn Tẩu Nam, Vô Uỳnh từ trong rừng bay vọt ra Tay nắm chuôi kiếm, Từ Lăng chuan bị ứng chiến.

Nam Vô Uỳnh bỗng nhiên đứng dừng lại, vành tai nghe ngóng giây lâu, thần sắc vụt biến đổi, lập tức quay quả phi thân bay loan trở lại.

Tiếng chân dồn dập từ xa lại vọng đến.

Hiệp Lệ Từu Tần kề tai Từ Lăng nói nhỏ:

- Đất này lão thường đến viếng nên rất rành địa thế. Trước mặt có một hang nhỏ, chúng mình hãy đến ẩn núp ở đấy, chờ chút nữa xem họ diễn trò.

Hiện giờ đang độ vào thu, cỏ hoang trên mộ cao đến ngập gối Hiệp Lệ Từu Tần nhanh nhẹn vạch cỏ, dưới đất lộ ra một cửa hang. Cả hai, kẻ trước nhuròi sau, vội vàng chun xuống Hành động của hai người nhờ mộ bia che khuất cả. Nam Vô Uỳnh ở bia rừng, mặc dù đang chăm chú theo dõi, nhưng không tài nào thấy được.

Hang động độ năm thước vuông, bốn bề lát đá.

Khẽ mỉm cười, Hiệp Lệ Từu Tần ra dấu kêu Từ Lăng ngồi xuống. Đoạn với tay kéo tấm đá chắn cửa hang lại.

Cửa hang do bàn tay khéo léo sây đắp, nên khi khép lại, cỏ hoang liền phủ kín, người lạ khó long phát giác ra được.

Hiệp Lệ Từu Tần đưa tay đẩy nhẹ tấm đá trên vách, một nửa hang nhỏ lại hiện ra.

Rất đổi ngạc nhiên, Từ Lăng hỏi:

- Kiệt tác này chính lão tiền bối tạo ra đấy à?

Hiệp Lệ Từu Tần đắc chí cười hi hi:

- Từ nhỏ, lão ở vùng núi này. Mười bảy năm về trước, bắt đại chương môn ra công kiến trúc phần mộ. Lão thấy hứng thú. Nên mỗi lần đến viếng, lão âm thầm ra tay xây đắp. Đây chính là thành tựu của lão trong mười mấy năm qua.

- Theo ngu ý của tôi, lão tiền bối không phải đơn phương hứng thú. Chắc đối với việc này có ít nhiều quan hệ chứ gì?

Không thừa nhận cũng không thú nhận, Hiệp Lệ Từu Tần bí mật cười xòa:

- Hiện tại hãy bỏ qua việc ấy. Chúng mình còn nhiều việc đáng xem.

Nói đoạn lão khum mình chui vào địa đạo. Từ Lăng vội vã theo sau.

Địa đạo chỉ dài độ bảy tám thước mộc. Cuối đường, một mảnh đá chắn ngang.

Hiệp Lệ Từu Tần dán mắt vào một mảnh pha lê trên vách. Mảnh pha lê được ăn thông bên hông mộ bia bằng một ống tre sơn dầu. Cảnh vật bên ngoài trông qua ống tre rất rõ ràng. Nhưng người ngoài khó phát giác được, vì đầu ống tre được che đậy rất khéo.

Sự thay đổi bên ngoài làm Từ Lăng nín thở trở mắt nhìn.

Trước mộ bia hiện giờ đã xuất hiện bốn kẻ lạ mặt:

một tăng, một tục và hai lão đạo sĩ.

Tiếng nói khè của Hiệp Lệ Từu Tần vang bên tai chàng:

- Người đeo song kiếm là thủ lĩnh phái võ đương:

Tam Dương trưởng lão, lão sau đó là thủ lĩnh phái không động:

Nguyên Huyền đạo trưởng, Nga My chương môn:

Thiên Lý Thiên Sư là lão hòa thượng mập phì, còn lão ốm tong teo là Thanh Thành chương môn:

Công Dã Vô Di.

Từ Lăng mỉm cười:

- Giới võ lâm người người đều biết mặt. Thế ra chốn giang hồ lão tiền bối đã lê bước khắp cùng?

- Cậu chớ vội lầm đoán, chỉ vì họ thường đến đây, nên già này mới biết mặt đấy thôi.

Từ Lăng ngạc nhiên:

- Họ thường đến đây kìa có ý gì ?

Khẽ mỉm cười, Hiệp Lệ Từu Tần dục:

- Hãy xem họ hành động rồi sẽ biết.

Bên ngoài, bốn vị hình như đợi chờ sốt ruột, tới lui đếm bước. Tam Dương đạo trưởng mở đầu, lê tiếng:

- Chuyện hơi lạ! Kẻ nào mang hoa quả đến tế mộ rồi vứt lại đây?

Thiên Lý thiên sư cắt ngang:

- Việc ấy lơ chi cho mệt. Mục đích của chúng ta là đợi Phổ Vân thiên sư kia mà.

Công Dã Vô Vị tiếp:

- Trong thơ, Phổ Vân thiên sư có căn dặn là chúng mình phải cấp bách tế tự nơi đây.

Tam Dương đạo trưởng gật đầu:

- Chuyện hội họp tuyệt đối bí mật. Thế mà nơi đây có người đến trước tế mộ.

Việc đâu phải tầm thường.

Công Dã Vô Vị xen vào góp ý:

- Tôi đề nghị:

chúng mình hãy xuống xem có thay đổi gì rồi hãy tính sau.

Cả bọn đều gật đầu đồng ý Công Dã Vô Vị liền ung dung phát nhẹ vào mộ bia.

Tấm đá kê ngang trước mộ bia từ từ xê ngang, để lộ một cửa hang.

Công Dã Vô Vị khom mình bước xuống trước, cả bọn lục tục theo sau. Tấm đá lại khẽ nhẹ khép kín.

Từ Lăng trở mặt nhìn ngơ ngác. Chàng thờ người ra vì khinh ngác.

Tiếng chân người từ dưới vang kèn khe khẽ. Di nhiên là đường hầm ăn thông dưới chân của hai người đang ngồi.

Giây lâu, một bóng đen từ cụm rừng bean phải bay vút đến trước mộ, không ai lạ chính là Càn Khôn Tẩu Nan Vô Vị.

Lão rào bước vài vòng dò xét, trầm ngâm giây lâu, bỗng nhiên tự mỉm cười, đoạn phi thân về phía sau mộ mất dạng.. Thắc mắc vì sự kiện vừa xảy ra, Từ Lăng nheo mày hỏi:

- Hơn mười năm thường lui tới chỗ này, và kiến tạo được đường hầm bí mật.

Thế cửa hang của bọn bốn người vừa chui vào, lão tiên bối chắc đã biết rõ?

- Đường hầm ấy lão đã biết từ lâu. Vả lại cũng có thăm qua phía dưới một lần.

Nhưng... chẳng có chi đáng chú ý cả.

Bỗng nhiên... Một tiếng kêu la nghệt thờ từ dưới địa đạo dội lên.

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng nghe rõ mồn một. Hiên nhiên cả tiếng kêu của bốn người đang gặp chuyện chẳng lành.

Trầm ngâm giây lâu, Từ Lăng vụt kêu lên:

- Không xong rồi... lão tiên bối...ti phải đi xem mới được.. Nói xong chàng định chui ra.

Đưa tay cản Từ Lăng lại, Hiệp Lê Từu Tần điềm nhiên mỉm cười:

- Việc của bọn chúng, với cậu có liên hệ gì mà vội vã thế?

- Nghe tiếng kêu kỳ lạ, dường như việc không may xảy đến cho họ, nên tôi muốn đi xem thử.

- Lão muốn hỏi:

cậu đến đây vì mục đích gì?

Nghe hỏi hỏi lạ, Từ Lăng trần trối nhìn cụ già, đoạn chậm rãi đáp:

- Ngẫu nhiên đi qua đây thôi. Nghe vùng này có mộ của Túy Tâm Tiên Tử, vì chiêm ngưỡng đã lâu, nên sẵn dịp đến viếng thăm cho thỏa.

- Nhưng cậu chắc biết trước có cuộc hội họp nơi đây của bát đại chương môn... Từ Lăng gạt mình tự nhủ:

“Việc hội họp của bát đại chương môn do Giang Tâm Mỹ phỏng đoán, nhưng lão già này hà tất cũng biết được. Chẳng lẽ lão cùng Giang Tâm Mỹ có thông đồng... Hiệp Lê Từu Tần thấy Từ Lăng sanh nghi bèn đòi giọng hòa dịu:

- Nếu cậu có long hiếu kỳ muốn xem cho rõ thì đây này... Nói xong, lão liền đẩy tạt phiến đá dưới chân sang một bên. Lỗ hổng có chấn pha lê, kiến tạo giống như trên vách, hiện ra. Cả mừng, Từ Lăng gián mắt nhìn vào.

Dưới hang tối mịt. Vận dụng nhãn lực giây lâu, cảnh vật mơ hồ mới từ từ hiện ra trước mặt chàng.

Một đại điện rộng ở giữa. Bốn bên đều có thạch thất ăn thông.

Giữa đại điện người đá và ngựa đá xấp thành hàng trước một phiến đá vuông vức độ ba trượng.

Trên phiến đá có đề hai chữ, nước đỏ chói:

“Linh Tẩm” Chàng nghĩ “chẳng lẽ chỗ ấy là nơi yean nghỉ của Túy Tâm Tiên Tử” Bên góc đại điện có đền thờ của những vị thần linh. Ngoài ra không còn gì khác lạ nữa.

Cảnh vật hoàn toàn yên lặng... không một bóng người.

Tay vớ lấy bình rượu đưa lên tu một hơi dài, Hiệp Lê Từu Tần vụt đưa ý liến:

- Này! cậu muốn xuống dưới đó chứ?

Từ Lăng quay lại nhanh nhẩu đáp; - Đã đến đây, gap cơ hội này, chẳng lẽ bỏ qua.

- Thế thì để lão dẫn đường cho.

Từ Lăng đỉnh ninh chắc rằng lão sẽ dẫn theo ngõ củ của bốn người. Nào ngờ, đưa tay lên, lão phát nhẹ vào vách một chường.

Chường phong xé toang một lỗ thông vào hang.

Hai người vội phi thân bay vào mộ huyết.

Mặt dưới của huyết được lót bằng đá phiến. Ngước mặt nhìn lên, trần huyết toàn đất, nhưng kiên cố dị thường. Không thể xụp đổ.

Mười mấy năm bị chuột bọ đào xới, thành ra loang lỗ, cùng lỗ hổng của hai người vừa chun qua rất là trùng hợp. Khó mà nhận ea được.

Bốn bên đại điện, có cửa thông qua hơn mười gian thạch thất. Mỗi gian đều có đặt những thạch tượng nhỏ. Ngoài ra không có gì khác.

Từ Lăng đi một vòng, chẳng tìm ra vật gì đặc biệt.

Nơi gian chót, một đám tượng đất ngả nghiêng sứt lổ đặt ở giữa phòng. Trước cung đài có khắc bốn chữ:

“Hoang Linh Nga Quy” Chẳng không hiểu bát đại chường môn kiến tạo những pho tượng này là có dụng ý gì ?

Thình lình... có luồng gió rít sau long. Biết có điềm gì, chàng vội quay lại.

Từ mũi của con ngựa đá chót cùng phóng ra hai luồng ám khí, nhắm Từ Lăng bay vù tới...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: MỘ HUYỆT XUÂN THU

Văn Từ Lăng cả kinh, nhanh tay phát ra một chường, một mặt hụp xuống né tránh.

Mấy chục mũi kim bén nhọn, bị chường phong đánh bật ra vách đá, rơi lèng xèng xuống đất.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Hiệp Lê Từu Tần đang ở phòng bên nghe động, vội chạy đến cất tiếng hỏi:

- Cậu có bị thương không?

Khẽ cười nhạt, Từ Lăng đưa tay khóa chặt mạch huyết tay tả của lão già.

Động tác của chàng quá nhanh, làm lão vùng thoát không kịp.

Nhưng lão già cũng chẳng cần né tránh. Đường như ý lão không muốn kháng cự.

Trợn trừng mắt nhìn lão, Từ Lăng quát hỏi:

- Lão còn giả vờ không hay biết đó ư ?

Nhưng một ý nghĩ thoáng qua, năm ngón tay chàng từ từ buông long.

Buông tiếng thờ dài, Hiệp Lê Từu Tần đáp:

- Đây là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, đầu phải lão này muốn gạt gã nguoi... - Chớ tin có biện bạch. Tội thiếu lão phải biết rõ trong huyết này có đặt sẵn cơ quan giết người.

- Nếu cậu vẫn giữ một mực không tin, lão chẳng có biện pháp nào hơn. Chẳng dối gì cậu, hơn mười năm nay, hễ có cơ hội là lão đến đây thẩm xét, nhưng nào có thấy chuyện lạ này đâu.

- Chuyện cũng lạ! Chẳng lẽ, cơ quan này là do bát đại chưởng môn kiến thiết từ mười bảy năm trước hay sao?

Một bầu không khí ngột ngạt khó thở đè nặng lên tâm tư chàng.

Chàng vẫn còn thắc mắc:

vừa rồi có tiếng kêu la nghệt thở của bốn người trong bát đại môn phái, rồi họ mất tích luôn.

Nếu mộ huyết này do tay họ kiến tạo, hà tất họ còn gặp chuyện chẳng lành?

Giang Tâm Mỹ từng bảo với chàng:

Nàng chính là con gái của Túy Tâm Tiên Tử.

Mẫu thân nàng đã bị bát đại chưởng môn hại thác. Oan cừ này, nàng phải trả cho xong.

Câu chuyện nàng kể còn như văng vẳng bên tai:

“Khi mẫu thân được an táng vào mộ phần xong, vài ngày sau, một nhà săn bắn ở Hiệp Lệ Sơn đào một địa đạo thẳng vào mộ huyết, rồi mở nắp quan tài ra.. Vì cái chết của mẫu thân nàng làm chấn động cả giang hồ. Họ nghĩ rằng:

Chắc có nhiều trân châu báu vật được mai táng theo. Nếu gặp được chắc phát tài to.

Nào ngờ, khi mở ra, chỉ gặp một cô bé đang la khóc, một thanh đoản kiếm và một quyển sách dày.

Gia đình săn bắn chỉ có hai vợ chồng, họ đem đứa bé đó về nuôi dưỡng cho đến khi trưởng thành, chính là Giang Tâm Mỹ.

Cha mẹ nuôi của cô đều chẳng biết chữ. Vả lại cũng chẳng giao du với người ngoài, nên kiếm và sách đều được giữ nguyên vẹn.

Quyển sách ấy là “Vô Cực Kinh”. Mẫu thân cô ta nhờ đó mà vang danh thiên hạ.

Hiện giờ, võ công của cô ta đều nhờ noi theo sách ấy mà có.

Câu chuyện của nàng kể và sự thật trước mắt có vẻ mâu thuẫn.

Có thật nàng là con gái của Túy Tâm Tiên Tử hay không?

Bỗng nhiên... Tiếng chân người từ xa vọng đến kéo Từ Lăng trở về thực tại Đưa mắt hội ý cùng Từ Lăng, Hiệp Lê Tửu Tàn dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Có người đến! Hãy mau lánh mặt.

Cả hai liền vội và chạy bay về phía gian thạch thất bên tả, nơi ấy có pho tượng cực lớn. Cả hai cùng núp vào sau tượng để xem động tĩnh.

Từ xa, ba bóng người nhanh nhẹn đi đến Định thần nhìn kỹ, Từ Lăng giật mình đánh thót.

Ba vị lúc này bị Hiệp Lê Tửu Tàn đánh lừa bỏ đi một chập, nay lại lù lù hiện ra trước mặt.

Ba người đảo mắt tứ phía, dò xét tình hình.

Người đi đầu là Vân Trung Tử vụt cất tiếng hỏi:

- Nam huynh! Chắc anh không nhìn loan chứ?

Nam Vô Uý nheo mày đáp:

- Lão phu ẩn núp cách đây không quá ba mươi trượng, chính mắt tôi trông rõ kẻ trước người sau đi vào mộ huyết này kia mà. Điểm chánh yếu là lão già mụm rọu già điên và gã thiếu niên áo xanh ấy, trong nháy mắt, cũng mất dạng. Thế họ đi ngã nào?

Bỏ Tâm sư thái xen vào:

- Lão say quỹ quái ấy lại là một tay võ công cao thủ. Lão đã dùng phép truyền âm nhập mật để phỉnh gạt tôi. Báo hại bản ni đi rảo quanh vùng hoang sơn hơn nửa canh. Nhọc nhằn quá đời.

Vân Trung Tử nghiêng răng ken kết:

- Bản đạo bị hại còn thảm khổ hơn nữa. Hừ! ... Đoạn Hồn Nhai ... sơn động ... Toàn là lão cả.

Kiểm khắp bảy sơn động, một nhọc vô cùng, sau rốt mới biết được mình bị mắc mưu lão.

Nếu bản đạo mà bắt gặp, nhất định phải đập cho lão một trận nhừ tử mới được.

Nam Vô Uỳ vụt bật cười:

- Việc lạ nhất là chúng mình được Phở Vân thiền sư mời đến hội họp nơi đây.

Chuyện bí mật này, tại sao lão say lại biết được?

Cả ba nhìn nhau, không ai giải thích nổi.

Thoạt nghe câu chuyện, Từ Lăng cũng tự đánh dấu hỏi. Chàng đưa mắt nhìn Hiệp Lê Tửu Tần dò xét.

Với nét mặt thản nhiên, cụ vẫn ung dung như không biết.

Nín lặng giây lâu, Bồ Tâm sư thái lại lên tiếng:

- Duyên có gì lão Phở Vân đến giờ này vẫn chưa đến?

Vân Trung Tử tiếp lời:

- Không chừng lão bị gã say ấy phỉnh gạt dẫn đi nơi khác rồi.

Suy nghĩ giây lâu, Nam Vô Uỳ đề nghị:

- Thời gian cấp bách, không thể chờ đợi nữa. Chúng mình phải khám xét tung tích của bốn người kia mới được.

Đưa mắt nhìn tứ phía, Vân Trung Tử tỏ vẻ hoài nghi nói:

- Chỗ này mọi vật không thay đổi, chả lẽ họ bị Túy Tâm Tiên Tử bắt giữ ?

Bồ Tâm sư thái niệm Phật rồi nói:

- Mục đích của cuộc hội họp này là điều tra cái chết của Túy Tâm Tiên Tử và thanh toán kiểm xuất hiện ở chốn giang hồ. Thế theo lời viết trong thư, chỉ bằng bây giờ chúng mình khởi sự khám xét vụ này.

Nói xong, ni cô đưa tay chỉ về phía phiến đá có đề chữ “Linh Tâm”.

Nam Vô Uỳ giật mình hỏi:

- Lão sư thái định khai mộ ư ?

- Ngoài việc ấy ra, bản ni chẳng còn thấy có biện pháp nào khác hơn.

Vân Trung Tử góp ý kiến:

- Dù lão Phở Vân có mặt tại đây, chắc cũng phải chủ trương như thế. Vậy chúng mình còn chờ đợi gì ?

Nói xong, lão liền bước đến bên phiến đá, toan vận lực đẩy mạnh.

Tiếng “sè” “sè” nổi lên... Phiến đá bị đẩy chạy mạnh sang một bên, để lộ ra một địa huyết độ một trượng vuông vức.

Vân Trung Tử dùng sức quá mạnh, phiến đá lại trơn, nên bất thần hụt giò rơi xuống mộ huyết.

Công lực của lão thuộc vào hạng siêu đẳng, nên vừa rơi xuống, lão liền nhún mình bay vọt trở lại.

Thất kinh, lão đưa tay vuốt chòm râu bạc, cố mọi óc đi nược dòng thời gian, đoạn lẩm bẩm:

- Mười bảy năm về trước, lúc đây nắp mộ, bản đạo và Phở Vân thiền sư, hai người hiệp lực ráng sức mới đẩy được phiến đá này lại. Nay sao lại nhẹ và trơn thế này ?

Nói xong, lão khom mình xuống khám xét.

Thì ra trên miệng huyết có đục thêm hai long máng, dưới phiến đá được đặt thêm bốn bánh xe thép. Nên cho dù một kẻ tầm thường cũng có thể đẩy phiến đá qua một bên được dễ dàng.

Hiển nhiên... sự kiến trúc này là do người sau tu bổ thêm.

Cả ba điều cả kinh thất sắc... Không bảo nhau, họ điều rút khí giới bên mình ra, sẵn sàng ứng chiến.

Ba luồng nhân quan điều tập trung vào nắp quan tài.

Mặc dù mười bảy năm trôi qua, nhưng với chất cây thượng hảo hạng, nên thoạt trông qua cỗ quan tài vẫn còn nguyên vẹn.

Điểm đặc biệt là trên nắp sạch sẽ, bóng loang. Dường như có bàn tay người lau chùi hàng bữa.

Sự kiện lừng đờn đập đưa đến làm Tử Lăng bất giác lạnh người.

Sau phút do dự, Vân Trung Tử trầm giọng nói:

- Để bản đạo lãnh nhiệm vụ khai quan! Nói xong, cây phát trần được lão vắt trở lại lên vai. Đoạn đưa mười chỉ ra chém vào áo quan tài rồi dùng sức dờ lên. Nhưng áo quan vẫn trơ trơ không một chút nhúc nhích.

Hơi hổ thẹn, lão tự bào chữa:

- Với tám phần công lực của Hồi Phong chương, bản đạo tự nghĩ không đến nỗi quá yếu, hà tất giờ không nổi nắp quan.

Suy nghĩ giây lâu, lão tiếp:

- Không vào hang hùm, sao bắt được cọp. Vậy mời hai bạn giúp tôi một tay.

Hai người đứng ngoài khẽ gạt đầu, đồng xấn tay áo, nhảy vào trợ lực.

Ba người đồng đưa ra một lượt ba hồi phong chương.

Sau khi bị sức mạnh dờ lên, nắp quan tài “kẹt, kẹt” di động.

Dưới sức hút cực mạnh của chương phong, nắp quan rồi cuộc bật tung ra, rớt nằm nghiêng bên cạnh.

Tử Lăng bị kích động đến cực độ, chàng chỉ có thể chăm chú dò xét thần sắc của ba người, trong khi chàng không thể nhìn thấy sự kiện trong quan tài.

Nét mặt ba người bỗng lắng dịu xuống, đồng khoan khoái thở ra một hơi dài.

Thì ra bộ xương vẫn còn nguyên vẹn, y xiêm như cũ... Ba người đứng lặng giây lâu, Vân Trung Tử đề nghị:

- Mặc dù bộ xương còn đầy, nhưng nghi vấn còn nhiều. Bàn tay lạ đã sửa đổi nắp huyết, thêm vào sự mất tích của bốn người. Chúng mình phải xem xét kỹ bộ xương này mới được.

Nam Vô Uý gạt đầu đồng ý:

- Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta nên xem xét di hài, rồi hãy thăm dò nơi khác! Nói xong, lão nhún mình nhảy trước xuống huyết.

Hai người đứng bên kế tiếp theo sau.

Mặc dù thời gian cách đã mười bảy năm rồi, nhưng cả ba người họ đều đồng thấy là y phục vẫn như xưa, không hề thay đổi.

Vân Trung Tử dùng chỉ phong vẽ một vòng tròn nơi ngực di hài. Lốp y xiêm mục nát theo đà gió bay đi, để lộ ra nửa cây xương ngực nguyên vẹn.

Cả ba cùng kinh ngạc đến tột độ. Thanh đoàn kiếm đâm ngấp trên ngực Túy Tâm Tiên Tử, được bát đại môn phái đồng ý quyết định chôn theo nàng, nay bỗng nhiên không cánh mà bay.. Bộ Tâm sư thái ngạc nhiên kêu lên:

- Ô! Thanh kiếm đâu?

Vân Trung Tử điềm nhiên đáp:

- Trong thơ, lão Phổ Vân đã nói rõ việc ấy, thanh Túy Tâm Kiếm đã xuất hiện trên chốn giang hồ. Bằng không, lão cũng chẳng mời chúng mình đến đây hội họp.

- Thế thì áo quan đã được người ta mở ra?

- Không những thế, nếu lão phu đoán không lầm thì cốt hài này không phải của Túy Tâm Tiên Tử.

Bồ Tâm sư thái kinh ngạc, kêu:

- Lão đạo hữu sao dám quả quyết như thế ? các vị hãy xem này! Chỗ bị đâm tối thiểu phải gãy một cây xương. Nhưng lồng ngực của cốt hài này nguyên vẹn.

Vân Trung Tử suy nghĩ giây lâu đoạn nói:

- Lúc thác, bào thai trong bụng Túy Tâm Tiên Tử đã lớn, việc này phiến sư thái khám hộ.

Nói xong, lão cùng Nam Vô Uyển ngoảnh mặt ra. Mặc dù là một bộ hài cốt, nhưng họ không muốn Bồ Tâm sư thái cảm thấy hổ thẹn.

Giây lâu! Tiếng của Bồ Tâm sư thái vang lên:

- Không xong rồi! Hai lão đạo trưởng cả kinh quay lại:

- Chuyện gì thế ?

- Không phải là cốt hài của Túy Tâm Tiên Tử, vì không có bộ xương của hài nhi.

Và đây là bộ hài cốt của đàn ông. Vì bộ xương chân của phụ nữ khác biệt một cách rõ rệt.

- Ô! Bộ xương của đàn ông? Một vấn đề trọng đại đây.

- Thế cứ bỏ lại đây. Chúng mình hãy lục soát xung quanh chỗ này.

Từ Lăng nghe lời nói ấy, bất giác giật mình đánh thót.

Vừa lúc ba vị chương môn định rút mình nhảy ra khỏi huyết, bỗng nhiên một luồng âm thanh kỳ quái nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: BIẾN CỐ LIÊN HỒI

Âm thanh kỳ quái xuất phát từ trong áo quan.

Ba người đồng rút khí giới ra chuẩn bị ứng chiến. Bỗng nhiên... Bộ hài cốt thành linh tuột xuống. Đáy áo quan lộ ra lỗ hổng sâu tun hút Cả ba còn đang hoang mang, đáy quan tài dường như có phép màu vụt trời lên.

Điều làm cho họ kinh ngạc hoảng đến toát mồ hôi lạnh là:

thay vào cổ nằm của bộ xương khô, một phụ nữ bịt mặt đang ngồi chễm chệ trên ấy.

Tiếng kêu quái gỡ chính từ miệng người ấy phát ra Vân Trung Tử tay giờ cao phát trần, niệm quát:

- Ngươi từ đâu đến ? giám phá hoại huyết hộ của Túy Tâm Tiên Tử, lại còn giả thân giả quỷ để dọa người ?

Người áo xanh bịt mặt cười lên the thé:

- Ta chính là Túy Tâm Tiên Tử. Mười bảy năm trước, các ngươi đã âm mưu hãm hại ta đến chết. Sau bao năm xa cách, nay chẳng nhận ra ta à ?

Giọng nói của người càng lạnh lẽo hơn, tiếp:

- Lão trộm đầu trọc Phở Văn sao tới giờ vẫn chưa đến ? món nợ này, hiện tại đúng là lúc phải thanh toán.

Bồ Tâm sư thái chấp tay niệm phật:

- Người thác há dễ sống lại ? bần ni không thể tin được! Sự kiện kỳ lạ diễn biến thêm dồn dập, Từ Lăng ngồi im nín thờ.

Phụ nữ che mặt cười to:

- Tin hay không! Đây là việc của mấy người. Hiện tại ta muốn hỏi:

hãy tin cho xong với ta những tội ác mà năm xưa mấy người đã làm?

Vung thanh trường kiếm, Nam Vô Ury quát to:

- Chớ có nhiều lời! “Soạt” lão nhắm địch thủ đâm vút tó.

Đang lúc nổi giận, “Nhất Kiếm Kinh Thiên” là chiêu thức cực kỳ lợi hại của Hoa Sơn phái, được lão không ngần ngại đem ra sử dụng.

Bằng! Lưỡi kiếm đâm trúng ngay mục tiêu, tiếng nổ vang lên dữ dội. Ành lửa tỏa ra tứ phía.

Như đâm phải vách thép, Nam Vô Ury chùn tay, hồ khẩu tê dại chùng như muốn rách.

Lão kinh hoàng thối lui mấy bước Người phụ nữ bật mặt bị một kiếm té nhào xuống, chẳng phản công, chỉ rống to một tiếng kinh hồn.

Không chậm trễ, Văn Trung Từ vung phát trần, Bồ Tâm sư thái vung chuông, ồ ạt tấn công.

Từ Lăng nín thờ nghe ngóng... bỗng nhiên tiếng loảng xoảng vang lên. Kế tiếp là hai ba tiếng la thất thanh. Cảnh vật lại trở nên yên lặng.

Nghe âm thanh mà phỏng đoán, bangười chắc đã gặp phải độc thủ Chẳng đợi sự đồng ý của Hiệp Lê Từu Tàu, Văn Từ Lăng phi thân nhảy vọt đến bên mộ huyết.

Nhưng... hơi chậm mất một bước, phiến đá đã từ từ khép lại. Suy nghĩ giây lâu, chàng định đưa tay đẩy phiến đá ra.

Bản mình nhảy vọt theo ra, Hiệp Lê Từu Tàu nhanh nhẹn giữ lấy tay chàng lại.

- Hãy khoan! Không nên xuất động.

Xoay mình rất nhanh, Từ Lăng bắt thần chớp lấy mạch huyết cổ tay cụ già rồi quát:

- Chớ chối quanh rằng không biết! Người phụ nữ ở trong mộ là ai đấy?

Khẽ thờ dài, Hiệp Lê Từu Tàu đáp:

- Phàm những việc mà già này biết được, thì đã nói cho cậu biết cả rồi. Nhưng có việc là còn thắc mắc muốn hỏi cậu?

- Việc chi... Cụ cứ hỏi đi.

- Nguyên do nào cậu chọn đúng lúc này đến Hiệp Lê Sơn để viếng mộ ?

Do theo lời phỏng đoán của một thiếu nữ tên là Giang Tâm Mỹ, biết rằng bát đại môn phái sẽ hội họp nơi đây.

Hiệp Lê Từu Tàu khẽ thờ dài:

- Sự ước đoán của già này không sai. Quả nhiên cậu đã gặp nàng. Và hiện tại nàng ở đâu ?

- Giữa đường nàng bị một người tự xưng là “Thần Mật Khách” bắt đem đi mất.

Hiệp Lê Từu Tàu dậm chân:

- Thôi! Hông mất rồi... Ngạc nhiên, Từ Lăng hỏi vặn:

- Việc chi mà hông ?

- Cậu hãy buông tay ra rồi lão sẽ nói rõ.

Thấy cụ già chẳng có điều chi ác ý, chàng liền thả lỏng năm ngón tay ra.

Thờ dài một tiếng, Hiệp Lê Từu Tàu thỉnh lĩnh cầm tay Văn Từ Lăng kéo chạy bay đến một thạch thất kế bên.

Một ngôi tượng phật cực to ngồi án ngữ giữa phòng. Bốn chủ “Tây Thiên Di Đà” vàng chói nằm ngay trước bệ tượng.

Kéo Văn Từ Lãng đến ngồi sau pho tượng, Hiệp Lê Từu Tàu cất tiếng thốt:

- Đối với chuyện này cậu biết được nhiều ít ?

Suy nghĩ giây lâu, Từ Lãng đáp:

- Sự hiểu biết của tôi chỉ vón vện theo lời đồn đãi của chốn giang hồ và câu chuyện khó tin của Giang Tâm Mỹ thuật lại.

- Già này đến đây hơn mười năm, nhưng cũng chẳng biết gì hơn! Hiện tại, điểm chú trọng nhất của lão là điều tra cho minh bạch nguyên do cái chết của Túy Tâm Tiên Tử.

Từ Lãng nheo mày Hỏi:

- Như thế thì cụ và Giang cô nương đã quen biết từ lâu ?

- Đúng như vậy! - Còn phụ nữ dị kỳ ở trong mộ?

- Già này còn đang suy đoán.

- Những sự bố trí trong mộ này, cụ hoàn toàn chẳng biết chứ ?

-Ồ! Việc ấy tôi dám quả quyết đoán thệ với cậu! Trầm ngâm giây lâu, Hiệp Lê Từu Tàu thờ dài tiếp:

- Được cô chủ ủy thác cho nhiệm vụ đến đây điều tra cái chết của Túy Tâm Tiên Tử. Nào ngờ mười mấy năm qua chưa đạt được chút ánh sáng nào.

Một năm sau khi nường thác, cơ hồ không một ngày nào lão chẳng đến đây, nhưng chẳng thấy kẻ nào khả nghi cả.

Bát đại chương môn, mỗi năm điều có đến một lần. Xem xét mộ huyết trong ngoài, và chỉ có Kỳ Bắc, Văn Gia Bảo chủ Văn Tin Hùng đến đây ba lần...

- Ồ! Hẳn đến có việc chi ?

- Việc ấy, lão cũng chẳng được rõ.

- Thế cô chủ của lão tiền bối là ai ?

- Chính là phụ thân của Túy Tâm Tiên Tử.

- Nghe đồn rằng:

nàng là một nhân vật xuất quỷ? nhập thần, chưa ai biết được nàng từ đâu đến cơ mà.

Hiệp Lê Từu Tàu mỉm cười:

- Nàng không phải thần mà cũng không phải quỷ. Cũng như bao người khác, do cha mẹ sinh ra. Điểm đặc biệt là phụ thân nàng suốt đời chưa bao giờ đặt chân đến chốn giang hồ. Chỉ mai danh ẩn tích, nên không được người ngoài biết đến.

- Thế người cư trú ở đâu ?

- Trên Hải Tam Sơn ở vùng Thanh Hải, lão thọ ân tri ngộ của cố nhân, cùng chung sống hơn hai mươi năm trời, nên mến thương nhau hơn tình ruột thịt... Khẽ thờ dài, cụ tiếp:

- Tánh của hai vợ chồng cô chủ không mấy phù hợp, nên cãi và luôn. Mặc dù thế, họ cũng sanh được hai cô con gái mỹ miều diễm lệ. Cô gái lớn tánh tình giống mẹ, ương ngạnh, nóng nảy. Cô bé lại giống cha, nhu mì, hiền hậu.

Hai mươi năm trước vì không thể sống chung nhau nữa, nên vợ chồng phải chia tay.

Bà vợ dẫn cô gái lớn lìa quê, rồi vĩnh viễn không về Hải Tâm Sơn nữa.

Khi phu nhân rút áo ra đi, gia chủ mới mang thanh đao kiếm và quyển “Vô Cực Kinh” ra truyền thụ cho nhị nữ.

- Cô bé chắc là Túy Tâm Tiên Tử chứ gì ?

- Cậu đoán đúng đấy! Nàng chính là nhị tiểu thư Giang Thanh Quân, và cũng chính là Túy Tâm Tiên Tử.

Chủ nhân của tôi, lúc thiếu thời phiêu lưu nơi quan ngoại, gặp được dị nhân và được người giao cho quyển kinh ấy. Nghe đồn rằng:

quyển ấy chứa đựng thần công bí quyết, và đã bị tuất truyền từ lâu trên giới võ lâm.

Nhị tiểu thư học tập ba năm, đã thành một tay võ công danh thủ.

Được gia chủ đồng ý, nàng từ biệt Hải Tâm Sơn, rồi từ đây lê gót khắp chốn giang hồ.

Nào ngờ, thời gian không đầy một năm, nàng đành phơi thây nơi hoang sơn cùng cốc này. Cái chết của nàng còn trong vòng nghi vấn.

Thuật đến đây, hai hàng lệ nóng ròi lăn tã trên hai gò má nhăn nheo của cụ già.

Văn Từ Lăng bắt giặc thờ dài:

- Lệnh chủ nhân của ông sao không đích thân đến dò xét ?

Hiệp Lê Từu Tàu than thở:

- Gia chủ vì mắc nan bệnh nên hai chân bị tàn phế, không di động được. Tội e rằng, suốt đời chắc không rời được khỏi Hải Tâm Sơn một bước.

Già này tuy phụng mạng dò xét nguyên do cái chết của nhị tiểu thư, nhưng đến giờ vẫn chưa mò ra đầu mối gì cả.

- Nhưng lão tiền bối và Gian g Tâm Mỹ cô nương vì đâu mà quen biết ?

- Một khi có rảnh là lão len lỏi đến đây, với lòng hy vọng là có chút ít đầu mối.

Còn việc có quan được đặn ra trong mộ huyết lão hoàn toàn không hay biết.

Mười mấy năm về trước, lão đã có quen với Giang Tâm Cô nương rồi. Nàng thường lui tới nơi đây. Đồng thời, nàng lại có khuôn mặt hao hao giống nhị tiểu thư, cho nên lão thường cùng nàng đàm đạo. Nhưng nào ngờ, nàng chính là con gái của Túy Tâm Tiên Từ.

Một hôm, trời đổ mưa to. Ta bắt gặp nàng đang ngồi trước mộ than khóc. Sau khi cật vấn hồi lâu, nàng mới chui nói rõ tự sự lai lịch.

Rất đổi vui mừng, sau khi dò xét, lão biết được nàng cư trú tại gia đình một người thợ săn không xa mấy.

Hai vợ chồng thợ săn vừa cảm lại vừa điếc, muốn dò hỏi cũng chẳng biết thêm gì.

Theo lời nàng, thì hai vợ chồng thợ săn đã gặp nàng ở trước phần mộ. Còn nguyên nhân nào mà nàng lấy họ Giang, lão cố dò hỏi thế nào cũng chẳng ra manh mối.

Việc đáng tin nhất là diện mạo nàng giống mẹ như đúc. Bên mình nàng còn có thanh đoản kiếm Túy Tâm và quyền Vô Cực Kinh.

Nghe lão nhắc đến, Văn Từ Lăng giật mình đánh thót. Túy Tâm kiếm đang ở trong tay mình. Còn Vô Cực Kinh không biết giờ đang ở đâu ?

Văn Từ Lăng ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn hỏi:

- Lão tiền bối có tin về phu nhân của chủ nhân hay không ?

Hiệp Lê Từu Tàu khẽ lắc đầu:

- Không một tin tức gì cả.

Như sức nhớ điều gì, Từ Lăng bèn hỏi tiếp:

- Người vừa xuất hiện trong áo quan khi nãy, có phải là bà ấy hay không ?

- Nghe giọng nói thì hoàn toàn không giống.

- Thế lão tiền bối lại vắng đây hơn mười năm nay cũng chẳng biết được điều gì trong áo quan hay sao ?

Hiệp Lê Từu Tàu thờ dài:

- Từ lâu, lão có ý định khai áo quan ra để khám xét, nhưng ngại túi hồ vong linh của nhị tiểu thư, cho nên đắn đo mãi mà chưa dám hành sự. Thật ra đây là lần đầu tiên lão gặp được người phụ nữ lạ đó, và cũng là lần thứ nhất lão mới biết là có cơ động trong quan tài.

Văn Từ Lăng cười gằn:

- Theo ngu ý văn bối, thì trọng tâm của vấn đề này là ở nơi người phụ nữ bị mất ấy.

- Nhận xét của cậu rất đúng! Nhưng cậu vừa nom thấy bảy người trong bát đại chương môn đã bại dưới tay y rồi. Già này tự xét là không đủ tài lực đương đầu với người ấy.

Máu anh hùng vọt nổi dậy trong lòng Từ Lăng:

- Chẳng vào hang hùm, sao bắt được cọp... Từ Lăng này đánh liều thử một phen.

Nói xong, chàng định phi thân về phía mộ huyết. Hiệp Lê Tưu Tàu liền đưa tay ra ngăn:

- Hãy khoan! Lão còn một việc muốn nói...:

- Việc gì? lão tiên bói cứ nói ra đi.

- Hiện tại, tốt nhất là chúng mình nên rời khỏi nơi đây. Đi tìm Giang Tâm Mỹ rồi hãy tính.

- Nàng bị Thần Mật Khách bắt rồi. Sống chết chưa rõ, biết đâu mà tìm?

Rồi sực nhớ lại chuyện củ, chàng “à” lên một tiếng:

- Cụ có biết bà lão theo phò Giang cô nương hay không?

- Ô! Không biết...! Có chăng cũng chỉ là vợ chồng lão thợ săn vừa cầm vừa điếc ấy thôi.

Từ Lăng xua tay hỏi:

- Người ấy chẳng cầm lại chẳng điếc, và còn là một tay võ công cao thủ.

- Thế thì lạ thật! Con bé ấy đối gat lão quá nhiều việc... - Vấn đề này quá ly kỳ! Tôi e nàng hành động dưới sự điều khiển của người khác thôi.

Như nhớ sự việc gì quan trọng, Hiệp Lê Tưu Tàu dậm chân:

- Đến giờ lão mới biết hành động lúc này là lầm to. Thật ra không nên phân tán lực lượng của bát đại chương môn để cho người phụ nữ ở trong áo quan thắng thế.

Lão hối tiếc là đã không nghe lời của Giang cô nương. Sự việc đã rồi.

Hiện tại, lực lượng của bát đại chương môn đã tan rã. Giới giang hồ này ai còn đủ sức để đảm đương trọng trách này?

- Còn lão Phò Vân thiền sư, sao đến giờ vẫn chưa thấy?

- Hòa thượng ấy đến sớm nhất. Vừa đến chân núi là gặp ta, ta đã bảo với hắn rằng:

có một phụ nữ bị mất, hẹn hội ngộ với hắn tại Nghinh Xuân tửu lầu nơi Liễu Gia Trấn cách đây bốn chục dặm. Lúc đầu hắn còn hồ nghi. Nhưng sau đó, hắn cũng tin bằng lời rồi từ giả đi mất.

Suy nghĩ giây lâu, Từ Lăng đề nghị:

- Chúng mình hiện tại có hai biện pháp:

Một là nên rời khỏi nơi đây. Hai là mở nắp quan tài.

Hiệp Lê Tưu Tàu vừa định trả lời thì thành linh... từ trong mộ huyết một âm thanh kỳ quái vọng ra... Cả hai giật mình kinh hãi, vội tập trung tinh thần chăm chú nhìn về hướng ấy...!

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: QUÁI NHÂN TRONG QUAN TÀI

Phiến đá to trong mộ huyết bỗng nhiên kêu “sè,sè” rồi chạy tạt sang một bên.

Văn Từ Lăng nín thở theo dõi sự diễn biến.

Trong khoảng khắc... hai bóng đen từ dưới mộ huyết bay vọt lên.

Chuyện bắt ngờ, sau khi nhìn kỹ thì thấy hai người đó lại là Bồ Tâm sư tái và Vân Trung Tử.

Khẽ thở dài, Hiệp Lê Tửu Tàu dùng phép truyền âm nhập mật bảo:

- Thật may mắn, họ vẫn bình yên vô sự! Tử Lãng chưa kịp trả lời, thì phiến đá to tự động đóng kín lại. Chẳng cảm thấy kỳ lạ tự nghĩ:

“Các thủ lĩnh của phái Không Động, Nga My, Thanh Thành, Võ Đường đột nhập vào đây trước tiên, nay lại không thấy tăm hơi.

Điểm lạ nhất là thần sắc của hai người sao có vẻ lạnh như băng. So với lúc mới vào huyết đạo thì hoàn toàn như hai người xa lạ.

Hai người đi được mấy bước, đoạn song song ngồi trước mộ huyết, nhắm mắt dưỡng thần.

Họ đã bị nội thương hay vì mệt mỏi ?

Thái độ của hai người làm Tử Lãng khó hiểu quá! Một thời gian trôi qua...! Có tiếng chân người từ cửa hang vọng lại.

Khẽ thúc vào hông Tử Lãng, Hiệp Lê Tửu Tàu bảo nhỏ:

- Chắc lão đầu trọc Phở Văn đến kìa.

Quả nhiên, với nét đượm đầy nét phong sương. Phở Văn thiền sư vội vã đi đến.

Hai vị chương môn của môn phái Võ Y và Côn Lôn đồng đứng dậy nghênh tiếp:

- Lão thiền sư sao bây giờ mới đến?

Miệng niệm A Di Đà Phật, Phở Văn thiền sư đáp:

- Nói ra thêm hổ thẹn, bản tăng bị người trêu chọc. Kết quả là phi thân đi bảy tám chục đoạn đường oan uổng.

Rảo mắt một lượt, lão liền tiếp:

-Sao lại chỉ có hai người đến đây thôi?

Bồ Tâm sư thái khẽ mỉm cười đáp:

- Chúng tôi sớm đã đến đây đủ rồi, nhưng đợi mãi chưa thấy lão thiền sư đến, nên bản ni đề nghị mở quan tài ra xem thử.

Phở Văn thiền sư nóng nảy hỏi:

- Kết quả ra sao?

Vân Trung Tử tươi cười tiếp lời:

- Áo quan của Túy Tâm Tiên Tử vẫn y nguyên, nhưng bn hông lại có một cửa hang nhỏ.

- Thật lạ quá...! Bản đạo nhớ kỹ, khi xưa đáy mộ huyết toàn lát bằng đá, làm gì có hang ngách ?

Bồ Tâm sư thái xen vào:

- Đúng như vậy! Bản ni cũng cảm thấy kỳ lạ, liền cùng các đồng đạo lần mò đi xuống. Kết quả là lần mò ra một thạch thất rộng lớn.

- Ô! Trong thạch thất có gì ?

- Trống trơn chẳng có gì cả! Chúng tôi không dám làm gì hơn, đành phải quay lên đây đợi lão thiền sư, đồng xuống đây quyết định.

Nghe qua lời mạn trá của hai vị chương môn, Vã Tử Lãng bất giác cả kinh tự nghĩ:

-“Hai vị này sao bỗng nhiên thay đổi thái độ?” Chẳng quay lại nhìn Hiệp Lê Tửu Tàu dò xét, thì ra lão cũng cảm thấy nghi hoặc, không sao giải thích được. Chỉ tròn tròn đôi mắt ra nhìn, rồi ngo ngắc.

Suy nghĩ giây lâu, Phở Văn thiền sư dục:

- Nếu thế! Chúng mình hãy mau xuống xem thử.

Chẳng đợi dứt câu, lão liền bước tới đưa hai tay ra định đập phỉn đá... Với về lạnh nhạt, hai vị đạo hữu nín lặng bước theo sau... Mồ hôi lạnh toát ra ướt áo, Từ Lăng vội kể tai Hiệp Lê Từ Tàu bảo nhỏ:

- Hãy can lão mới được! Vừa nói, chàng vừa nhún mình nhảy vọt ra, kêu to:

- Không thể làm vậy được! Lão thiền sư hãy ngưng tay.

Tiếng của Từ Lăng vang rền khắp động đá, acả ba giật mình tròn mắt nhìn.

Tay cầm thanh tủy tâm kiếm, Văn Từ Lăng ngang nhiên đứng cản trước mặt Phở Văn, bảo:

- Mộ huyết này tuyệt đối không nên xuống! Tuy nhận định rõ Phở Văn là chủ mưu của vụ tàn sát Văn Gia Bảo. Nhưng gặp hoàn cảnh này, lòng nhân đạo trong tiềm thức chàng tự nhiên vụt trời dậy. Lương tri không cho phép chàng ngồi thản nhiên nhìn lão hòa thượng bước vào cõi nguy hiểm mà không ngăn cản.

Chợt trông thấy Từ Văn, Phở Văn thiền sư rất đỗi ngạc nhiên, và đồng thời cũng cảm thấy hơi thẹn, mặt đỏ au, ấp úng thốt:

- Không dè Văn thí chủ cũng có mặt tại đây! Tạm ngừng giây lâu, lão tiếp:

- Mộ huyết này tại sao xuống không được?

Nghiêm trọng Từ Lăng dục:

- Hiện tại, thời giờ không cho phép giải thích cận kề. Hãy ra khỏi nơi đây kéo nguy hiểm.

Bồ Tâm sư thái thỉnh linh quát to:

- Nhãi con! Từ đâu dám cả gan đến đây tìm chết ?

Miệng vừa nói, tay vung chưởng nhắm Từ Lăng quật mạnh.

Giữ thái độ trầm lặng. Từ Lăng khẽ chuyển mình né tránh, đoạn lập tức vung kiếm trả miếng. Kiếm lòn ra muôn ánh bạch quang chói lọi.

Bị một đòn khá độc hiểm, Bồ Tâm sư thái phải thối lui né tránh, rồi vận toàn lực phát huy lên hai chưởng.

Phở Văn thiền sư quát to:

- Hãy ngưng tay! Nói chuyện xong rồi đánh cũng không muộn.

Chẳng những ni cô không chịu ngưng tay, Văn trung Từ sẵn dịp liền rút phát trần tơ bạc ra quát to:

- Lão thiền sư! Hãy giết quách nhãi con này, rồi mới nói chuyện sau.

Đưa phát trần tơ lên, lão quát ra một chiêu cực kỳ lợi hại. Đồi mây bạc của lão hòa thượng khóa chặt lại. Lão đưa tay ra định chụp lấy cổ tay của Văn Trung Từ, một mặt quát to:

- Chuyện đâu có đó! Sao đạo trưởng nóng tánh thế?

Nhanh nhẹn, Văn Trung Từ nhảy tạt sang một bên, sẵn đà quét mạnh phát trần về phía đầu lão Phở Văn.

Sự kinh ngạc tăng lên tột độ. Nhưng không hổ danh là thủ lĩnh của phái thiếu lâm, năm ngón tay của lão hòa thượng đang đưa ra, lão liền đổi về thế Kim Tơ Trần Uyển. Tay cầm phách trần của Văn trung Từ lập tức bị giữ dưới nắm chi của hòa thượng, đau buốt rồi tê dại hẳn, rồi công lực tự nhiên tiêu tan mất.

Nhanh như cắt, lão Phở Văn điểm luôn Tinh Huyệt ở bả vai, Văn Trung Từ hai tay buông thõng, biến thành một phé nhân, không còn sức chống cự nữa.

Bồ Tâm sư thái trong lúc luống cuống, tay hữu bị Từ Lăng chém một kiếm, đau đớn rút to lên.

Liền đấy, chàng nhanh tay phát nhẹ, huyết đạo của ni cô cũng bị đóng kín.

Nheo đôi mày bạc, Phở Văn thiền sư cất tiếng than:

- A di đà phật! Sự thể sao kỳ quái thế ?

Quay sang Văn Trung Từ, lão tiếp:

- Đạo huynh! Chuyện gì xảy ra mà đến nỗi này?

Nào ngờ Vân Trung Từ thở dài một tiếng, đoạn ngồi phịch xuống đất, hỏi thế nào lão cũng chẳng trả lời.

Bồ Tâm sư thái cũng thế, thái độ dường như ngơ ngẩn mất hồn.

Bầu không khí đang ngột ngạt khó thở, bỗng nhiên một bóng đen bay vụt đến.

Định thần nhìn kỹ, Phở Vân thiền sư kinh ngạc, buột miệng một tiếng:

- Ngươi!... chính là lão già dưới chân núi đã gặp ta lúc nãy đây mà.

Người vừa đến chính là Hiệp Lê Từu Tàu, bèn lên cười gượng đáp:

- Hiện tại không phải là lúc chúng mình phân trần to nhỏ. Hãy mau rời khỏi nơi đây kéo chậm.

Thấy tình thế biến chuyển quá nghiêm trọng, Phở Vân thiền sư hội ý gật đầu, cúi xuống xóc Vân Trung Từ lên, đoạn đưa tay về phía Từ Lăng tay chỉ níu cô.

- Phiền Văn thiếu chủ tiếp cho bản đạo một tay.

Từ Lăng gật đầu đồng ý. Chàng vội xốc Bồ Tâm sư thái lên.

Hiệp Lê Từu Tàu mở đường đi trước. Hai người nhanh nhẹn theo sau.

Vừa đẩy cửa hang ra... bỗng nhiên ba người hốt hoảng loạn choạng bước lui.

Thì ra, lúc vừa mở cửa, người phụ nữ áo xanh bịt mặt vụt từ ngoài lao vào.

Một tiếng thét từ cửa miệng y vang ra làm rung chuyển cả hầm đá.

Rồi cũng hét to một tiếng, Từ Lăng nhảy vọt tới trước rút kiếm đâm mạnh.

Người bịt mặt vọt gào to:

- Hãy trả kiếm cho ta! Chẳng cần né tránh, y đưa năm ngón tay, như câu liêm, ra chớp thẳng vào lưỡi kiếm.

Từ Lăng nghĩ thầm:

-“Dù cho bản lãnh có cao cường đến đâu, cũng không ai có khả năng cướp vũ khí của đối phương bằng cách đó” Nào ngờ, một tiếng soeng vang lên, lửa đóm vụt bắn ra tung tóe. Lưỡi kiếm đã nằm gọn trong tay của người phụ nữ. Y giật mạnh, kiếm theo đà đã tuột khỏi tay Từ Lăng.

Chàng cảm thấy cánh tay tê dại, lão đảo thối lui mấy bước.

Thanh kiếm trong tay! Người phụ nữ đắc chí kêu to, đoạn quay sang Phở Vân thiền sư, quát:

- Lão trộm đầu trọc kia, còn nhớ ta không?

Phở Vân thiền sư trầm nghĩ:

-“Võ công của người này cao hơn của Túy Tâm Tiên Từ đương thời mấy bậc.

Một chiêu vừa rồi đủ thấy rằng y đã luyện thân thể thành sắt thép. Lão áp ứng đáp:

- Già này lắm cảm, chẳng hiểu thí chủ là ai?

- Nhận không ra ta? Quên rằng mười bảy năm về trước ngươi đã bức hại ta đến chết hay sao?

- Thí chủ là Túy Tâm Tiên Từ đây à?

- Đúng vậy! - Ngươi sao lại biến ra thế này?

- Bị chôn sâu dưới đất mười bảy năm, làm sao không biến đổi.

Phở Vân thiền sư thở dài:

- Lão khó tin được! - Ồ! Ta có thể làm cho ngươi tin được.

- Nếu có thể đưa ra sự chứng minh cụ thể, lão nguyện hứa tiếp nạp điều kiện của ngươi.

Người phụ nữ cười to:

- Biện pháp hay nhất là làm cho người giống như lão ấy, thì tự nhiên người sẽ tin chứ gì.

Vừa nói, tay chỉ vào Vân Trung Tử.

Phổ Vân thiền sư hốt hoảng, buông Vân Trung Tử xuống đất, chấp tay lại, chuan bị ứng chiến.

Phụ nữ bật mặt quát to:

- Lão già trọc! Nếu đỡ được ba chiêu của ta, chuyện đã qua ta sẽ bỏ hết.

Phổ Vân thiền sư tấn thối lờng nan. Chỉ ngập ngừng lăm bắm:

- A Di Đà Phật! Phụ nữ bật mặt cười lên the the, vung tay phát ra một chưởng.

Chưởng phong xem nhẹ nhàng, không xé gió, cũng như không một uy lực nào cả... Kinh nghiệm chiến đấu đã nhiều, nhưng lão Phổ Vân chưa từng thấy chưởng lực kỳ dị thế.

Còn đương ngỡ ngác, bỗng dưng lão cảm thấy vùng ngực bị một noon cực mạnh, Đứng không vững, lão loạng choạng thối lui, đồng thời máu tươi từ miệng lão phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: THIẾU PHỤ BỊT MẶT

Đương kim là vị lãnh tụ của phái Thiếu Lâm, thế mà vừa mới một chiêu đầu tiên đã học cả máu mồm làm Từ Lăng kinh hoàng thất sắc.

Với thanh đoản kiếm, cũng một chiêu thứ nhất thôi, chàng đã hạ một lượt bốn tay cao thủ của Thiếu Lâm tự. Nay mới vừa giao đấu, thanh Túy Tâm kiếm bị đối phương đoạt mất một cách dễ dàng. Phỏng thử hỏi, chàng còn bao nhiêu tinh thần để ứng chiến.

Tiếng cười the the của người phụ nữ bịt mặt lại lạnh lạnh vang lên:

- Lão đầu trọc kia! Còn hai chiêu nữa, nếu đỡ được, nợ máu của mười bảy năm qua ta sẽ quên cho. Nếu không, cuộc đời người cũng coi như kết liễu từ đây.

Nói xong, nàng vung một chưởng thou hai. Luồng chưởng phong này và chưởng thứ nhất hoàn toàn khác biệt.

Tiếng gió rít nghe lạnh người. Chưởng phong bay ra thể như lấp biển dời non, sức mạnh làm rung rinh cả thạch động.

Sau khi trấn tĩnh và điều dưỡng lại tình lực nội công, Phổ Vân thiền sư vận toàn lực tung ra song chưởng nghênh đỡ.

Kim Cang chưởng được tung ra với mười hai phần công lực “Bằng” Cả tòa động thất rung chuyển mạnh. Đất cát từ trên trần rơi xuống mịt mù.

Giây lâu.. bụi cát dần dần lắng xuống. Từ Lăng trở mắt nhìn kỹ, lão Phổ Vân loạng choạng thối lui, mặt tái nhợt. Nơi vùng ngực đã nhuộm một màu đỏ thắm.

Quay nhìn lại đối phương, đôi vai nàng run run, cũng thối lui mất nửa bước.

Nàng lại cất giọng lạnh lạnh, nghe rợn người:

- Thật không hổ là thủ lĩnh của phái Thiếu Lâm. Võ công của người tiến xa hơn mười bảy năm về trước nhiều. Nhưng, hãy tiếp chiêu thứ ba của ta đây này... Nói xong, xắn tay áo lên, phát tiếp ra một chưởng nữa.

Thấy lão Phổ Vân liên tiếp bị hai chiêu, khí huyết đã kiệt, hướng hồ chi chiêu thứ ba, đương sức lực của nó sẽ dừng mạnh bội phần. Từ Lăng không nỡ đứng nhìn hòa thượng bị hạ dưới tay kẻ địch. Không cần suy nghĩ, chàng nhảy ra quát to:

- Chiêu này để ta đỡ thế Vận toàn lực, chàng vung song chưởng nghênh đỡ.

“Bình” Tiếng vang cực mạnh, làm cho cát bụi mịt mù, che khuất mọi người.

Mặt hoa lên, thân hình choáng váng, chàng cảm thấy như hàng ngàn cân thép đổ ập xuống. Hai cánh tay tê dại và đau đớn vô cùng. Lồng ngực như muốn vỡ ra. Từ cổ họng chàng, mùi tanh và vị mặn của máu tự nhiên dâng trào lên.

Chàng cố nén nuốt xuống, rồi gắng gượng đứng vững lại, uất hận quát to:

- Yêu phụ! Ta đã biết rõ ngươi là ai rồi.

Ngạc nhiên, phụ nữ bật mặt hỏi:

- Tiểu tử! Công lực của ngươi khá hơn lão trọc một bậc. Nhưng... ngươi danh tánh là chi?

- Ta họ Văn, tên Từ Lăng

Suy nghĩ giây lâu, phụ nữ bật mặt lắc đầu đáp:

- Vô danh tiểu tốt, tại sao lại đột nhập vào mộ ?

- Định tìm ngươi mới đến đây.

- Ô! Tìm ta! Nhưng có việc gì ?

Cổ nuốt con máu hận của đòn vừa qua, chàng gằn từng tiếng:

- Trước tiên, tôi muốn hỏi Giang Tâm Mỹ cô nương cùng bà có quan hệ gì?

Bất giác giật mình, phụ nữ kêu to:

- Nó là con gái ta. Ngươi đã gặp nó hồi nào ? Nó định tìm một người đến Thiếu Lâm tự đưa thư, chắc là ngươi phải không ?

- Đúng đây! - Việc ấy không lạ! Xét qua công khó của ngươi, ta tha cho toàn mạng. Hãy mau rút khỏi mộ đi.

- Chuyện đâu dễ dàng thế...! - Ngươi định muốn đòi hỏi thêm gì nữa ? ân huệ ấy chưa đủ sao ?

Khẽ cười, Văn Từ Lăng hỏi vặn:

- Giang Tâm Mỹ cô nương đã trở về hay chưa ?

Hồ nghi, phụ nữ bật mặt vụt gào lên:

- Ngươi... đã lập tâm hãm hại nó rồi à ? ta sớm đã nghĩ ra việc ấy.

Vừa nói, đưa tay ra chộp vào vai Văn Từ Lăng:

Thối lui một bước, Từ Lăng xua hai tay:

- Hãy khoan! Khổ công mạo muội nguy hiểm làm kẻ trao thư, nay lại đối xử với tôi như thế này, chẳng là vô lý lắm ư ?

- Đã vì ta đi trao thư, tại sao gặp mặt lại còn xuất thủ tấn công ?

- Vì tôi chẳng biết bà chính là thân mẫu của Giang Tâm Mỹ cô nương.

Người phụ nữ “hừ” một tiếng:

- Hãy nói mau! Ngươi đem tin gì ?

Văn Từ Lăng nheo mày:

- Việc ấy có qua hệ đến sự an nguy của lệnh ái, xin bà thâu lỗi cho long tự ái của tôi.

- Hừ! Sự sống chết của người trong tay ta, đừng hòng đứng trước mặt ta mà giờ giọng trả giá.

Từ Lăng ngang nhiên gằn từng tiếng:

- Nếu bà nghĩ đến sự sanh tử của lệnh ái, thì phải đối xử với tôi tử tế một chút mới được.

Ngắm nghĩ giây lâu, phụ nữ bật mặt vụt cười:

- Tiểu tử! Lão nương không quen bị người khác bắt bẽ, yêu sách, nên cách của ngươi đã không có tác dụng.

Nói xong, y đưa năm ngón tay ra như câu liêm, rồi nhắm mắt Từ Lăng chớp xuống.

Cả kinh, Từ Lăng vận dụng toàn lực, đưa ra song chưởng, đồng thời nhảy ra né tránh.

Bất ngờ, bị một đòn phản công mãnh liệt, phụ nữ bật mặt khẻ run run đôi vai, ra chiều khó chịu.

Tuy tránh được năm vuốt của đối phương, nhưng sự dội ngược của kinh lực và việc sử dụng quá sức, nên nội tạng bị tổn thương. Chành lão đảo té phịch xuống mặt đất.

Mặc dù không còn sức chống cự nữa, nhưng lý trí của Từ Lăng vẫn còn sáng suốt, chàng tự nghĩ:

“Người phụ nữ này đối với sự an nguy của Giang Tâm Mỹ, dường như không an tâm lắm” Lời cảnh cáo của mình không có hiệu lực, nên y mới thân nhiên xuất thủ tấn công.

Tin tức của nàng đã được bà ấy biết rõ chăng ?

Lúc nàng bị Thân Mật Khách bắt mang đi, một phụ nữ áo xanh đã vì nàng mà truy kẻ địch.

Hay là nàng đã được cứu thoát ?

Đang lúc chàng trai trẻ bị thương té ngồi xuống đất, người phụ nữ bật mặt cũng tạm xả hơi giây lát, bỗng nhiên y vụt gào to lên. Một tiếng gào khủng khiếp như xé màng tai, kẻ tiếp tung ra song chưởng nhắm đầu Từ Lăng bổ xuống.

Không còn sức để chống cự nữa, chàng đành nhắm mắt để chờ chết.

Tánh mạng Từ Lăng lúc bấy giờ như chỉ mành treo chuông. Thịnh linh... bổ luồng chưởng phong do hai phía tả hữu ồ ạt đổ tới. Kế tiếp, bốn luồng chưởng lực từ phía sau thi đua bay ập tới.

Thì ra, Hiệp Lê Từu Tần và Phở Văn thiên sư, mặc dù cảm thấy sức mình không địch lại yêu phụ, nhưng không thể để y hạ sát Từ Lăng. Nên vận công lực bình sanh ra để nghênh đỡ.

Đang lúc ấy, Bò Tâm sư thái và Vân Trung Tử ngẫu nhiên chợt tỉnh lại. Nhờ công lực rèn luyện đã đến bậc tuyệt đỉnh, nên huyết đạo chỉ trong giây phút đã được khai thông. Cả hai đồng nhảy vọt thẳng người lên, thấy tình thế nguy ngập nên lập tức tung chưởng hỗ trợ.

“Àm” Sự va chạm dữ dội của sức tương đương giữa tám luồng kinh lực và hai đạo chưởng phong làm động đá rung rinh, cảnh vật tối xảm lại.

Tiếng nổ vang lên thật khủng khiếp.

Lúc cát bụi lắng tan, kiểm điểm lại, thì thấy cả bọn đều loạng choạng thối lui, khí lực có vẻ tới mức kiệt quệ.

Phụ nữ bật mặt cũng lão đảo lùi lại một bước Bốn người kia lui về một góc vận khí tĩnh dưỡng.

Mặc dù thắng thế, nhưng cũng bị tổn thương, phụ nữ bật mặt nổi giận đến cực điểm, cho tay vào long rút ra thanh Tủy Tâm kiếm. Rồi hữu kiếm tả chưởng, đưa ra một đòn quyết tử.

Chẳng lẽ đứng chờ địch thủ hạ sát, bốn người đưa mắt nhìn nhau, đoạn tổng hợp toàn lực lại, đẩy chưởng ra nghênh đỡ.

“Àm” Bốn bóng người bị trọng thương lão đảo trong đám bụi mờ. Bên đối diện, một bóng đen cũng bị dội ngược thối lui rồi không chịu đựng nổi, y cũng té phịch xuống đất.

Phiến đá to dưới đất không chịu nổi kinh lực của sức ngã của bóng đen nên vỡ tan ra.

Tình thế xoay chiều một cách quá bất ngờ, Phở Văn thiên sư giật mình ngơ ngác.

Đờ được chưởng phong củangười phụ nữ kia kẻ như là may mắn lắm rồi.

Nhưng... dùng kinh lực để đẩy nàng té nhào là không thể có được Phở Văn thiên sư quay đầu ngoá lại, một đại hán khô ngô đang hiên ngang đứng chắn ngang cửa vào mộ.

Cả bọn lần lượt nhận thức ra tình thế.

Hiệp Lê Từu Tần cất tiếng đầu tiên:

- Kính chào hảo hán! Không thể để yên yêu phụ này hành hung tác quái. Xin hảo hán tiếp tay diệt trừ y mới được Mặc dù bị thương, phụ nữ bật mặt vẫn

toi cười sặc sụa:

- Thôi Thượng Viễn! Nếu không nghĩ ngươi là người trung bộc của phụ thân ta, thì main ngươi đã mất từ lâu rồi. Thật ra ngươi đâu dễ gì ung dung lại vắng nơi hiệp Lệ Sơn này từ bao năm tháng qua.

Hiệp Lê Từu Tần vừa muốn trả lời, bỗng nhiên gã hảo hán cất tiếng cười rang rang cướp lời:

- Tôi xin phép hỏi:

các vị còn sức đấu nữa hay không?

Từ Lăng nãy giờ bị đánh trọng thương té ngồi dưới đất, vọt nhảy vọt thẳng người lên kêu to:

- Dù có chiến đấu đến ba trăm hiệp nữa, chúng tôi cũng chẳng từ nan.

Phổ Văn thiền sư chẳng hiểu dụng ý của gã đại hán. Lão nghĩ:

nếu tỏ thái độ chủ bại, thì phụ nữ bị mặt kia sẽ thừa cơ đánh nữa. Thật ra bị tổn thương, nhưng y thị cũng thừa sức để quật ngã từng người một.

Do đó sáu người nhìn nhau hội ý, đồng một lượt từ từ bước sấn tới.

Tình thế khẩn trương vô cùng. Một cuộc đụng độ sáu chọi một, sẽ xảy ra quyết liệt.

Bỗng nhiên... cất lên một tiếng thét rừng rợn, phụ nữ bị mặt vọt từ mặt đất bắn mình bay vọt lên đến nóc mộ, lanh lảnh kêu to:

- Ta dung tình cho các ngươi sống thêm hai ngày nữa. Rồi các ngươi sẽ biết lợi hại của ta.

Nói xong, với thế Phi Yến Xuyên Vân, bà ta nhắm vách mộ huyết lao mạnh.

"Ầm!" Vách đá đột nhiên nứt ra, để lộ một cửa nhỏ, trong nháy mắt kẻ hở liền khép lại như cũ... Cảnh vật trở lại yên tĩnh và nặng nề.

Khẽ thở dài, Phổ Văn thiền sư tiếp:

-Mười bảy năm về trước, lão phu tự độc xuất kiến tạo ra mộ huyết này. Nào ngờ, kẻ lạ lại bố trí thêm nhiều cơ mật.

Hiệp Lê Từu Tần tiếp lời:

-Già này cư trú nơi vùng này rất lâu, mà nào có hay biết gì.

Vân Trung Từ tỏ vẻ hỏi hân:

-Lúc này xa cơ bị bắt, chẳng hiểu lý do nào, bản đạo lại cam tâm phục tùng dưới mệnh lệnh của địch đến bây giờ mới thức tỉnh lại được.

Phổ Văn thiền sư trầm giọng:

-Tôi nghĩ rằng:

chắc có lẽ hai vị trúng nhảm mê thần được.

Đoạn quay sang phía đại hán mới đến thì lễ:

-Kính chào thí chủ, chẳng hay tên họ là chi ?

Vuốt chòm râu chấm ngực, người mới đến ngắt ngang:

đây là hiểm địa! Chúng mình hãy mau ra khỏi nơi đây.

Vân Trung Từ đề nghị:

-Năm vị chương môn còn bị giữ trong mộ, sẵn đây chúng ta phải ra tay cứu họ kéo trẻ.

Hiệp Lê Từu Tần xen vào:

-Yêu phụ ấy xem ra đã mệt mỏi. Cơ hội này chúng ta không sớm tấn công, còn đợi chừng nào nữa ?

Gã hảo hán lắc đầu cười xòa:

-Công tâm mà luận, lão phu cùng chư vị hợp lại đem chọi cùng yêu nữ ấy, chưa chắc đã thắng nổi, huống hồ chư vị đều bị nội thương.

Lão phu biết rằng:

nơi đây còn có một người xử dụng lối tà môn võ công, cao hơn người phụ nữ ấy một bậc.

Tin ấy vừa tung ra, cả bọn điều kinh tâm tán đởm. Chỉ một yêu phụ nọ thôi mà cả bọn đã bị một trận toi bời. Huống hồ thêm một người giỏi hơn y nửa thì sự thất bại sẽ tăng gấp bội phần.

Rảo mắt nhìn thần sắc của mỗi người, gã đại hán mỉm cười tiếp:

-Thôi! Chúng mình hãy rời khỏi đây, rồi sẽ bàn tính.

Nói xong, hắn liền quay mình đi trước, năm người già trẻ lục đục theo sau.

Ngoài mộ đêm đã khuya. Gió thu hây hây, rừng lá khua xào xạt, tiếng dế nỉ non. Nhưng tất cả cũng không rung cảm được lòng của đoàn người đang mãi mê dẫn bước.

Được một quá độ... Họ đến vùng phía nam của giải Hiệp Lệ Sơn, cách địa điểm xuất phát hơn mười dặm.

Cả bọn đều đồng ý dừng chân tạm nghỉ.

Phổ Vân thiền sư hướng về phía gã đại hán, chấp tay thi lễ:

-Hiện tại thí chủ có thể cho chúng tôi biết quý danh đại tánh?

Tay vuốt râu dài, đại hán cười ha hả:

-Lão thiền sư chóng quên thật! Vậy chẳng nhớ Thiên Nam chi hội hay sao ?

-À! Vậy ra thí chủ là Thần Mật Khách Đặng Công Huyền -Phải! Chính là lão phu.

Cả bọn điều kinh ngạc. Họ nghe danh từ lâu, nhưng chưa được biết mặt Phổ Vân thiền sư neho mảy hỏi:

-Xin cho bản đạo hiểu rõ vài điểm thắc mắc! Nguyên do nào Đặng thí chủ biết được có người võ công cao hơn cả yêu phụ áo xanh ấy?

-Vị lão phu đã gặp người ấy rồi. Bản lĩnh của y còn hơn phụ nữ lúc này một bậc.

Đem tài học của lão phu ra so sánh, tí như như châu chấu đá xe, nên lão mới khuyên quý vị mau rời khỏi nơi ấy.

Văn Trung Tử bước đến, cung kính hỏi:

đặng lão hiệp sĩ! Có kế hoạch chi xin chỉ giáo giùm cho.

-Sự hiểu biết của lão phu chỉ có thể thôi. Nhưng theo ngu ý, thì chư vị bát đại môn phái nên hợp tác thành khối. Việc tiêu trừ bọn yêu tà trong mộ của Túy Tâm Tiên Tử không phải là không làm được. Thôi! Xin từ biệt quý vị.

Nhưng vừa quay mình định bước đi... một ngụm máu tươi từ miệng gã vọt ra.

Thất kinh, Phổ Vân thiền sư vội vã bước tới hỏi:

-Trời! Đặng lão hiệp sĩ đã bị nội thương rồi ư ?

Khẽ lắc đầu, Đặng Công Huyền khắc khở cười:

-Nội thương của quý vị chắc có lẽ còn nặng hơn lão phu nhiều. Mong quý vị bảo trọng.

Nghe lời nói ấy không ai bảo ai, tất cả đều công nhận Thần Mật Khách nhận định rất đúng, vì họ cảm thấy ác huyết đang công tâm. Đầu vàng mặt hoa, bước đi đã nặng nhọc.

Sau cái vái chào từ biệt, Thần Mật Khách quay mình cất bước.

Phổ Vân thiền sư, Văn Trung Tử, Bồ Tam sư thái, và Hiệp Lệ Tử Tàn tạm ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần. Họ đều cảm thấy quá đói mệt nhọc, không còn sức để gắng giong nữa.

Mặt nhìn theo bóng Thần Mật Khách từ từ cách xa, Văn tử Lăng vụt nhớ lại một điều rất quan trọng. Mặc dù mệt mỏi, chàng cũng cố gắng sức chạy theo.

Nghe có tiếng chân người đuổi theo, Thần Mật Khách vội quay đầu lại, thấy Tử Lăng lão ngạc nhiên hỏi:

-Này cậu! Đuổi theo lão có việc gì ?

Từ Lăng cười lạt đáp:

-Giang Tâm Mỹ cô nương hiện tại bị lão tiền bối mang đi giam giữ nơi đâu ? xin cho tôi biết... Ngạc nhiên, Thần Mật Khách hỏi vặn:

-Nàng đã cùng cậu đi chung kia mà ?

-Tôi muốn hỏi, nàng hiện giờ chết hay sống ?

-Ồ! Lạ quá, lời nói của cậu là có ý gì ?

Thấy thần sắc của lão già đầy vẻ chân thành, Từ Lăng hơi xúc động, liền hỏi tiếp:

Đuối chân đỉnh Cao Sơn, phải chăng lão tiền bối đã hai lần xuất hiện ?

đúng như vậy... Vì sự an nguy của cậu, nên lão phu mới gởi lời cảnh cáo đấy thôi.

Từ Lăng ngắt ngang:

-Sau rốt, tron tòa miếu hoang, chính lão tiền bối đã rải huỳnh phúc tán, và bắt Giang Tâm Mỹ cô nương mang đi ?

Hơi biến sắc, Thần Mật Khách “À” lên một tiếng:

-Quả thật có chuyện ấy à ?

Từ Lăng nghiêm sắc mặt:

-Tiếng tam của lão tiền bối vang dội khắp chốn giang hồ, chẳng lẽ không dám nhìn nhận việc làm của chính mình hay sao ?

Thần Mật Khách sa sầm nét mặt:

-Chớ nói nhảm! Nếu muốn bắt Giang Tâm Mỹ, lão phu cần gì phải rải Huỳnh Phúc Tán. Nhưng... lão phu bắt liễu đầu ấy làm gì chứ ?

Tạm ngưng giây lâu, lão lại tiếp:

-Nguyên vì thấy cậu tâm địa rất tốt, cốt cách lại phượng phi, làm xúc động lòng mến mộ của lão, nên lão mới theo dõi và chăm sóc cho cậu.

Hà tất với mớ tuổi còn non, lại không chịu dè dặt nhận thức cho mình bạch, cậu lại vu khống cho lão làm điều thất đức, chẳng là oan uổng lắm ư ?

Từ Lăng nghe nói, tròn tròn đôi mắt:

-Nhưng người bắt Giang cô nương mang đi, tự xưng là Thần Mật Khách. Thế trừ lão tiền bối ra, lại còn có người thứ hai nữa hay sao ?

Nghe nói, Thần Mật Khách bắt giắc kinh ngạc đến ngẩn người ra. Suy nghĩ giây lâu, lão ta liền bảo:

-Thế cậu cứ thuật rõ tình hình cho lão phu nghe thử .

Từ Lăng lập tức đem đầu đuôi câu chuyện xảy ra ở trong tòa cổ miếu thuật lại một hồi... sau rốt chàng kết luận:

-Người ấy bịt mặt bằng chiếc khăn tay, mặc dù trông không được rõ lắm, nhưng giọng nói và vóc dáng của ông ta cùng lão tiền bối không khác nhau mấy.

Tay vỗ vào trán, ra chiều suy nghĩ, lão Đặng Công Huyền vụt bả:

-Bất luận là kẻ nào, chậm lắm là một tháng, lão phu nhất định phải dò xét cho ra mới được.

Đã dám mạo danh lão phu để gieo rắc việc không hay trong chốn giang hồ, chuyện này há dễ bỏ qua.

Nói xong, lão liền quay mình bước đi.

Vụt nhớ một việc, Từ Lăng cất tiếng gọi to:

-Lão tiền bối! Hãy khoan... cho tôi hỏi tý việc.

Nghe gọi, Thần Mật Khách dừng lại tỏ vẻ khó chịu:

- Chẳng lẽ cậu còn nghi ngờ cho lão phu làm việc ấy hay sao ?

- Việc ấy, kẻ hậu sinh này tính rằng đã có người lạ mặt nhúng tay vào. Nhưng việc tôi thắc mắc là chẳng hiểu kẻ ấy bắt Giang cô nương đi có dụng ý gì...? Lão tiền bối nhiều kinh nghiệm, chắc có lẽ đoán ra một hai manh mối...?

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: MỘ DUNG HỒNG

Thần Mật Khách neho mảy, đáp:

- Việc ấy một khi tìm được kẻ mạo danh rồi mới giải thích được. Còn Văn thiếu hiệp mạo muội vào mộ đã dò xét ra được mai mối gì chưa ?

- Đến giờ, ngoài vụ biến cố vừa rồi, vẫn chưa tìm ra tông tích gì mới lạ... À... Tôi còn phải đi Thanh Hà đến Hải Tâm Sơn mới được.

- Thế rất tốt! Thôi chúng mình chia tay nhé.

Đội bóng Thần Mật Khách mất hút sau rừng cây, Văn Từ Lăng mới cất đầu quay bước.

Trời đã gần sáng, gà rừng liên tục gáy vang. Dưới ánh sương mù ban mai, Văn Từ Lăng uể oải cất bước.

Sau phút hăng say thoát hiểm, làm quên đi sự nhọc mệt và đau đớn. Hiện giờ, nội thương đêm qua bắt đầu hành hạ chàng.

Khí huyết chàng đang xói động, nội tạng đau như dằm, cổ lẽ bước được nom ba dặm đường, chàng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, phải lựa một tảng đá ngồi xuống nghỉ... Trước mặt chàng, ngọn Hiệp Lệ Sơn cao vút mây xanh. Sau lưng, rừng núi trùng điệp, tuyệt nhiên không một bóng người. Minh lại mang trọng thương, chàng cảm thấy bồi hồi lo sợ.

Vì mãi đuổi theo Thần Mật Khách nên khi quay trở lại, đồng bọn đã lạc mất.

Giờ đây một mình giữa chốn rừng hoang, nội thương trầm trọng đến mức không thể tự vận công trị thương được. Nếu tình thế này kéo dài, sợ e khó sống được.

Nhưng thuật vận công để tự trị liệu, thời gian tối thiểu phải suốt ngày, và còn phải có người hỗ trợ.

Chàng tìm ai đây, ở chốn hoang sơn cùng cốc này ?

Mệt mỏi, thất vọng, chàng mơ hồ như thiếp đi.

Bỗng nhiên cóc...cóc...cóc.

Âm thanh của tiếng mõ đều đặn từ xa vang vọng lại.

Văn Từ Lăng vụt sức tỉnh lại, chàng nghĩ thầm:

-“Tiếng mõ chắc có lẽ xuất phát từ một ngôi chùa. Giờ này chừ tăng lo việc công phu, mình cố dọ đến đây chắc có phương giải cứu.” Thật ra, ngoài phương pháp ấy, chẳng còn cách nào hay hơn hết. Chàng bèn cố gắng gào theo tiếng mõ đi tới.

Sau khi vượt hơn bốn dặm đường, trước mặt chàng, trên một đỉnh đồi cao có rừng cây dày đặc che phủ, xuất hiện một tòa cổ miếu.

Cổ leo hết ngọn đồi, đặt chân đến trước cửa miếu thì đã mệt nhoài. Chàng bèn dựa lưng vào tường ngồi nghỉ.

Tiếng mõ đều đều pha lẫn tiếng tụng kinh làm lòng chàng có cảm tưởng lâng lâng như thoát tục.

Cảm giác đầu tiên đến với chàng là khí huyết từ từ lắng dịu, sự đau đớn giảm dần. Toàn thân sáng khoái nhẹ nhàng.

Một thời gian trôi qua, tự cảm thấy máu huyết bình phục trở lại, nhưng còn yếu, chàng không buồn đứng dậy gõ cửa.

Tiếng mõ và giọng tụng kinh sao nghe êm ả quá! Giờ khắc lặng lẽ trôi, tiếng mõ và câu kinh vẫn đều đều không dứt. Lưng ngả dựa vào tường, chàng như

nửa tỉnh nửa mê.

Thình lình Một tiếng gầm vang dội, làm rung chuyển cả núi.

Cả kinh, Từ Lăng mở to đôi mắt, trước mắt chàng, độ một trượng, một mảnh hồ to tướng đang nhe răng chực nhảy vô đến.

Chàng lập tức vận dụng công lực, định ra tay kháng cự.

Nhưng ... Sự thất vọng đau đớn tràn ngập, bao công lực đều tiêu tan đâu hết, tay chân tê dại hẫng đi.

Một ý niệm chết chóc bao phủ lấy chàng.

Mảnh hồ vụt gầm to, quất mạnh đuôi rồi nhảy bỏ tới.

Bằng... Tiếng nổ vang dội làm Từ Lăng giật mình mở mắt.

Dưới chân tường trước mặt, mảnh hồ đang nằm đây chết, đầu bị vỡ, mớ óc vọt ra tung tóe.

Cảnh vật trở lại yên tĩnh dị thường! Tiếng mõ và câu kinh vẫn âm a đều đặn.

Chàng thông thả lắng nghe, rồi hình như có ma lực huyền bí, ru hồn chàng về cõi mộng.

Không biết trải qua đã bao nhiêu thời khắc, Từ Lăng từ cõi mơ màng hồi tỉnh lại.

Chuyện cực lạ...! Chàng bỗng nhiên cảm thấy tinh lực dồi dào, tinh thần phấn khởi vô vùng.

Khẽ đưa tay vỗ trán, chàng tự lẩm bẩm:

- Ô! Sao lại thế này?

Ngước mặt nhìn lên, bóng tịch dương đã khuất sau đỉnh núi. Hiện giờ, trời đã hoàng hôn, chàng nhớ kỹ lúc đặt chân đến trước cổng chùa thì vừa mới hừng sáng.

Thế ra, chàng đã ngồi đây suốt ngày.

Tiếng mõ câu kinh không còn nghe nữa, cổng chùa vẫn đóng kín, trước sau không một bóng người. Dưới chân tường, mảnh hồ chết vẫn còn nằm đây.

Vươn mình đứng dậy, chàng thử vận nội công. Ô!... lạ quá, nội thương đã lành hẳn, công lực lại khôi phục dồi dào.

Chàng quá đổi mừng... phải rồi... tiếng mõ... giọng kinh huyền bí ấy đã biến đâu tất cả. Đưa mắt nhìn lên, một tấm biển nằm trên cửa, trong đề ba chữ phết vàng cực lớn:

“Bạch Vân Am” Văn Từ Lăng nghĩ thầm:

- “Thì ra đây là một ni cô am” Chàng liền đưa tay gõ cửa.

Một giọng thanh cao từ trong vọng ra:

- Cửa sơn môn chưa gài chốt, thí chủ hãy tự nhiên đẩy vào.

Đưa tay đẩy nhẹ, quả nhiên cửa mở ra, Từ Lăng chậm rãi bước vào.

Thì ra đây chỉ là một ngôi ni cô am tự nhỏ, ngoài căn chánh điện, còn có hai căn thiền phòng. Điểm đặc biệt là trong ngoài đều tuyệt đối sạch sẽ.

Chàng dò dẫm bước vào đại điện.

Trước bàn thờ phật, leo lét ngọn đèn dầu, một ni cô đang ngồi chấp tay niệm phật.

Vẫn ngồi yên, không quay đầu lại, ni cô cất tiếng hỏi:

- Thí chủ đến đây có việc chi?

Mặc dù đang ngồi xây lưng lại, nhưng với vóc hình thon thon sau chiếc áo nâu rộng, với giọng nói lạnh lãnh ấy, có thể đoán được ni cô độ hai mươi tuổi.

Văn Từ Lăng vụt liên tưởng đến tiếng mõ và giọng cầu kinh đã cứu mạng chàng.

Bất giác, chàng cảm thấy ân cứu tử nặng quá, nên vội vã quì mọp dưới bệ, cất giọng chân thành thốt:

- Đệ tử mang ân cứu mạng của nữ Bồ Tát, suốt đời nguyện xin ghi lòng tạc dạ.

Bỗng nhiên ni cô bật cười ngặt nghèo:

- Tiểu nữ không giám nhận lãnh, xin tướng công hãy đứng dậy.

Nói xong... ni cô từ trong điện đài ung dung bước ra.

Ngạc nhiên, Từ Lăng tròn tròn đôi mắt.

Trời! Ni cô đẹp lạ...! Nom rõ lại niên kỷ chỉ vừa đôi tám. Đôi má hồng hồng, cặp mắt bồ câu ướt ướt, chiếc mũ thon thon chụp không hết mớ tóc huyền óng ánh.

Hiển nhiên là thiếu nữ thế tục.. hay nàng là kẻ xuất gia không xuống tóc.

Thiếu nữ khẽ mỉm cười:

- Thí chủ nhận lầm rồi. Tôi chỉ là một kẻ thế tục bình thường thôi, đâu dám nhận lãnh chức Bồ Tát quá to ấy.

Từ Lăng hồ thẹn ấp úng:

- Sư thái... ồ!... xin lỗi... công nương... là... chủ nhân của am tự này... Đưa mắt nhìn lớp áo giả mặc trên mình, thiếu nữ khác khổ cười:

- Kỳ thật, tôi chẳng phải là ni cô, cũng không có ý định xuất gia, nhưng lúc nhỏ được thầy bói toán số mạng không hưởng thọ được lâu dài, nên mới vào đây bái sư, học tụng kinh, niệm Phật. Ngõ hầu tiêu tai, trừ nạn.

- Còn lệnh sư hiện giờ ở đâu?

- Sư phụ tôi đang bận viễn du, tới thiếu là ba tháng mới về đây được.

Vấn Từ Lăng lấy làm lạ:

- Thế thì trong am chẳng còn người nào khác ?

- Thưa rằng! Sư phụ tôi đi vắng, ngoài tôi ra không có người lạ. Hiện giờ tôi định về nhà đây.

- Thế... gia đình cô nương ở đâu ? và xin cho biết quý danh.

Thiếu đôi má ửng đỏ:

- Tôi họ Mộ Dung, tên Hồng. Nhà ở Thế Hồng thôn dưới chân núi Hiệp Lệ Sơn.

Vấn Từ Lăng khẽ thở dài:

- Cô nương còn có gia đình, còn tôi chỉ có một thân lang thang phiêu bạt.

- Thế ra công tử chẳng có gia đình ?

- Vâng... tôi từ nhỏ sống đời cô nhi, may nhờ gia sư nuôi dưỡng.

- Lệnh sư phụ nay ở đâu ?

- Năm năm về trước, chẳng may gặp thảm biến, toàn gia đều tử nạn. Không giấu gì cô nương, tôi dán thân phiêu bạt giang hồ mục đích là tìm cho được kẻ thù của ân sư để rửa hận.

Thấu hiểu, động tình, thiếu nữ hỏi:

- Đã tìm gặp kẻ thù rồi chứ ?

- Đến bây giờ tôi còn chưa dò ra tông tích kẻ thù. Hiện giờ trời đã tối, vậy cô nương hãy về đi, kéo mẹ cha trông đợi.

Thiếu nữ đột nhiên thở dài:

- Song thân tôi, năm trước bất hạnh qua đời cả rồi.

- Thế trong gia đình cô nương còn ai ?

- Không còn ai.

Văn Từ Lăng lộ vẻ xúc động:

- Thế ra cô nương cùng tôi đồng chung cảnh ngộ.

Mộ Dung Hồng vụt bật cười:

- Việc đã qua thôi đừng nhắc nữa, tất cả đều do số trời đã định. Minh đau thương phỏng thử có ích gì ?

Từ Lăng nhìn thiếu nữ châm biếm:

- Hình như cô nương đã thấm nhuần đạo giáo, am hiểu định luật và tiền căn duyên số quá nhiều rồi.

Mộ Dung Hồng chân thành đáp:

- Sự việc ấy đều do sư phụ chỉ giáo, tôi cũng nhận là đúng. Cho nên mỗi ngày tôi đều đến đây niệm phật, đọc kinh, và giúp đỡ sư phụ quét dọn đình viện.

Vụt nhớ sự lại việc vừa qua, Văn Từ Lăng liền hỏi:

- Khi đặt chân đến đây, tôi mình mang trọng thương, lại bị mãnh hổ tấn công.

Cô nương dùng tiếng mõ câu kinh giúp tôi trị liệu nội thương và diệt trừ mãnh hổ.

Cô nương có một võ công siêu quần như vậy, chắc là lệnh sư phải là một tay võ công cái thế.

Nghe khen Mộ Dung Hồng đắc chí:

- Tôi được sư phụ chỉ dạy môn phật môn đại thừa âm công, từ trước tới giờ tôi chưa biết rõ uy lực của nó. Nay nghe công tử nói thế, kể ra thì sự thành quả của nó cũng được một đôi phần.

Được nức, Từ Lăng càng khen già:

- Công lực của cô nương đủ sức xưng hùng nơi chốn võ lâm, hà tất phải mai danh nơi chốn thâm sơn này.

Chợt hiểu thâm ý của Từ Lăng, thiếu nữ vụt đỏ mặt mỉm cười:

- Công tử khen hơi quá, sư phụ tôi thường dạy:

chốn võ lâm còn rất nhiều bậc kỳ tài. Dù võ công có cao thâm mấy cũng không nên tự cao tự đại.

Từ Lăng khẽ gật đầu:

- Lời nói của cô nương rất hử lý.

Chàng ngưng giây lâu, đoạn như cảm thấy bồi hồi tác dạ:

- Thôi...! Xin tạm biệt cô nương nhé. Tôi còn phải đi Thanh Hải để thăm dò một việc quan trọng. Đại ân cứu tử của cô nương xin hẹn ngày báo đáp.

Nói xong, chàng quay mình định rẽ bước... Mộ Dung Hồng buồn bã thở dài:

- Mạng số chủ định tôi phải cô độc sống mãi trên quả núi này. Muốn thoát ly cũng không tài nào đạt được ước vọng.

Nghe lời buồn bã, Từ Lăng bắt chợt dừng bước:

- Cô nương hiểu sống nơi đây vắng vẻ buồn bã, hà tất sao chẳng xuống núi tìm người vui nơi chốn giang hồ cho khuây khỏa ?

Như khơi dậy phải lòng ước vọng của Mộ Dung Hồng, chàng biết mình lỡ lời, nhưng đã hơi muộn.

Mộ Dung Hồng nhanh nhẩu đáp:

- Thực ra, ý muốn ấy tôi đã nuôi dưỡng từ lâu. Nhưng hiềm vì chưa có phương tiện và cơ hội.

Từ Lăng đứng khựng ra, chưa biết tìm câu nào cho thích hợp để an ủi, Mộ Dung Hồng bỗng lên chum chím cười:

- Thế công tử giúp đỡ tôi một tay được không ?

nghe lời yêu cầu, Từ Lăng gật mình vội xua hai tay:

- Không, không được đâu... sự lưu lạc giang hồ khổ sở vô cùng. Và lại thân tôi phiêu bạt vô định, đường đời lại đầy chông gai nguy hiểm. Tài sức chỉ có hạn, đâu giám đảm đương trách nhiệm quá nặng như thế.

Mộ Dung Hồng ngắt ngang:

- Xin chớ bàn sâu việc ấy, tôi chỉ muốn công tử chấp nhận cho tôi cùng đi có bạn là được rồi.

Từ Lăng cảm thấy rất khó giải quyết, nhưng nghĩ đến Phật Môn Đại Thừa Âm Công của nàng, đối với chàng là một sự trợ lực hiếm có.

Rốt cuộc chàng xiêu lòng gật gật đầu:

- Nếu cô nương chẳng ngại gian lao nguy hiểm, tôi sẽ đảm nhiệm việc hướng đạo cho.

Vậy hãy về nhà thu thập hành trang rồi chúng ta hãy lên đường.

- Chẳng cần thu xếp gì cả. Từ lúc song thân qua đời, tôi cũng chẳng lưu luyến vật gì.

Nói xong nàng vội vàng cởi chiếc áo nâu ra, bên trong để lộ một bộ áo chên bó sát mình trông rất gọn ghẽ.

Nàng cười ngọt ngào:

- Thôi chúng mình hãy lên đường! Vừa nói, nàng vừa cất bước đi trước.

Từ Lăng lặng lẽ theo sau.

Đêm đã khuya, gió núi vi vu làm chạnh lòng du khách. Nhưng ngẫu nhiên được thiếu nữ ngây thơ điểm lệ đi bên, chàng bỗng nhiên thấy ấm áp vô cùng.

Vừa ra khỏi cổng am, Mộ Dung Hồng thỉnh linh đứng dừng lại.

- Không xong! Hình như trong miếu có người.

Từ Lăng cũng cảm thấy hơi lạ. Cả hai bèn phi thân bay vọt trở vào.

Trong đại điện, một bóng đen to lớn, đang dò dẫm như muốn tìm kiếm vật gì.

Mộ Dung Hồng cả giận quát to:

- Kẻ nào dám cả gan đêm khuya lên vào nơi âm tự ?

Vừa nói xong, nàng vừa vung tay phất ra một luồng cực mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: TÌNH SI NÊN NƠI

Thấy luồng phong ào ạt bay đến, bóng đen nhẹ nhàng phi thân né tránh, đoạn cất tiếng cười lên khanh khách:

- Bất luận nơi nào, lão phu muốn đến hay đi tùy thích, người không có quyền ngăn cản.

“Àm” Cung đài trước tượng Phật bị luồng phong đánh bay tan tác.

Mộ Dung Hồng càng dạn dũ:

- Hừ! Tên trộm lớn gan. Hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi Bạch Vân Am này.

Nói xong nàng vội vã định nhún mình bay vọt vào nội điện.

Đột nhiên... Văn Tử Lăng quát to:

- Hãy khoan.

Mộ Dung Hồng vội dừng bước:

- Bộ công tử có quen người ấy à ?

Văn Tử Lăng vụt quay sang câu chuyện khác:

- Cô nương có học qua phương pháp giải độc hay không ?

- Trò chơi hạ cấp ấy, tôi đâu có học để làm gì.

- Bóng đêm trong đạt viện là tay chuyên môn dùng độc. Mười mấy hôm trước, bên bờ Huỳnh Hà, gần đình Cao Sơn, tôi đã bị tay lão một lần.

Hắn lại là một tên xô lá, mạo danh nghi của Trần Mật Khách Dạng Công Huyền, bắt Gianh Tâm cô nương đi mất.

- Thế cơ hội rất tốt! Dù rằng hắn có bản lĩnh cao cường mấy đi nữa, cũng khó thoát khỏi tay ta.

Nàng cho tay vào lòng, lấy ra một chiếc mõ xinh xắn. Đoạn cốc... cốc... gõ lên liên hồi, đồng thời nàng cất tiếng ê... a... tụng niệm.

Dur biết Đại Thừa Âm Công vô cùng lợi hại. Văn Tử Lăng vội vàng dùng phép Phao Ngươn Thủ Nhất rồi bật kính lỗ tai lại.

Người trong đại điện hơi biến sắc. Nhưng sau khi nghe kỹ lại, lão bèn cười lên ha hả:

- Liễu đầu! Nếu sư phụ ngươi dùng phép này, họa chẳng dọa được lão phu.

Nhưng ngươi thì hãy còn non nớt lắm.

Nói đoạn, hắn liền phát ra song chuông, và tiếp tục không ngừng. Điểm đặc biệt là song chuông giao nhau phát ra những tiếng “bình bình, bằng bằng” giao nhau liên tục.

Tiếng mõ và câu kinh bị âm thanh của tiếng nổ trấn áp mất đi.

Cả giận... Mộ Dung Hồng thúc mõ liên hồi, âm công của nàng vượt cao lên, chuông thanh từ từ tụt xuống.

Thấy khí thế sút kém, gã đại hán gã đại hán liền vận dụng toàn bộ công lực, cất tiếng hét to.

Tiếng hét như xé màng tai ấy là một môn âm công tuyệt học, đục hán đưa ra để giữ mức quân bình với tiếng mõ.

Hai âm công duy trì kinh lực giây lâu, chưa phân thắng bại.

Bỗng nhiên... bóng đen vụt ngừng tay và ngưng tiếng hét:

- Hãy khoan, ta có một lời muốn giải thích.

Mộ Dung Hồng nổi xung nhưng cũng phải tạm ngưng thúc mõ:

- Ngươi bộ sợ chết hay sao ?

Gã đại hán xua tay:

- Với tình thế này, cả ngày lẫn đêm cũng không giải quyết được thắng bại.

Như lửa đổ thêm dầu, Mộ Dung Hồng thét to:

- Cứ tiếp tục đi... thế nào cũng có một bên bị hạ.

Đại hán cười khanh khách:

- Thật ra với võ công tuyệt học của lão phu, muốn hạ nhà ngươi, không phải là chuyện khó, nhưng vì nể sư phụ Lãnh Tâm Thần Ni nên chẳng nỡ xuống tay đó thôi.

- Chớ nói nhảm... sư phụ ta đòi nào đòi nào đi giao du với những kẻ vô liêm sỉ chuyên đi đào tường khoét vách như ngươi.

Đại hán vụt sa sầm nét mặt:

- Người nói phải đấy. Lệnh sư phụ đâu có thích hành động này của lão. Nhưng khi xưa, người vưng có đôi lần đồng ý.

Mộ Dung Hồng ngắt ngang:

- Hãy giải thích cho ta rõ, người đến đây với mục đích gì?... định đánh cắp đồ vật ư.. Gã đại hán khác khổ cười, hỏi vặn lại:

- Trong am tự này, có những vật gì đáng ta ăn cắp?

Mộ Dung Hồng cảm thấy lời nói của gã lạ mặt rất hữu lý. Tronh miếu, trừ ra chiếc phổ đoàn và một đỉnh lư trầm, thật ra không còn vật gì đáng được chú ý cả.

Nàng thắc mắc hỏi:

- Vậy lão đêm khuya vắng người thâm nhập vào đây là có ý gì?

Gã lạ mặt cười chua chát:

- Mười mấy năm qua, mỗi khi lệnh sư phụ có dịp rời khỏi miếu, là lão phu lên vào đây để ngắm xem cảnh vật cho thỏa lòng mong nhớ.

- Nơi đây có những gì đáng cho người lưu luyến. Và lại ni cô am là cấm địa của giới nam. Hành vi của người có vẻ bất chánh thế không tự cảm thấy hổ thẹn hay sao?

Gã lạ mặt khẽ thở dài:

- Câu chuyện dưới đây của ta thuật lại cho hai người nghe cũng không hại gì.

Mười năm về trước, lão phu và lệnh sư phụ người là một đôi tình nhân lý tưởng mà người đời trông thấy phải khen thắm và ghen tức.

Mộ Dung Hồng vụt đỏ ửng mặt:

- Chớ có hồ đồ! Người dám vu nhục sư phụ ta đấy à?

Văn Tử Lăng vội xen vào:

- Việc phải quấy cùng phải đợi cho lão nói xong rồi mới phê trách.

Với nét mặt đầy vẻ xúc cảm, lão lạ mặt thở dài, tiếp:

- Khi ấy hai ta yêu nhau thắm thiết, đã cùng thề hải minh sơn là gắn bó với nhau cho đến bạc đầu. Đồng ước hẹn ba năm sau sẽ thành giai ngẫu.

Văn Tử Lăng lén ngắm hình dung lão lạ mặt, lão là một cụ già trạc độ bảy mươi, nhưng hays còn rất cường tráng, vóc dáng của lão to lớn khôi ngô, mũi thẳng mồm rộng, đôi mắt sắc bén, xem rất hào hoa phong nhã.

Chính cái phong độ ấy chắc đã làm rung động không biết bao nhiêu con tim nữ lưu lúc đương thời.

Tạm ngưng giây lát, lão lại tiếp:

- Rất tiếc cho tình đời nhiều oan trái, lão phu bị người vu khống bôi nhọ. Lệnh sư phụ người vì ngộ nhận, lòng ghen tức nổi lên, đến đốihóa ra thù.

Văn Tử Lăng vội xen vào:

- Sự ngộ nhận chỉ nhất thời, tại sao tiền bối không cùng bà ta giải thích cặn kẽ?

Lão thở dài:

- Tiếc rằng tánh tình cả hai đều cứng đầu, lòng tự ái lại cao. Sau này mặc dù nàng biết đấy là ngộ nhận, nhưng vẫn một mực đối với lão phu lạnh nhạt. Lão phu cũng không đến năn nỉ nàng, cho nên sự chia rẽ càng ngày càng trầm trọng. Rốt cuộc mỗi người một ngã.

Rồi từ đấy, suốt mấy mươi năm trời không gặp mặt.

- Nếu năm xưa lão tiền bối chịu khó đến giải thích tường tận thì ngày nay đâu đến nỗi này.

- Nếu nàng chịu mở miệng nói cùng lão nửa tiếng thôi, lão cũng xóa bỏ tất cả.

Vì nguyên do ấy, lão phu đã khổ sở mấy chục năm trường. Hiện tại nếu có hối hận mấy thì việc cũng bằng thừa rồi. Đến khi nghe nàng xuống tóc đi tu, lão phu càng đau khổ vô cùng. Nên mỗi khi thừa dịp nàng đi vắng là lão lén đến đây, nhìn quanh cảnh vật cho thỏa lòng mong nhớ.

Mộ Dung Hồng khẽ nheo mày:

- Lấy gì để tin rằng lời nói ấy là thật ?

Lão già mỉm cười:

- Cô nương theo lệnh sư phụ được bao lâu ?

- Từ dạo tôi biết nói đến giờ! - Theo lệnh sư phụ hơn mười năm, chắc có lẽ cô nương nghe người nhắc đến tên lão chứ ?

Lão phu họ Nam Cung tên Minh, giới giang hồ tặng danh hiệu là Truy Hồn Chương.

Không đợi lão già nói dứt, Mộ Dung Hồng vụt kêu lên:

- Ô! Nam Cung Minh! Người đã hại sư phụ ta quá ư khổ sở. Bà ta đến khi đang ngủ vẫn còn gọi tên ấy. Ta phải giết người để rửa hận mới được.

Nghe Mộ Dung Hồng thuật lại tình cảnh đau khổ của Lãnh Tâm Thần Ni, Nam Cung Minh bất giác ngược mặt than dài:

- Nhạn Dung... Nhạn Dung... Không dè mối tình đã chết từ lâu mà nàng vẫn còn mang nặng bên lòng. Đã lánh tục xuất gia, hà tất phải quên đi việc đòi phiên lụy.

Thấy tình cảnh đáng thương, Từ Lăng không khỏi bồi hồi xúc động. Nhưng chàng vẫn giữ nét mặt lạnh nhạt:

- Xin cho tôi được biết:

lão tiền bối bắt Giang Tâm Mỹ cô nương đi giam giữ nơi đâu ?

- Việc ấy..., hãy thứ lỗi cho lão, hiện thời không thể nói ra được.

- Vậy lão tiền bối bắt nàng là có dụng ý gì ?

Nam Cung Minh đáp:

- Ngoại tổ mẫu của con liễu đầu ấy là kẻ chủ mưu gây ra sóng gió.

Từ Lăng ngạc nhiên “À” lên một tiếng. Thì ra kẻ phá hoại lại là mẹ ruột của Túy Tâm Tiên Tử.

Chàng hỏi tiếp:

- Tại sao bà ấy lại làm vậy ?

- Đang lúc ấy lão phu cũng không hiểu thâm ý của nàng, nhưng sau này mới hiểu rõ. Nguyên do:

vì nàng yêu ta thắm thiết, nên sự ghen tức xưa nàng khuấy động.

- Thế ra tiền bối định tìm bà ấy trả thù ?

- Lê đương nhiên là thế. Một đời hạnh phúc của ta và Nhạn Dung bị hủy hoại dưới tay của bà ta. Món nợ này phải thanh toán mới được.

Từ Lăng nghiêm giọng:

- Nếu muốn báo thù thì tìm thẳng bà ấy. Hà tất phải bắt Giang cô nương.

Nam Cung Minh nghiêng rằng:

- Vì muốn đạt mục đích nên phải dùng thủ đoạn giam giữ cháu ngoại của bà ta, cốt ý là muốn dụ bà ta tự dẫn thân đến nạp mạng.

- Tôi e thủ đoạn đề tiện này gây nên sự khinh rẻ của Lãnh Tâm Thần Ni thôi.

- Con liễu đầu ấy và người có quan hệ gì...? Hà tất người bệnh vực đắc lực thế...?

- Chẳng có quan hệ gì. Chẳng qua nàng đã có một lần cứu ta thoát nạn... Đoạn Từ Lăng gằn giọng:

- Lão tiền bối đã đem nàng giam giữ ở đâu ?

Nam Cung Minh hết to:

- Việc ấy không thể cho nhà người biết được.

- Nếu dụng tâm dẫn dụ tổ mẫu của nàng đến để trả thù, tại sao lại mạo nhận danh nghĩa của Thần Mật Khách ?

Nam Cung Minh hơi đỏ mặt:

- Vì muốn có thêm một bạn đồng minh, mới kéo lão đang cùng trợ lực. Kỳ thật thì hần với lão phu có một mối giao tình thân mật.

- Thần Mật Khách Đặng Công Huyền đã nói cùng tôi rằng:

nếu kẻ nào mạo nhận danh nghĩa của lão ta đi gây tội ác, lão ta sẽ không để yên thân đâu.

- Ó! Nguyên do vì hần không biết việc làm của lão phu đấy thôi.

Văn Từ Lăng nghiêm sắc mặt:

- Bất luận lão tiền bối có biện luận thế nào, tôi nhất định sẽ cứu nàng cho kỳ được.

Nam Cung Minh nhìn thẳng vào mặt Từ Lăng:

- Cũng được...! Ngươi một lòng muốn cùng lão đối địch, vậy hãy đến Hồng Phong Cốc trong dải Hồng Phong Sơn tìm ta. Trong vòng một tháng, lão phu sẽ về đấy.

Thình lình... Một bóng đen từ ngoài bay vụt vào, chân chưa chấm đất liền quất to:

- Nam Cung Minh! Hãy trả tiểu thơ nhà ta lại.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: MỘT THÁNG ƯỚC HẸN

Văn Từ Lăng nhìn kỹ, thì ra chính là lão nô áo xanh đi tìm Giang Tâm Mỹ hôm trước.

Nam Cung Minh hơi giật mình:

- Chỉ có một mình bà đến đây ư ?

Lão nô áo xanh cả giận hét to:

- Một mình già này cũng đủ hạ ngươi rồi. Hà tất phải nhiều người.

Vừa nói xong liền vung tay phát ra một chưởng... Nam Cung Minh bật cười ha hả:

- Hãy thử sức xem nào.

Đoạn lão liền xuất chưởng nghênh đỡ.

Chưởng lực của lão xem rất bình thường, nhưng bên trong có luồng hắc khí, cách đây hơn trượng cùng người thấy được mùi tanh.

Văn Từ Lăng kể tai Mộ Dung Hồng nói nhỏ:

- Chưởng lực của lão thuộc về tà môn độc công, chúng mình nên lánh xa nơi đây là hơn.

Mộ Dung Hồng khẽ gật đầu, cả hai cùng tiến xa ra mấy bước.

Thanh y lão bà cười the thé:

- Ngươi khởi đầu đã dùng độc chưởng rồi à ?

Chưởng phong của bà ta vụt biến ra moat luồng khí hồng. Luồng hắc khí gặp phải hồng khí lập tức hóa giải tan đi mất.

Thanh y lão bà đắc chí cười to:

- Nam Cung Minh! Ngũ độc chủng của ngươi hãy còn non nớt lắm.

Nam Cung Minh cười ha hả:

- Hãy đồ tiếp chiêu ám khí của lão phu thử xem.

Lão liền vùng tay, một hồng quang từ tay lão bắn vọt ra.

- Không do dự, lão nô đưa tay ra đỡ.

Thủ pháp phóng ám khí xem rất bình thường, nên bà ta đưa tay đón lấy một cách dễ dàng... Không dè ám khí ấy lại là một vật sống, và tron. Bà ta vọt cảm thấy nơi kẻ tay như bị kim đâm đau nhức vô cùng.

Bà vội đưa tay lên xem, thì ra đấy là một con rắn độc nhỏ, màu vàng óng ánh.

Nổi xung, bà ta nghiêng răng vò con rắn tan nát:

Bỗng nhiên xác diện bà vọt tái nhợt, rồi thất thanh kêu to:

- Nam Cung Minh! Ta không ngờ ngươi giám dùng rắn độc này hại ta.

Lão đắc chí cười ha hả:

- Nọc độc của rắn Kim Tuyền Nương, trên đời này không thuốc cứu chữa.

Nhưng ngươi có thể vận nội công ngăn chặn nó lại nơi lồng ngực, trong vòng một tháng chưa đến nổi chết.

Lão bộc áo xanh lộ vẻ sợ hãi:

- Kim Tuyền Nương tuy độc thật, nhưng trong mình ngươi tối thiểu cũng có thuốc để giải cứu.

Nam Cung Minh cười to:

- Sự nhận định ấy rất đúng, nhưng lão phu không có ý định giải độc giùm ngươi.

Nếu khi nào ngươi dám đến Hồng Phong cốc trong dải Hồng Phong sơn cùng ta thử sức rồi ta sẽ tính cho.

- Ngộ nhờ ta thắng, thì mi sẽ tính sao?

Nếu ngươi thắng được thì ta sẽ giao trả Giang Tâm Mỹ, và ta sẽ giúp trị liệu vết thương. Bằng không! Ngươi đành phải mất mạng.

Lão bộc áo xanh dạn đến tím mặt:

- Tiểu thơ nhà ta bị ngươi giam giữ ở Hồng Phong cốc...? Nam Cung Minh cười bí mật:

- Việc ấy... lão phu không thể nói trước được. Nếu bà thắng được, lão phu sẽ giao trả Giang tiểu thơ tức khắc.

Nhưng hãy nên thận trọng. Nọc độc của Kim Tuyền Nương mặc dầu được ngăn chặn nơi lồng ngực, nhưng công lực của bà vì đó mà giảm sút nhiều. Muốn cùng lão so tài, trước tiên bà phải lượng sức mình.

Lão bộc áo xanh ngiên răng ken kết:

- Việc đó không cần ngươi lo lắng. Đến lúc ấy không phan thân ngươi ra làm muôn đoạn, già này thề chẳng làm người.

Vừa nói xong, lão nô như bàng điều vỗ cánh bay vút lên không, chớp mắt đã biến mất.

Văn Từ Lăng kinh ngạc vô cùng, đã thụ thông nhưng kinh công của bà ta vẫn còn mãnh liệt như thế. Dù biết công lực còn lợi hại dường nào.

Hận cũ vẫn chưa nguôi, Nam Cung Minh gằn từng tiếng:

- Bà ăn mầy ấy đã từng làm khổ lão phu quá nhiều. Món nợ này đã đến lúc phải thanh toán mới được.

Văn Từ Lăng lấy làm lạ:

- Lão tiên bối định chơi trò hú tìm gì đây? Đã hẹn với tôi, còn đi giao ước với bà ấy để làm gì?

- Nếu không muốn gặp mặt bà ấy, thì đến ngày hẹn, cậu đến trước hoặc sau một ngày. Có hại gì đâu ?
- Nhưng... lão tiền bối muốn rửa mối hận khi xưa, lão nô này là người ngoại cuộc, hà tất phải ước hẹn với bà ấy làm gì ?

Mộ Dung Hồng vội xen vào:

- Thâm ý của lão tiền bối là nhờ lão nô ấy về nhấn lại cùng tổ mẫu của Giang cô nương.

Đoạn nàng hướng về Nam Cung Minh, tiếp:

- Bà áo xanh ấy chỉ là một nô bộc vô công còn lợi hại như thế. Nếu là chủ nhân của bà ta, liệu lão tiền bối có đủ sức để đối địch hay không ?

Nam Cung Minh ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Chuyện thắng bại lão phu chưa lường trước được. Nhưng trong thời gian một tháng, lão phu có thể mưu toan bố trí. Rất có thể name được phản thắng.

Hướng về phía Từ Lăng, Mộ Dung Hồng khẽ cười:

- Công tử có nghe thấy không? Lão già ấy định dùng độc kế. Nếu chúng mình đâm đầu vào đấy, chắc là bị mắc mưu của lão.

Nam Cung Minh đưa đôi nhãn quan kỳ dị quét nhìn hai người giây lâu, đoạn thờ dãi nói:

- Hai người không khéo lại mắc phải chữ tình... phải biết rằng:

chữ tình đem lại hạnh phúc và cũng gây ra đau khổ.

Mộ Dung Hồng then đỏ mặt:

- Ô! Lão già! Chớ nói nhảm.

Sắc mặt của Nam Cung Minh có vẻ trịnh trọng, lão trầm ngâm:

- Tuy bị thất bại vì tình, đau khổ suốt đời, nhưng lão phu không phải người ích kỷ. Lão ước mong dưới gầm trời này tất cả tình nhân đều thành giai ngẫu. Tự nhiên lão không có tâm hãm hại hai người đâu.

Vừa nói, lão dương tay lên, hai điểm sáng từ tay lão bay vọt ra.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: BIÊN GHEN NỔI SÓNG

Thình lình hai điểm sáng vọt bay đến trước mặt, Văn Từ Lăng và Mộ Dung Mỹ muốn né tránh cũng không kịp, đành phải đưa tay ra đón lấy.

Cả hai đều ngỡ là ám khí, nào ngờ khi xem kỹ lại là hai hoàn thuốc đỏ tươi.

Tiếng cười ha hả của lão bà lại vang lên:

- Lão phu không muốn hai người bị hại vì độc công. Đến lúc ấy hãy uống hai hoàn thuốc này vào, tự nhiên sẽ thoát khỏi khí độc của lão.
- Thôi... đường đời còn dài, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.

Nói xong, lão nhún mình bay vút ra ngoài. Trong chớp mắt bóng lão đã biến mất sau màn đêm dày đặc.

Hai người đứng lặng nhìn nhau giây lâu, không nói lời nào.

Mộ Dung Hồng vội kêu lên:

- Văn ... Văn công tử! Từ Lăng đỏ mặt.

- Cô nương khách sáo quá. Hãy kêu tên tôi, coi chẳng tiện không ?

Mộ Dung Hồng vụt bật cười:

- Nêu danh gọi tánh cũng không mấy đẹp. Thôi! Thế này nhé:

công tử chắc hơn tôi một hai tuổi, thì tôi gọi bằng Lăng huynh cho tiện hơn.

Từ Lăng càng đỏ mặt, ấp úng không ra lời.

Mộ Dung Hồng âu yếm nhìn chàng, tiếp:

- Thế Lăng huynh hãy gọi em bằng Hồng muội nhé.

Từ Lăng khẽ gật đầu đồng ý, đoạn giục:

- Hồng muội! Chúng mình lên đường đi thôi, trời gần sáng rồi.

Mộ Dung Hồng ngược mặt nhìn trời:

- Gần đến canh ba thôi, nhưng chúng mình định đi đâu ?

Từ Lăng suy nghĩ giây lâu, vội thốt:

- Cuộc hẹn nơi Hồng Phong cốc còn đến cả tháng nữa. Hiện tại thì giờ còn nhiều, tiểu huynh định viếng Hải Tâm sơn ở Thanh Hải một chuyến. Hồng muội nghĩ sao ?

- Lăng huynh đã quyết định, tự nhiên Hồng muội nghe theo.

Từ Lăng khẽ liếc nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô bé. Bụi trần chưa hề thấm nhuộm, chàng bồi hồi luyến tiếc:

- Hồng muội! Chốn giang hồ nguy hiểm muôn phần, em có cảm thấy lo sợ hay không ?

- Tôi chẳng sợ gì... nếu có Lăng huynh bên cạnh, dù có phải vượt qua thiên sơn vạn hải, tôi cũng không nao núng chút nào.

Từ Lăng âu yếm nhìn nàng, dục:

- Thôi... chúng mình lên đường.

Trên bàn phật, ngọn đèn dầu vẫn còn leo lét cháy. Trước bàn đồ vật đồ vỡ ngổn ngang. Hai người chưa xót trông qua một lượt rồi quay gót ra đi.

Mộ Dung Hồng nhẹ nhàng khép kính cửa ngõ, đoạn quay nhìn tòa âm tự một lần chót, rồi cùng Từ Lăng song bước lần xuống núi.

Dưới lớp màn đêm mờ ảo, hai người trẻ tuổi âu yếm sánh vai đếm bước. Dần dần bóng họ khuất sau dãy đồi xa.

Tiếng gà rừng từ đâu nghe vẳng lại! Ba ngày hôm sau.

Bên bờ Thanh Hải, xuất hiện đôi thiếu niên, một nam một nữ.

Họ đang bài hoài đếm bước lên bờ bẻ, dương mắt nhìn ngọn Hải Tâm sơn dương cao sừng sững ở trước mặt.

Hải Tâm Sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ từ dưới bể nhô lên, cách khoảng với bờ độ một dặm.

Một dải nước mênh mông, chỉ có sóng vỗ nhấp nhô. Họ cố tìm nhưng không thấy một thuyền con nào cả.

Từ Lăng tỏ vẻ lo âu:

- Tiểu huynh không quen thủy tánh, nếu chúng mình kiếm không ra thuyền, sợ e chờ đợi ba ngày cũng không qua đến Hải Tâm Sơn được.

Mộ Dung Hồng vụt phì cười:

- Việc rất dễ... chính mình tự đóng một chiếc.

- Đóng thuyền? Hồng muội... tay không định đóng thuyền... bộ em nói đùa đấy chứ ?

- Một dặm thủy trình, xem cũng không xa lắm, không cần dùng thuyền. Một chiếc bè con cũng đủ rồi.

Văn Từ Lăng vụt sức tỉnh:

- À! Hồng muội! Em thông minh quá. Thôi chúng mình lập tức khởi công.

Nói xong, chàng đi thẳng về phía cụm rừng.

Bỗng nhiên... Mộ Dung Hồng dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:

- Lăng huynh! Trong rừng có tiếng người.

Văn Từ Lăng cũng vừa phát giác tiếng động lạ, chàng gật đầu hội ý. Rồi cả hai đồng hướng về phía tiếng người đi thẳng tới.

Nơi kia rừng có một sơn động thấp, một luồng khói từ trong sơn động tỏa ra bay lên không.

Hai người chia hai cánh tả hữu mai phục.

Từ Lăng cất tiếng quát to:

- Ai ở trong động ?

Một tiếng gầm vang dội làm rung chuyển cả rừng. Thành linh, một quái vật to lớn, lông vàng, từ trong động lao vụt ra, nhắm thẳng vào Từ Lăng nhảy bổ đến.

Định thần nhìn kỹ, thì ra đây là một con khi đột khổng lồ, cao hơn trượng, toàn thân lông vàng óng ánh, hai tay cực dài thô kệch, trông rất đáng sợ.

Không do dự, chàng vung tay phát ra một chưởng.

Bằng... Cát bụi mù mịt bay, đá vụn rơi xuống như mưa. Nhưng, khi đột có một thần lực thiên phú, chỉ loạng choạng bước thối về cửa động, "khệt" "khệt" kêu lên mấy tiếng. Xem lại thì nó chưa hề hấn gì.

Bị một đòn quá đau, nó liền nổi xung, đưa hai tay lên, rồi lập tức nhảy bổ vào người Từ Lăng.

Mộ Dung Hồng khẽ nhún mình nhảy vọt đến bên Từ Lăng, đưa mắt hội ý, rồi cả hai hợp lực lại, định tung ra một lượt bốn chưởng, quyết tặng cho khi đột một đòn chí mạng.

Từ trong động đá, một tiếng quát lạnh lạnh vang ra:

- Lão Huỳnh Mao! Không được vô lễ.

Liền khi ấy một thiếu nữ áo vàng dung nhan diễm lệ từ trong cửa động bước ra.

Vẻ mặt tươi như hoa, nàng gật đầu thi lễ:

- Súc sanh này của tiểu nữ nuôi dưỡng vừa rồi đắc tội với nhị vị, tiểu nữ xin có lời cáo lỗi.

Lần thu ba khuynh động phớt đưa về phía Từ Lăng.

Thấy tiểu nữ có vẻ đẹp sắc xảo, Mộ Dung Hồng lộ vẻ khó chịu - Người khá thông minh đấy! nếu súc sanh lông vàng mà quật chết chúng ta, chắc người không chường mặt ra đây. bây giờ người xuất đầu lộ diện, chắc có lẽ người sợ chúng ta giết nó chứ gì ?

vẫn giữ vẻ hồn nhiên, thiếu nữ cười ngọt nói:

- Cô nương sao quá đa nghi. Hai ta chưa quen biết, đã không ân lại không thù, hà tất phải hại lẫn nhau. Chẳng qua chỉ vì vô tình đó thôi.

Tạm ngừng giây lâu, nàng hỏi tiếp:

- Nhị vị đến đây có việc gì?

Từ Lăng vội chấp tay thi lễ, đáp:

- Chúng tôi ngẫu nhiên du ngoạn đến đây, thật ra chẳng giám quấy rầy cô nương, nhưng cũng là do sự tình cò mà thôi.

Thiếu nữ áo vàng ngấm nhìn hai người giây lâu, đoạn hỏi:

- Tôi mạn phép hỏi hai vị đây là... văn Từ Lăng vội đỡ lời:

- Chúng tôi là... hai anh em... - Ô! Anh em cùng xông pha trong chốn giang hồ, tôi thiết nghĩ hai vị đây là thế gia tử đệ trong giới võ lâm, vậy xin cho biết quý danh đại tể... - Tôi tên Văn Từ Lăng... nói đến đây chàng ngập ngừng nín lặng... vì chàng vụt biết mình lỡ lời. Nếu nói tên thật của nàng ra, chẳng lẽ đầu đuôi không ăn khớp... nào ngờ Mộ Dung Hồng vụt ứng khẩu:

- Tôi tên Văn Mộ Dung... thiếu nữ áo vàng khẽ nhếch môi cười:

- Tên tuyệt đẹp!... nhưng Mộ Dung hình như là họ đấy mà... sợ hai người lại cãi vả lời thôi, Từ Lăng vội cướp lời:

- Ô! Bây giờ phượng danh của cô nương tôi chưa hỏi:

- Tôi họ Giang tên Thu Lăng... từ Lăng liền vụt nhớ câu thơ Đường, liền ứng khẩu đọc:

- Tuyệt đẹp... Giang thủy thu thiên Lăng hoa hương... Mộ Dung Hồng gật to:

- Chẳng cần phải nhiều lời. Bèo mây gặp gỡ, chúng mình lập tức sẽ chia tay, chắc đâu còn cơ hội gặp nữa, hà tất phải thông danh hỏi tể chi cho mệt.

Con khi đột lòng vàng này giờ đang đứng yên một góc, vụt kêu khẹt, khẹt quét về phía Mộ Dung Hồng bằng một tia mắt giận dữ... Đường như linh tánh của nó hiểu rõ lời nói nhất gừng của Mộ Dung Hồng xuyên qua gương mặt hằn học của nàng.

Giang Thu Lăng vội chạy lại quát to:

- Lão Huỳnh Mao, hãy nghe ta... Sao không cút vào mau?

khi đột dường như nghe được tiếng người, vội bước lui vài bước đứng dựa cửa động.

Ngẫu nhiên gặp gỡ giữa rừng, hành vi của thiếu nữ làm Từ Lăng hồ nghi.

Chưa hiểu nổi, nhưng vì Mộ Dung Hồng đối với nàng không có thiện cảm nên chàng nghĩ:

càng sớm rút lui càng tốt, liền mỉm cười nói:

- Ngu huynh! Muội vì có việc gấp, nên xin lỗi cáo từ nhé.

Giang Thu Lăng ung dung:

- Hai vị định đi đâu đấy?

Mộ Dung Hồng lãnh đạm đáp; - Góc bể chân trời chúng tôi cũng chưa có mục tiêu nhất định, nhưng chắc phải xa lắm.

Văn Từ Lăng ngập ngừng:

- Đúng vậy!... chúng tôi định đi thật xa. Thôi xin từ biệt nhé.

Nói xong chàng quay mình cất bước... Không có ý vãn lưu, Giang Thu Lăng chỉ hỏi với theo:

- Hai vị định đi Hải Tâm Sơn chứ gì?

giật mình, Văn Từ Lăng vội ngừng bước... - Nguyên do nào cô nương biết được ý định đó?

nắm được yếu điểm của hai người, Giang Thu Lăng đắc ý mỉm cười:

- Việc ấy rất dễ nhận, nhị vị thơ thần trên bờ biển rất lâu, hiển nhiên là định tìm thuyền vượt biển. Sau cùng không có thuyền, nên mới định vào rừng đốn cây làm bè. Thế nếu không đến Hải Tâm Sơn thì còn đi đâu nữa... Mộ Dung Hồng cười nhạt nói:

- Cho rằng đi Hải Tâm Sơn! Nhưng với người có quan hệ gì?

- Đương nhiên là không dính dáng gì, chẳng qua tôi chỉ ước đoán thế thôi.

Khẽ hừ một tiếng, Mộ Dung Hồng âu yếm nhìn Từ Lăng:

- Lăng huynh!... chúng mình đi thôi.

Với sắc mặt hòa dịu, Giang Từ Lăng mỉm cười nín lặng, nàng đưa mắt liếc nhìn Từ Lăng.

Càng nghi hoặc, Từ Lăng dường như không nghe lời nói của Mộ Dung Hồng nhìn chăm chú vào Giang Thu Lăng, hỏi:

- Chẳng hay nhà cô nương ở đâu?

- Hải Tâm Sơn... như bắt phải vật quý, Từ Lăng vội hỏi tiếp:

- Gia đình cô nương cả thầy được mấy người ?

tỏ vẻ không vui, Mộ Dung Hồng dương đôi mày liễu gọi to:

- Lăng huynh!.. tại sao lại theo hỏi nàng tận tường quá vậy ?

từ Lăng ôn hòa đáp:

- Giang cô nương cư trú tại Hải Tâm Sơn, rất thích hợp lại vừa đúng lúc cho mình hỏi đường.

Mộ Dung Hồng sắc diện tái xanh vì ghen tức:

- Một hòn đảo nhỏ bé, chẳng cần đến một giờ chúng mình đã đi giáp hết, hà tất phải dò hỏi đường... Lăng huynh run động trước sắc đẹp của cô nương này hay là con khi đột lòng vàng kia làm mê hoặc ?

Bị xúc phạm quá nặng, Từ Lăng nhin không được kêu to:

- Hồng muội! Lời nói của em vượt quá lễ giáo rồi đấy.

Mặc dù biết mình đã nói quá lời, nhưng sự ghen tức làm ám mờ tất cả, nàng cười lạt:

- Lời nói của tôi tuy thất lễ đôi chút, nhưng đây là sự thật.

Lời nói của nàng làm thương tổn đến lòng tự ái của Từ Lăng quá nhiều.

Chàng cảm thấy nàng quá ư vô lý. Nhưng nhờ đến ân cứu tử, chàng không muốn có sự cãi vã lời thôi, đành đỏ mặt tía tai ngậm miệng nín lặng.

Giang Thu Băng thân nhiên đứng nhìn, không một lời can thiệp.

Được nước, Mộ Dung Hồng càng làm già:

- Hiện tại có hai con đường, Lăng huynh hãy lựa chọn:

một là theo tôi, hai là ở lại đây lắng nghe với con nhỏ đó.

Từ Lăng nghiêm sắc mặt:

- Hồng muội!... em nói chuyện đứng đắn một chút không được sao ?

Mộ Dung Hồng nhảy dựng lên:

- Đứng đắn quá rồi. Hiện tại anh hãy quyết định nhanh đi.

- Hồng muội! Anh nghĩ chúng mình không nên vì một chuyện không đâu gây cãi vã, chẳng là trẻ con lắm hay sao ?

Mộ Dung Hồng như mất lý trí:

- Chẳng cần phải nhiều lời, anh hãy mau quyết định đi.

Vẫn Từ Lăng cảm thấy khó chịu vô cùng. Chàng có thể bước theo Mộ Dung Hồng tức khắc để khỏi gây cảnh đổ vỡ. Nhưng... cặp mắt xoi mói và chế nhạo của Giang Thu Lăng kêu gọi lòng tự tôn của chàng nổi dậy.

Vô lý quá! Đường đường là một chàng thanh niên hiền ngang, lý đầu lại khuất phục dưới mệnh lệnh cô ý thức của một thiếu nữ ghen sân.

Một mệnh lệnh hợp lý cũng còn cho được. Đằng này nàng ghen xuống nhảm. Chàng muốn dò hỏi thiếu nữ ấy chỉ vì mục đích đi Hải Tâm Sơn kia mà.

Thấy Từ Lăng trù trừ, Mộ Dung Hồng tròn tròn đôi mắt:

- Xem ra Lăng huynh không nhớ rồi cô gái ấy à ?

- Hồng muội! Em cần phải suy nghĩ kỹ trước khi nói chớ.

Mộ Dung Hồng cắn chặt đôi hàm răng:

- Không cần phải đóng kịch làm chi, tôi đoán không sai mà... nói xong, nàng quay quả bỏ đi.

Không ngờ nàng có thái độ quyết liệt ấy, Từ Lăng vội vã gọi to:

- Hồng Muội! ... Hồng muội! ... vừa nói chàng định cất bước đuổi theo... Giang Thu Lăng bật cười to:

- Hãy đuổi theo cô nương ấy đi, năn nỉ nàng là xong chuyện chứ gì.

Lời nói ấy làm tổn thương đến lòng tự ái của Từ Lăng quá nhiều, chàng vội đứng dừng lại.

Giang Thu Lăng bật cười tiếp:

- Ô! Chàng nghĩ gì mà dừng lại. Chàng đuổi theo cô ấy nữa sao ?

Từ Lăng khề hừ một tiếng:

- Thôi! Mặc thầy nó! Đưa em gái của tôi nhõng nhẽo quá rồi.

- Nàng ấy chắc không phải là em ruột của công tử chứ gì?

Giật mình, Từ Lăng quay lại hỏi:

- Do đâu cô nương lại muốn nhận định như thế ?

- Chuyện rất rõ ràng, đơn dựa vào cách nói chuyện với nhau, không giống tình anh em ruột chút nào. Điểm kế tiếp là cô nương ấy tự xưng tên là Văn Mộ Dung, nhưng công tử lại gọi cô ấy là Hồng muội... Đây không phải là giả dối hay sao ?

Điểm quan trọng là nàng không muốn cho tôi và công tử nói chuyện, rõ ràng nàng sợ tôi cướp mất công tử của nàng đi chứ gì ?

Nói đến đây, nàng thẹn đỏ cả mặt.

Từ Lăng cũng cảm thấy ngại ngùng và hổ thẹn. Nhưng sự nhận xét tế nhị và chính xác của nàng làm chàng khâm phục.

Khẽ đưa mắt kiếc Từ Lăng, Giang Thu Lăng hỏi tiếp:

- Văn công tử định đến Hải Tâm Sơn có việc gì đấy ?

Vụt nhớ sự nhiệm vụ quan trọng của mình, Từ Lăng hỏi ngược lại:

- Văn cô nương cư trú trên Hải Tâm Sơn, xin cho tôi được biết nơi đây có bao nhiêu gia cư ?

Giang Thu Lăng vụt bật cười:

- Hải Tâm Sơn bốn bề biển cả, tới lui bất tiện, vả lại trên núi chẳng có thổ sản, đâu có ai thích cư trú nơi cô đảo ấy. Duy chỉ có gia đình tôi mà thôi.

- Thế nhà cô nương còn ai nữa không ?

Giang Thu Lăng vụt xa sầm nét mặt:

- Chỉ cô tôi và ông nội tôi thôi.

Văn Từ Lăng hỏi tiếp:

- Phải chăng lệnh tổ phụ mắc bệnh từ lâu, hai chân tê liệt không đi được ?

ngạc nhiên, Giang Thu Lăng kêu lên:

- Chúng tôi rất ít giao du cùng người lạ, đặc biệt gần mười năm nay, chẳng có người nào đến viếng cả. Công tử làm sao biết được việc ấy ?

- Hiện tại chưa có thời giờ để giải thích cặn kẽ, cô nương có thể dẫn tôi đến yết kiến lệnh tổ phụ được không ?

Giang Thu Lăng vui vẻ đáp:

- Việc ấy rất dễ, để tôi đưa công tử đến đây.

Nàng quay mình lại gọi to:

- Lão Huỳnh Mao! Chúng mình về đi thôi.

Khi đột không lò nghe gọi, liền kêu lên mấy tiếng khệch khệch rồi vội vã chạy bay về phía bờ biển. Giang Thu Lăng đưa mắt hội ý cùng Từ Lăng rồi cả hai

sánh bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: THÁM HIỂM HẢI TÂM SƠN

Từ trong hốc đá, khi đột ngột ra một chiếc thuyền con, đoạn nhanh nhẹn kéo xuống mé nước Giang Thu Lăng mỉm cười dục:

-Chúng mình về đi thôi! Nàng nhẹ nhàng nhún mình nhảy xuống thuyền.

Văn Tử Lăng nhanh nhẹn theo sau.

Lão Huỳnh Mao chồm chế ngồi sau lái thuyền, dùng đôi tay quạt nước, thuyền rẽ sóng lướt nhanh như gió.

Phút chốc, họ đã vượt qua một dặm thủy trình, thuyền nhẹ hàng cặp bến.

Từ mé biển nhìn lên, Hải Tâm Sơn là một ngọn đồi diện tích chỉ vài dặm vuông, dốc núi thoải thoải, cỏ thụ xanh um. Cảnh vật hoang vu tịch mịch.

Giang Thu Lăng đi trước dẫn đường, theo đường núi ngoằn ngoèo tiến bước.

Vượt qua một cụm rừng thông, xa xa trước mặt xuất hiện một tòa trang viện tổng hợp chỉ năm ba gian nhà nhỏ, mây soán leo quanh. Cảnh vật mùi phần u nhã.

Văn Tử Lăng nghĩ thầm:

- "Đây là quê hương của tay chọc trời khuấy nước, Túy Tâm Tiên Tử cơ à" Lão Huỳnh Mao nhảy vọt đi trước mở cửa ngõ, hai người thông thả bước vào tiêu viện.

Giang Thu Lăng cảm động kêu to:

- Gia Gia!... cháu đã về đây... Nàng vội chạy vụt vào đại viện.

Từ Lăng thư thả theo sau.

Trong nhà kiến thiết rất đơn giản, chỉ một bàn, một ghế và chiếc giường con.

Một cụ già tuổi độ bảy mươi, đang dựa lưng vào giường, bên cạnh hông có cây gậy sắt.

Thân bệnh hoạn lại tê liệt, đơn độc giữ nhà, không người hầu hạ thuốc men.

Hoàn cảnh lão già làm Từ Lăng xúc động.

Giang Thu Lăng chạy đến bên giường gọi:

- Gia Gia... Mấy hôm rồi vẫn khèo mạng chứ ?

Bất giác giật mình, Từ Lăng nghĩ thầm:

- "Chỉ có hai ông cháu nương sống với nhau, thế mà Giang Thu Lăng bỏ đi mấy ngày, để cụ già bệnh hoạn ở nhà... , nàng có thể yên tâm được sao?" Cụ già đưa tay khăn khăn vuốt mái tóc óng ả của Giang Thu Lăng âu yếm bảo:

- Gia Gia không vội chết đâu. Này... cháu đã tìm ra ý trung nhân rồi chưa ?

Giang Thu Lăng vụt đỏ ửng mặt, nàng chỉ nín lặng đưa mắt liếc về phía Từ Lăng.

Bấy giờ cụ già mới biết rằng có Từ Lăng đứng phía sau, sắc diện lộ vẻ vui mừng và an ủi:

- Cậu ấy tên gì ? Năm nay được bao nhiêu tuổi ?

Giang Thu Lăng dò mặt thẹn thùng:

- Cậu ấy tên Văn Từ Lăng, độ chừng hai mươi tuổi.

Cụ già đắc chí cười ha hả:

- Gọi cậu ấy lại đây. Gia Gia muốn xem cho rõ một chút.

Văn Từ Lăng ngại ngùng, chàng cảm thấy như bị dỗi gạt, định quay mình lui ra, nhưng sau phút suy nghĩ, chàng liền bỏ ngay ý định ấy.

Có thể vì tình cảnh đáng thương của cụ già làm chàng cảm động. Dù sao chàng không nỡ để cụ già gần đất xa trời ấy thất vọng.

Chàng vội dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Giang Thu Lăng:

- Cô nương! Như thế là nghĩa lý gì?

Giang Thu Lăng ung dung dùng phép truyền âm đáp:

- Gia Gia tôi mỗi ngày đều nhắc nhở và quan tâm đến việc hôn nhân của tôi. Có lẽ gần đây người tự cảm thấy không thể sống lâu được, cho nên hối thúc tôi phải gấp rút đi tìm một người vừa ý để lo việc trăm năm. Việc gấp công tử đây chẳng qua là tình cờ đẩy thôi.

Văn Từ Lăng bực bội gắt:

- Cô nương là người thông minh, nhưng việc này lại có hành động quá khinh suất... tối thiểu cô nương phải nói trắng ra cho tôi hiểu rõ, để khỏi có cảnh kỳ cục như thế này.

Giang Thu Lăng vội phân trần:

- Tôi không nỡ cự tuyệt ý định của người, nên giả đồ bằng lòng đi tìm một người, kỳ thật ra chẳng qua là đóng kịch đẩy thôi.

- Trời! Đóng kịch bằng lối này à?

- Nhưng có thật đâu mà công tử lo ngại. Muốn kén một tấm hồng dâu phải dễ dàng như vậy đâu.

- Vậy cô nương muốn tôi phải làm gì?

- Công tử hãy xem thái độ của người, tôi nỡ lòng nào cự tuyệt hay sao? Chỉ mong có một điều là công tử hãy chịu thiệt thòi đôi chút, giúp tôi dỗi gạt giùm.

Văn Từ Lăng bị kẹt trong tình thế khó xử. Chàng không thể không chấp nhận ý kiến của Giang Thu Lăng, chàng không nhẫn tâm nhìn thấy cụ già bệnh hoạn với mớ tuổi sắp tàn ấy lộ vẻ đau đớn thất vọng.

Hai người này giờ dùng phép truyền âm nhập mật nói chuyện, nên cụ già không hề hay biết.

Cụ già reo lên vì cảm động, chăm chú nhìn Từ Lăng tấm tắc khen:

- Lăng nhi! Cháu khéo chọn quá! Thật là xứng đôi vừa lứa. Tướng mạo khôi ngô, cốt cách thanh kỳ nho nhã, chỉ rất tiếc tướng sát nghiệp hơi nhiều. Này! Này cậu bé hãy gọi lão bằng gia gia nhé.

Cụ già bị kích thích cực độ, đưa tay run run nhẹ rờ vào má Từ Lăng.

Chàng hoàn toàn bị tình cảnh đáng thương của cụ già chi phối. Đứng lặng giây lâu, đoạn cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Có một người là Hiệp Lệ Từ Tào Thường Viễn, không biết lão gia gia có biết hắn ta không?

Nghe nhắc đến tên, cụ già vội nổi xung:

- Phản chủ chi nô, nhắc đến tên hắn làm gì?

- Duyên có gì lão nhân gia gọi hắn là phản chủ?

Cụ già khê thờ dài:

- Gia Gia phải hắn đi dò xét một việc quan trọng, thế mà hơn mười năm nay, không một tin tức. Vậy không phải là phản chủ hay sao?

- Theo tôi phỏng đoán thì mười mấy năm nay, hắn ta cố công dò xét, nhưng không tìm ra đầu giây mối nhợ nào, vì thế cho nên lão bỏ hẹn chưa chịu về gặp mặt lão nhân gia đẩy thôi.

Cụ già thở dài:

- Thôi chúng mình chớ nhắc đến hấn nữa. Gia gia tự cảm thấy sức khỏe rất kém, định trước khi nhắm mắt lìa khỏi đời này phải hoàn thành việc hôn nhân cho hai cháu.

Giang Thu Lãng cả thẹn, cúi gằm mặt xuống.

Từ Lãng đáp ứng thưa:

- Việc... ấy... tôi nghĩ không nên quá gấp.
- Tại sao lại không nên gấp ?
- Vì cừu thù chưa trả, võ học lại chưa thành, cháu nghĩ chưa nên thành giai thất vội.

Cụ già "À" một tiếng rồi cười nói:

- Việc ấy rất dễ! Khi kết hôn xong, gia gia bảo đảm việc trả thù của cháu sẽ dễ như trở bàn tay.

Từ Lãng càng cảm thấy tình thế phức tạp quá.

Dụng ý của chàng đến đây là dò xét lai lịch của Túy Tâm Tiên Tử, nào ngờ tình cảnh lại đưa chàng đến non nước này.

Cụ già này quả thật là phụ thân của Túy Tâm Tiên Tử... nhưng Giang Thu Lãng?

Cụ già lại dục:

- Lãng nhi! Sao không mau thu xếp chuẩn bị để gia gia lo hoàn thành cuộc hôn lễ.

Giang Thu Lãng ấp úng mãi không ra lời.

Cụ già liền quờ:

- Cậu bé này chính cháu vừa ý mời về đây, tại sao còn chần chờ mãi?

Giang Thu Lãng mặt đỏ như gấc chín:

- Cho rằng cháu đã đồng ý, nhưng điều kiện chính là người ta có đồng ý mới được chứ ?

Cụ già "À" một tiếng:

- Việc ấy lại càng dễ tính. Cậu ấy đã bằng lòng theo cháu về đây, tự nhiên là đồng ý việc hôn nhân rồi. Ngoài việc xứng đôi ra, ông nghĩ cậu ta không chọn chỗ nào hơn.

Quay sang Từ Lãng lão tiếp:

- Phải không cậu bé ?

Văn Từ Lãng đỏ mặt tía tai ấp úng:

- Việc này... thật ra... quá đột nhiên... Cụ già cười lên ha hả, ngắt lời:
- Thế thì cậu đã bằng lòng rồi. Nam nữ trong giới giang hồ không vì việc ấy mà hổ thẹn. Sau khi thành hôn, hai vợ chồng cháu đồng tâm hiệp lực, thì bất luận là báo thù rửa hận, hay trừ gian diệt bạo cũng không sợ gian lao nguy hiểm gì cả.

Từ Lãng dậm chân tức tối. Đôi mày khóa chặt, chầnh âm thầm tính toán làm sao có được thượng sách để giải cứu tình thế hiện tại.

Cụ già đắc chí cười khanh khách:

- Lãng nhi! Hãy chuẩn bị đi cháu.

Giang Thu Lãng tuy có vẻ thẹn, nhưng mặt lộ vẻ vui tươi cất tiếng vâng dạ:

- Cháu xin tuân mệnh.

Nói xong nàng định cất bước đi vào hậu thất.

Bỗng nhiên... Lúc Từ Lăng đang bị dồn ép đến mồ hôi tuôn ra ướt áo, thình lình tiếng tiêu xé bầu không khí từ xa vọng lại.

Cả ba điều biến sắc, nín lặng... Trong khoảng khắc, tiếng tiêu đã đến trước cửa viện... Cụ già mặt tái nhợt, vội gọi nhanh:

- Hai cháu hãy mau trốn đi! Giang Thu Lăng ý thức được biến cố sẽ đến rất nghiêm trọng, đưa tay kéo Từ Lăng đến bên vách đá... Tiếng "sè" "sè" chuyển động, vách đá nứt ra làm đôi, cả hai vội vã chun vào, vách đá từ từ khép kín lại.

Văn Từ Lăng định thần nhìn kỹ, thì ra đây là một hang đá nhỏ xuyên qua khe hở có thể nom thấy tất cả sự việc xảy ra ở trong phòng... Hai người nín thở chờ đợi... Tiếng tiêu đột nhiên ngừng bật... Một giọng the thé từ ngoài vọng vào:

- Giang Nam Hạt! Ngươi định ra mở cửa hay là đợi ta xông vào ?

Giang Nam Hạt chẳng chút nao núng đáp:

- Ngươi hãy tự động vào đi.

Người kia quát to:

- Lão thất phu! Đến bây giờ mà ngươi vẫn còn kiêu ngạo ?

Tiếng ầm ầm bỗng nổi lên liên tiếp, chắc có lẽ người lạ đã dùng chưởng phong để đánh ngã cửa tiểu viện.

Không bao lâu thì cửa phòng xị mở, một bà lão tóc bạc da nhăn, nhưng đôi mắt sáng như điện, chăm hằm bước vào.

Văn Từ Lăng còn đang phân vân, chợt nghe Giang Thu Lăng dùng phép truyền âm bảo:

- Bà lão là tổ mẫu tôi đấy.

Văn Từ Lăng kinh ngạc:

- Thân mẫu của Túy Tâm Tiên Từ ?

Giang Thu Lăng gật đầu:

- Phải! Bà ta đấy.

Từ Lăng hơi ngạc nhiên:

- Cô nương đã từng gặp qua bà ta rồi chứ?

- Thừa không! - Thế tại sao cô nương biết được ?

- Nhờ gia gia thuật lại cho tôi nghe đấy thôi.

Văn Từ Lăng không hỏi nữa, chăm chú nhìn bà lão đang chậm rãi bước đến trước mặt Giang Nam Hạt.

Cụ già cảm động chớp đôi mi, lâm bẫm:

- Hoa Diễm! Em đã về đấy ư ?

Bà lão vụt cảm thấy hơi sượng sùng, đứng lặng giây lâu, đoạn cất giọng sỗ sàng đáp:

- Ông nói đúng đấy, tôi đã về đây.

Hai hàng lệ đột nhiên từ đôi khóe mắt lão tuôn xuống, Giang Nam Hạt run lên vì cảm động:

- Tôi biết em sẽ về đây! Bao nhiêu năm qua tôi tin tưởng rằng sớm muộn gì rồi em cũng sẽ quay trở về. Chuyện đã qua thôi đừng nhắc nữa. Chỉ mong em hồi tâm về đây là được rồi.

Tiết Hoa Diễm vội về lãnh đạm:

- Ông không muốn nhắc nhở chuyện cũ, nhưng tôi thì ngược lại muốn truy cứu sự việc đã qua. Hừ! Không nhắc sao được.

Đoạn bà gằn từng tiếng:

- Bộ sách ấy đâu ?

- Ô! Nhưng sách nào mới được chứ ?

- Thôi! Ông đừng giả vờ vô ích, ý tôi muốn nói là quyền Mai Hậu Bửu Lục> - Nhưng bộ sách ấy đã qua tay bà từ lâu rồi kia mà ?

Tôi chỉ được quyền nhứt, bây giờ tôi muốn có quyền nhì.

Thần sắc của Giang Nam Hạt vụt biến đổi, mặt tái nhợt hốt hoảng kêu lên:

- Quyền ấy đã mất từ lâu rồi.

Tiết Hoa Diễm nhẩy dựng lên:

- Ông đã đưa cho ai ?

- Tôi đã đem nó đốt tiêu! - Lão...! Lão!... Tiết Hoa Diễm như nổi cơn điên, cười lên the thé. Bỗng nhiên bà đảo mắt một lượt, đoạn bắt đầu ra tay lục lọi khắp cả gian phòng... Đòi mất Giang Nam Hạt mờ lụi:

- Hoa Diễm! Nhứt nhứt phu thê bá vạn ân... bá nhứt phu thê tự hải thâm. Chẳng lẽ em đối với tôi thật sự dứt tình phu thê hay sao ?

Tiết Hoa Diễm lạnh lẽo quát:

- Lão già quý! Chớ nhiều lời.

Vừa nói, bà ta vừa đưa tay lục soát khắp mình cụ già.

Giang Nam Hạt vùng vẫy kêu to:

- Hoa Diễm! Thật không dối gạt em đâu. Hãy nhẹ tay một chút, chân tôi đang đau, sao em lại tàn nhẫn thế ?

Nhưng Tiết Hoa Diễm chẳng đếm xỉa đến lời van xin ấy, bỗng nhiên từ tay áo tả của lão, bà lôi ra được một quyển sách dày bọc bằng da cừu, lật xem qua vài trang, bà cả mừng:

- Hừ! Lão già quý quá!... ta sớm thừa biết nguoi tâm dạ thật bất lương.

Bà gằn giọng tiếp:

- Ngoài việc tìm quyển sách, hôm nay già này đến đây với mục đích khác nữa là báo thù.

Giang Nam Hạt ai oán kêu lên:

- Mấy chục năm tình nghĩa phu thê mặn nồng, có việc chi mà bà định báo thù ?

- Nếu muốn mình bạch đầu đuôi thì tốt hơn là xuống diêm vương mà hỏi.

Nói đoạn, bà vùng chường nhăm cụ già quật mạnh.

Giang Nam Hạt kêu to:

- Hoa Diễm!.. tôi còn có đôi lời.

Nhưng hơi muộn! Chường phong của bà ta đã ập tới, lão chỉ còn kịp đưa ra song chường để nghênh đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: TIỀN CĂN HẬU QUẢ

"Àm!"

Cả gian thạch đông rung chuyển dữ dội! Mãnh cây vụt bay tứ tung. Chiếc giường của Giang Nam Hạt đang ngồi bị chường phong đánh vỡ ra tan nát.

Núp trong vách đá, Văn Tử Lăng trông rất rõ, chàng khiếp phục cụ già. Tuy đôi chân đã tàn phế, nhưng công lực vẫn còn dũng mãnh phi thường.

Sau cuộc độn độ nảy lửa, Giang Nam Hạt té phịch xuống đất, một ngụm máu tươi từ miệng trào ra.

Nhìn lại, Tiết Hoa Diễm cũng không hơn gì, bà run run thối lui mấy bước, sắc mặt tái xanh như tàu lá.

Văn Tử Lăng lập tức định đẩy vách đá xông ra.

Bất thần chàng bị Giang Thu Lăng kéo tay giữ lại. Chàng cố vùng vẫy, nhưng không tài nào thoát được.

Kinh ngạc, chàng dùng phép truyền âm hỏi:

- Giang cô nương! Như thế là nghĩa lý gì ?

Giang Thu Lăng vội đáp:

- Chúng mình không thể đi ra được.

- Tại sao thế ?

- Võ công của gia gia so với chúng mình cao hơn mấy chục bậc còn địch không lại. Nếu công tử xông ra, chẳng khác nào đem trứng chọi đá.

Từ Lăng lộ vẻ khinh khinh:

- Lập trường của tôi thì khác. Tổ phụ thân yêu của mình bị người khác sát hại mà thân nhiên khoanh tay. Thử nghĩ, còn mặt mũi nào đứng là người ở thế gian này.

Đôi hàng lệ tuôn trào như xối, Giang Thu Lăng phân trần:

- Thật tôi không còn biện pháp nào hơn, chính gia gia đã căn dặn như thế.

- Lệnh tổ phụ biết được bà ấy đến đây à ?

- Gia gia đã căn dặn không biết bao nhiêu lần rồi. Người biết rằng chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, cho nên một khi tổ mẫu có đến đây, tuyệt đối không được ra mặt.

Từ Lăng thắc mắc gạn hỏi:

- Nếu biết được có ngày hôm nay, tại sao không tìm cách rời khỏi nơi đây. Trời cao bể rộng, bộ hai ông cháu sợ không có chỗ dung thân hay sao ?

Đưa tay gạt lệ, Giang Thu Lăng đáp:

- Chẳng qua ý gia gia muốn thế... người muốn thác dưới tay t mẫu.

- Nhưng xem ra cụ già đã gần chết đến nơi rồi.

Giang Thu Lăng hơi rung động:

- Gia gia rất ghét kẻ nào không nghe lời của người, thật ra tôi đâu phải là tham danh ký tử.

Nói đoạn, nước mắt nàng tuôn như mưa.

Từ Lăng càng kinh ngạc bội phần, chàng đưa mắt chăm chú nhìn bên ngoài.

Bị sức phản công cực mạnh vừa rồi, Tiết Hoa Diễm dường như bị nội thương nặng. Bà ta lấy hơi dưỡng sức giây lâu, đoạn trầm giọng quát:

- Giang Nam Hạt! Ngươi muốn cùng ta đối địch hử ?

- Giang Nam Hạt điềm nhiên thốt:

- Thật tình mà luận, thì võ công của bà chưa chắc hơn tôi.

Thế ra ông định liều mạng đấy ư ?

- Không! Chiêu thứ nhất chỉ là để phát tiết oán khí chất chứa từ lâu nay. Chiêu thứ hai sẽ do bà định đoạt, tôi không chống đỡ nữa.

Nói đoạn ông nhắm đôi mắt lại, điềm nhiên chờ chết.

Không một điểm tiếc thương, Tiết Hoa Diễm cất giọng mạt sát:

- Lão hắt phu! Một đời oán hận, chấm dứt từ đây nhé.

Không một chút do dự, bà liền liên tiếp tung ra sáu bảy chiêu.

Tiếng nổ vang rền, cả tòa thạch thất rung chuyển cực mạnh.

Quả nhiên cụ già không phản ứng, mặc tình cho đối phương tấn công tới tấp. Đến cuối cùng, xác cụ biến thành một đồng nhầy nhụa, nằm dài dưới đất không còn cử động nữa, bà mới chịu ngưng tay.

Thấy tình cảnh quá ư thê thảm, Tử Lăng vội quay mặt không nhìn.

Giây lâu... Tiết Hoa Diễm như đã thỏa mãn, hét lên một tiếng rồi phi thân bay vụt mất đi.

Tiếng tiêu nghe vắng vắng xa dần.

Cảnh vật trở nên im lặng.

Biết đối phương đã đi xa, hai người mới đẩy cửa chắn, vội vã chạy đến xác Giang Nam Hạt dậy.

Giang Thu Lăng thê thảm gào to:

- Gia Gia! Gia gia! Chuyện rất lạ! Làm hai người kinh ngạc vô cùng. Mặc dù dưới chiêu phong ác liệt của Tiết Hoa Diễm nhưng cụ già vẫn chưa chết. Ngực còn thoi thóp thở, đôi mắt từ từ mở ra.

Lão mấp máy đôi môi một cách khó nhọc:

- Hãy... đỡ ta dậy! Văn Lữ Lăng nhẹ nhàng đỡ lão dựa vào mình chàng.

Thở trong tay áo, cụ già mệt nhọc rút ra một chiếc lọ con, đoạn trút toàn thuốc vào miệng.

Trong khoảng khắc tinh thần cụ già từ từ tỉnh táo lại.

Cố gắng cho tay vào lòng, lão khổ nhọc lấy ra một quyển sách dày bọc da cừu run run trao cho Văn Tử Lăng hỗn hển thốt:

- Hãy cầm lấy...! Văn Tử Lăng cảm động đưa tay tiếp quyển sách.

Giang Nam Hạt trừng trừng nhìn Tử Lăng:

- Đây là quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục! - Thế thì tổ mẫu mang đi là quyển giả à ?

Giang Nam Hạt lắc đầu:

- Không! Quyển thật đây! Còn đây là phó bản tự tay ta chép lại.

Giang Thu Lăng xen vào hỏi:

- Quyển thật bị tổ mẫu đoạt mang đi, còn phó bản này dùng để làm gì ?

Giang Nam Hạt lắc đầu:

- Cháu thì biết một nhưng không biết hai. Mai Châu Bửu Lục là một quyển quý giá vô song, từ thượng cổ truyền lại, phân làm thượng hạ hai quyển... - Quyển thượng rất mực tinh vi và quan trọng hơn. Nó đặc biệt thuộc về phái nam luyện tập, còn quyển hạ thuộc về phái nữ.

Giang Thu Lăng à một tiếng:

- Như thế thì quyển thượng trong tay tổ mẫu không có tác dụng gì.

Giang Nam Hạt gật đầu:

- Cháu nhận xét đúng! Sớm đã liệu trước có ngày hôm nay, nên gia gia mới dày công chép lại phó bản này.

Nói đến đây, cụ già run run, hơi thở hỗn hển, máu tươi lại từ miệng lão trào ra.

Giang Thu Lăng đau đớn gọi to:

- Gia Gia! Gia gia! Hãy gắng gượng giấy lát, cháu chạy đi tìm thuốc.

Cụ già lắc đầu:

- Vô ích! Thương tích của gia gia là vô phương chữa rồi. Hai cháu hãy nhớ kỹ:

cố giết cho kỳ được cụ già ấy. Nếu cụ ấy còn sống trên thế gian này thì đây là một đại họa. Một khi quyền hạ Mai Châu Bửu Lục luyện thành thì trong giới võ lâm này khó có người cùng cụ ấy đối địch. Phương pháp duy nhất là cháu hãy cố nhanh đem quyền thượng Mai Châu Bửu Lục học cho xong.

Văn Từ Lăng cảm động:

- Cháu sẽ tuân lời di chúc, mong rằng không phụ lòng của gia gia.

Giang Nam Hạt lộ về mản nguyện gặt đầu:

- Giờ phút này gia gia rất tiếc không còn đủ sức để đứng tác thành hôn lễ cho hai cháu. Mặc dù vậy, hai cháu đã là đôi vợ chồng thiết thò rồi.

Giang Từ Lăng giật mình, ấp úng:

- Việc này... cháu cảm thấy vội vã quá. Chỉ sợ tuổi cháu còn non nên khó bảo đảm cho Giang cô nương được.

Giang Nam Hạt xua tay:

- Không giải thích nhiều! Nhân quang của Lăng nhi thiệt không sai, trông vào cốt cách, cháu là một người luyện võ lý tưởng nhất. Cố gắng lên! Cháu chắc chắn sẽ thành công.

Cụ già tạm ngưng lấy hơi rồi tiếp:

- Xem nét mặt của cháu rất trung hậu, gia gia mong rằng dù sao đi nữa cháu cũng đừng phụ lòng Lang nhi.

Những lời chân thành của cụ già sắp nhắm mắt lia đời, làm Từ Lăng xúc động, chàng bất giác quì xuống tuân lệ thốt:

- Gia gia hãy yên tâm, cháu nguyện thề không quên lời.

- Bất tất phải thề thốt! Gia Gia tinh tường hai cháu.

Cụ già ngưng giấy lâu tạm lấy hơi, đoạn quay qua Giang Thu Lăng:

- Gia Gia sống không bao lâu nữa, hiện tại cháu có việc gì thắc mắc thì cứ hỏi:

Giang Thu Lăng suy nghĩ giây rồi thốt:

- Gia Gia định bảo hai cháu giết chết tổ mẫu, tại sao lại cam nguyện chết dưới tay của người ?

Giang Nam Hạt gượng cười đau đớn:

- Đây là chuyện đại bí mật của đời gia gia. Tên thật của tổ mẫu cháu là La Sát Nữ Tuế Hoa Diễm... hơn hai mươi năm về trước, nàng nổi tiếng đẹp nhất trong giới giang hồ. Gia gia say mê sắc đẹp của nàng nên một hôm say túy lúy, gia gia cưỡng ép và chiếm được nàng.

Gia gia nguyện thác dưới tay nàng là bởi lý do đó.

Giang Thu Lăng hỏi tiếp:

- Gia Gia tự cảm thấy có lỗi cùng tổ mẫu, tại sao lại muốn chúng cháu phải giết chết người ?

Giang Nam Hạt đáp:

- Bà ta là mối nguy hại cho giới võ lâm, nên gia gia mới có ý kiến đó. Không phải giết người để báo tư thù.

- còn một việc cần thiết cháu muốn biết, vậy người sanh ra cháu là ai ?

- Mẹ ruột cháu chính là con gái thứ hai của gia gia, nhũ danh Giang Thanh Quân, nổi danh ở chốn giang hồ với tên :

Túy Tâm Tiên Tử.

Giang Thu Lăng ngập ngừng giây lâu đoạn hỏi tiếp:

- Cái chết của người cìn trring vình bí mật, gia gia dựa vào đâu để mình xác vụ này ?

Giang Nam Hạt đáp:

- Mười bảy năm về trước, một bạn tốt của gia gia tên Nhứt Thốc Dã mang cháu đến đây. Lai lịch của cháu đều do lão ta thuật lại... Văn Từ Lãng xen vào:

- Lão ta là người thành thật chứ ? Lời nói của lão ta có tin được không ?

- Trên thế gian này, không a thành thật hơn lão ta! Đoạn hướng về Giang Thu Lãng, cụ già tiếp:

- Cháu muốn biết rõ tường tận, hãy đến Đại Hoang Sơn tìm lão ấy.

Giang Thu Lãng hàm lự gật đầu... Nói đến đây, cụ già nấc lên mấy tiếng, máu tươi từ trong miệng trào ra, toàn thân co giật, đầu ngẹo sang một bên, mắt nhắm lại.

Giang Thu Lãng thất thanh gọi to:

- Gia Gia! Gia Gia! Hơi thở của cụ già đã hết, tay buông thõng xuống, nhưng đôi môi hơi nhếch tỏ vẻ hài lòng, vì đã thỏa mãn ước vọng trước khi lìa đời.

Giang Thu Lãng ôm thây cụ già khóc nức nở.

Đứng trước tình cảnh nào lòng ấy, Từ Lãng cũng lệ đổ như mưa.

Giây lâu! Văn Từ Lãng dơ tay lay nhẹ vai Giang Thu Lãng:

- Lãng muội! Nhiệm vụ của chúng mình là nên đem thi hài gia gia đi mai táng.

Đôi mắt đầy lệ, Giang Thu Lãng khóc thốn thốc:

- Lãng ca! lời nói của gia gia anh vẫn còn ghi nhớ chứ ?

Văn Từ Lãng thờ thần gật đầu.

Độ một giờ sau! Trên đỉnh Hải Tầm Sơn, một mộ phần mới được đắp.

Dưới ánh tà dương! Một đôi trai gái trẻ đang đứng mặc niệm.

Trong lòng mỗi người đều dâng lên một nỗi bang khuâng luyến tiếc.

Cuộc đời sao lắm trò cay nghiệt ? Giang Thu Lãng nhìn cảnh rừng tồng, ngọn đồi quen thuộc, mái nhà thân yêu mà nàng đã lớn lên qua bao năm tháng. Rồi nàng vụt cảm thấy một nỗi cô đơn vô cùng. Khẽ đưa mắt liếc nhìn Từ Lãng như thầm nhắc nhở lời di chúc của cụ già vừa mất.

Văn Từ Lãng tự cảm thấy trách nhiệm mình quá nặng. Chàng nghĩ đến Giang Thu Mỹ còn đang bị giam cầm, Mộ Dung Hồng cô độc bỏ đi, và mỗi cừu thù còn nhiều còn nhiều mối éo le khúc chiết.

Chàng cất tiếng thốt:

- Chúng mình lên đường đi thôi! Giang Thu Lãng nhìn mộ phần lần chót rồi theo Từ Lãng song song xuống núi.

Khi đột Lão Huỳnh Mao đã đợi sẵn bên bờ biển. Dưới nước đậu sẵn một chiếc thuyền con.

Hai người lặng lẽ xuống thuyền.

Lão Huỳnh Mao dùng hai tay quạt nước, thuyền rẽ sóng lướt nhanh như gió.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: KỲ TÀI XUẤT HIỆN

Phút chốc thuyền đã đến bờ.

Giang Thu Lãng nước mắt đầm đìa đưa tay vỗ vào vai khi đột:

- LãoHuỳnh Mao! Hãy về đi! Ta có việc phải lên đường.

Khi đột vừa nhảy vừa kêu la thảm thiết, tỏ vẻ không đồng ý.

Giang Thu Lãng tiếp - Mộ phần của gia gia không người coi sóc, ta vì nhiệm vụ quan trọng phải ra đi.

Mi phải thay ta trông nom giữ gìn mộ được.

Lão Huỳnh Mao tần ngần đứng lặng.

Giang Thu Lãng căn dặn tiếp:

- Hãy ở lại đây coi sóc trang trại và phần mộ, nhớ thường xuyên mang hoa quả đến tế mộ gia gia. Chẳng những gia gia được thỏa dạ nơi chốn cửu tuyền, mà ta cũng cả ơn mi không ít.

Giang Thu Lãng vỗ vào vai lão Huỳnh Mao an ủi:

- Nhanh độ ba tháng, chậm chừng một năm ta sẽ về thăm nhà.

Nàng nói xong, quay nhìn Từ Lãng dục:

- Lãng ca! chúng mình hãy lên đường.

Nói xong, nàng nhanh nhẹn đi trước, Từ Lãng vội vã bước theo.

Cuộc đời mới vẫy tay chào đón hai người trẻ.

Năm hôm sau.

Từ Lãng và Giang Thu Lãng đặt chân đến Đại Hoàng Sơn.

Bây giờ cả hai mới biết mình vội vã sơ sót lúc mới đi không hỏi cho kỹ vùng Đại Hoang Sơn rộng hàng trăm dặm vuông, núi non trùng trùng điệp điệp. Muốn gặp được Nhứt Thốc Dã đầu phải là chuyện dễ.

Trộn ngày khổ công lục lợi nhưng không tìm ra manh mối. Hỏi thăm tất cả tiểu phu và thợ cấy, nhưng không ai hiểu biết tên Nhứt Thốc Dã Tẩu.

Mệt mỏi và thất vọng, hai người tạm mượn một nơi cỏ miếu làm trạm trú.

Nhằm tính lại, cuộc ước hẹn nơi Hồng Sơn Cốc ở Hồng Vân Sơn còn đến hai chục ngày, nên Văn Từ Lãng không vội dự tính đi đâu. Họ quyết định ở lại tìm lão già thêm một vài ngày nữa.

Đêm khuya trời lạnh, hai người ngồi dựa lưng nhau, lắng nghe tiếng gió rít thông reo, tâm sự ngổn ngang trăm mối. Văn vợ mãi không thể ngủ được.

Thấy Văn Từ Lãng lo lắng bồn chồn, Giang Thu Lãng bèn gọi chuyện:

- Lãng ca! anh còn nhớ lời căn dặn của gia gia chứ ?

Nếu tiểu huynh còn sống trên trần gian này thì mãi sẽ không quean.

Giang Thu Lãng vụt bật cười:

- Ý em muốn nói đây là vấn đề tổ mẫu, nếu bà ta luyện tập xong quyền hạ Mai Châu Bửu Lục, thì sẽ là một mối họa lớn cho giới võ lâm.

Văn Từ Lãng vội cướp lời:

- Muốn trừ mối hại ấy, chỉ có phương pháp du nhất là anh phải tập xong quyền thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục.

Vừa nói chàng vừa thò tay vào lòng rút ra quyển sách quý giá ấy. Vấn đề hiểu biết của chàng có giới hạn thời, ngẫu nhiên đọc được sách quý, dường như lạc vào mệnh mông biển cả, không biết đâu là bờ bến.

Lúc sực tỉnh nhìn lại thì trời đã hừng sáng... Giang Thu Lãng hỏi:

- Lãng ca! anh hấp thụ được những gì chưa ? em thấy anh đọc say mê quá, nên không dám quấy rầy.

Từ Lăng đáp:

- Hôm nay tiểu huynh mới biết rằng mô học của võ công sâu rộng vô cùng. Sự hiểu biết của mình chỉ thiên cặn mà thôi.

Nói đoạn chàng liền chăm chú nhìn vào sách.

Thấy chàng quá say mê đọc sách, Giang Thu Lăng không dám quấy rầy nữa đứng dậy đi ra.

Trọn ngày hôm ấy, nàng tiếp tục đi tìm Nhứt Thốc Dã Tẩu. Đến tối nàng trở về cổ miếu và bất thần ngạc nhiên khi thấy Từ Lăng vẫn còn ngồi yên chỗ cũ, cắm đầu vào sách.

Nhẹ nhàng nàng bước đến bên Từ Lăng, đưa đến tay chàng vài món thực phẩm, nàng ngọt ngào hỏi:

- Lăng ca! anh say mê đến cả ngày không nghỉ à ?

từ ăng giật mình:

- Ô! Tiểu huynh đã đọc sách suốt ngày mà không hay ?

- Thế anh hãy xem! Mặt trời đã gần khuất sau giải núi, anh phải nghỉ để ăn chứ.

Từ Lăng cúi yếm nhìn nàng mỉm cười.

Từ đây trở đi, mỗi ngày Từ Lăng ở lại tòa cổ miếu luyện tập võ công. Thu Lăng ra ngoài lùng kiếm Nhứt Thốc Dã Tẩu và thực phẩm.

Thời gian vùn vụt trôi qua... thấm thoát đã hai mươi ngày.

Bóng hình Nhứt Thốc Dã Tẩu vẫn mịt mù tăm tối, ngược lại võ công Từ Lăng tiến triển rất nhanh.

Đêm ấy, Giang Thu Lăng mang về một đùi thịt rừng, nàng đốt lửa rồi cùng Từ Lăng vừa nướng thịt ăn vừa trò chuyện.

Giang Thu Lăng vui miệng hỏi:

- Lăng ca! võ công của anh đã tiến tới mức nào rồi ?

vẫn Từ Lăng mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh tuy chẳng học được bao nhiêu nhưng cũng có thể biểu diễn cho em xem một vài chiêu.

Nói xong chàng lật tay tung ra một chưởng.

Chưởng phong của chàng thực nhẹ nhàng, không có tiếng rít gió, cũng không thể lấp biển dời non, nó âm thầm bay thẳng vào tảng đá trước mặt.

Tảng đá cao hơn một trượng, độ bốn chục thước rộng, vẫn đứng yên không mấy may lay động.

Giang Thu Lăng cười bảo:

- Chưởng pháp của anh xem cũng kỳ kỳ thất, nhưng công dụng của nó ở chỗ nào, em không hiểu nổi.

Vẫn Từ Lăng điềm nhiên bảo:

- Lăng muội! Em thử đánh vào tảng đá một chưởng xem.

Không hiểu Từ Lăng có dụng ý gì. Thu Lăng mặc dù ngạc nhiên, nhưng cũng nghe lời đưa tay phất vào tảng đá một chưởng.

Lạ lùng thay! Tảng đá theo đà chưởng phong của Thu Lăng tan ra thành bột, rồi theo gió bay biến mất hết.

Bây giờ Giang Thu Lăng mới hiểu cường lực của Từ Lăng đã luyện đến mức siêu phàm. Thì ra một tảng đá đã bị chưởng phong của chàng ép nát.

Nàng kinh ngạc và hân hoan vô cùng. Công lực này nàng chưa từng thấy bao giờ.

Sẵn đà cao hứng, Từ Lăng đột nhiên lại tung thêm một chưởng.

Chưởng tâm cuốn theo một luồng hồng quang chói lọi, bay vút đến đổ ập vào một cột tùng cách đấy hơn ba trượng.

Bỗng nhiên như bị sét đánh, cành và lá tùng vụt cháy bùng lên.

Bấy giờ mới độ vào thu, cây khô lá héo, gặp lửa cụm rừng vút cháy lan rộng ra đủ đội.

Giang Thu Lãng kinh ngạc kêu to:

- Không xong rồi... Lãng ca! cánh rừng này sẽ cháy tiêu hết.

Từ Lãng điềm nhiên mỉm cười:

- Tiểu huynh đã tự tay nổi lửa, thì tự nhiên phải có phương pháp cứu chữa.

Nói xong chàng vung tay phát tiếp một chưởng.

Một luồng gió mù lạnh như băng từ chưởng tâm chàng bắn vọt ra.

Ngon lửa đang cháy rần rần vụt tắt lịm.

Giang Thu Lãng như rơi vào cõi mộng. Nàng không ngờ trong khoảng thời gian ngắn mà tài nghệ của Từ Lãng từ bậc bình thường đã đến mức cao siêu tuyệt đỉnh.

Quá đỗi vui mừng nàng lay nhẹ vai Từ Lãng:

- Lãng ca! võ công tuyệt học của anh có thể lay động cả giới giang hồ. Tổ mẫu chắc khó thoát khỏi chưởng pháp tuyệt kỹ của anh.

Từ Lãng khẽ lắc đầu:

- Vị tất được như ý muốn! Trong quyển Mai Châu Bửu Lục này, tiểu huynh mười phần chỉ có học được một mà thôi. Nếu muốn học xong toàn bộ, không biết còn phải phí bao nhiêu thời gia nữa. Và lại tiểu huynh mới luyện tập chỉ có vài ngày.

Giang Thu Lãng mỉm cười cái chính:

- Hai Mươi ngày rồi đấy! Từ Lãng giật mình kêu lên:

- Ô! Mãi mê vui đầu vào sách, tiểu huynh quên mất cả ngày tháng. Thế cuộc ước hẹn nơi Hồng Phong Cốc còn bao lâu nữa ?

Vòn vẹn chỉ ba ngày thôi! Rất may là từ đây đến Hồng Vân Cốc không xa mấy, ch độ hai ngày đường thôi. Nếu Lãng ca dời cuộc hẹn ước lại một ngày, thì thời giờ của chúng mình không đến nỗi cấp bách cho lắm.

Từ Lãng suy nghĩ giây lâu rồi quyết định:

- Chúng mình đến sớm hay hơn là trễ.

- Thế cũng tốt! Thôi thì chọn ngày mai lên đường.

- Ý của Lãng muội hay đấy! đêm nay tiểu huynh nghỉ luyện võ công, tịnh dưỡng để lấy sức mai lên đường.

Hai hôm sau.

Từ Lãng và Thu Lãng đến Hồng Vân Sơn thì trời đã hoàng hôn.

Khi hai người đang tìm đường để đến Hồng Phong Cốc, Văn Từ Lãng vụt sức nhớ lại, kêu to:

- Nguy to rồi! Cuộc ước hẹn của chúng mình và lão Nam Cung Minh trùng hợp một ngày.

Giang Thu Lãng nghe nói giật mình ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: HỒNG PHONG HỘI NGỘ

Từ Lãng và Thu Lãng đang tìm đường đến Hồng Phong Cốc, bỗng nhiên Từ Lãng đứng dừng lại khẽ gọi:

-Lãng muội! Em có nghe thấy tiếng người đi không ?

Giang Thu Lãng chăm chú lắng nghe đoạn thốt:

-Hình như có tiếng chân của người thật. Lãng ca! anh có nghe rõ tiếng chân của mấy người đi không ?

-Hình như là bốn đến năm người.

Giang Thu Lãng duyên dáng cười:

-Công lực hiện tại của anh tiếu bộ vượt bậc, thính lực của anh đã hơn tôi nhiều.

Từ Lãng vội vã dấu bảo nàng im. Lãng nghe giây lâu, khẽ bảo:

-Không xong rồi! Bean cánh tả lại có người đã đến.

-Thế thì rất tốt! Đêm nay chúng mình sẽ mục kiến nhiều trò vui lạ.

Nói xong, nàng kéo tay Từ Lãng đồng phi thân vào cánh rừng bên cạnh.

Cánh rừng nằm nghiêng theo ngọn đồi, vượt qua ngọn núi trước mặt là đến Hồng Phong cốc.

Bây giờ hai người nghe rất rõ, tiếng chân của hai toán người đều hướng về phía Hồng Phong cốc.

Trời đã nhá nem tối, họ lại toàn dùng thuật kinh công nên cả hai không tài nào phân biệt được họ là hạng người gì.

Cẩn thận hơn, hai người tuyệt đối giữ im lặng, nhẹ nhàng trèo lên đỉnh núi.

Phút chốc cả hai đã nghiễm nhiên đứng trên chót vót của đỉnh núi, đưa mắt dò thám.

Vàng trắng vừa nhô lên khỏi đỉnh đồi, cảnh vật trước mặt đột nhiên sáng lạng.

Hồng Phong cốc quả nhiên danh bất hư truyền, trong và ngoài cốc toàn là rừng Hồng Phong.

Lúc bấy giờ trời đã vào thu, lá hồng phong đã nhuộm màu đỏ rực. Tiếng trùng蝶 ní non bài ca bất tận. Cảnh vật huyền ảo vô cùng.

Từ Lãng gọi chuyện:

-Tiểu huynh nghĩ rằng:

trong số người đến đây thế nào cũng có của mặt thanh y lão nô.

Giang Thu Lãng chưa từng biết mặt bà ta, nhưng cũng nói hùa theo:

-Lẽ đương nhiên bà ta sẽ đến, vì đây là cuộc ước hẹn của con nhà võ cơ mà.

Từ Lãng suy nghĩ giây lâu, rồi nói:

-Biết đâu bà ta chẳng nói chủ nhân của bà cùng đến.

-Nếu muốn hạ lão Nam Cung Minh, tự nhiên phải cần tay cao thủ, chứ bà ta đã bị hại một lần rồi, chẳng lẽ lại mang xác đến đây nộp mạng.

Từ Lãng đợi mãi chẳng thấy động tĩnh gì, bèn đề nghị:

-Chúng mình ở đây mãi vô ích, chi bằng vào cốc dò thám thử xem.

Giang Thu Lãng gật đầu:

-Không vào hang hùm sao bắt được cọp, chúng mình đi thôi.

Từ Lãng sức nhớ một việc quan trọng, vội đưa tay ra cản:

-Thoạt trông bean ngoài, Hồng Phong cốc trông có vẻ đẹp đẽ hiền lành, theo ý tiểu huynh thì bên trong của nó chắc chứa đựng nhiều cạm bẫy. Bất cứ lúc nào sự nguy hiểm cũng chực sẵn chờ đón chúng ta. Chi bằng em ẩn nấp lại đây, để tiểu huynh và trước, nếu quả xảy ra biến cố, chúng mình có thể tiếp ứng lẫn nhau.

Giang Thu Lăng sa sầm nét mặt:

-Lăng ca! em không đồng ý đề nghị ấy, chúng mình mặc dù chưa thành hôn, nhưng... theo lời di chúc của tổ phụ thì đã là đôi vợ chồng rồi. Lý đương nhiên họa phúc đồng chung hưởng... , đâu có lý nào anh và noi nguy hiểm, em đứng đây ngồi ngó cho đành.

Từ Lăng miễn cưỡng cười thốt:

-Tình cảm của em quá khăng khít, nhưng gặp trường hợp bất buộc, chúng mình cũng phải tạm chia tay chứ! Giang Thu Lăng bèn lên cúi đầu không đáp.

Thấy nàng quá quyến luyến, không làm sao hơn được, Từ Lăng đành chiều theo ý nàng.

Cả hai đồng nắm tay, nhẹ nhàng bay vọt xuống núi.

Thung lũng trước mặt, rừng Hồng Phong rậm rạp, lối đi quanh co khúc khuỷu.

Cốc khu dần dần hiện ra trước mặt, Từ Lăng vụt nhớ ra một việc, vội cho tay vào lòng đem ra một viên hoàn thuốc trao cho Giang Thu Lăng:

-Lão Nam Cung Minh là ay chuyên môn dùng độc, em hãy uống hòn thuốc vào, nó có công dụng trừ được độc khí.

Giang Thu Lăng hơi do dự:

-Còn anh ?

Từ Lăng mỉm cười:

-Tiểu huynh còn dự trữ hơn mười hòn.

Nói xong chàng lấy ra một hoàn cho vào mồm nuốt.

Kỳ thật thì đây là một động tác giả dối để trấn an Giang Thu Lăng.

Nơi Bạch Vân Am, lão Na Cung Minh tặng chàng và Mộ Dung Hồng mỗi người chỉ một hoàn thôi. Khi nàng nổi giận bỏ đi, tự nhiên hoàn thuốc đã được nàng mang theo luôn bên mình.

Chàng thừa hiểu Hồng phong cốc lão già này chắc chắn đã rải đầy độc tố, nên hoàn thuốc chàng giao lại cho Giang Thu Lăng. Còn chàng có thể vận dụng nội công để đối phó.

Giang Thu Lăng nào hiểu thâm ý của chàng, hoàn thuốc nuốt xong, cả hai tiếp tục dần bước.

Hai người còn cách miệng cốc chỉ độ năm trượng, một sơn lộ ngoằn ngoèo sâu hoắm như một lòng sông khô cạn xuyên qua cửa hang, đi thẳng về phía triền núi bên kia.

Con lộ tuy được câ Hồng Phong che phủ, nhưng theo ngõ ộ vào cốc thì khó thoát khỏi bị phát giác. Còn theo vách núi sừng sững cheo leo, phải mất rất nhiều thì giờ, vả lại kinh công của hai người có được hay không, cũng chưa lấy gì làm chắc.

Hai người còn đang do dự, chợt nghe có tiếng chân người.

Việc đáng đề ý là toán người lúc này dẫm chân thật mạnh, cố ý cho kẻ khác nghe rõ.

Giang Thu Lăng khẽ bảo nhỏ:

-Lăng ca! anh đoán thử xem, người đang đi đến là ai ?

Từ Lăng nhìn nàng âu yếm:

-Em còn phải hỏi... lão Nam Cung Minh ước hẹn có Thanh y lão nô và chủ nhân của bà ta chứ còn ai ?

đã hẳn là thế, nhưng bà ta đâu có ngờ rằng có nhiều người trùng hợp đến đây kia mà.

-Nhưng tiểu huynh nghe có hai toán người âm thầm đi trước, chưa hiểu họ có ý gì?

-Lăng ca! ở đời có nhiều việc bất ngờ, chúng mình nên cẩn thận là hơn.

Mặc dù tuổi nhỏ, lại mới bước chân vào chốn giang hồ, nhưng sự xét đoán của nàng tỏ ra thông minh lỗi lạc, Từ Lăng không khỏi khâm phục.

Hai người đang nói chuyện thì bóng đen đã chậm rãi bước đến gần miệng cốc.

Tiếng chân của họ nghe vang vang, âm thanh truyền lan ra hơn trăm trượng.

Cả hai đều có dẻ đen che kín mặt.

Từ Lăng dùng phép truyền âm bảo:

-Lăng muội! Em có thể nhận ra có tổ mẫu trong his người đó không ?

Giang Thu Lăng ngấm nhìn giấy lâu rồi đáp:

-Họ đều che kín mặt, em không thể nào nhận ra được.

Hai bóng đen bước dần đến miệng cốc, nghe ra rõ ràng là tiếng của thanh y lão nô.

Hỏi thanh trong cốc dội ra vang vang, tuyệt nhiên không một tiếng trả lời.

Thanh y lão nô lại gọi tiếp:

-Nam Cung Minh! Người đã chết mất rồi à ?

Chỉ có một loạt hồi thanh. Cảnh vật vẫn hoàn toàn im lặng.

Từ Lăng bắt giác hoài nghi, lão Nam Cung Minh định giờ trò gì đây ?

Tiếng thanh y lão lại vang lên:

-Nam Cung Minh! Nếu ngươi không dám ra mặt gạt ta... được! Ta nổi lửa đốt tiêu Hồng cốc này cho mà xem.

Lần này một chuỗi cười khanh khách từ trong cốc vang vọng ra:

Quả nhên đây là tiếng cười quen thuộc của Nam Cung Minh.

Cảnh vật lại hoàn toàn im lặng.

Giã lâu, một bóng đe cao lớn từ trong thâm cốc thông thả đi ra... Thanh y lão nô cả giận quát to:

-Nam Cung Minh! Ngươi dở chứng không phải lúc.

Lão già đến trước mặt hai người dừng bước lại, đoạn mỉm cười châm chọc:

-Ngươi trách sự nghênh tiếp của ta không chu đáo phải không ?

Chớ phí lời! Hãy trả tiểu thơ nhà ta lại đây.

Nam Cung Minh đưa tay chỉ vào cốc:

-Con liễu đầu ấy được lão phu nuôi dưỡng ở trong cốc, nếu nhà ngươi thắng được lão phu, lập tức nàng sẽ được thả tự do ngay.

Quay sang người kẻ bên lão hỏi tiếp:

-Nhà ngươi mời được thêm tay trợ thủ đắc lực đây phải không ?

bóng đen cười lạnh lạnh:

-Lão già! Ngươi không còn nhận ra ta à ?

Nam Cung Minh gắt to:

-Ngươi đã bị mất lại làm sao bảo a nhận ra được ?

thâm tâm Từ Lăng đỉnh ninh rằng:

bóng đen chắc là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm, nào ngờ khi nghe kỹ giọng nói hoàn toàn xa lạ, giọng nói của bà ta đánh đả hơn nhiều, không thể làm lẫn với giọng khác được.

Người áo đen bật mặt cười the thé:

-Người mà ngươi ghét cay đắng hiện đang đứng đây. Vậy chúng ta nên thanh toán nợ củ cho xong.

Tò vể hồ nghi, Nam Cung Minh hỏi:

-Người là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm ?

-Chẳng lẽ ngươi lại mau quên thế ?

Lão già ngơ ngẩn giây lâu, đoạn thờ dài:

-Chuyện đã trải qua mấy chục năm, tất cả đã biến đổi.

Đi vắng trôi qua như giấc mơ, mỗi tình năm xưa ngươi còn giữ mãi trong lòng à ?

Nam Cung Minh thờ dài không đáp.

Thanh y lão nô xen vào:

-Hãy nghe già này khuyên bảo, mau đem tiểu thơ nhà ta ra trao trả, chúng mình giải hòa với nhau. Chẳng là đẹp biết mấy.

Nam Cung Minh quay sang người áo đen bịt mặt:

-Cả đời hạnh phúc của lão phu và Nhạn Dung vì một tay ngươi mà hoàn toàn hủy hoại. Lão phu đã từng thề rằng phải phanh thây ngươi ra làm muôn đoạn mới hả hận này.

-Thế còn bây giờ ?

-Bây giờ mới hận đã nguôi, chuyện năm xưa ta không truy cứu nữa.

Người áo đen bịt mặt thốt:

-Thế ngươi hãy mau đem cháu ngoại ta ra giao trả, chúng mình hòa nhau, chẳng vui vẻ hơn sao ?

Nam Cung Minh gật đầu:

-Lão phu đồng ý điều ấy... nhưng phải có điều kiện.

-Nếu hợp tình hợp lý, tự nhiên ta sẽ đáp ứng liền.

Nam Cung Minh cười ranh mãnh:

điều kiện ấy rất đơn giản. Hãy kéo mảnh che đen trên mặt ngươi xuống để lão phu chiêm ngưỡng dung nhan ngươi một chút.

Người áo đen bịt mặt áp ứng:

-Không... không thể được.

-Ồ! Tạo sao thế ?

-Mấy chục năm qua ta thề không cho người đời thấy mặt. Bây giờ cũng vậy, ta không thể làm khác hơn.

Nam Cung Minh gằn giọng:

-Thế thì ta còn điều kiện khác.

-Hãy nói mau.

-Thử sức để quyết định hơn thua.

Người áo đen bịt mặt nổi giận quát:

-Ngươi liệu xem có phải là tay đối thủ của già này hay không ?

Nam Cung Minh cười ha hả:

-Lão phu có rui đối địch không lại mà chết, sẽ không một lời oán hận. Hiện tại ta chấp cả hai ngươi đồng một lượt tấn xem thử.

Người áo đen bịt mặt cười gào:

-Thế thì mạng người đã đến ngày tận. Được! Nếu muốn thác thì ta sẽ thi ân giùm cho.

Vừa nói, tay bà ta vung lên, một luồng kinh lực nhắm vào ngực Nam Cung Minh chém tới.

Như có mặt ước sẵn, thanh y lão nô vội tạt qua cánh hủu, vung năm ngón như thép vuốt, chụp vào mấy huyết đạo trọng yếu của lão già.

Thế khí hai người tấn công quá dũng mãnh. Từ Lăng bắt giác lại lo âu cho số phận lão già... Nào ngờ... Nam Cung Minh vẫn ung dung xem thường, đưa ra hai chưởng nghênh đỡ.

Lão xuất chưởng nhẹ nhàng, xem ra chỉ dùng có năm phần công lực.

"Àa!" hai bóng đen bị bắn ngã nhào ra mặt đất.

Thì ra khi hai người nhảy bổ vào tấn công, bỗng nhiên thấy đau nhói nơi tâm, công lực nửa chừng tiêu tan hết. Chưởng phong của lão già nhẹ nhàng phát đến, đủ hất hai bà văng ra hơn trượng.

Nam Cung Minh vội vàng bước tới, cúi xuống hỏi:

-Bây giờ hai người mới biết lão phu không phải dễ triêu chọc đấy nhé.

Thanh y lão nô gượng gạo kêu to:

-Lão thất phu.. hôm nay người dùng thủ đoạn nào mà có một uy lực kỳ lạ như vậy ?

Từ Lăng tự nhủ:

"Lão già này quái ác thật, hai bà đã nhiễm phải độc tố, bằng không đâu có bị hại một cách dễ dàng như vậy." Chẳng liên vận dụng công lực ngửi thử nhưng chỉ thấy không khí trong lành, không có gì đáng nghi.

Nam Cung Minh chế diễu:

-Hai người dầu rằng có sảo quyết đa mưu mấy đi nữa, cũng khó thoát khỏi bàn tay của lão.

Thanh y lão nô gất to:

-Già này chỉ muốn hỏi người đã dùng thủ đoạn gì ?

-Hai bà chắc thường hiểu, lão phu là tay chuyên môn dùng độc.

-Nhưng nào có thấy người rải độc ở đâu ?

Nam Cung Minh cười ha hả:

Đùng độc không để lại dấu vết mới là tay bản lĩnh... thử ra trong và ngoài cốc này ba bước lão phu đã rải đầy độc tố rồi.

-Theo lời mi nói, thì ta bước chân đến đây đã bị trúng độc ?

Nam Cung Minh đắc chí cười to:

-Sự thật là như vậy! Lúc này lão phu cố ý dằng dai kéo nhiều thì giờ để hai người thấm thuốc độc cho thật nhiều, mới dễ đánh ngã.

Lão thừa biết, độc tố thông thường khó chế phục được hai người. Trước khi đến đây chắc chắn các người đã uống khử độc cho nên cả tháng nay lão khổ công chế ra một độc tố đặc biệt.

Loại độc này có chỗ khuyết điểm là phải một thời gian khá lâu mới thấm vào người, và hiệu năng của nó rất chậm.

Thanh y lão nô vô cùng tức giận:

-Thủ đoạn của mi thật vô cùng ác độc... tại sao ta ngửi chẳng thấy mùi gì cả ?

đây mới gọi là kỳ công của những tay chuyên môn. Độc tố được chế nhờ nhiều thứ thuốc tổng hợp lại, nó chưa có tên, thôi bây giờ tạm gọi là "Tuyết Hận Tán" thần sắc thanh y lão nô bỗng nhiên tươi hẳn lên:

-Hiện tại người không chế phục được ta nữa. Kế hoãn binh đã giúp ta thoát khỏi phút nguy hiểm rồi.

Lão già cả kinh hỏi:

-Chẳng lẽ hai người có một công lực huyền thông, đủ sức đem độc tố phát tiết ra ngoài... ?

- Việc ấy già này chưa từng thử qua, nhưng bây giờ liệu hồn, ta e tánh mạng người khó bảo tồn.

Lão già nổi giận quát to:

- Lão phu không tin tà đạo. Để xem hai người cá bản lĩnh gì ?

nói xong, tay lão đưa lên phát ra một chưởng.

Một tiếng hét rung chuyển rừng núi:

- Lão thất phu! Hãy ngưng tay... một bóng người như ngôi sao rơi... từ lưng chừng núi cách đây mấy trăm bước bay xẹt đến...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: MỐI TÌNH KHÓ DỨT

Bóng đen nhắm đầu Nam Cung Minh bay xẹt tới, nhanh đến nỗi mắt người trông không kịp.

Một ý niệm vụt thoáng qua tiềm thức của Từ Lăng:

"À! Đây mới là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm!" Biết gặp phải tay địch thủ vô cùng lợi hại, Nam Cung Minh chỉ kịp bỏ nhào né tránh.

Người lạ khẽ hừ một tiếng:

- Lão già kia! Thủ đoạn của người quá tàn ác, người khó thoát khỏi tay ta.

Tiếng nói chưa dứt, người lạ vội đưa chưởng quét mạnh.

Nam Cung Minh thừa biết đối thủ vô cùng lợi hại, nên vội đưa song chưởng nghênh đỡ, đồng thời quát to:

- Tiết Hoa Diễm! Lão phu đã sớm biết quỷ kế của người rồi.

Thừa biết năng lực của Tiết Hoa Diễm, nên lão già tận dụng mười phần công lực ra đó đó, nào ngờ kinh lực của lão ta chạm phải chưởng phong mềm mại của đối phương, biến ra vô dụng. Chưởng lực đưa ra quá sức làm lão mất thăng bằng, thân hình bị mất đà ngã ra phía trước... Đòn dụ của Tiết Hoa Diễm hoàn toàn thành công, bà ta cất tiếng cười lên khanh khách. Nhanh như cắt, bà đưa thêm một chưởng chí mạng nhắm vào lưng lão già.

Nam Cung Minh nổi tiếng là tay dùng độc chuyên môn, võ công được liệt vào hạng xuất chúng, thế mà mới một chiêu đã bị Tiết Hoa Diễm quật ngã, mồm mủi đầy máu. Thương tích xem ra rất nặng.

Mặc dù Tiết Hoa Diễm đối với Từ Lăng và Thu Lăng có sẵn mặc cảm, nhưng thấy võ công của bà ta xuất quỷ nhập thần, hai người không khỏi tấm tắc khen thầm.

Lúc bấy giờ lão Nam Cung Minh đã không còn sức để chống cự, nhưng cũng gắng gượng quay mình lại, trợn trừng đôi mắt kêu to:

- Tiết Hoa Diễm! Ta hận không thể phân thân người ra nghìn mảnh mới vừa mới cự thủ chất chứa mấy chục năm nay.

Bà lão cười chua chát:

- Hiện tại và tương lai người sẽ mãi mãi không còn cơ hội ấy nữa.

Nam Cung Minh thở dài:

- Chưa hẳn là đúng... người chưa chắc sống quá ba ngày nữa.

- Tại sao thế ?

- Có gì lạ đâu! Từ trong cốc cho đến ngoài đều được lão rải đầy chất độc. Chất này đã được dày công nghiên cứu và điều chế, nên người lạ vào đây,

không tài nào người thấy được. Hiện tại chất độc đã thấm vào tạng phủ người quá nhiều rồi, dù rằng công lực người có hơn người đi nữa, cũng không thể chịu đựng lâu quá ba ngày.

Tiết Hoa Diễm bật cười khanh khách:

-Thật như vậy hử ? ta thật rất tiếc là người đã tính sai một nước.

-Chẳng nhẽ thân thể của bà đã luyện thành gang thép, không sợ thuốc độc của lão phu ?

Tiết Hoa Diễm vẫn thản nhiên:

-Không phải như ý của lão tướng, có một điều là già này đã phòng xa, cho nên dù lão có dùng đủ lão có dùng chất độc mấy đi nữa cũng không thể thương tổn đến thân thể ta được.

Nam Cung Minh tức tối thở dài:

-Mặc dù vậy, nếu lão phu thác xuống thành quỷ cũng sẽ tìm người thanh toán... Tiết Hoa Diễm nghiêm nét mặt, đưa tay lên:

-Lão thất phu, trước khi chết còn muốn nói gì nữa không ?

Nam Cung Minh diễm nhiên nhắm mắt lại:

-Người chết là xong mọi việc, hà tất phải nhắn gởi làm chi cho nhọc.

-Thế thì tốt! Để ta hóa độ giùm người.

Vừa nói xong, tau hữu của bà nhắm Nam Cung Minh chụp mạnh xuống.

Tình cảnh quá bi thương, Văn Tử Lăng bất giác cảm thấy lạnh cả xương sống, quay mặt đi chỗ khác.

Giây lâu, không nghe thấy có tiếng động, Tử Lăng mới từ từ quay đầu lại.

Lão Nam Cung Minh vẫn nằm nghiêng dưới đất, còn tay hữu của bà Tiết Hoa Diễm đã buông thõng xuống tự bao giờ.

Một bầu không khí đột ngột bao trùm cả không gian.

Giây phút nặng nề trôi qua, lão già từ từ mở mắt ra, ngạc nhiên hỏi:

-Sao bà chưa chụp xuống tay ?

Tiết Hoa Diễm lắc đầu chua xót:

-Khi chưa gặp mặt, ta nguyện sẽ phân thây người ra làm muôn đoạn. Nhưng trong tình cảnh này ta vụt cảm thấy nao nao tắc dạ.

Trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, Nam Cung Minh vụt kêu to:

-Lão phu tung hoành nơi chốn giang hồ mấy mươi năm dư, chưa từng bị ai xem thường khinh rẻ ra mặt. Thật ra tôi cảm thấy bà mới chính là người đáng thương nhất. Tuy vô công của bà đã đạt tới mức siêu quần, nhưng nỗi đau khổ vẫn không thể hóa giải được.

Nước mắt tuôn như mưa, Tiết Hoa Diễm cất giọng run run:

-Nam Cung Minh! Chỉ người mới hiểu rõ ta. Cả đời ta bị tình lụy. Đúng! Sự đau khổ của ta hơn người thập phần.

Nam Cung Minh cười đau đớn:

-Sự gặp gỡ của tôi và bà hơi muộn, bằng không chúng mình đâu đến nỗi này.

Tiết Hoa Diễm thở dài:

-Aét đây là tạo hóa! Chúng mình khó cưỡng lại được số mệnh. Hồi tưởng lại những việc đã làm thì không riêng hại người mà còn hại luôn chính mình.

-Chính tay bà đã hủy hoại một đời hạnh phúc của tôi và Nhạn Dung, nhưng vừa gặp mặt, lòng trắc ẩn đã xuôi tôi tha thứ cho bà vô điều kiện. Tại sao thế ? tôi vẫn chưa hiểu nổi. Rất có thể là do đau khổ đã dày vò tôi quá nhiều, cho nên tôi thấy dù giết bà để rửa hận cũng bằng thừa, vì bà đã bị sự trừng phạt của lương tâm cũng đã nặng lắm rồi.

Tiết Hoa Diễm lắc đầu thở dài:

Dù sao đi nữa, mấy chục năm về trước, lòng si tình của tôi đối với ông là sự thật, ông có hiểu không ?

- Chính vì thế, cho nên tôi mới tha thứ cho bà.

Tiết Hoa Diễm ngai ngừng hỏi:

- Chỉ có tha thứ thôi sao ?

- Tôi đã nói:

nếu không gặp Nhạn Dung trước thì có lẽ tôi và bà đã thành đôi bạn rồi.

Vừa nói xong, máu tươi từ miệng lão trào vọt ra, đôi vai run run, lão té ngã xuống đất, không còn cựa quậy nữa.

Trông thấy tình trạng nguy ngập của lão già, Tiết Hoa Diễm vọt cảm thấy đau nhói trong tâm, vội cúi xuống lắc vai lão già hỏi:

- Nam Cung Minh! Ông bị thương nặng đấy ư ?

không thấy lão trả lời, bà vội đưa hai tay xoa bóp khắp thân thể lão.

Thanh y lão nô và bà hắc y che mặt bị thương ngồi cách xa đây hai trượng, thấy ngôn ngữ và động tác của Tiết Hoa Diễm, cả hai ngạc nhiên vô cùng, nhưng không một ai dám nói lời nào, chỉ ngồi yên tĩnh dường.

Sau một hồi xoa bóp, Nam Cung Minh dần dần tỉnh lại, lão thở phào một hơi dài:

- Võ công của bà quá đôi lợi hại, lão phu sợ e khó sống nổi.

Tiết Hoa Diễm ngắt lời:

- Chớ nên phí sức...! Hãy dừng chân khí. Tôi sẽ có biện pháp làm cho ông khôi phục lại sức khỏe.

Nam Cung Minh lắc đầu:

- Tôi chỉ sợ cho tánh mạng của bà đó thôi.

- Ông đã dùng độc được ?

- Vâng! Tôi đã dùng Bạch Đầu Ô và Hắc Vi Phúc luyện thành. Một khi độc tố ấy đã nhập vào cơ thể thì không phương giải cứu.

- Như lời ông nói, tôi chắc khó thoát khỏi tử thần ?

- Tôi chắc cũng sắp chết, tâm mạch lúc nhịp lúc ngừng, tánh mạng sợ e duy trì không được bao lâu nữa.

Tiết Hoa Diễm lắc đầu chua xót:

- Ngày kết cuộc của đôi ta thế này cũng tạm vừa. Suốt đời tình ái hận chồng chất, sau rốt hiểu rõ và thông cảm nhau, được nắm tay cùng thác, nghĩ lại không còn ân hận gì nữa.

Nam Minh Cung lặng thinh không đáp.

Tạm ngưng giây lâu, Tiết Hoa Diễm nói tiếp:

- Tôi ngại rằng:

ông chết nhưng dạ chưa nguôi, vì trong thâm tâm ông vẫn còn hình bóng của Ngũ Nhạn Dung kia mà.

Lão già vẫn mặc nhiên không lên tiếng.

Bỗng nhiên như nhớ sự việc quan trọng, Tiết Hoa Diễm kêu to:

được...! Nếu muốn sống sót, chúng ta còn có biện pháp.

Nam Cung Minh ngạc nhiên hỏi:

- Bà còn phương pháp nào ?

Đi độc trị độc! Nam Cung Minh như tỉnh ngộ kêu to:

- Kết quả chúng mình sẽ biến thành một kẻ khủng khiếp.

-Bất luận thành người gì cũng được...! Vì chúng mình không muốn chết...! Cho nên bất cứ với giá nào miễn sao chúng mình sống sót là được.

Bà trầm ngâm giây lâu rồi đoạn tiếp:

-Con bá Giang Tâm Mỹ hiện nay ở đâu ?

-Nó hiện đang ở trong cốc.

-Ông đã đối đãi nó bằng cách nào ?

-Chẳng có chi! Chỉ tạm giam trong thạch động.

Tiết Hoa Diễm vụt quay về phía thanh y lão nô và người vận hắc y bịt mặt, quát:

-Hãy mau đi cứu tiểu thư ra! Và lập tức mang ngay về Hiệp Lệ mật cung.

Thanh y lão nô hơi trù trù đáp:

-Chúng tôi cả hai đều bị trúng độc.

Độc tố này không giết ngay sinh mạng của hai người đâu. Hiện tại vẫn còn đủ thời giờ để đưa tiểu thư về Hiệp Lệ sơn.

-Chúng tôi xin tuân mạng! Nói xong, cả hai cùng đứng dậy bước nhanh vào động.

Nam Cung Minh mặt nhọc hỏi:

-Lão phu tuy biết bà rất quý Giang Tâm Mỹ, nhưng chưa biết bà với nó có quan hệ gì ?

Tiết Hoa Diễm đáp:

-Nó là con gái của nhị nữ ta nữ danh Giang Thanh Quân, nhưng nó không giống tánh mẹ nó chút nào.

-Bà vừa nói là sự thật đấy chứ ?

Tiết Hoa Diễm hừ một tiếng:

-Già này hà tất phải dối gạt ông làm gì...! Kỳ thật, những chuyện ấy không quan trọng mấy, điều cốt yếu là chúng ta nên lập tức rời khỏi nơi đây...

Chẳng đợi sự đồng ý của Nam Cung Minh, bà ta vội vàng cúi xuống xốc lão lên, nhún mình nhảy vút lên không, phút chốc đã biến mất. Tuy đã thám độc, nhưng kinh công bà ta vẫn nhanh nhẹn vô cùng. Từ Lăng không khỏi âm thầm kính phục.

Mấy lời trao đổi sau cùng của hai người, làm chàng nghi hoặc khó giải... Giang Nam Hạt quả quyết rằng Giang Thu Lăng là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử, Tiết Hoa Diễm lại nói rằng Giang Tâm Mỹ Túy do Tâm Tiên Tử sinh ra. Thế thì người nào nói đúng ?

Chàng quay lại nhìn Giang Thu Lăng, lời nói của tổ mẫu làm nàng bối rối vô cùng. Vì lai lịch nàng còn trong vòng nghi vấn.

Chàng suy nghĩ giây lâu đoạn tiếp:

-Tiểu huynh phải vào trong cốc ngay mới được.

Giang Thu Lăng vội vàng tiếp lời:

để tiểu muội cùng Lăng ca đồng vào một lượt.

Từ Lăng biết không thể dễ dàng chờ đợi ở ngoài một mình được, chàng đưa mắt cân nhắc địa thế sơn cốc:

Trong và ngoài cốc đều có rải đầy chất độc, tốt hơn là chúng mình nên trèo núi mà vào. Nhưng phải khó nhọc lắm! -Tiểu muội tán thành ý kiến của Lăng ca.

Cả hai nhìn nhau mỉm cười, rồi đồng phi thanh nhảy vọt lên vách đá.

Hai người dùng thuật kinh công từ mồm đá này vượt qua mồm đá khác.

Một thời gian khó nhọc leo trèo, hai người đã tiến đến chót núi.

Trong cốc, cây Hồng Phong chen chúc dày đặc. Thoạt nhìn qua, một màu đỏ rực.

Rất may son cốc không rộng lắm. Tuần lung chừng núi treo xuống, đã nom thấy ẩn hiện dưới đám rừng Hồng Phong những tòa kiến trúc bằng đá màu trắng.

Trong khoảng khắc, cả hai đã vượt được đoạn đường ngăn cách và nghiêm nhiên đứng trước nơi cư trú của lão Nam Cung Minh.

Tòa kiến trúc chừng độ sáu bảy tòa thạch thất trông có vẻ kiên cố vô cùng.

Văn Từ Lăng rất nóng lòng cho sự an nguy của Giang Tâm Mỹ nên không kịp suy nghĩ ra trong động có bị lão già rải độc hay không. Chàng hăng hái xông vào.

Xuyên qua mấy gian thạch động, chàng chợt nhìn thấy thanh y lão nô và bà áo đen bịt mặt đang cố sức để phá vỡ cửa một thạch động.

Một ý tưởng vụt qua óc Từ Lăng:

"Có lẽ hai người đã khám phá ra đây là nơi giam giữ Giang Tâm Mỹ" sau khi bị nhiễm độc, sức hai bà đã suy giảm nhiều nên gian động đá nhỏ nhỏ hai người hiệp sức rất nhiều nhưng nó vẫn trơ trơ... từ Lăng vụt nhún mình nhảy tới quá to:

-Hãy dang ra! Nghe tiếng Từ Lăng hai bà cả kinh nhảy toang ra hai bên né tránh.

Một động tác thật nhanh, Từ Lăng tung vào cửa một cước thật mạnh "Ầm" Cánh cửa đá hàng ngàn cân bị chưởng phong ép bật tung ra.

Cả ba người không hẹn đồng xông và một lượt.

Động đá vắng lạnh, tuyệt nhiên không một bóng người. Chỉ có mùi ẩm thấp và tanh hôi của riêu đá xông lên khó ngửi.

Rảo mắt nhìn quanh quẩn, Từ Lăng bất chợt kêu to lên... Thì ra chàng vừa trông thấy Giang Thu Mỹ đang bị trói gò lại, treo lủng lẳng trên nóc động.

Nhanh nhẹn... chàng chỉ phong cắt đứt giây treo rồi đưa tay đón lấy thân hình cô bé đang rơi xuống.

Không chậm trễ, chàng kẹp cô vào tay rồi chạy bay ra khỏi động.

Giang Thu Lăng vội vã phóng mình đuổi theo bên gót.

Vừa lúc hai người vừa đạp chân đến cửa đại sảnh, bỗng nhiên ba tiếng rít gió từ xa đưa đến, kế tiếp ba bóng đen bay xẹt vào động.

Thân pháp của họ cực kỳ nhanh lẹ, thoạt trông cũng đã biết họ là ba tay có bản lĩnh tuyệt vời.

Thanh y lão nô và bà áo đen bịt mặt định rượt theo Từ Lăng để đoạt lại Giang Tâm Mỹ, nhưng chợt trông thấy kẻ lạ bay đến, vội và quát to:

-Hãy đứng yên...! Các ngươi vào đây có dụng ý gì?

đường ra cửa động bị ba người cản lại, Từ Lăng và Thu Lăng đành phải dừng bước.

Nhìn kỹ lại thì họ là ba vị đại sĩ già, mỗi người trên tay lâm le một thanh trường kiếm sáng loáng. Chéo áo vàng phát phơ, ba đạo sĩ chia ra đứng hình chân đỉnh, xem qua đủ biết họ quen lối ứng chiến tập thể.

Đạo sĩ đứng giữa bật cười ha hả:

-Bản đạo chúng tôi muốn mượn tánh mạng tiểu thơ của mấy vị để đổi lấy một vật nhỏ nhỏ thôi.

Thanh y lão nô hét to:

-Chớ nói nhảm...! Bộ các ngươi không thích sống hay sao?

vị đại sĩ mỉm cười:

-Ngươi biết chúng ta là ai không?

-Là ai cũng mặc...! Nếu muốn sống, ta khuyên các ngươi đừng nên chạm đến chủ nhân của ta.

Đạo sĩ niệm phật và thốt:

-Lao Sơn Tam Đạo không đến nổi hèn nhát như người tưởng, bằng không đâu giám từ đường xa ngàn dặm đến đây.

Vị đạo sĩ đứng một bên có vẻ nóng tánh:

-Hai kẻ này là bộ hạ của yêu phụ, hà tất phải phí lời với họ vô ích, để bản đạo siêu độ giùm cho.

Nói xong lão liền vùng kiếm đâm.

Ba đóa kiếm hoa từ trường kiếm lão đạo sĩ bay tủa vây chặt lấy thanh y lão nô.

Một tiếng hét thê thảm vang lên, thân thể bà ta bị chém văng làm hai đoạn, máu tươi trào ra lênh láng.

Vị đạo sĩ kẻ bên cười khanh khách:

-Còn một bà, đến phiên bản tăng ra tay siêu độ.

Trường kiếm lão vùng lên, kiếm quang vụt tủa ra sáng rực.

Hắc y lão phụ vì thấm độc quá nhiều, hơi mòn sức kiệt, không đầy một chiêu, bà cũng đồng chung số phận với thanh y lão nô.

Thấy tình cảnh quá ư thê thảm, Từ Lăng hét to:

-Thu đoạn của ba vị tàn nhẫn vô cùng, dù rằng họ có lỗi chẳng nữa! Lão đạo sĩ đứng giữa gần giọng:

-Việc làm của chúng ta nhà ngươi không quyền chất vấn...! Bây giờ hãy nghe ta, để con bé ấy xuống cho mau.

Từ Lăng cười lạt:

-Hành động của ba vị thiếu gia chưa phân biệt được chánh tà..., hãy thứ lỗi cho..., việc ấy không thể tuân mạng.

-Thế ra nhà ngươi không thích sống ?

Từ Lăng điềm nhiên đáp:

-Ba vị nhất định muốn ra tay, thiếu gia đương nhiên phải tự vệ. Việc thắng bại thì còn đợi thử sức mới biết được.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: ANH HÙNG LỖ BƯỚC

Lời nói của Từ Lăng làm Lao Sơn Tam Đạo nổi nóng, cả ba lập tức vùng trường kiếm lên chuẩn bị tấn công.

Không chút hoang mang, Từ Lăng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Giang Thu Lăng:

-Tiểu huynh tấn công hai vị giữa và hữu, nếu thắng được một chiêu, chúng mình nên lập tức rút lui ngay.

Giang Thu Lăng gật đầu hội ý, nhắm lão phía tả tung ra một chiêu... Không ngờ cô bé có một kinh lực cực kỳ hùng mạnh, đạo sĩ phía tả không phòng bị bị chiêu lực của nàng đánh bật lui năm sáu bước.

Tự thấy sức mình có thừa để đẩy lui hai vị đạo sĩ kia, vì quên bí kíp Bửu Lục đã giúp chàng tiến bộ rất xa, nên chàng chỉ đẩy nhẹ ra một chiêu.

Nào ngờ chiêu lực chỉ vừa đưa ra một nửa, tinh linh chàng cảm thấy đau nhói nơi tim, công lực hoàn toàn tiêu tan mất hết.

Từng tham gia nhiều trận chiến đấu, hai vị đạo sĩ thấy đối phương thất thế, vội đưa mũi kiếm dí ngay vào mấy điểm trọng yếu của huyết mạch chàng.

Từ Lăng biết rằng độc tổ do lão Nam Cung Minh rải ra đã thâm nhập vào phủ tạng của chàng rồi! Dưới sự kèm chế chặt chẽ của đối phương, chàng đành nhắm mắt chờ chết.

Một vị đạo sĩ đắc chí cười ha hả, đưa năm chỉ ra điểm vào huyết đạo khắp thân thể Từ Lăng, đồng thời thuận tay cướp Giang Tâm Mỹ.

Một đạo sĩ quát to:

-Con tiểu đầu kia! Sao chưa chịu trối tay nạp mạng, còn đợi gì nữa.

Tim Giang Thu Lăng như bị vò xé, nàng vội kêu lên:

-Hãy thả chàng ra...! Còn cô bé ấy các vị cứ tùy tiện mang đi... khê vận thử khí lực, nàng phát giác mình không bị nhiễm độc! Sự kiện kỳ lạ làm nàng không giải thích được. Tại sao Từ Lăng và nàng cùng uống khử độc hoàn mà riêng nàng thì vô sự, còn chàng trúng độc, bằng không đâu đến nỗi này.

Lão đạo sĩ đứng giữa cất tiếng hỏi:

-Liều đầu! Con bé này và ngươi có liên hệ gì ?

Giang Thu Lăng vội nổi giận hét to:

-Không can gì các ngươi! Hà tất phải hỏi.

-Hà, hà! Tánh mạng hai ngươi ở trong tay bản đạo, chớ dờ chừng. Ta không nương tay rồi đừng oán trách nhé! Từ Lăng cố vùng vẫy kêu to:

-Thiếu gia chẳng may bị hại dưới tay chư vị! Dù chết không oán than! Nhưng chưa hiểu nỗi, chư vị đến đây vì mục đích gì ?

Vừa nói, chàng vừa âm thầm vận thử nội công, chỉ thấy toàn thân đau như dằm.

Nhưng nếu gan dạ có thể chịu đựng, chàng vẫn có thể cố gắng xuất thủ một chiêu.

Lão đạo sĩ nghe nói mỉm cười đáp:

-Hiện tại có cho ngươi biết cũng không hại gì! Lão nghe nói rằng quyền sách quý giá mà Túy Tâm Tiên Tử nhờ nó vang danh khắp thiên hạ, mất tích từ hồi mười bảy năm về trước nay lại xuất hiện.

Đưa tay chỉ về phía Giang Tâm Mỹ đang bị trói nằm ngheo dưới đất lão tiếp:

-Con bé này là do Túy Tâm Tiên Tử sinh ra, bản đạo định mang nó đến Hiệp Lệ Sơn, đánh đổi lấy quyền Vô Cực Kinh ấy.

Văn Từ Lăng cười nhạt:

-Chuyện đồn đãi nơi chốn giang hồ không đúng sự thật, chư vị đã bị lầm to... đạo sĩ nổi giận:

-Nhãi con! Mì sắp chết tới nơi rồi mà còn cả gan xúc phạm đến lão phu à ?

Từ Lăng cười ha hả:

đây là lời nói thật để chư vị hiểu rõ căn nguyên, dù cho có đào xới cả phần mộ của Túy Tâm Tiên Tử lên đi nữa thì cũng không tìm gặp quyền sách ấy. Thật ra chẳng có tác dụng gì.

-Ồ! Tại sao thế ?

-Vì đó là quyền sách dành cho giới phụ nữ luyện tập mà thôi.

Đạo sĩ đứng giữa quát to:

-Chớ nói nhảm! Nguyên do nào mà ngươi biết rằng rề vậy ?

-Vì tôi đã từng đột nhập vào mộ của Túy Tâm Tiên Tử.

Vừa nói chàng vừa âm thầm vận thử nội công, gân cốt vụt chuyển động, huyết đạo bỗng nhiên tự mở ra... Thấy động, hai đạo sĩ vội vã nhảy đến thọc hai lưỡi kiếm vào nách chàng, đồng thời quát to:

-Nhãi con! Nếu mi xuẩn động, chúng ta lập tức đưa mi về châu diêm vương... Đưa tay vào lòng, Từ Lăng chậm rãi rút quyền Mai Chu Bảo Lục ra cầm nơi tay... Giang Thu Lăng cả kinh kêu to:

-Lăng ca! Quyền sách quý giá tại sao anh làm như thế ?

Từ Lăng cười nhạt:

-Lăng muội chớ ngại, dù sao tiểu huynh cũng phải thác. Cho họ xem một chút, thuận tiện nhờ họ truyền tụng ra khắp giới giang hồ, để sau này khỏi có người mơ tưởng chiếm giữ quyền sách ấy nữa.

Chàng hướng về phía Lao Sơn Tam Đạo thốt:

-Các ngươi ngày đêm hy vọng chiếm lấy quyền sách này, rất tiếc là vào tay các ngươi nó sẽ trở nên vô dụng.

Lão đạo sĩ đưa tay ra bảo:

-Hãy đưa đây cho bản đạo xem thử! Từ Lăng lắc đầu cười lạt:

-Thiếu gia đã bảo nó là vật vô dụng, đạo trưởng xem nó có ích gì? chỉ bằng để tôi đem hủy nó cho xong.

Vừa nói, hai tay chàng ép mạnh vào nhau.

Soạt... Quyền Mai Châu Bửu Lục vụt nhoáng lửa, rồi cháy bùng lên. Phút chốc đã biến thành tro bụi.

Hành động quá nhanh, ba vị đạo sĩ giật mình ngơ ngác. Muốn chạy đến cứu chữa cũng không kịp.

Đạo sĩ đứng giữa tức tối quát to:

-Nhài con! Hành động của mi có dụng ý gì?

văn Từ Lăng im lặng, hai mắt nhắm nghiền, thỉnh thoảng chàng nằm nhòai người xuống đất, mê mẩn bất tỉnh.

Nguyên do là chàng cảm thấy không hy vọng sống sót. Nếu quyền sách quý giá này lọt vào tay kẻ ác, hậu quả của nó sẽ tai hại vô cùng. Cho nên sau khi sử dụng điểm chân khí cuối cùng, chàng liệt lực ngã ra bất tỉnh.

Lão đạo sĩ hướng về Giang Thu Lăng quát hỏi:

-Liều đầu! Ngươi tên chi?

Giang Thu Lăng nổi giận quát to:

-Cô nương đây mới thật là con gái của Túy Tâm Tiên Tử.

Đạo sĩ bật cười ha hả:

-Như thế thì năm ấy nàng sanh ra một lượt tới hai người đấy à?

nói đến đây, lão nghiêm sắc mặt hỏi tiếp:

-Lúc này thằng nhãi con mới hủy xong có phải là quyền Vô Cực Kinh thật hay không?

đương nhiên là thật, chứ vị đừng mong chiếm đoạt lấy sách ấy. Nhưng trên thế gian này không phải chỉ có một quyền ấy mà thôi.

Đạo sĩ vụt tươi ngay nét mặt:

-Như lời ngươi nói thì đang còn một phó bản?

-Không! Chàng vừa hủy đấy mới là phó bản.

-Còn quyền chánh ở đâu?

-Tôi không thể cho chư vị biết được.

được! Ngươi cố cương ý, hãy xem đây.

Vừa nói, lão vừa vung trường kiếm lên, nhắm ngực Từ Lăng đâm mạnh tới.

Giang Thu Lăng hốt hoảng kêu to:

-Hãy khoan! Đạo sĩ đắc chí:

-Hiện tại ngươi bằng lòng nói thực đấy chứ?

Giang Thu Lăng thờ dãi:

-Chư vị phải bảo đảm không làm thương tổn đến chàng.

-Việc ấy cô nương cứ yên tâm, bản đạo chúng tôi chỉ cần quyền Mai Châu Bửu Lục, còn sanh mạng của nhãi con này có xá gì đâu.

Giang Thu Lăng suy nghĩ giây lâu đoạn thốt:

-Quyển sách hiện ở trong mộ huyết mẹ tôi. Nhưng ba vị muốn đột nhập vào nơi ấy, tôi e rằng mộng khó thể thành tựu được.

- Tại sao ?

- Chẳng những trong mộ cơ quan bí hiểm, và lại còn có nhiều cao thủ canh giữ.

- Còn việc sách chỉ dùng cho nữ giới, có đúng vậy không ?

- Thực ra trái ngược lại, nó chính là dùng cho phái nam luyện tập.

Vị đạo sĩ suy nghĩ giây lâu rồi nói:

được! Chúng tôi có lời giao hẹn, cô nương hãy đánh cắp quyển sách ấy về đây, đánh đổi lấy tánh mạng của gã này.

Bị dồn vào thế bí, Giang Thu Lăng hoang mang vô cùng, nàng đánh liều hứa bừa:

đánh cắp quyển sách không phải là việc dễ dàng, tôi sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành việc ấy. Nhưng một khi lấy được quyển sách ấy rồi, tôi phải đến đâu để gặp chư vị ?

đạo sĩ đứng giữa đưa mắt trao đổi ý kiến của hai bạn, đoạn nói :

-Long Thủ Sơn cách Hiệp Lệ Sơn không xa lắm, chúng ta ở đó đợi ngươi, kỳ hẹn ba tháng, nếu ngươi không đem sách đến, ta sẽ giết chết nhai con này.

Giang Thu Lăng gật đầu:

-Quân tử nhất ngôn, các ngươi chớ nuốt lời.

Lão đạo sĩ nghiêm nét mặt:

-Cô nương hãy yên tâm, chúng tôi nhất định hứa sẽ không đụng đến một sợi tóc của hần. Nhưng hãy nhớ kỹ... nhớ đừng quá hẹn ba tháng.

Giang Thu Lăng định từ giả lui bước, vụt nhớ ra một việc vội hỏi:

-Trong và ngoài cốc đã bị Nam Cung Minh rải đầy chất độc, tại sao chư vị vào đây bình yên vô sự ?

lão đạo sĩ đáp:

-Cô nương không thấy miệng và mũi chúng tôi được bịt kín hay sao ?

Giang Thu Lăng đến bây giờ mới để ý, ba đạo sĩ mỗi người đều có cột trên miệng và mũi một miếng vải đen, đầu vải thắt lại phía sau gáy.

Lão đạo sĩ tiếp:

-Trên vải chúng tôi đã có thấm qua thuốc giải độc nên vào đây không hề hấn gì.

-Chư vị dùng thuốc gì ?

Đạo sĩ đứng giữa có vẻ khó chịu gất:

-Không phải thuốc mà là tiểu tiện...! Thôi...! Liều đầu...! Chớ lãng nhăng mãi.

Ngươi nên lui bước đi.

Giang Thu Lăng khè thở hừ một tiếng, ngẩn lệ nhìn Từ Lăng lần chót, rồi quay mình phi thân nhảy vọt về phía ngọn núi.

Nàng không làm gì hơn. Ngoài kế hoãn binh này ra, không còn cách nào khác.

Tối thiểu có thể tạm thời bảo toàn tánh mạng cho Từ Lăng.

Thật ra việc đoạt quyền Mai Châu Bửu Lục từ tay tổ mẫu, để đánh đổi lấy Từ Lăng, vượt quá năng lực của nàng.

Mặc dù thế... bằng mọi giá, nàng cũng phải cứu Từ Lăng.

Lúc bấy giờ đã quá canh ba, sương đêm dày đặc, nàng mắt nhắm lẹ, cố gắng trèo lên đỉnh núi sừng sững trước mặt. Phút chốc nàng đã lên tận đỉnh núi.

Đứng trên đỉnh núi, nàng có thể quan sát tường tận tất cả sự việc xảy ra trong cốc.

Lao Sơn Tam Đạo thấy Giang Thu Lăng đi đã xa, hai trong ba vị vội vã cấp Từ Lăng và Giang Tâm Mỹ lên định sửa soạn rút lui. Bỗng nhiên.

Một tiếng cười lạnh lẽo từ sau lưng ba người vang lại:

-Ba vị định đi đâu thế ?

Cả ba giật mình quay đầu lại, bất giác kinh tâm tán đởm, thì ra sau lưng họ năm người phục sắc cổ quái đã đứng đấy từ này giờ.

Mỗi người đều đầu bịt khăn đỏ, mình vận áo ngũ sắc, lưng dắt bảo đao sáng loáng.

Lão đạo sĩ đứng giữa cất tiếng vái chào:

-Ngũ vị từ đâu đến ? có việc chi cần đến bản đạo ?

một lão già người nhỏ thó nhe răng cười:

-Ba vị lẫn lóc giảng hồ chắc đã nghe danh Bá Tà Môn ?

-Bá Tà Môn ? bản đạo ít khi nghe đến.

Thực ra bá tà môn lâu nay hoạt động ở biên cương, ít khi vào cõi trung nguyên nên Lao Sơn Tam Đạo không sao biết được.

Lão già nhỏ thó đưa tay chỉ vào một lão râu đỏ chằm ngực nói:

-Vị này chính là môn chủ muốn hỏi quý vị vài lời.

Bá Tà Môn chủ trầm giọng thốt:

-Ta không thích cùng họ lãng nhăng mất thì giờ, kêu họ hãy để người trẻ tuổi lại đây, rồi rút đi cho rảnh mắt.

Bị hạ nhục, lão đạo sĩ nghiêm giọng thốt:

-Thị chủ muốn ngồi không hưởng lợi đấy à ?

Bá Tà môn chủ nổi giận gất to:

-Nếu không nghe lời... thì chỉ có nước ra tay, môn đệ hãy cho chúng lĩnh giáo vài chiêu.

Nghe lệnh ba vị môn đệ lập tức rút đao xông tới.

Lao Sơn Tam Đạo vội vã rút kiếm nghênh đỡ. Nhưng họ cảm thấy sự chiến đấu quá chênh lệch. Một là võ công của Bá Tà môn rất lạ, lối chiến đấu không giống người trung nguyên, hai là họ còn phải vướng víu Văn Từ Lăng và Giang Tâm Mỹ.

Lao Sơn Tam Đạo cảm thấy bối rối... nhưng muốn thoát thân cũng không phải dễ dàng.

Thành linh... một bóng vàng xẹt đến rất nhanh, cướp Từ Lăng trên tay lão đạo sĩ rồi bay vút đi mất.

Cuộc diện diễn biến quá đột ngột, làm hai bên phải ngưng chiến đấu, ngơ ngác nhìn nhau.

Họ thừa hiểu rằng người đến cứu Từ Lăng bản lĩnh phi thường.

Tám người đang còn hoang mang, thì bỗng nhiên tiếng mõ từ xa vọng lại.

Tiếng mõ nổi lên liên hồi, càng lúc càng gấp rút. Kế tiếp là giọng niệm kinh nghe vang dội cả sơn cốc.

Họ bị như mê như dại, ngây ngất nhìn nhau. Dường như tiếng mõ và câu kinh làm họ thích thú.

Một thời gian trôi qua.

Đạo sĩ đang kẹp Giang Tâm Mỹ trên tay bỗng dung thả phịch nàng xuống đất.

Kế tiếp là tiếng binh khí leng keng rơi xuống đất.

Nhìn kỹ lại, đao kiếm của tám người đều tuột khỏi tay rơi ngổn ngang trên mặt đất.

Bá Tà Môn chủ và lão đạo sĩ đứng giữa bỗng dung hét to, rồi vụt phi thân nhăm ngoài cốc bay biến mất.

Mấy người còn lại như sức tĩnh, không ai bảo ai, nhắm hướng hai người chạy trước cùng lao theo thực mạng.

Cảnh vật bây giờ trở nên yên tĩnh dị thường. Hai thi hài, một mớ đao kiếm, và Giang Tâm Mỹ bị trói gò đang nằm ngổn ngang.

Giây phút nặng nề trôi qua.

Từ cánh rừng Hồng Phong bay xẹt đến một bóng hình yếu đuối. Đi rào một vòng quan sát, đoạn từ trong mình rút ra một đoản đao, đến bên Giang Tâm Mỹ cắt giây trời cho nàng.

Bóng đen giúp nàng chà xát một hồi, thì nàng từ từ hồi tỉnh lại.

Giang Tâm Mỹ mở mắt ra nhìn kẻ lạ, rồi khẽ hỏi:

đây là đâu ? còn người là ai ?

bóng đen cười ngọt ngào:

-Tôi tên Mộ Dung Hồng.

-Thế ra cô nương vừa cứu tôi đây à ?

Mộ Dung Hồng đáp:

-Hình như phải đây.

Giang Tâm Mỹ ngồi nhòm dấy.

Trong giây phút huyết mạch nàng đã khôi phục. Nàng rào mắt nhìn quanh, bất chợt nom thấy thi hài của thanh y lão nô, nàng vụt biến sắc quát to:

-Hừ! Mi thiệt là quân lừa dối.

Không cần suy nghĩ, nàng đưa song chưởng đẩy ra liên tiếp, nhắm Mộ Dung Hồng tấn công tới tấp.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: THIẾU NỮ SI TÌNH

Mộ Dung Hồng không ngờ hậu quả của sự ngộ nhận trở nên ác liệt như thế.

Nhưng Giang Tâm Mỹ tấn công như vũ bão làm nàng chỉ kịp né tránh.

Không nói được lời nào. Liên tiếp hơn hai chục chiêu, mấy trượng vuông vực chỗ hai người đứng, cát bụi bay mù mịt.

Vừa thối lui được mấy bước, nàng thuận tay với lấy cây trường kiếm của ba đạo sĩ bỏ lại vung lên.

Giang Tâm Mỹ cũng nhặt một bảo đao.

Không nhịn được nữa, Mộ Dung Hồng vừa chém vừa quát to:

-Mi rõ là đồ vô lương tâm, lấy oán để báo ân.

Giang Tâm Mỹ vội đưa đao lên đỡ và đáp:

-Người khéo giả vờ, nhưng không gạt được ta đâu.

Mộ Dung Hồng cười nhạt:

-Nếu cô nương đây không ra tay mi chắc gì bây giờ vẫn còn sống. Bằng không thì cũng bị ba đạo sĩ và mấy tên côn đồ bắt đi mất rồi. Lúc này bị trói trông rất thảm hại, nhờ ta mở trói giùm cho nên bây giờ mới thông thả chân tay, lại còn lấy oán trả ân.

-Người nói đạo sĩ và lũ côn đồ nào. Sao ta không hiểu gì ?

-Những đao và kiếm này là của chính họ để lại trong khi họ tìm lối thoát thân.

-Thế bọn chúng hiện tại ở đâu ?

-Bị ta đánh đuổi chạy mất cả rồi.

Giang Tâm Mỹ đưa mắt rào quanh một lượt, đoạn cười lạt:

-Bố cục của mi kẻ cũng khéo đấy, cố nhặt một mớ đao kiếm từ đâu đem đến để che mắt người.

Nàng chỉ hai thi hài rồi tiếp:

-Hai người này là lão nô tỳ rất mực trung thành, theo gia đình ta mấy chục năm nay, người nỡ giang tâm giết họ. Còn gì đau đớn cho bằng.

Mộ Dung Hồng nổi giận quát to:

-Chớ có hồ đồ! Thử hỏi tôi có ý sắp đặt thì để mong hưởng được ân huệ gì chứ ?

Giang Tâm Mỹ gần từng tiếng:

-Có lẽ người đã biết rõ lai lịch của ta. Vì thêm muốn quyến Mai Châu Bảo Lục, nên mới bày vẽ ra chuyện này.

Con tức giận của Mộ Dung Hồng nổi lên đến cực điểm, nàng hét to:

-Bệnh ngu muội của mi không còn thuốc gì chữa được. Nếu muốn giết thác mi thì dễ như trở bàn tay. Thôi được! Không cần phải cùng mi đấu lý chỉ cho nhọc, vả lại có đánh nhau cũng chẳng ích gì. Ta sẽ dùng biện pháp đối phó bọn kia để đối phó với mi cho gọn.

Nói xong, nàng đưa tay vào lòng lấy ra một chiếc mõ nhỏ rất đẹp màu đỏ thắm và chiếc đui gỗ bằng tre xinh xắn.

Giang Tâm Mỹ bật cười:

-Người định niệm kinh đây ư ?

mộ Dung Hồng điềm nhiên đáp:

-Mi nói phải! Ta sẽ niệm Nhiếp Thần Kinh để răn dạy những kẻ vô ơn bội nghĩa.

Nói đoạn, nàng bắt đầu khua mõ, tiếng mõ từ khoan đến nhặt, tiếp đẩy giọng niệm kinh e a nổi lên.

Giang Tâm Mỹ lúc đầu mỉm cười khinh bỉ, dần dần nàng cảm thấy tiếng mõ câu kinh nghe hay hay, lại có đôi phần thích thú.

Giây phút trôi qua, mắt nàng trừng trừng mở to, tâm thần nàng đã bị tiếng mõ câu kinh hấp dẫn, và đẩy đưa đến một thế giới xa lạ huyền bí.

Bỗng nhiên, nàng vụt rú to một tiếng, buông bỏ đao trên tay rồi nhắm hướng ngoài cốc chạy như bay biến mất.

Mộ Dung Hồng thu mõ vuốt vào lòng khẽ mỉm cười tự lẩm bẩm:

-Bản cô nương cho mi chạy vài chục dặm đường để từ bỏ lối tự phụ kêu căng.

Từ lúc Mộ Dung Hồng đến mở trời cứu Giang Tâm Mỹ, rồi cãi vả đánh nhau cho đến lúc cả hai bỏ đi, tất cả chi tiết đều lọt trong mắt Giang Thu Lăng đang núp trên đỉnh núi gần đấy.

Trong lúc không có lối thoát, nàng đành hứa bừa để mong dục hoàn cầu mưu, để chờ cơ hội. Đã vờ bỏ đi nhưng nàng đến ẩn núp gần đấy chờ xem động tĩnh. Hy vọng tìm kẻ để cứu thoát Từ Lăng.

Khi bóng người áo vàng bay xẹt đến cướp lấy Từ Lăng đi, hành động quá nhanh nàng không kịp nhìn thấy được.

Nàng cảm thấy tâm thần phơi phới, người vừa cứu thoát Từ Lăng từ tay bọn côn đồ, với thuật kinh công ấy, tự nhiên phải là tay cao thủ tuyệt luân.

Mộ Dung Hồng đột nhiên xuất hiện, nàng vụt có cảm tưởng rằng người áo vàng cùng Mộ Dung Hồng có quan hệ, nên khi Mộ Dung Hồng bỏ đi nàng liền đuổi theo... Như bóng với hình, nàng lặng lẽ theo sát Mộ Dung Hồng, khoảng cách độ hai chục trượng.

Vượt qua hai rặng núi, xuyên qua một cụm rừng tùng, trước mặt xuất hiện một tòa cổ miếu.

Cổ miếu xem như đã hoang phế từ lâu. Tấm biển trên sơn môn còn in ba chữ to tướng :

"Linh Vân Tự" Tòa đại diện tương đối lạnh lạn, nhưng mặt đất riêu phong phủ kín.

Vượt qua đại điện, Mộ Dung Hồng đi rẽ về giầy phòng phía hữu. Trong ấy le lói có ánh đèn.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, chính giữa phòng một lão ni cô đang ngồi nhập định.

Nàng khẽ gọi:

- Sư phụ! Ni cô chậm rãi đứng dậy, cất tiếng hỏi:

đồ nhi! Bây giờ đã canh mấy rồi con nhỉ?

mộ Dung Hồng cung kính thưa:

- Sư phụ! Đã quá canh tư rồi. Hiện tình chàng ra sao?

thì ra lão ni cô là Lãnh Tâm Thần Ni, chăm chú nhìn Mộ Dung Hồng, rồi như không nghe thấy câu hỏi của nàng, cất tiếng dục:

đồ nhi! Chúng mình lên đường đi thôi.

Mộ Dung Hồng rảo mắt nhìn quanh, sắc mặt nàng vụt biến đổi, cả kinh nàng ấp úng hỏi:

- Sư phụ! Chàng đâu rồi?

lãnh Tâm Thần Ni thờ dài:

- Sư phụ không phương cứu chữa rồi, sợ e tánh mạng gã dữ nhiều lành ít.

Mộ Dung Hồng đau đớn gần muốn khóc. Nàng quá lo lắng, đứng ngẩn người ra.

Lãnh Tâm Thần Ni khẽ nheo đôi mày bạc:

đã không thể cứu chữa được, chi bằng dùng gấp mặt còn hơn. Cuộc đời đồ đệ còn dài, hà tất chi vì một chàng trai mới gặp gỡ, thương tâm đến nỗi... thôi! Chúng mình sửa soạn lên đường.

Mộ Dung Hồng cúi gằm mặt xuống, nàng lễ bước nặng nề, kéo dẹo theo sau Lãnh Tâm Thần Ni, bước mãi chưa ra khỏi cửa miếu.

Lãnh Tâm Thần Ni đứng ngoài sơn môn đợi mãi mới thấy nàng bước ra. Dường như bị cảnh si tình của nàng làm cảm động, cất tiếng thở dài:

đồ nhi! Chớ nên quá bi thương. Cậu bé ấy thiên đình no đủ, cảm rộng lại tròn, không phải là yếu tướng, rất có thể cứu chữa được. Nhưng khả năng hai thầy trò chúng mình không làm nổi.

Sư phụ đã đem gã đặt nằm ở giữa đại điện, nếu số mạng gã chưa đến ngày tận, tự nhiên sẽ có cao nhân đến cứu.

Mộ Dung Hồng đôi mắt đầy lệ:

- Sư phụ! Hãy cho phép con đi thăm chàng lần chót.

Chẳng đợi ni cô trả lời, nàng quỳ quả phóng mình chạy vào miếu.

Lãnh Tâm Thần Ni nhìn theo bóng nàng, thở dài lẩm bẩm:

- Nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Nói xong bà cũng lần bước theo vào.

Giữa đại điện, trên cung đài có phủ lợp cỏ khô, Từ Lăng được đặt nằm dài, mắt chàng nhắm nghiền, mặt tái nhợt, hơi thở mỏng manh.

Mộ Dung Hồng đứng dựa bên, ngẩn người ra nhìn đau đớn, nướa mắt tuôn như mưa.

Lãnh Tâm Thần Ni bước đến bên vô vai nàng:

đồ nhi! Từ sanh hữu mạng. Chúng mình không cứu chữa nổi, chắc sẽ có tay cao nhân khác đến cứu. Thôi! Chúng mình nên đi là hơn.

Mộ Dung Hồng vụt quỳ xuống:

- Sư phụ! Xin thứ tội nghịch đồ! Đệ từ yêu cầu sư phụ cho phép đệ từ lưu lại đây hầu hạ chàng.

đồ nhi! Con đừng vì chỉ một lúc tình cảm mà đi hại cả cuộc đời.

- Thưa sư phụ ý con đã quyết định, con không thể để chàng nằm hấp hối nơi đây mà không người săn sóc.

Lãnh Tâm Thần Ni trầm ngâm giây lâu, đoạn thở dài:

-Bản ni vì lời di chúc của song thân nhà ngươi, nên có nhiệm vụ săn sóc cho tương lai và hành động của ngươi. Bây giờ ta hỏi thật! Ngươi thật tâm yêu gã trai trẻ ấy chứ ?

Mộ Dung Hồng đỏ ửng mặt gật đầu.

Ni cô khế lắc đầu tiếp:

-Sư phụ có học qua tướng số nên biết chàng trai này có số đào hoa, suốt đời sẽ gây sóng gió cho biết bao con tim thiếu nữ. Đồ đệ đối với gã si tình như thế, chắc chắn rồi sẽ tự chuốc lấy khổ não vào thân.

Mộ Dung Hồng cúi đầu áp ứng:

-Sư phụ! Đồ đệ chẳng còn biện pháp nào hơn.

Lãnh Tâm Thần Ni nét mặt trầm lặng như nước trong giếng cổ:

-Cỏi trần mệnh mông! Nào có ai thoát khỏi chữ tình. Sư phụ tuy đã bước chân vào cỏi thiên mấy chục năm nay nhưng sự khổ đau vẫn còn vương vấn.

Nói đến đây tự biết mình lỡ lời, ni cô liền chuyển sang câu chuyện khác:

-Gã thanh niên này không phải yếu tướng, ta xem không đến nỗi nào.

Vừa nghe lời nói, Mộ Dung Hồng như bắt được bảo vật:

-Như lời sư phụ nói thì chàng có thể cứu sống được ?

lãnh Tâm Thần Ni khế gật đầu:

-Cứu sống thì có thể được, nhưng không phải là một việc dễ. Nếu muốn cứu gã thì một đời hạnh phúc của đồ đệ phải hoàn toàn dính chặt vào đời sống của chàng trai trẻ này.

Hãy nghe lời sư phụ khuyên bảo, nên can đảm dứt khoát bỏ đi là hay hơn hết.

Mộ Dung Hồng cương quyết:

-Không cứu chàng, đồ đệ sẽ ân hận suốt đời.

Đù cho có hy sinh con cũng không sòn lòng chứ ?

Đệ tử dù có tan thân nát thịt cũng cam đành.

-Thôi được! Aâu cũng là số mạng. Bản ni sẽ ra tay tế độ, sau này cuộc đời dù biến đổi, con cũng khỏi trách phiền sư phụ khỏi phiền lòng.

Nói đoạn, ni cô rào mắt một lượt rồi ra lệnh:

-Hãy mau nổi lửa lên! Mộ Dung Hồng vâng dạ một tiếng rồi nhanh nhẩu lượm một bó củi tòng, khế đá nổi lửa phút chốc lửa cháy lên đỏ rực.

Lãnh Tâm Thần Ni từ trong lòng rút ra một túi lụa nhỏ trao cho Mộ Dung Hồng rồi bảo:

-Trong túi có hai cây kim bạc con hãy rút ra để vào lửa đỏ. Trên bàn thờ thần có chiếc lư trầm, con lấy xuống chùi sạch để đốt cho ta.

Mộ Dung Hồng vâng dạ làm y theo lời.

Ni cô tiếp:

-Sư phụ truyền dạy võ công, những mạch huyết khắp châu thân con hãy còn nhớ chứ ?

-Sư phụ dạy dỗ mười mấy năm trời nên môn học nhập môn đồ đệ vẫn còn ghi nhớ.

Ni cô trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

-Chất độc đã ngấm sâu vào tạng phủ của hấn rồi. Đơn dựa vào dược lực, không thể tổng đẩy ra được, phải dùng đến phương pháp hỏa diêm châm chính, tức là dùng kim bạc nung lửa, khai thông tất cả châu thân mạch huyết, mới mong cứu chữa khỏi được.

Nhưng điểm đặc biệt là sư phụ không thể động thủ.

- Sur phụ đã đổi ý ?

- Không! Sur phụ sẽ chỉ điểm cho con thay ta làm việc ấy.

Nón xong, ni cô bước đến ngạch cửa đại điện, ngồi xoay lưng lại đoạn ra chỉ thị:

- Nghe kỹ lời sur phụ dặn, đem hai cây kim bạc nướng trên lửa cho đỏ, khi có lệnh con phải đâm vào mạch huyết của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: RUỘT ĐAU TỪNG ĐOẠN

Ni cô đồng dục truyền lệnh:

- Hãy coi tất cả y phục của hấn ra.

Mộ Dung Hồng đỏ mặt do dư...

Lãnh Tâm Thần Ni giục:

- Nếu không qua thể thức ấy, sur phụ sớm đã ra tay cứu chữa cho hấn rồi... ! Thử hỏi khắp châu thân hơn ba trăm điểm huyết đạo, nếu không loại bỏ y phục làm sao châm đúng nhịp mạch?

Ni cô trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

- Sur phụ vừa bảo, cứu chữa cho hấn không phải là việc dễ dàng, nếu con không quyết tâm thì chúng mình som bỏ đi là hơn !

Nói xong, ni cô dũ tay áo định đứng dậy...

Mộ Dung Hồng cả kinh cuống cuống kêu to:

- Sur Phụ ! Sur Phụ ! Con xin tuân lệnh.

Giây phút hồ thẹn trôi qua, nàng tự cảm thấy có bốn phẫn thiên liên phải cứu sống Từ Lăng , cho dù với hình thức nào.

Lệnh của Lãnh Tâm Thần Ni lại vang vang:

- Hãy sửa hấn nằm thẳng... ! Lấy kim từ lửa ra... Khởi sự đâm vào Huyền trung huyết, đâm vào độ ba phân, thấy có máu mới thôi !

Nhìn cây kim nướng đỏ rực, Mộ Dung Hồng bắt giác rung mình, tay run run nàng y theo lời Sur Phụ dặn.

Nàng có vẻ xúc động:

- Sur Phụ ! MÁU đã chảy ! Nhưng toàn một màu đen thẫm.

Tiếng ni cô đồng dục:

- Con cứ tiếp tục để kim vào lửa nướng đỏ rồi đâm vào Kiến Ly Huyết... Đến lúc có máu chảy lại rút ra và cho vào lửa nóng lại.

Dưới sự hướng dẫn của Lãnh Tâm Thần Ni, Mộ Dung Hồng liên liên tiếp đâm vào huyết mạch của Từ Lăng ba trăm sáu mươi sáu điểm trước sau phi mất hai canh trọn.

Bấy giờ trời đã sáng hẳn, một tia sáng mặt trời từ cửa sổ rọi vào đem lại sự phấn khởi cho Mộ Dung Hồng sau một đêm mệt nhọc. Thần sắc Từ Lăng dần dần tươi hẳn lên, hơi thở cũng từ từ mạnh hơn.

Mộ Dung Hồng mừng mừng rờ đến muốn khóc, nàng xúch động kêu lên :

- Sur Phụ... chàng đã khoẻ nhiều rồi !

Lãnh Tâm Thần Ni truyền lệnh:

- Đồ nhi ! Con hãy mặc y phục vào cho hần !

Mộ Dung Hồng nhanh nhẹn y theo lời dặn.

Thong thả đứng dậy, ni cô bước đến bên Tủ Lãng ngắm nhìn thân sắc chàng rồi thốt:

- Cậu trai trẻ này có một sức khoẻ Thiên phú. Sur Phụ cho hần uống vào một hoàn thuốc giải độc, thì không còn lo ngại gì nữa ! Nhưng cần phải có huyết người để dẫn thuốc.

Mộ Dung Hồng vội vàng thốt:

- Sur Phụ ! Máu của con có dùng được không ?

- Đương nhiên rất tốt !

Mộ Dung Hồng nhanh nhẹn với lấy chiếc lư trầm chùi xong lúc này, rút đoản dao bên mình ra, đưa tay vạch nhẹ một lần, máu tươi theo vết thương chảy chảy vọt xuống phút chốc đã ngập nửa lư...

Ni cô đưa tay ra dấu bảo thôi..

Từ trong tay áo bà ta rút ra một chiếc lọ con bằng ngọc, trút ra ba hoàn thuốc màu vàng..

Tủ Lãng còn trong tình trạng hôn mê, hai hàm răng cắn chặt, lao ni cô khẽ đưa tay phất nhẹ vào hàu huyết của chàng, mồm chàng vụt há rộng ra... Bà nhanh nhẹn cho thuốc vào mồm chàng, kế tiếp đem 1/2 lư trầm máu tươi đổ vào tủ từ...

Đoạn bà dùng tay chà sát ngực và lưng chàng.

Hơi thở Tủ Lãng dần dần mạnh hơn lên... toàn thân chàng nóng rang, mồ hôi toát ra ướt áo.

Từ ánh đèn ngọc ni cô và Mộ Dung Hồng không ngừng chà sát thân thể nắn bóp tay chân... Rốt cuộc chàng khẽ cử động tứ chi, rồi từ từ nhòe ngồi dậy.

Như vừa tỉnh giấc chiêm bao, chàng giương đôi mắt ngơ ngác nhìn xung quanh một lượt, vụt nom thấy ni cô và Mộ Dung Hồng đang ngồi kế bên chàng đưa tay vỗ trán, đoạn buộc miệng kêu lên:

- Cô nương...

Chàng bèn lên tiếp:

- Hơn tháng trước việc xảy ra ngoài ý muốn của tôi, xin cô nương thứ lỗi !

Mộ Dung Hồng lạnh nhạt thốt:

- Lúc đó nguyên do tại tôi nổi giận bỏ đi, trách Lãng huynh sao được.

Vãn Tủ Lãng vội nói:

- Tại sao tôi lại được nằm nơi đại điện này, còn Giang cô nương cùng đi với tôi sao không thấy?

Mộ Dung Hồng nheo mày gắt:

- Lãng huynh định hỏi Giang cô nương, nhưng cả hai đều họ Giang thế hỏi người nào mới được ?

Cả hai người tôi đều muốn biết !

Mộ Dung Hồng cười lạt:

- Lãng huynh đối với hai vị cô nương ấy có sự liên hệ gì mà quan tâm như thế ?

Vãn Tủ Lãng đỏ mặt nín lặng.

Mộ Dung Hồng thở dài tiếp:

- Tôi không thể cho Lãng huynh biết nhiều hơn, chỉ có thể biết rằng: hai vị ấy đã an toàn rời khỏi chỗ này.

Từ Lăng vẫn còn thắc mắc:

- Chính cô nương đã cứu nàng thoát hiểm ?

Mộ Dung Hồng hỏi vặn:

- Lăng huynh đã gặp và quen biết Giang cô nương nơi bờ Thanh Hải, tôi đã bảo nàng đã bình an thoát nạn, hà tất phải hỏi chi cặn kẽ, để mà làm gì ?

Đến gia đoạn này Từ Lăng không thể duy trì tình trạng áp úng mãi được. Chàng thừa biết Mộ Dung Hồng đối với chàng tình cảm vẫn nồng nàn như độ nào.

Lời trao đổi bao hàm những ý nghĩ ghen tương tế nhị làm lòng chàng xao xuyến ! Không yêu thương hà tất phải quan tâm làm gì !

Việc hức hẹn cùng Giang NAM HẠT trước khi nhắm mắt lia đời, chàng không sao quên được.

Đứng trước ve

` đẹp yêu kiều 1/2 giận 1/2 thương của Mộ Dung Hồng, chàng muốn quên đi tất cả.

Thình lình một ý định cương quyết từ tiềm thức chàng nổi dậy chàng phải nói sự thật, để khỏi di hận về về sau.

Áp úng giây lâu, chàng mới nói ra thành tiếng:

- Thật không giấu gì cô nương. Tôi đã cùng nàng đính hôn rồi.

- À! ra thế.

Như bị tạt một gáo nước lạnh, Mộ Dung Hồng suýt chút 1/2 ngất xỉu té nhào, trước mắt nàng ccảnh vật quay cuồng đảo lộn, rồi không chịu đựng nổi nàng ôm mặt khóc nức nở.

Từ Lăng cả kinh kêu lên:

- Cô nương ! Tại sao thế ?

Bỗng nhiên có tiếng niệm Phật sau lưng, chàng giật mình quay đầu lại thấy lão ni cô bước đến, chàng vội cung tay vẫy chào:

- Kính chào lão sư thái !

Lãnh Tâm Thần Ni điềm nhiên thốt:

- Thí chủ trúng độc cực nặng, sanh mạng sắp lâm nguy, có biết chẳng ai đã cứu thoát khỏi cảnh hiểm nghèo này không ?

Vụt nhớ sự tình trạng trúng độc của mình, Từ Lăng tự cảm thấy mình đi quá trớn, quên cả bốn phận, nên tỏ vẻ ăn năn !

Lão sư thái hãy thứ lỗi cho kẻ hậu sinh này. Chính lão sư thái đã giải cứu cho tôi chứ gì?

Lão ni cô định đáp nhưng Mộ Dung Hồng vội vả cướp lời:

- Không .. không phải đâu ! Chúng tôi hai thầy trò ngẫu nhiên đi qua đây, lúc ấy độc thương của Lăng huynh đã gần khỏi rồi.

- Thế ra ai đã cứu tôi thoát nạn ?

Lãnh Tâm Thần Ni biến sắc gằng giọng hắng một tiếng:

- Đồ nhi con !

Mộ Dung Hồng dường như không nghe thấy!

- Việc ấy khó đoán quá, rất có thể vị cao nhân nào đó, đi ngang qua đây thấy tình cảnh chàng thảm thương nên ra tay tế độ, thi ân chẳng cầu báo, làm xong bốn phận, họ âm thầm từ giả bỏ đi.

Cùng có thể/ là do công lực của chàng đạt đến mức cao siêu, nên có đủ khả năng tổng đẩy độc tố ra khỏi cơ thể.

Thấy thần sắc của hai thầy trò nàng vụt thay đổi, thêm vào đây chàng cảm thấy y phục sốc sếch nút áo gài không kín, càng làm chàng hồ nghi không giải thích nổi.

Mộ Dung Hồng giả vờ ho nhẹ, xoay mặt sang chỗ khác thực ra chỉ để lau khô hai hàng lụy nóng.

Cử chỉ ấy giấu không qua mắt tinh đời của lão ni cô, bà ta đau đớn nhìn nàng ứa lệ !

Nàng khẽ gượng cười hỏi:

- Hiện tại Văn công tử đã thấy khoẻ hẳn rồi chứ ?

Văn Từ Lăng bèn lên đáp:

- Nhờ ân đức của nhị vị, tại hạ đã hoàn toàn bình phục rồi !

Mộ Dung Hồng cất tiếng thở dài, xoay qua phía Ni cô:

- Nhiệm vụ chúng mình đã xong ! Sư Phụ ! Trời đã xế bóng, chúng mình nên lên đường cho sớm.

Lãnh Tâm Thần Ni đôi mày khóa chặt:

- Đồ nhi ! Con không nên có hành động quá nông cạn, thiếu suy nghĩ.

Mộ Dung Hồng nghiêm mặt:

- Nếu trù trù, con e chúng mình đến Quế Phủ không kịp để thưởng cúc.

Lãnh Tâm Thần Ni lắc đầu thở dài:

- Thôi cũng được ! Chúng mình khởi hành !

Nói xong bà n(a,ng nề đứng lên cất bước.

Từ Lăng vô cùng bối rối không biết phải làm gì, vói vả chạy theo.

- Cô nương không có gì đáng nói nữa chứ?

Lãnh Tâm Thần Ni xem ra không thể nhẫn nại được nữa, lạnh lẽo hừ một tiếng:

- Sư đệ của tôi còn nhiều điều muốn nói, hiện tại muốn mở miệng nhưng không ra lời !

Từ Lăng ấp úng thốt:

- Thừa sư thái ! Tại sao thế ?

Mộ Dung Hồng mỉm cười đáp thề:

- Thực ra không có gì đặc biệt cho lắm ! Lúc trước tôi định du lịch giang hồ, nhưng không mấy am tường nhân tình thế thái, nên mới cùng Văn công tử có bạn... , bây giờ sư phụ tôi nhận lời dẫn tôi theo cùng, cho nên chẳng cần phiền nhiễu đến Văn công tử nữa... ! Sư phụ ! Chu'ng mình đi thôi.

Mặc dù cố gượng gạo, nhưng làm sao che dấu nét đau thương cay sâu rên gương mặt ngây thơ kiêu diễm của nàng.

Văn Từ Lăng suy nghĩ giây phút đoạn nói:

- Tôi cũng định lên đường , vậy xin phép lão thái và cô nương cho phép tôi theo đưa một đoạn đường.

Mộ Dung Hồng vội xua tay:

- Không... không dám làm phiền đến Văn công tử... ! Sư phụ ! Thôi chúng mình chậm lại khoan đi, vì từ đây đến Quế phủ còn cả trăm dặm đường xa, hôm nay sợ e không tới kịp, phiền hà lắm.

Lãnh Tâm Thần Ni gắt:

- Tùy con đấy !

Mộ Dung Hồng đưa mắt nhìn Từ Lăng lãnh đạm thốt:

- Bây giờ Văn công tử có thể lên đường được rồi.

Bị đuổi khéo Văn Từ Lăng tâm nặng như chì, chàng trầm ngâm nói:

- Núi BẠch Vân Am, may nhờ cô nương cứu mạng, on này xin khắc cốt ghi tâm, ngày khác cô có duyên gặp gỡ quyết sẽ báo đáp.

Mộ Dung Hồng mỉm cười chua chát:

- Việc nhỏ ấy không đáng gì đâu, hãy quên nó đi.

Vân Từ Lăng chấp tay vái chào từ biệt, đoạn quay mình bước ra khỏi miếu, phi thân bay vút đi, phút chốc đã mất dạng.

Thấy Từ Lăng đi xa... , Lãnh Tâm Thần Ni nặng nề thở dài:

- Đòi nhi ! Sao con lại tự làm khổ lấy mình ?

Mộ Dung Hồng buồn bã đáp:

- Mạng số đã định , chàng lỡ đã đính hôn, đồ đệ không làm gì hơn được.

Nét phong trần lại ghi đậm lên gương mặt lão Ni cô :

- Thi ân bất cầu báo. tuy là một hành động cao quý nhất của người đòi, nhưng việc cỏi y xiêm kẻ khác phải để trị độc thương, đã biến đổi đòi đồ đệ, con không phải là một cô gái ngây thơ trong trắng nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: U MINH GIÁO PHẢI

Mộ Dung Hồng buồn bã thốt :

- Việc ấy đồ đệ đã hiểu rõ... chẳng lẽ sư phụ cho rằng đồ đệ còn có thể chọn lựa được người khác để trao thân gởi phận hay sao?

Lãnh Tâm Thần Ni cả kinh hỏi:

- Vậy con có ý định gì ?

Đột nhiên nàng vụt quỳ xuống :

- Sư phụ hãy xuống tóc dùm đệ tử, từ đây con sẽ nguyện theo hầu sư phụ suốt đời!

Lãnh Tâm Thần Ni niệm phật:

- Chừ tình gây biết bao nhiêu cảnh tang thương đổ vỡ. Đòi nhi! Tuổi con hãy còn nhỏ, phải biết rằng qui y thì phải sớm khuya câu kinh kệ, đâu phải việc sương sương cho cam !

Mộ Dung Hồng bình tĩnh đáp:

- Thế sự như phù vân, đệ tử hiện tại không còn thích gì nữa, chỉ muốn nương nhờ cửa Phật, để mong được yên tĩnh tâm lòng !

Ni cô gạt ngang:

- Chớ nhiều lời... ! Đòi nhi ! Sư phụ không tán đồng ý định của con, từ đây con sẽ theo sư phụ du lịch một vòng chân trời, để cho con hiểu rõ được nhân tình thế thái, rất có thể vết thương lòng của con nhờ đây sẽ chóng bình phục... !

Mộ Dung Hồng gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hai thầy trò kẻ trước người, lặng lẽ bước ra khỏi miếu.

Gió thu hiu hắt thổi, lá vàng lác đác rơi, bóng hai người phút chốc đã biến sau sương chiều dày đặc...

oOo

Lòng đầy nghi vấn Từ Lăng âm thầm mãi lo suy nghĩ, phút chốc đã vượt hơn mười dặm đường, đến một ngã ba chàng dừng bước lại để định phương

hướng.

Bỗng nhiên...

Đằng sau có tiếng phụ nữ lanh lảnh gọi to:

- Lãng ca ! Lãng ca !

Từ Lãng quay lại , trông thấy Giang Thu Lãng đang vất vả chạy đến, chàng mừng quá đổi mừng..

Lãng muội ! Tiểu huynh đang vì sự an nguy của tiểu muội mà phân vân lo lắng đây!

Giang Thu Lãng mỉm cười sung sướng:

- Chúng mình chẳng hiện tại là bình an gặp mặt hay sao?

Lúc đuổi theo Mộ Dung Hồng đến tòa cổ miếu nàng núp kín một nơi , cho nên tất cả sự việc xảy ra chẳng những nghe rõ ràng , còn thấy được tường tận!

Lòng chân thành của Từ Lãng, dạ đại độ khoan hồng của Mộ Dung Hồng làm nàng cảm động đến rơi không biết bao nhiêu là nước mắt.

Nàng tự cảm kích kỳ quá! Lòng hy sinh của Mộ Dung Hồng sao cao cả quá, nàng là vật cực nhỏ bé

so với đức độ của Mộ Dung Hồng.

Văn Từ Lãng cố đòi hỏi nàng những sự việc xảy ra sau khi chàng hôn mê bất tỉnh!

Nàng cố bịa ra câu chuyện, ăn khớp với câu chuyện Mộ Dung Hồng kể cho chàng nghe lúc lúc này...

Đang lúc thập phần nguy hiểm một vị cao nhân chợt bay đến, trong vài chiêu ông ta đánh đuổi bọn Lao Sơn Tam Đạo đem chàng cứu thoát..

Nàng đuổi theo không kịp, đang lạc lõng giữa rừng, duyên may run rủi bỗng gặp được chàng...

Câu chuyện nàng kể , Từ Lãng nghe qua có vẻ gượng gạo, nhưng lại trùng hợp với lời thuật lại của Mộ Dung Hồng chàng không tiếp tục hỏi nữa , ngược mặt nhìn trời:

- Lãng muội... suốt đêm bên đầu tiểu huynh cảm thấy mệt mỏi vô cùng, bây giờ chúng mình nên tìm chỗ nghỉ ngơi một chút!

Giang Thu Lãng hơi đỏ mặt:

- Chỗ này núi rừng hoang vu, chúng mình nên tìm chỗ khác tiện hơn!

Từ Lãng gật đầu:

- Thôi được ! Chúng mình nên vượt qua rừng núi nát rồi hãy tính, Vượt thêm một đoạn đường núi quanh co xa xa , dưới chân đồi, bỗng có một thị trấn nhỏ hiện ra.

Thị trấn chỉ độ hơn trăm gian nhà. Từ Lãng chọn một khách sạn kiêm tửu điểm, chàng mua chút đồ ăn, rồi cùng Giang Thu Lãng ngồi dùng cơm tối.

Phòng Từ Lãng muốn chia làm hai gian đối diện nhau, ăn xong hai người ai về phòng nấy an nghỉ...

Trong phòng bày biện đơn sơ, một giường một ghế. Khách sạn thanh tịnh, Từ Lãng tâm địa như to vò trăm mối, lắng nghe ngoài cửa lá thu sào sạt, tiếng dế nỉ non, tâm tư vợ vẫn mãi, chàng không thể nào ngủ được!

Thình lình trên nóc nhà có tiếng động lạ, chàng cố lắng nghe, rõ ràng có một tay cao thủ đang dùng thuật khinh công di động trên nóc nhà.

Chàng nhe, nhàng mở cửa sổ, bản mình bay vọt lên nóc nhà, định thần nhìn kỹ, bốn bề im lặng, trước mặt cách chỗ chàng đứng chừng năm chục trượng, một bóng đen đang dùng thuật khinh công bay biến.

Văn Từ Lãng khen thầm:

- Thực là một tay có thân pháp thật nhanh.

Không chậm trễ, chàng nhắm hướng bóng đen phóng mình đuổi theo.

Nhờ quyền Mai Châu bửu lục, nên không riêng võ công của chàng tiến triển, mà khinh công cũng vượt bậc bội phần. Trải qua vài dặm đường bóng đen đã bị chàng đuổi kịp. Từ Lãng cố gắng đuổi tới, một mặt kêu to:

- Bằng hữu ! Nếu không dừng lại chớ trách Văn mẫu độc ác nhé!

Bóng đen chạy thêm vài trượng vụt đứng chần lại.

Từ Lăng giương mắt nhìn kỹ, kẻ lạ tuổi trạc năm mươi, gương mặt hồng hào, đôi mắt sáng quắc, lưng giắc cây phán quan bút.

Chàng trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu từ đâu đến ! Dẫn dắt Văn mẫu đến chốn này có gì chi giáo?

Người nọ mỉm cười đáp:

- Các hạ tự xưng là Văn mẫu, chắc là đã nổi tiếng giang hồ Văn thiếu hiệp đây chứ gì ?

Thấy kẻ lạ không có ý thù nghịch, Từ Lăng vội đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên đi qua chốn này, nguyên do nào các hạ biết tên họ, và lại nữa đêm có ý dẫn dắt đến đây, chắc có điều dạy bảo.

Người lạ chấp tay vái chào:

- Thiếu hiệp một mình đại náo Từ Lăng, vừa rồi dò thám Hiệp Lê sơn, tiếng tăm vang dậy khắp chốn giang hồ, lão phu nghe danh nhưng chưa có dịp gặp mặt đây thôi!

Từ Lăng kinh ngạc vô cùng, chuyện chàng làm hi vọng vẹn có vài người hay biết, thế sao gã này hiểu rõ một cách tường tận.

Chàng nhìn kỹ nét mặt người nọ rất phức tạp, khó đoán ra ẩn ý của hắn, điểm rất đặc biệt, là lão ta thất nơ lưng một sợi giây màu tím trông rất chói mắt, chàng liền hỏi:

- Xin cho tôi được hỏi chẳng hay phương danh lão hiệp đây là chi ?

- Lão phu tên Đông Phương Vọng!

Lão hiệp dẫn dắt tại hạ đến đây chắc có điều dạy bảo?

- Thực ra không dám làm phiền Văn thiếu hiệp, chẳng qua vâng lệnh thượng cấp, muốn gặp mặt thiếu hiệp, nguyên vì khách sạn người đông nên không tiện gõ cửa.

- Thế ra chủ nhân của ông đây là một bậc cao thủ lừng danh ở chốn giang hồ!

Đông Phương Vọng cười ha hả:

- Nói đến tên tuổi thực ra ít ai biết đến, nhưng luận về võ công, có thể liệt vào hạng nhất lưu cao thủ.

- chuyện cũng khá ly kỳ thật !

Đông Phương Vọng tiếp:

- Từ đây trở đi chủ nhân cùng chúng tôi vâng lệnh không giữ bí mật nữa, sẽ công khai hoạt động nơi chốn võ lâm giang hồ !

Văn Từ Lăng càng ngạc nhiên:

- Chủ nhân của ông còn có cả cấp trên nữa à ?

- Vâng chủ nhân của tôi chỉ là chi trưởng của một phân chi U Minh Giáo, tên Đàm Vũ Vi Văn. Từ trước đến giờ thật ra ít người nghe đến tên bản giáo, tôi tin rằng không bao lâu nữa bản giáo sẽ hùng bá võ lâm.

Văn Từ Lăng cười nhạt:

- vậy chẳng hay quý giáo chủ tên họ là gì?Đông Phương Vọng gượng cười đáp:

- Nói ra thật hổ thẹn , lão phu tuy đã nhập giáo mấy năm , nhưng chưa từng thấy qua mặt mũi của giáo chủ bao giờ.

- Như thế quý chủ nhân cho vời tôi đến có chuyện gì ?

- Lão phu chỉ biết vâng lệnh mà hành sự thôi... ! Ông ấy bảo rằng : chắc chắn thiếu hiệp sẽ đến, vì danh tiếng của U Minh Giáo sẽ gọi lòng hiếu kỳ của thiếu hiệp.

Từ Lăng suy nghĩ giây lâu rồi hỏi:

- Từ đây đến nơi cư trú của quý vị có xa không ?

Chỉ cách độ mười dặm đường thôi.

Từ Lăng thăm nghĩ:

- Hiện tại vừa qua canh 2, chàng đến nơi ấy thời gian đi lại tối đa chỉ phí độ một canh, rất có thể trở về lữ quán trước khi trời sáng. Khỏi phải kinh đông đến Giang Thu Lăng.

Đông Phương Vọng giục:

- Chủ nhân tôi có căn dặn, nếu thiếu hiệp từ chối không đi, tôi cũng đừng nài ép làm gì.

Từ Lăng mỉm cười bảo:

- Phiền lão tiền bối hãy đi trước dẫn đường.

Đông Phương Vọng gật gù:

- Thực không hồ lời đồn, Văn thiếu hiệp quả nhiên can đảm hào hiệp.

Nói đoạn hán nhanh nhẹn quay mình đi trước, Từ Lăng cũng vội vã theo sau.

Mười mấy dặm đường đối với khinh công tuyệt đỉnh của hai người chỉ trong phút chốc đã đến nơi.

Đông Phương Vọng dừng chân đưa tay chỉ một trang viện, kiến trúc cực kì nguy nga tráng lệ nằm ẩn sau một cụm rừng, bồng bảo:

- Xem kia ! Chúng mình đến rồi.

Hai người nhanh nhẹn bước đến trước cổng.

Đông Phương Vọng đưa tay gõ vào cánh cửa cổng bằng gỗ lim bóng láng.

Cửa cổng vụt mở rộng, hai đại hán mang đao đứng hai bên nghiêm chỉnh thi lễ.

Đông Phương Vọng ung dung dẫn Từ Lăng vào ngõ.

Đèn đuốc vụt sáng rực lên, Từ Lăng giật mình liếc nhìn hai bên, nào chậu kiển bồn hoa, nào hồ sen núi giả, cảnh vật cực kỳ sa hoa vương giả, chàng bất giác kinh ngạc vô cùng, đã lỡ vào đây không còn thối lui được nữa, chàng chỉ im lặng đề cao cảnh giác.

Đông Phương Vọng dẫn Từ Lăng xuyên qua huê viên bước vào đại sảnh đường.

Khi hai người vừa bước chân vào, đèn nến lại sáng rực lên. Điều làm chàng kinh dị, từ ngoài cổng bước vào, ngoại trừ hai đại hán giữ cửa, tuyệt nhiên không thấy một bóng người...

Cảng bày biện nơi đại sảnh cực kỳ hào hoa tráng lệ, không khác gì nơi cung điện của bậc vương hầu...

Đông Phương Vọng kéo Cẩm đồn mời Từ Lăng an tọa. Bức màn thêu vạt hé mở, hai ả tỳ nữ y xiêm lộng lẫy bung trà bước vào, mỗi người bung một khhy trà, hương trà xông lên thơm ngát.

Tất cả điều kỳ lạ đượm vẻ huyền ảo. Từ Lăng chú ý đến hai gã đại hán và tỳ nữ, mỗi người đều thắt nơi eo một giây thắt lưng màu tím chói lọi.

Chàng còn đang hoang mang, chợt nghe Đông Phương Vọng đưa tay mời:

- Đây là chính hiệu trà Tây hồ long tỉnh, mời Văn thei' u hiệp dùng thử !

Văn Từ Lăng tỏ vẻ sốt ruột:

- Tôi không thể ở lâu được, quý chủ nhân nếu có thành ý mời tôi, xin hãy ra gặp mặt, bằng không cho hẹn lại ngày khác.

Nói xong chàng liền đứng dậy định từ giả rút lui.

Đông Phương Vọng cười âm hiểm:

- Văn thiếu hiệp có lòng từ xa đến đây xin hãy nán lại giây lát, chủ nhân tôi ra hầu chuyện.

Vừa nói lão vừa vỗ tay ba tiếng.

Bỗng nhiên...

Tiếng đu dương trầm bổng từ trong vọng lại, kế tiếp mười hai thiếu nữ mỹ miều, mình vận xiêm y nửa kín nửa hở, giở rèm nhưng yếu điệu bước ra.

Nghiêm nét mặt, Từ Lăng trầm giọng hỏi:

- Thừa tiền bối, như thế là nghĩa gì ?

Lão già điềm nhiên cười bảo:

- Chủ nhân tôi căn dặn không được làm mất thì giờ quý khách, cho nên trong khi người chưa đến, mời Văn thiếu hiệp thưởng thức một châu Nghệ thường vũ, chẳng nhẽ thiếu hiệp nở nào từ chối.

- Nhưng quý chủ nhân bao giờ mới đến ?

- Trong chốc lát người sẽ đến.

Văn Từ Lăng "hừ" nhẹ một tiếng, đành phải ngồi xuống rón dọi.

Mười hai vị bán lả thể mỹ nữ đứng gần ra thì lễ, đoạn tán mác ra, chập chòn như bướm lượn vườn hoa, phiêu phiêu như mây vờn đỉnh núi, theo tiếng nhạc nhạc khoan, họ tấn vũ khúc nghệ thường.

Lúc đầu Văn Từ Lăng khinh thường không để ý tới, nhưng dần dần chàng thấy thần chí phiêu diêu, như lạc vào tiên cảnh...

Nghệ thuật khiêu vũ của mười hai thiếu nữ thật là tuyệt diệu, những đường cong tuyệt mỹ nổi nà sau những làn lụa mỏng phát phor, thật vô cùng hấp dẫn, gây cho lòng người một cảm giác lâng lâng.

Từ bên trong tiếng nhạc vọng ra êm như mơ... quyến rũ lòng say sưa để quên đi tất cả.

Văn Từ Lăng từ từ cảm thấy không thể khống chế lòng mình được nữa, chàng ngây ngất gật gù theo nhịp điệu khúc nhạc.

Thấy thân sắc của Từ Lăng, Đông Phương Vọng âm hiểm mỉm cười.

Thình lình chén trà rơi xuống gạch đánh "soăng" vỡ tan tành.

Từ Lăng như người tỉnh con mê, nhớ sực lại địa vị của mình, chàng đứng dậy.

Đông Phương Vọng biến sắc, toan đứng dậy ngăn cản, mười hai vũ nữ lập tức ngưng hẳn lại.

Chợt một giọng nặng nề từ trong vọng ra:

_ Chủ nhân đã đến...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: NGUY CƠ TRÙNG TRÙNG

Đông Phương Vọng trầm ngâm quát:

- Các vũ nữ hãy rút lui.

Mười hai mỹ nữ nhanh nhẹn vạch màn đi vào.

Có tiếng chân người truyền đến. Từ Lăng xoay người nhìn lại, từ bên rèm cánh hữu một lão già mình mặc áo gấm xanh, nơi cầm một chòm râu để phor phát, trông có vẻ đạo mạo, từ trong khoan thai bước ra theo sau có bốn vị đại hán mình mang đại đao, đầy vẻ uy phong凛冽.

Đông Phương Vọng cung kính váy chào:

- Kê thuộc hạ xin ra mắt.

Lão chủ nhân hướng về phía Từ Lăng thốt:

- Vì quá bận việc, để Văn thiếu hiệp đợi lâu xin thứ lỗi cho vậy.

Nhìn kỹ gương mặt lão chủ nhân trong có vẻ âm hiểm, Từ Lăng có vẻ ân hận theo lão Đông Phương Vọng đến đây, chàng trầm giọng hỏi:

- Đan Vũ đàn chủ, có lời mời tại hạ chẳng hay có gì chỉ giáo.

Đan Vũ Văn nghiêm giọng đáp:

- Bốn giáo tuy khai môn đã lâu, nhưng chỉ bế môn tự luyện võ, không can thiệp việc đời. Gần đây được lệnh của giáo chủ định chiêu mộ anh hào, quét trừ bọn tà gian, để đem lại sự hạnh phúc cho trăm họ.

Nghe những lời hóng hách của lão già Từ Lăng cười thâm nính lạnh.

Đan Vũ Văn tạm ngưng giây lâu rồi tiếp:

- Văn thiếu hiệp khí phách hiên ngang, đúng là đối tượng mà bốn giáo rất hoan nghênh, nếu bằng lòng gia nhập bốn giáo, sau này thời cuộc binh định xong, sẽ không mất một đặc vị cao sang quyền quý.

Từ Lăng đã biết mình lỡ bước đến, nếu phản đối sẽ khó thoát khỏi độc thủ của chúng, bèn tìm lời thoái thác:

- Tại hạ vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, võ công lại mức bình thường, dù rằng gia nhập quý giáo phái, phỏng cũng không đảm đương được nhiệm vụ gì...

Đan Vũ Văn nghiêm sắc mặt:

- Văn thiếu hiệp chớ nên quá khiêm nhượng, sau này đường tiến còn dài, có lẽ sẽ hơn lão phu một bậc !

Tò vẻ như ưng thuận, Từ Lăng nói:

- Nơi tửu quán tại hạ còn một bạn hữu chí thân. Có đề tôi về đây rủ hắn đến đây cùng tham gia quý giáo phái.

Đan Vũ Văn thản nhiên mỉm cười:

- Văn thiếu hiệp không phải tự thân hành chi nhọc, chỉ cần viết, lão phu sẽ phái người đi mời quý hữu đến đây.

Văn L hơi biến sắc:

- Tôi vẫn chưa chính thức tham gia quý giáo phái, quý vị hà tất lại hạn chế hành động của tôi là ý nghĩa gì.

Đan Vũ Văn gằn giọng:

- Lão phu dứt khoát hỏi tiểu hiệp một câu, vậy thiếu hiệp có thành ý gia nhập bốn phái hay không ?

Từ Lăng giờ giọng cương quyết:

- Trước khi gia nhập quý phái phải cho tại hạ có thời gian suy nghĩ mới được.

Đan Vũ Văn đưa mắt về phía Đông Phương Vọng:

- Đông phương đạo hữu hãy đưa thiếu hiệp vào khách xá suy nghĩ, sáng mai sẽ ra mắt ta.

Lão già cung kính chấp tay thi lễ:

- Thuộc hạ xin tuân mạng...

Đoạn hướng về phía Từ Lăng lạnh nhạt thốt:

- Nếu muốn suy nghĩ thiếu hiệp hãy tạm về khách xá nghỉ ngơi, ngày mai chủ nhân tôi ẽ đến viếng.

Không đợi Văn Từ Lăng trả lời, Đan Vũ Văn quay mình đi vào, bốn ị đại hán hộ tống theo sau, trong khoảnh khắc đại sảnh đường chỉ còn có hai người...

Đông Phương Vọng hướng về phía Từ Lăng âm hiểm cười:

- B^y giờ lão u đi trước dẫn đường Văn thiếu hiệp!

- Hiện tại đi đâu mới được chứ ?

Bộ Văn thiếu hiệp không nghe lời nói của chủ nhân tôi à ?

Từ Lăng cố ý làm ra vẻ thần nhiên:

- Tại hạ thật tình muốn gia nhập vào U Minh Giáo , nhưng một bạn đồng hành còn đang ở khách sạn, tôi nhất định phải về đấy mới được, ngày mai chúng tôi sẽ đến !

Đông Phương Vọng xua tay lắc đầu:

- Không ! không được đâu ! Tiểu hiệp hãy thứ lỗi ! Việc này lão phu không dám tự chủ !

Không còn lý lẽ nào để giải thích nữa, thừa lúc lão già bất ý, Từ Lăng nhanh như chớp, thỉnh linh nhảy đến khóa chặt mạch huyết tay lão già và nói:

- Trong này có cơ an mai phục hay không ?

Bị đòn tấn công bất ngờ, lão già tê dại nửa thân mình, không còn sức chống cự nữa , lắc đầu nín lặng!

Từ Lăng lạnh nhạt khê bảo:

- Nếu muốn sống thì hãy trả lời câu hỏi của ta mau !

Đông Phương Vọng thờ dài :

- Địch điểm này mới kiến thiết xong làm gì có cơ quan mai phục.

- Bất luận có mai phục hay không , phiền lão đưa ta ra khỏi trang trại này.

Lão già thờ dài:

- Lão phu chẳng may thất thủ, chỉ còn có đường thác mà thôi, vì U Minh Giáo luật lệ tuyệt đối nghiêm khắc.

Thấy không ai, Từ Lăng nói nhỏ:

- Nếu sợ bị khiển trách, sao lão không thừa cơ hội này thoát ly U Minh Giáo?

Thoát ly ! Hừ ! Ngươi cho rằng việc ấy bộ dễ lắm hay sao?

Thỉnh linh lão già đưa tay lên, cắn răng tự nhắm điểm thiên linh của mình đập mạnh..

Một tiếng bốp khô khan, đầu của lão vỡ ra, óc vọt tứ tung.

Từ Lăng cả kinh, chàng định nhún mình bay vọt ra ngoài, nào ngờ một bóng đen bay vọt đến chắn ngang, định thần nhìn kỹ, chính là Đan Vũ Văn.

Lão ta nhìn chàng quát to:

- Văn Từ Lăng ! Ngươi thật to gan lớn mật !

Bỗng nhiên thoát nom thấy lão già, chàng chợt cảm thấy sợ hãi rùng mình.

Một sự khiếp sợ không biết từ đâu đến xâm chiếm tất cả lương tri của chàng.

Tiếng của Đan Vũ Văn hét vang bên tai chàng:

- Nhãi con ! Chẳng lẽ mi chẳng sợ chết hay sao?

Một sự kinh sợ khó mô tả, làm chàng run lên cầm cập, nhưng tâm linh chàng chưa đến nỗi mờ ám, cắn chặt răng, nhìn thẳng vào lão già, chàng lạng thỉnh không cử động..

Bỗng nhiên có hai kẻ tả hữu , lưng thắt đai tím, từ hai bên chạy kề tai lão già bảo nhỏ:

- Nhãi con này linh trí chưa mất, chắc có lẽ hỏi chúng mình đã dùng Chu thần tán hơi ít một chút.

Đan Vũ Văn lắc đầu:

- Không phải Chu thần tán, mà nguyên do là tại thiên bẩm của hấn đầy đủ, hơn hẳn người thường... nhưng dù sao hấn chịu đựng không được lâu đâu.

Lão quát to:

- Nhãi con ! Sao chưa chịu quỳ xuống xin thứ tội!

Tử Lăng vẫn đứng trơ trơ như tượng gỗ !

Hai người nọ liền đề nghị :

- Nhãi con này tính tình cứng cỏi, Chu thần Tán đối với hấn không có tác dụng, bốn giáo không thể thụ dụng những kẻ như thế, chi bằng trừ đi cho xong !

Đan Vũ Văn đưa mắt đồng ý...

Một người trong bọn liền nhanh nhẩu rút kiếm ra, nhắm lồng ngực Tử Lăng đâm mạnh..

"Soãng"

Thanh kiếm của gã thành linh bị đánh bật ra rơi xuống.

Biết có biến , Đan Vũ Văn vọt cất tiếng hú to... âm thanh rú nghe ròn rợn như ma gào quỷ rêu.

Quả nhiên tiếng hú vừa dứt, tòa đại sảnh đèn nến vọt sáng rực hơn lên, bọn người rất đông toàn thất giây lưng tím, ồ ạt xông vào như nước lũ.

Tiếng hú ghê rợn ấy kéo Tử Lăng từ tình trạng ôn mê trở về thực tại, chàng lập tức vùng chường nhắm kẻ đâm chàng quát mạnh.

Người nọ bất thần bị chường phong quét ét phải thân hình hấn bị nhắc bổng tung ra hơn trượng, máu miệng trào ra nằm kiệt không dậy nổi.

Chàng sẵn cơn nộ khí, nhắm lão Đan Vũ Văn đánh tiếp. Lão già nhanh nhẹn nhảy tránh, đoạn vẩy tay ra hiệu cho nhóm thủ hạ vây phủ Tử Lăng.

Chàng nổi xung nhắm lão chủ nhân vùng chường đánh tiếp.

Biết khí thế chường phong của đối phương lợi hại, lão già chỉ nhảy tạt né đòn, đồng thời trầm giọng quát to:

- Chúng mình gặp phải cường địch ! Hãy mau lập U minh trận !

Một tiếng dạ vang như sấm trong khoảnh khắc, đao kiếm sáng ngời, toán người chia ra thành đội ngũ sắp thành trận thế.

Bỗng nhiên...

Một tiếng như chuông ngân từ phía sau vang vọng lại:

- Văn Tử Lăng ! Hãy nhanh theo lão phu rời khỏi nơi đây...

Tử Lăng giật mình quay lại, một cụ già cao lớn đang đứng ở góc sảnh đường đưa tay vẫy chàng.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: LỜI HẸN TỬ THẦN

Văn Tử Lăng bất giác mừng rỡ vô cùng, thì ra người gọi chàng chính là Thần mật Khách Đặng Công Huyền.

Chàng định phi thân nhảy vọt về phía cụ già, nào ngờ bốn phương tám hướng đao kiếm như rừng..

U minh trận đã phát động... hàng ngũ trận thế rất chặt chẽ, muốn thoát thân không phphải là chuyện dễ. Văn Tử Lăng cả kinh vừa nổi giận, chàng vận

dụng toàn lực ra nhắm bốn hướng phóng ra bốn chưởng.

Tiếng kêu la nổi lên vang dậy... thì ra toán người bị kinh lực của chàng quật ngã bốn tên, vòng vây nói rộng ra đôi chút.

Lão Đặng Công Huyền đột nhiên hét to rồi phi thân nhảy vút vào vòng chiến đứng sát dựa lưng Văn Tử Lăng cười lên ha hả:

- Văn lão đệ, hơn một tháng trời cách biệt nào ngờ công lực của cậu tăng tiến mười phần, đêm nay chúng mình hợp lực đánh cho chúng một trận toi bời mới được...

Văn Tử Lăng vô cùng háng hái:

- Lão tiền bối vội khen quá lời, tại hạ xin cảm tạ Ôn cứu tử !

Toán người lại bức bách xông vào, chàng dốc toàn lực liên tiếp phóng ra bốn chưởng. Đặng Công Huyền cũng lập tức tung ra mấy chưởng trợ lực.

Tiếng kêu la thảm thiết lại vang lên, số người tử thương rất đông, mặc dù trận thế luôn luôn xiết chặt, toán người cuồng tín vẫn ráo riết xông vào.

Thình lình tiếng tù và rút lên từng hồi, toán người nghe hiệu l^n. nh vội và rút lui, phút chốc tòa đại sảnh chỉ còn lại hai người và đám tử thương nằm la liệt.

Thần Mật Khách vội vàng thốt:

- Chúng mình mau rút khỏi chỗ này.

Từ Lăng chưa hiểu ý của lão già, chỉ gật đầu vâng dạ, lúc này chính lão định tấn công, sao bây giờ vụt đổi ý.

Lão lại nói tiếp:

- Chúng mình nên theo ngã sanh lộ mà ra.

Nói xong lão lắc đôi vai phóng mình đi trước. Từ Lăng lập tức nhanh nhẹn theo sau.

Chàng hết sức ngạc nhiên, Thần Mật Khách lại chọn ngõ này lúc này bọn chúng rút về hướng ấy rất đông kia mà ?

Chuyện rất lạ kỳ, hai người đi đến đâu chúng tự động nhường lộ đến đấy, trong giây phút hai người tiến sát tới bờ tường rào, họ phi thân vượt qua bờ tường rào, rồi không chậm trễ một phút, cả hai dùng thuật phi hành, nhắm hướng trước mặt bay biến.

Trong phút chốc hai người đã vượt qua năm dặm đường, mới dừng chân đứng nghỉ.

Từ Lăng thở phào một tiếng:

- Lão tiền bối may mắn đến kịp, bằng không tại hạ đã bỏ mạng dưới tay bọn chúng rồi.

Thần Mật Khách mỉm cười:

- Lão đệ tuổi hãy còn trẻ, máu còn nóng, kinh nghiệm chưa dày nên dễ mắc mưu bọn chúng.

Từ Lăng hổ thẹn đỏ ửng mặt:

- Lúc này vừa gặp mặt lão đàn chủ Đan Vũ Văn, bỗng nhiên có một cảm giác khiếp sợ xâm chiếm tâm hồn tại hạ, đã từng xông pha nhiều trận chiến, nhưng cảm giác hèn nhát ấy, đây mới chỉ có lần đầu!

Thần Mật Khách gật gù:

- Trong chốn giang hồ việc ấy xảy ra rất thường, nếu lão đệ sợ ý là bị mắc mưu bọn chúng ngay, lúc này chắc có lẽ chúng đã dùng mê thần dược ! Nếu thiên bẩm của cậu không đầy đủ, nội lực không cứng rắn, dù rằng lão phu có đến kịp cũng bằng vô ích.

Từ Lăng thắc mắc h:

- Nguyên do nào tiền bối lại đến vừa đúng lúc ?

Không giấu gì cậu, lúc cậu vừa ra khỏi lầu quán, lão phu đã lập tức theo liền.

- À ! Tại sao lão tiền bối lúc ấy lại không ngăn cản ?

- Thật ra lão phu định mượn cơ hội ấy để dò thám U Minh Giáo phái luôn thế.

Thế ra lão tiền bối đã sớm biết qua U Minh Giáo?

Thần Mật Khách gật đầu:

- Mấy năm qua có một giáo phái xuất hiện trong giới giang hồ, không thiếu gì nhân vật lừng danh đã theo bọn chúng, hành vi của chúng đại đa số đều tàn khốc bất lương.

Môn phái bí mật ấy chính là U Minh Giáo phái.

- Việc ấy chưa có bằng chứng cụ thể lão phu chưa dám quả quyết được.

Từ Lăng suy nghĩ giây lâu đoạn nói:

- Chuyện ấy cũng không khó, nếu mình nắm được một đức trong bọn, dò hỏi căn nguyên tự nhiên sẽ rõ chân tướng.

Thần Mật Khách thở dài:

- Hiện tại các đại môn phái, họ đều lo cũng có thực lực, cho nên không ai đứng ra lo việc ấy !

- Thừa tiền bối, bọn chúng hình như thất dây lưng tím làm ký hiệu?

- Không lấy gì làm chắc , chúng có thể thay đổi tùy thời !

- Hình như chúng khởi sự phát động một trận quyết đấu để tranh bá võ lâm.

- Lão phu cũng có nghe đến việc ấy, hiện tại bát đại môn phái hợp toàn lực còn không đối địch lại bọn người trong mộ Túy tâm tiên tử, nếu bọn chúng nổi lên, sự nguy hại trong giới võ lâm không thể lường được.

Từ Lăng ra chiều suy nghĩ:

- Theo sự việc trùng hợp xảy ra, tại hạ nghĩ bọn chúng chắc có liên quan gì với nhau.

Thần Mật Khách lắc đầu:

- Hiện giờ chúng ta chưa có thể phán đoán được việc ấy. À này ! Tháng trước, khi từ giả, tôi nghe cậu có ý định đến viếng Hải Tâm sơn, chẳng hay sự việc thế nào?

Từ Lăng chẳng chút giấu diếm, đem tất cả sự việc thuật lại !

Thần Mật Khách nghe xong gật đầu thốt:

- Hiện tại năm người trong bát đại môn phái bị giam giữ trong mộ huyết của Túy Tâm tiên tử, giới võ lâm đang sôi động bất an, bây giờ trước tiên lão phu phải cùng các đại môn phái hỗ trợ liên lạc và tiếp tục dò thám bọn U Minh Giáo, và toàn người ẩn núp ở Túy Tâm tiên tử !

Lão đệ may mắn được hấp thụ thêm nhiều ph^`n tuyệt kỹ, đường tiến thủ còn dài, dòng đời còn nhiều nỗi chong gai, mong cậu hãy thận trọng, lão phu từ biệt nhé.

Từ Lăng cảm động áp ứng:

- Mong lão tiền bối thận trọng !

- Nói xong Thần Mật Khách rung mình bay vút lên không phút chốc đã mất dạng!

Từ Lăng dùng thuật khinh công lặng lẽ trở về lữ quán...

Lúc bấy giờ gần hết canh năm, phương đông mây trắng ngang, lữ quán thừa thớt ít người...

Chàng nhẹ nhàng theo ngõ cửa sổ leo vào, thấy đồ vật không có chi thay đổi, chàng an tâm để nguyên đồ đạc hành, nhảy phóc lên giường đánh một giấc ngon lành.

Chàng ngủ mê man suốt ngày, lúc tỉnh dậy thì trời đã hoàng hôn. Nhớ sự lại GTK, chàng vội chạy qua phòng nàng gỗ cửa.

Cửa vẫn đóng kín, chàng gõ nhiều lần vẫn không nghe động tĩnh, không nhẫn nại nữa chàng vội dùng chỉ phong cắt đứt then cài, đoạn tông cửa bước vào.

Trong phòng đồ đạc vẫn y nguyên, nhưng không thấy bóng GTừ Lăng !

Tâm dạ đang nóng nảy, bỗng nhiên chàng phát giác ra trên vách gần giường ngủ, một tấm thiếp được đóng đinh bằng một mũi ám khí hình thoi, trên đề mấy chữ:

- "Nếu dám y lời ước hẹn tử vong, hãy đến Tử vong động gặp gỡ" dưới đề tên Ngủ Độc Thần Quân.

Không giờ hẹn cũng không đề tên tuổi, tấm thiệp để lại đóng trên tường phòng của nàng, chẳng lẽ nàng âm thầm đi dự cuộc ước hẹn này ư ?

Ngủ Độc Thần Quân là ai?

Tử vong động ở đâu?

Chàng phải dò xét cho ra mới được.

Có một việc chàng đoán ra được, là GTử Lãng đã rời khỏi lầu quán trước khi chàng về đến nơi, bằng không nàng chắc sẽ chạy qua gõ cửa, trong khi chàng say sưa ngủ suốt ngày.

Phân vân bối rối, rốt cuộc chàng quyết định, phải tìm đến Tử vong động để tìm gặp lão Ngủ Độc Thần Quân.

Chàng gọi tiểu nhị đến tính xong tiền phòng, đoạn hỏi thăm anh ta có biết địa điểm của Tử vong động hay không ?

Tiểu nhị ngạc trả lời :

- Tử vong động ! Tôi ở đây đã lâu, nhưng chưa từng nghe đến tên ấy bao giờ !

Tử Lãng băng từ giữa tiểu nhị , rồi bước đi khỏi lầu quán.

Thị trấn tương đối nhỏ hẹp, người đi lại thưa thớt, chàng không ngại khó nhọc, gặp đâu hỏi đấy, nhưng từ ân bản xứ, cho tới khách qua đường, ai cũng lắc đầu không biết, và nhìn chàng bằng đôi mắt kỳ dị.

Chàng tho thân đi đến đầu phố... bỗng nhiên nơi đầu đường, ánh đèn rực rỡ của một lầu trần thiết đại qui mô, khách ra vào tấp nập làm chàng chú ý !

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: NHẤT THỐC DÃ TÀU

Lúc bấy giờ trời đã sẩm tối, trong lầu đèn nền sáng choang. Lầu bày biện hào hoa, đối với thị trấn nhỏ hẹp này thật không tương xứng chút nào. Tử Lãng tự nghĩ thầm:

- Lầu quán trà đình là nơi tụ họp của giới võ lâm, mình vào đây không hừng có thể dò thám ra địa điểm của Tử vong động.

Chàng lén chen theo thực khách, ung dung bước lên lầu. Vừa đặt chân lên đến lầu bỗng dừng đứng khựng lại. Hơn hai chục chiếc bàn đều chật nức thực khách, thoạt nom cách phục sức, hết chín trong mười vị là thuộc giới võ lâm giang hồ.

Với chiếc áo xanh đầy vẻ phong sương, chen vào toán người y xiêm tươm tất, tự nhiên gây ra sự xú động của nhóm thực khách, họ đều đổ dồn đôi mắt hiếu kỳ về phía chàng.

Vẫn Tử Lãng nheo mày tỏ vẻ khó chịu, chàng tìm mãi mới được một chỗ ngồi trong tận góc phòng.

Chiếc bàn đã được hai gã đại hán chiếm ngồi đối diện, có Tử Lãng thêm vào ự nhiên càng thêm chật chội.

Hai gã đại hán ó thân hình vạm vỡ, đôi mắt sáng quắc, lưỡng quyền nhô cao, thoạt trông cũng đủ hiểu họ là hai tay giang hồ hảo hán.

Thấy Tử Lãng chen vào ngồi cùng bàn, cả hai lộ vẻ không vui, trừng mắt nhìn chàng..

Chàng cũng không buồn để ý đến họ, cất tiếng sang sảng gọi:

- Tầu bảo ! Hãy mang rượu đến cho ta !

Bọn tầu nhị dường như thấy tình thế đang căng lắm lét bỏ ra xa...

Văn Từ Lăng ừa định cất tiếng gọi nữa thì thỉnh thoảng gã đại hán ngồi đối diện chàng vụt vỗ bàn la to:

- Lão nhĩ, hôm nay chúng mình thật là vận rủi... ai đời lại có tên ăn mày ngồi cùng bàn... !

Gã đại hán được bạn hán gọi là lão nhĩ, vội đẩy đĩa xương gà qua trước mặt Từ Lăng, rồi cười sặc sụa:

- Tiểu tử ! khỏi phải kêu la làm gì... ! Hôm nay Lý nhĩ gia đãi ngươi một bữa... !

Còn ly rượu cạn sẵn tay hán đẩy qua Từ Lăng rồi tiếp:

- Còn mớ rượu này ta thưởng cho mi luôn thể !

Cả lâu thực khách đều cười âm lên...

Sự có mặt của chàng đã gây mầm kỳ thị đối với họ rồi, nên sẵn có cơ hội hạ nhục chàng, tự nhiên đây là một dịp để họ cười thỏa thích.

Từ Lăng vẫn giữ vẻ thản nhiên mỉm cười thốt:

- Lòng hảo tâm của hai vị, tại hạ xin có lời cảm tạ !

Vừa nói chàng liền từ trong lòng rút ra một nén vàng đặt trên bàn rồi tiếp:

- Bên mình kẻ hèn này vẫn còn thừa đủ để trả tiền rượu, chưa cần đến hai vị phải nhọc tâm... ! Đây... ! Từu bảo... ! Hãy mang rượu đến !

Thỉnh thoảng gã đại hán tên lão nhĩ đưa tay ra ấn nhẹ nén vàng xuống...

Nội công của hán thật tuyệt vời, nén vàng nặng hơn sáu lượng ấy vụt bị ấn phụt xuống bằng phẳng với mặt bàn, xem tình thế trừ phi cưa mặt bàn ra, bằng không, không tài nào lấy nén vàng lên được.

Lão nhĩ cất tiếng cười ha hả:

- Gã ăn mày kia ! Ngươi định giờ thôi hách dịch trước mặt lão nhĩ gia đây à ?

Từ Lăng điềm nhiên đáp:

- Chiếc bàn này do hai vị làm hư, tiền bồi thường tại hạ sẽ không biết đến !

Nói xong chàng đưa ngón tay trở ra khẽ chỉ nhẹ vào thoi vàng, ngón tay dường như có một sức lực cực mạnh, thoi vàng theo đà ngón tay đưa lên, chàng chăm rãi đặt nó vào lòng bàn tay trái.

Thấy bản lĩnh của Từ Lăng, hai gã đại hán nhìn nhau cả kinh!

Lý lão nhĩ bẽn lẽn thốt:

- Hai anh em tôi đã nhìn lầm, thì ra các hạ cũng là tay luyện võ tinh thông !

Vẫn giữ thái độ thản nhiên, VL đưa tay vỗ nhẹ vào bàn, đột nhiên chiếc bàn tan biến thành một đồng bụi phấn, chén đĩa ly rơi lên kên xuống sàn nhà.

Tất cả thực khách có mặt đều kinh hoàng thất sắc, có lẽ đã kinh ngạc đến buột miệng kêu to lên.

Từ Lăng thong thả đứng dậy cười nhạt:

- Chiếc bàn đã mất, tại hạ định kính nhị vị mỗi người một ly cũng không được nữa rồi!

Nói xong chàng quay mình định lui bước.

Vừa cất bước một tiếng quát của Lý nhĩ vụt vang lên:

- Hãy đứng lại !

Từ Lăng quay lại hỏi:

- Hai vị còn điều chi dạy bảo?

Hai người đồng thanh nói:

- Ngu huynh đệ hôm nay lỡ xức phạm đến tay cao thủ, nhưng các hạ muốn rời khỏi nơi đây, tối thiểu phải dẫm qua xác của hai anh em chúng tôi mới mong thoát khỏi !

Văn Từ Lăng kinh ngạc bảo :

- Chúng mình không oán không thù, hà tất phải lấy sự chết chóc dọa nhau !

Gã đại hán họ Lưu, từ sau lưng rút ra cây phản quan bút đồ mặt hét to :

- Hà lạc song bút chưa bao giờ hèn nhát rút lui, hôm nay chúng ta dù có thác tại đây dạ cũng cam đành !

Theo lệ thông thường của giới võ lâm giang hồ, họ xem danh dự trọng hơn tánh mạng, cho nên hai gã Hà lạc song bút mặc dù khiếp sợ tài nghệ của chàng trai trẻ, nhưng trước mặt quần đại quân chúng thà rằng thác chứ không để mất mặt... !

Văn Từ Lăng tán thối lưỡng nan, chàng khẽ mỉm cười:

- Trên lầu chật hẹp thế này, quần võ với nhau tôi sợ e bất tiện... ! Và lại còn phiền đến chư ị Ở chung quanh nữa.

Hà lạc song bút gạt ngang:

- Các hạ quá lo xa, tôi nghĩ không cần phải đi đâu, thử sức tại đây cũng được rồi !

Kỳ thật , lúc bấy giờ quần chúng đã tự động tản ra bốn phía, để lộ một khoảng trống hơn hai trượng vuông, thâm tâm họ là muốn có cuộc đụng độ này lửa để xem cho sướng mắt.

Không còn nước rút lui được nữa, Từ Lăng gằn giọng thốt:

- Hai vị quyết tâm muốn thử sức, xin mời xuất chiêu trước !

Hà lạc song bút vội song song đưa võ khí lên.

Bỗng nhiên... có tiếng quát to:

- Hãy khoan, các vị ngưng động thủ, lão phu có đôi lời muốn nói:

- Giọng nói tuy nhỏ, nhưng có một uy lực làm cho người nghe phải phục tùng...

Tất cả đều quay đầu lại, một lão già lùn ốm, hai tay nâng hai ly rượu ung dung bước vào vòng chiến...

Hà lạc song bút đồng bước thối một bước hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Lão già mỉm cười nói:

- Đồng xuất chiêu ấu đã với nhau, sự tử thương sẽ khó tránh, lão phu xem chàng thanh này khí phách hiên ngang, nên trước khi đôi bên cùng nhau quyết tử lão phu xin kính chàng một ly !

Nói đoạn tay nâng ly rượu đưa đến trước mặt Từ Lăng.

Văn Từ Lăng cười nhạt:

- Từ trước đến giờ chưa quen biết nhau, thực ra không dám làm phiền đến tiền bối !

Lão già cười lên ha hả:

- Từ hải giai huynh đệ, tiểu hiệp hà tất phải khách sáo làm gì ! Tại hạ không quen thù tạc, lão tiền bối chớ nài ép !

Lão già sa sầm nét mặt:

- Như thế thì các hạ nhất định từ chối hảo ý của lão phu à ? Đương nhiên phải phạt mới được !

Văn Từ Lăng nổi xung kêu lên:

- Thế ra lão tiền bối có ý định cùng tôi thử vài chiêu phải không ?

Lão già ung dung đáp:

- Lão phu không muốn đập nhau chí mạng, chỉ muốn các hạ uống cho hết ly rượu này !

Vừa nói xong, rượu từ trong ly của lão già vọt trào vọt lên thành những cây tên rượu, nhắm Từ Lăng bay vọt đến.

Từ Lăng tấm tắc khen thắm, nội công của lão già quả thật cao cường, chàng không trừ trừ, hướng về ía Hà lạc song bút mỉm cười bảo:

- Tôi cũng mượn này để kính dâng hai vị.

Những tên rượu vừa bay đến mặt chàng bỗng nhiên biến thành hơi, bay lên rồi thỉnh thoảng lại thành hai lần tên rượu bay vút đến miệng của hai gã đại hán.

Hai gã nọ thật ra chưa nếm được mùi rượu, nhưng mặt mũi đều bị rượu tưới ướt mem, con tức giận của họ bị sự kinh ngạc trấn áp đi mất !

Lão già tấm tắc khen:

- Các hạ tuổi tuy còn nhỏ, nhưng tài cao, nội công đã tinh thông đến mức , biến rượu thành hơi, lại tụ hơi thành rượu, còn có thể chia ra làm đôi, tặng mỗi người một nửa, lão phu thật khâm phục vô cùng !

Hà lạc song bút càng nổi giận, đưa tay vút rượu trên mặt, đoạn quơ song bút lên định xông tới tấn công.

Lão già lùn quát to:

- Hai vị định quyết ?

Hai vị đồng thanh đáp:

- Đại trượng phu xem iệc chết nhẹ tội lòng hồng, chúng tôi thà thác chứ không chịu nhục.

Lão già cười gằn:

- Lão phu tự hổ thẹn sức mình còn non kém, hãy nghe lời ta khuyên bảo, hai người nên rời khỏi chỗ này là thượng sách !

Lão tiên bối hà tất lại đi bức bách chúng tôi quá đâu?

Lão già thỉnh thoảng đưa tay vào lòng rút ra một món ám khí, đưa ra trước mặt hai gã đại hán, đoạn trầm giọng thốt :

- Hai vị chưa biết danh lão phu, nhưng vật này chắc có lẽ hai vị đã từng thấy qua chứ ?

Chẳng đợi lão nói dứt câu, Hà lạc song bút vọt biến đổi sắc mặt áp ứng thốt:

- Xin lão tiên bối hãy thứ lỗi, kẻ hèn này có mắt như không trông !

Lão già xua hai tay :

- Bất tất phải nhiều lời, hai vị rút lui cho mau !

Vì lão già đứng xoay lưng với Từ Lăng nên chàng không hiểu lão là ai !

Hai gã đại hán tỏ vẻ sợ hãi vội vã bước ra, đoạn cầm đầu đi xuống từ lâu một mạch...

Tất cả thực khách trên lầu đều dương mắt tập trung về phía Từ Lăng không phải khinh thị như lúc chàng vừa mới đến mà đều tỏ vẻ hoài nghi và thán phục... !

Đuổi hai gã đi xong, lão già ung dung quay về phía Từ Lăng thốt:

- Lão có chút việc quan trọng, muốn cùng các hạ riêng rẽ trao đổi được chứ ?

Thấy sắc diện của lão già không có ác ý, Từ Lăng liền gật đầu :

- Tại hạ xin tuân lời !

Lão già lừ`n lập tức quay mình nhanh nhẹn quay bước xuống lầu, xuyên ra đường phố rồi một mạch đi thẳng về phía thị trấn...

Từ Lăng im lặng theo sau...

Đi thêm một đoạn đường , lão già mới dừng lại chăm chú nhìn Từ Lăng rồi hỏi:

- Các hạ xin cho biết qua danh tánh.

Từ Lăng thẳng thắn đáp:

- Tại hạ họ Văn tên Từ Lăng... !

Lão già mỉm cười:

- Lúc này trên từ lâu, các hạ đã xuất một chiêu tuyệt kỹ biến chiếc bàn thành bụi phấn, lão phu đã có vẻ hoài nghi... đến lúc các hạ nung rượu thành hơi, lại tự hơi thành rượu, điểm thần công tuyệt học ấy, lão phu có thể đoán chắc được nửa phần là môn học này xuất xứ bởi một bạn thâm giao của lão phu, tên Giang Nam Hạt !

Từ Lăng xúch động kêu lên:

- Xin lão tiền bối cho tại hạ biết qua phương danh tánh.. !

Bấy lâu nay lão phu ẩn cư nơi rừng sâu nỉ thẳm, tên họ không cần dùng đến, người quen thuộc thường gọi lão phu là nhất thốc đã tẩu... !

Chuyện gặp gỡ bất ngờ, Từ Lăng mừng quá đỗi mừng, chàng cao hứng ngâm hai câu thơ cổ:

"Ma tận thiết hài vô mịch xứ

Đ(c lai toàn bất phi công phu".

Tôi và GTừ Lăng đi tìm lão tiền bối suốt tháng trời không gặp, hôm nay suýt đánh nhau vô đầu mới có cơ hội biết nhau ! Thật là một thất lễ với lão tiền bối vô cùng !

Rồi chàng đem sự việc xảy ra ở Hải tâm sơn thuật lại tường tận.

Nhất Thốc đã tẩu cảm động thở dài, hai hàng lệ nóng từ từ lăn trên đôi má nhăn nheo, lão khóc cho người bạn thâm giao phải thác dưới tay ác phụ !

Từ Lăng băng khoản nói tiếp:

- Lão tiền bối có biết địa điểm của Từ vong động ở nơi này không ?

Lão già lắc đầu :

- Lão phu cũng mới nghe qua lần đầu !

Từ Lăng nheo mày tiếp:

- Dù sao cũng phải tìm cho kỳ được địa điểm ấy, để giải cứu Giang cô nương.

Lẽ dĩ nhiên lão phu cũng không thể ngồi yên không ra tay giúp đỡ. Theo lão phu suy đoán thì lão GDTQ này chắc cư trú cách đây không xa. Phía bắc thị trấn này khoảng hai mươi dặm, là dãy núi Hắc Lam sơn, nơi ấy địa thế hiểm trở, có lẽ Từ vong động nằm ở trong vùng ấy !

Từ Lăng vội vã tiếp lời:

- Thế thì chúng mình đến đây tìm xem !

Hai chục dặm đường đôi thuật khinh công tuyệt đỉnh của hai người, có thấm vào đâu, không bao lâu đã đến nơi..

Dãy Hắc lam sơn tuy không rộng lắm, nhưng núi non hiểm trở, đường núi cheo leo, mây mù che phủ dày đặc...

Hai người vừa đặt chân đến đây bắt đầu cảm thấy việc tìm kiếm sẽ khó khăn vô cùng !

Từ vong động có ở trong dãy núi này không chưa hề quyết đoán được, còn muốn tìm cho ra manh mối phải phí rất nhiều ngày giờ.

Nhất thốc đã tẩu suy nghĩ giây lâu đoạn đưa ý kiến:

- Theo ý lão phu, ừng núi này đã hiểm trở lại rộng lớn, nếu chúng mình tập trung đi tìm sẽ phí nhiều thì giờ, chi bằng phân làm hai cánh, cậu đi cánh tả tôi đi cánh hữu nếu tìm ra được chúng mình sẽ liên lạc nhau !

Từ Lăng thắc mắc hỏi:

- Tôi thiếu chúng mình phải có một điểm tựa để liên lạc chứ ?

Nhất thốc đã tẩu thò tay vào túi lấy một viên đạn tròn màu đỏ thẫm, trao cho Từ Lăng rồi dặn:

- Đây là Lưu hỏa hoàn do lão phu tự chế lấy, đạn này được những tay thợ săn thường dùng, nếu cậu tìm thấy Từ vong động, hãy lập tức bắn mạnh viên đạn lên không, ánh lửa cháy rực của nó phát ra, lão phu sẽ nhìn thấy và tìm đến nơi, ngược lại nếu thấy có tín hiệu tương tự của lão phu, cậu cũng dò

theo đây mà đến gặp lão !

Văn Từ Lăng đón lấy viên đạn cẩn thận cất kỹ vào túi, chấp tay vái chào cụ già đoạn rún mình bay vút về phía cánh đồng phía tả.

Chàng vừa phóng mình lao đi vừa thầm nghĩ:

- "Nơi từa lâu... ! Lão già cốt ý là dò thám công lực của mình thôi nếu thật tình thử sức, chưa chắc mình địch nổi lão ta ".

Vừa đi vừa suy nghĩ phút chốc đã đến sườn đồi, chàng ngẩng nhìn địa thế, đoạn nhắm đỉnh núi thẳng đến.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: HUYỀN THIÊN THIÊN TỰ

Càng đi sâu vào, núi non càng hiểm trở vô cùng, vách đá sừng sững, sườn núi cheo leo, nếu sơ hở một giây là rơi xuống vực sâu tan xác.

Giây lâu Từ Lăng đã vượt qua mấy ngọn núi cao, đặt chân đến một thung lũng rộng lớn.

Qua khỏi thung lũng chàng lọt vào một sơn cốc. Trong sơn cốc, rừng cây dày đặc, cỏ thụ ngất trời, bước chân vào đây quanh quẩn một hồi, chàng mãi không có lối ra.

Lúc bấy giờ vào độ canh hai mây đen bao phủ kín trời, mưa rơi lã tả, trong ốc rừng cây dày đặc cành lá che kín tối mịt, chỉ cách độ vài thước đã không nhìn thấy cảnh vật.

Chàng loay quanh mãi mà tìm chưa thấy lối ra.

Thình lình... phía trước mặt bỗng nhiên thấp thoáng có ánh đèn.

Trong bụng mừng thầm... chàng nhắm ánh đèn thẳng tiến...

Khi đến gần... chàng bất giác bật ngựa thối lui...

Dưới gốc cỏ thụ to lớn, một bộ xương khô đang đứng tần ngần đấy, tay chân cử động liên hồi, ánh sáng gchàng vừa nom thấy là do hai viên thủy tinh đỏ, gắn nơi hai lỗ mắt sâu hoắm.

Nơi sơn lâm cùng cốc mưa lác đác rơi, lại nhằm lúc canh khuya đêm vắng, cảnh tượng ấy bảo sao chàng không khiếp đảm giật mình.

Sau khi trấn tĩnh tinh thần, chàng liền vùng chường nhắm bộ xương khô quét mạnh.

Đúng lúc ấy, hàm răng trắng hếu trên chiếc đầu lâu vút ken két nghiền mạnh lại... một luồng hắc khí từ cửa miệng lập tức bắn vút ra, nhắm Từ Lăng bay thẳng tới.

"Bằng"...

Bộ xương khô bị luồng kinh lực của Từ Lăng đánh vỡ ra tan nát, đôi mắt thủy tinh phát quang văng tạt xuống nằm trong bụi cỏ.

Hắc khí tuy bị đánh tan ra, nhưng trong khoảnh khắc liền tụ lại và cuộn thành bao quanh mình Từ Lăng..

Một mùi tanh hôi khó ngửi thoảng bay ra, chàng muốn đề phòng đã không kịp, hắc khí từ mũi miệng thâm nhập vào tạng phủ..

Cả kinh chàng lẫn bả:

- Nguy rồi ! Khí độc !

Chàng lập tức tự bế huyệt đạo và vận dụng nội công, định thời tống hơi độc ra ngoài... Nhưng sự thể đã hơi muộn, hàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, tự cảm thấy trước mặt một vùng đen tối, rồi loạng choạng ngã huych xuống gñặt đất mê man bất tỉnh...

Thời gian lặng lẽ trôi qua... giọt mưa đọng trên cành lá nhỏ từng giọt vào mặt Từ Lăng, con gió diu diu thổi, từ còi hõnm mê chàng dần dần hồi tỉnh lại.

Lốp ngổp bò nhồm dầy, chàng biết mình mê man nằm trên mặt đất rất lâu, đốn guron gkhô và đôi mắt thủy tinh vẫn còn rải rác ở trên mặt đất...

Chàng thử vận khí , tích tụ nội công nhưng huyết đạo bị bế tắc, ngũ tạng đau đớn như ai cấu xé, chàng cố đứng dậy cất bước, chợt cảm thấy choáng váng, chỉ gượng gạo mới đi được từng bước một.

Đau đớn , thất vọng, chàng lặn gề buồng tiến g thờ dài.

Chợt nhớ sức đến viên Lưu Hỏa Hoàn chàng thò tay vào lấy ra, vận toàn dư lực cố tung viên đạn bắn vọt lên không..

Nhưng than ôi, sức chàng đã kiệt, viên đạn chỉ được tung lên mấy thước rồi rơi đánh phệt xuống mặt đất...

Hy vọng dùng viên đạn gọi Nhất Thốc Đả Tẩu đến cứu cấp đã tiêu tan mất hết.

Thình lình ánh sáng lập lòe như ban nãy lại xuất hiện.

Tiếng lộc cộc của bộ xương gkhua động, chầm rãi mò từng bước một , đi lần tới. Đôi mắt sâu hoắm được gắn vào đáy hai viên thủy tinh phát quang lập lòe chớp nhoáng nữa hăm dọa, nữa treu chọc.

Vấn Từ Lăng muốn chạy trốn cũng không kịp dù rằng chàng có thi để ẩn núp đi nữa, nhum gsure đã kiệt hơi đã mòn, chàng đành liều cho số mạng, đấm gtrơ đây, mắt nhìn bộ xương khô lác lư nhắm chàng đi thẳng tới.

Tiến đến gần chàng cách độ một trượng, bộ xương tự động đứng dừng lại, giương đôi mắt thủy tinh đầy vẻ xảo quyết, rào qua một lượt, thình đôi răng trắng hếu ken kết nghiêng chặt vào nhau, một luồng hắc khí từ cửa miệng sâu hóm nhắm Từ Lăng bắn vọt thẳng tới.

Luồng hơi tanh và hơi bao phủ lấy chàng...

Từ Lăng đau đớn nghĩ thầm:

- "Nguy mất rồi ! Nào ngờ cuộc đời trai trẻ của mình hôm nay lại chịu thối dưới làn hơi ác độc của hai bộ xương khô !"

Chàng cảm thấy cảnh vật quay cuồng, rồi té phịch xuống g đất mê man bất tỉnh...

Không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian... chàng từ từ hồi tỉnh trở lại.

Việc làm chàng ngạc nhiên nhất, là thần trí hiện tại của chàng thật tỉnh táo dị thường, sự đau đớn của chàng tiêu tan mất hết.

Thử vận nội công, chàng cảm thấy huyết mạch dồi dào, công lực đã hoàn toàn khôi phục.

Mừng quá đổi mừng , chàng giuron mắt quan sát chung quanh một lượt, bộ xương khô đã không còn đây nữa..

Bỗng nhiên , một ý niệm vụt thoáng qua tâm trí chàng.

Chàng thường nghe nhiều người thuật lại, những tay chuyên luyện tà thuật luyện tập hàng đội cốt hải, thành tên lính biết cử động, những tên thủ hạ này không những hết mực trung thành mà còn có một tà thuật giết người vô cùng lợi hại.

Như thế thì gần đây, chắc chắn là sào huyết của kẻ chỉ huy bọn chúng không sai.

Chàng vội chạy đến nhặt viên Lưu hỏa hoàn, và định tung thẳng lên không , Nhất Thốc Đả Tẩu sẽ lập tức đến liền.

Bỗng dung một ý nghĩ vừa thoáng qua, chàng liền đứng tay lại.

Từ vọng động chưa tìm thấy, mà vội và gọi lão già ấy đến đây, lão sẽ cho rằng hành động của mình hơi nông nổi.

Giây phút do dự trôi qua , chàng liền cho viên đạn vào túi cất cẩn thận.

Một việc ngạc nhiên nữa là, một nguồn tinh lực tinh lực đặc biệt chạy theo huyết quản của chàng, hiện tại chưa hiểu rõ nó có tác dụng gì, cho nên chàng cũng không buồn để ý đến.

Son cốc lúc bấy giờ vẫn một màu đen tối, sương mù dày đặc , che kín cả ngàn cây nội cỏ, chàng đoán thăm , giờ này chắc có lẽ đã quá canh ba rồi.

Dò dẫm bước thẳng về phía trước mặt , đột nhiên xa xa le lói có ánh đèn.

Chàng định thần nhìn kỹ, tia sáng ấy không phải là ánh mắt phát quang của bộ xương khô nữa, mà là ánh đèn thật sự.

Quá đổi vui mừng, chàng nhún mình bay vọt về phía phát ra ánh sáng.

Gần đến nơi, chàng phát giác ra, mình đang đứng trước cổng một ngôi miếu đồ sộ.

Tòa cổ miếu tuy được xây cất rộng lớn, nhưng được ẩn núp sau hàng cổ thụ um tùm, bốn bề cây cối âm u , từ xa không thể nhìn thấy được.

Chàng nghĩ thầm:

- Chùa chiền là nơi để thập phương tới lui cúng dâng hương hỏa, đáng lý ra phải ở vị trí có người lui tới viếng thăm, tại sao ngôi cổ miếu này lại ở nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng lại được xây cất một cách nguy nga đồ sộ ?

Cổng sơn môn vẫn còn nguyên vẹn, tường miếu dường như mới sơn quét lại. Có một điều là ngõ ra vào cỏ dại mọc đến gối, hiển nhiên là từ lâu không người lui tới !

Trên cổng một tấm biển to tướng nằm ngang, trên đề bốn chữ "Huyền Thiên THIÊN Tự".

Cửa ngõ không cài, chàng đẩy nhẹ cánh cửa mở toang, cẩn thận chàng nhẹ nhàng lách mình bước vào.

Đại Hùng bửu điện cực kỳ hoang vắng, cỏ dại rong rêu phủ đầy mặt đất. Ánh sáng mà chàng nhìn thấy từ xa chính là ngọn đèn dầu đang cháy leo lét trên bàn thờ đại điện.

Chàng tự nhủ:

- Có đèn lễ đương nhiên có tăng nhân , chàng cất tiếng gọi to :

- Có ai đây không ?

Hồi âm nghe vắng vắng, nhưng không thấy bóng người.

Có lẽ vì đêm đã khuya nên họ ngủ cả rồi, chàng lặng lẽ lẫm mò về phía hậu liêu.

Xuyên qua ba bốn dãy đại viện, chàng đặt chân đến một huê viên.

Huê viên kiến tạo rất công phu, đủ cả kỳ hoa dị thảo , trông rất u nhã thanh lịch.

Chàng rất đỗi ngạc nhiên trước sự hoang phế của đại hùng bửu điện, và cảnh trí tuyệt mỹ của huê viên thật không tương xứng chút nào !

Dưới mấy cành hoa bỗng nhiên có ánh sáng đỏ rực, lòng hiếu kỳ giục chàng lần mò bước tới.

Khi đến gần nhìn kỹ chàng bất giác giật mình thối lui mấy bước, thì ra những đóa hoa hồng thom ngát đang nằm phơi một bộ xương người trắng hếu, đôi mắt sâu hoắm được thay thế vào bằng hai viên thủy tinh chói sáng.

Chàng bất giác buột miệng lẩm bẩm:

- Ô ! Nơi đây chính là sào huyệt của đám xương người, thủ ảnh của chúng lại dùng Thiên môn làm nơi ẩn núp.

Dưới đám hoa tươi thom ngát ấy, chàng tìm thấy hơn mười bộ cốt hài nữa.

Chàng chợt hiểu ra những bộ xương người trước khi thành những tên thủ hạ trung thành đắc lực, thì phải đặt nằm trong hoa viên để hấp thụ chất tinh túy của trăm hoa.

Lửa giận vụt nổi lên, chàng định dùng chưởng phong phá hủy tất cả những cốt hài nằm đấy. Nhưng hành động ấy sẽ làm kinh động đến kẻ ẩn núp trong miếu và công cuộc dò thám sẽ gặp trở ngại.

Chàng liền bãi bỏ ý định, đoạn rón mình nhảy vọt vào một tòa đại viện kế bên.

Gian đại viện rộng mênh mông, bốn phía có hành lang tiếp nối nhau, bên trong được chia ra làm nhiều phòng , tất cả đều tối âm u không có lấy một ánh đèn...

Chàng định thần nhìn kỹ, bất giác giật mình ngơ ngác. Trời toàn là quan tài đầu mà tập trung nhiều thế ?

Những gian khác cũng đầy áp quan tài !

Sự sắp xếp hoàn toàn không trật tự, một vài nơi nắp quan tài bị bật tung ra, xương cốt ngổn ngang chất đống!

Nơi gian cuối, một chiếc quan tài to lớn nằm chắn ngang giữa phòng trông rất xốn mắt...

Sau một phút do dự , chàng liền vùng chưởng nhắm vào nắp chiếc quan tài quét mạnh... !

Chương 27: THÁI THƯỢNG GIÁO CHỦ

Nấp chiếc quan tài bị kinh phong cuồng lực của Từ Lăng hất mạnh tung ra.

Chuyện bất ngờ đưa đến, trong quan tài không một lóng xương người, dưới đáy một địa đạo tối đen sâu thẳm hiện ra.

Sau phút do dự, chàng nhanh nhẹn chui mình vào, rồi nhẹ nhàng buông mình rơi từ từ xuống đất, chàng liền dò dẫm bước tới.

Đi lần về phía trước mặt, cảnh vật sáng dần, sau vài khúc địa đạo nhỏ hẹp quanh co, một tòa địa hạ kiến trúc vụt hiện ra trước mặt.

Văn Từ Lăng bắt gặp ánh sáng chói lọi khen thầm:

- Ôi chào ! Một công trình vĩ đại, bọn này không biết phí bao nhiêu nhân lực và thời gian mới hoàn thành một toà hầm đồ sộ như vậy.

Tòa hầm kiến trúc rất tân kỳ, tng ương là những gian phòng được sắp xếp, đều đặn thành hàng dài, chung quanh nhiều dãy hành lang rộng thênh thang chạy xuyên ngang dọc.

Xa xa vài ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng yếu ớt xuống những gian phòng đầy vẻ âm hiểm !

Chàng khẽ đưa mắt nhìn vào những gian phòng quan sát một lượt, không thấy một bóng người.

Thế ra bọn này kiến thiết một tòa hầm rộng lớn như thế này, định dùng vào việc gì đây?

Thình lình... có tiếng chân người từ xa vang vọng lại ! Từ Lăng nhanh nhẹn bắn mình nhảy tạc vào một góc tối ẩn núp.

Hai ả thiếu nữ ăn vận theo lối thị tỳ song song đi đến.

Từ Lăng tự nhủ thầm:

- À ! Kỳ lạ thật. Nơi chốn thiên môn lại có cả phụ nữ ẩn cư nữa à ?

Hai ả tỳ nữ có vẻ ung dung tự tại, một cô cất tiếng thanh tao hỏi cô bạn:

- Này chị Xuân Hồng, hiện tại chị có biết canh mấy rồi không ?

Thiếu nữ được gọi tên Xuân Hồng vội đáp:

- Có lẽ gần canh tư rồi em Thu Cúc ! Đêm nay nghe nói có Thái Thượng giáo chủ đến kìa mà !

Cô ả tên Thu Cúc bủi môi:

- Đến hồi sớm kia rồi ! Chị có biết họ cho đòi mình đến để dạy việc gì không ?

- Việc ấy thật tình chị chưa hiểu rõ.

Thu Cúc hạ giọng nói thật nhỏ:

- Thái Thượng giáo chủ định đến đây trị bệnh cho một người, nơi hậu viện nhân viên không đủ, nên cho vời mình đến để giúp một tay !

- Thế em có biết Thái Thượng giáo chủ trị bệnh cho ai đấy không ?

- Việc ấy em không thể hiểu nổi.. chắc có lẽ là một nhân vật quan trọng lắm..

Văn Từ Lăng nghe hai tỳ nữ bàn luận, chàng không hiểu gì !

Thình lình... một ý nghĩ vụt thoáng qua... chàng bắn mình nhảy vọt ra nhanh như chớp đưa tay điểm vào huyệt đạo hai nàng.

Văn Từ Lăng nhanh nhẹn lôi thân thể của hai ả tỳ nữ bị điểm huyệt cứng đờ vào một góc tối.

Chàng ráo mắt nhìn quanh , không thấy có động tĩnh, liền đưa tay giải huyết đạo ả Thu Cúc rồi trầm giọng thốt:

- Không được hé môi lên tiếng, bằng không bắt buộc tôi phải giết cô nương ngay lập tức.

Thu Cúc khgiếp sợ thở hổn hển:

- Vâng... Tôi sẽ không la nhưng hãy tha cho tôi toàn mạng !

Từ Lăng đổi giọng ôn tồn:

- Nếu cô bằng lòng trả lời rành rẽ những câu hỏi của tôi, điều kiện cô nương đưa ra tôi sẽ chấp nhận!

Chàng gần giọng tiếp:

- Tôi muốn biết gian hãm chúng mình đang ở đây, thuộc về vị trí nào tên gì ?

Thu Cúc do dự giây lâu đoạn đáp:

- Lũng Tây ! Phân đàn của U Minh Giáo !

Từ Lăng bất giác cả kinh nghĩ thầm :

- Thế lực của U Minh Giáo quả nhiên đã bành trướng cực mạnh, đơn cử một phân đàn này thôi cũng đủ chấn động cả giới giang hồ rồi !

Chàng hỏi tiếp:

- Đàn chủ của quý vị là ai?

- Cửu Đầu Điều Lữ Cung !

Còn U Minh Giáo chủ ?

Thu Cúc khẽ nheo mày :

- Việc ấy quả thật chúng tôi không biết được.

Từ Lăng đe dọa:

- Bộ cô nương muốn ném mùi chường lực của thiếu gia hay sao?

Thu Cúc sợ hãi biến sắc:

- Giáo chủ của chúng tôi là một nhân vật vô cùng bí mật, không riêng gì chúng tôi , mà cả đàn chủ cũng e không biết nổi tên của người nữa là...

Còn vị Thái Thượng giáo chủ là ai?

Nói đến vị Thái Thượng giáo chủ thì chúng tôi được thấy qua đôi lần, nhưng mặt người có thể đen che kín, nên thật tình hbằngchúng tôi không biết mặt !

Người thuộc về phái nam hay nữ ?

Thu Cúc giương đôi mày liễu đáp:

- Phái nữ !

Từ Lăng tỏ vẻ hoài nghi :

- Bà ta hôm nay có đến đây chứ ?

Thu Cúc gật đầu:

- Hôm nay bà ấy sớm đến đây để trị bệnh cho một người, hiện tại chúng tôi đặc biệt được người đòi đến. Nay giờ bị hại tai đây đã lâu, xin công tử buông tha cho chúng tôi đi, kéo bị người quờ mắng.

Từ Lăng nheo mày hỏi tiếp:

- Tôi còn chút việc muốn hỏi, những quan tài trong Huyền Thiên Thiên Tự từ đâu đem đến mà nhiều thế ?

Thu Cúc lăm lét tỏ vẻ khiếp sợ, nhìn Từ Lăng giây lâu mới ấp úng đáp:

- Đàn chủ của chúng tôi phải thủ hạ đào lên đem về đây !
- Thế họ lưu trữ những bộ cốt hài ấy có tác dụng gì ?
- Nghe nói họ định luyện Thi Ma Đại Trận, còn ngoài ra chúng tôi không rõ !

Từ Lăng nheo mày tỏ vẻ khó chịu:

- Còn chúng tăng trong miếu này sao không thấy bóng ?

Thu Cúc bật cười :

- Chủ Trì ngôi miếu này chính là đàn chủ của chúng tôi đây ! Bây giờ công tử có thể tha chúng tôi đi được rồi chứ ?

Từ Lăng vẫn chưa chịu buông tha, chàng nhìn hai gương mặt ngây thơ kiều diễm của hai nàng, lại bị lỡ bước đem chôn vùi cuộc đời hoa son trẻ vào một nơi âm u ghê rợn như vậy , chàng không khỏi bồi hồi xúc động !

- Nhị vị cô nương bị chúng bắt đem đến đây phải không ?

Thu Cúc mỉm cười:

- Chúng tôi là tỳ nữ của đàn chủ phụ nhân từ thuở bé, và chính người đã đem chúng tôi tới đây, sau khi rời bỏ địa điểm cũ !

Từ Lăng ngạc nhiên thốt:

- Hà ! Thế ra đàn chủ không phải hòa thượng hay sao?

Thu Cúc bật cười thành tiếng:

- Đàn chủ chúng tôi là hòa thượng giả ! Mấy năm về trước người đã giết sạch bọn hòa thượng trong chùa này, rồi ngấm ngầm lên thay thế nhiệm vụ của họ.

Nàng đưa tay chỉ tòa hầm rồi tiếp:

- Ngôi hầm đồ sộ này, sau khi lên chiếm đoạt tòa cổ miếu không bao lâu... Đàn chủ chúng tôi được lệnh giáo chủ khởi công xây đây.

Từ Lăng buông tiếng thở dài :

- Thôi được ! Hai cô nương đi đi.

Nói đoạn chàng đưa tay phất nhẹ, mở xong huyết đạo cho hai nàng.

Mừng rỡ vô cùng... hai nàng đưa mắt tỏ vẻ cảm ơn rồi vội vã cất bước.

Như nhớ sự một việc quan trọng, Từ Lăng vội quát:

- Hãy khoan... !

Hai nàng tỳ nữ giật mình , đứng dừng lại.

Từ Lăng trầm giọng bảo:

- Hãy nhớ kỹ... nếu hai nàng tiết lộ sự có mặt của tôi ở đây, thì chớ trách tôi chẳng dung tình đấy nhé !

Hai nàng đồng gật đầu vâng dạ, rồi thoăn thoắt bước đi.

Hai nàng vừa bước qua khúc quanh, Từ Lăng liền bắn mình nhảy vọt theo, như bóng ảnh tùy hình, chàng nhẹ nhàng bám sát theo bóng của hai nàng..

Vượt qua một tầng cửa hình bán nguyệt, họ đến một tiểu viện vuông vức đối diện là một gian phòng đèn nến huy hoàng.

Vẫn Từ Lăng dùng thuật thượng thặng khinh công từ trên trần hầm nhẹ nhàng buông mình xuống ẩn núp về phía sau phòng, từ một kẽ cửa sổ , chàng lén đưa mắt nhìn vào.

Dưới ánh nến rực rỡ, giữa phòng trên một chiếc giường cao bằng gỗ quý, một bệnh nhân được đắp bằng lụa trắng, đang rên rỉ lăn lộn...

Dựa bên giường trên một chiếc ghế cao, một phụ nữ già, the đen che kín mặt đang ngồi trầm tư mặc tượng.

Hai thị tỳ đứng hai bên, đang xoa bóp đôi vai cho bà tạ Thân hình của bà run run , cổ nén một hơi thở dồn dập hình như cũng đang lâm trọng bệnh.

Cách đây không xa, sáu vị đại hán mình vận áo đen, nghiêm trang đứng đứng hầu...

Vừa lúc ấy hai ả tỳ nữ Xuân Hồng và ` Thu Cúc đẩy cửa bước vào.

Nhanh nhẹn hai nàng chạy đến quỳ bên chân ghế:

- Chúng tôi ra mắt Thái Thượng giáo chủ !

Người phụ nữ trên ghế đưa tay ra hiệu cho hai ả đứng dậy.

Hai người tiếp tục chạy đến quỳ trước mặt sáu vị đại hán áo đen:

- Chúng tôi xin ra mắt đàn chủ tổng hộ pháp và hộ pháp !

Người đứng đầu là vị đàn chủ Cửu Đầu Điều Lữ Cung trầm giọng quát:

- Được rồi !

Hai ả tỳ nữ khép nép đứng dậy lui về một góc.

Đoạn hán bước đến trước mặt người phụ nữ cung kính thốt:

- Tất cả chuẩn bị xong, hiện tại chúng mình có thể khởi sự.

Người phụ nữ không lên tiếng chỉ khẽ gật đầu!

Hán thối lui mấy bước quay lại điểm vào mặt Thu Cúc và Xuân Hồng :

- Hai người hãy đến đây !

Hai ả tỳ nữ vội vã bước đến gần cung kính thốt:

- Đàn chủ có điều chi chỉ giáo?

CD suy nghĩ giây lâu rồi gằn giọng:

- Phu nhân của ta đã nuôi hai người từ thuở tấm bé, thương như con đẻ , vậy hai người phải có bổn phận gì ?

Cả hai đồng thanh đáp:

- Ân đức của phu nhân như trời bể, chúng tôi dù có tan thân nát thịt cũng chưa báo đền hết được !

Lão già âm hiểm cười gằn :

- Rất tốt ! Biết rằng hai người không phụ ân công dưỡng dục, hiện tại là lúc hai người trả ơn đây !

Hai ả tỳ nữ xanh xám mặt:

- Chúng tôi xin tuân theo chỉ thị của đàn chủ !

Nét mặt của Cửu Đầu Điều Lữ Cung bỗng trở nên danh ác dị thường, lão đột nhiên quát to:

- Hãy cởi bộ y phục của hai người ra !

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: XUÂN BẤT TÁI LAI

Đang núp sau phòng , chợt thấy gã đàn chủ vụt thay đổi thái độ, Văn Từ Lãng giật mình âu lo cho số phận của hai nàng, chàng cố ắt hẳn chờ xem sự diễn biến !

Hai ả thị tỳ nét nhợt ắp ứng:

- Đàn chủ định dành cho chúng tôi một nhiệm vụ gì đây?

Cửu Đầu Điều Lữ Cung mỉm cười :

- Chớ có hỏi nhiều ! Hai sẽ hy sinh tánh mạng, nhưng đối với bốn giáo là một công hiến vĩ đại, trong Trung Liệt điện nơi tổng đàn, sẽ có bài vị của hai người và được cúng tế đời đời !

Xuân Hồng cố nén sự sợ hãi cất giọng run run:

- Thế ra đàn chủ định giết thác chúng tôi đây ư ?

- Không ! Không phải sát hại đâu ! Ngược lại là muốn cho hai người vì bốn giáo mà làm một việc hy sinh cao cả!

Thôi hãy nhanh trút bỏ y xiêm ngoài đi!

Xuân Hồng và Thu Cúc đổi má vụt đỏ ửng , mặc dù thần chết chóc đã đến nơi , nhưng... sự hồ thẹn thiên phú của lòng trinh nữ nổi dậy mãnh liệt, đối với hai nàng thà chết còn dễ chịu hơn hành động ấy !

Xuân Hồng thu tất cả can đảm thốt:

- Tỳ nữ... không dám !

Lão đàn chủ không thể nhẫn nại được nữa liền gằn giọng:

- Như thế thì hai người định kháng cự đây ư ?

Vừa nói xong lão quay lại quát to:

- Kề tả hữu đâu?

Một tiếng dạ vang từ ngoài phòng, hai gã đại hán lực lưỡng đẩy cửa bước vào !

Lão đàn chủ nét mặt lạnh như băng ra lệnh:

- Hãy lột tất cả y phục của hai ả này, và trói thúc ké lại cho ta.

Hai gã đại hán dạ xong, đoạn như mãnh hổ vồ cừ non, lập tức nhảy đến xé nát y xiêm của hai nàng ra, rồi quặt nhọc hai tay hai nàng ra sau trói chặt lại.

Tình cảnh của Thu Cúc và Xuân Hồng trông rất thảm hại, sắc mặt tái nhợt như tàu lá, tấm thân trong trắng nồn nà run lên bần bật, hai nàng không chút kháng cự, dường như hai ả thừa biết số phận mình, không thoát khỏi luật lệ của U Minh Giáo. một khi họ đã đặt đề cho mình...

Thấy cảnh tượng xảy ra trước mắt, máu ghê hiếp sôi sục trong huyết quản của Từ Lãng... Chàng mấy phen định nhảy vào giải cứu, nhưng rồi cuộc chàng đành ắt hẳn chờ đợi... vì tình thế đối với chàng có nhiều điểm bất lợi quá!

Chàng chăm chú nhìn người phụ nữ ngồi chễm chệ trên ghế. hình như dáng vóc ấy chàng có gặp qua đôi lần.

Hai nàng tỳ nữ thân hình trần truồng như nhộng, tay bị trói ngoặc ra sau, hai gã đại hán mỗi người đứng một bên tay giữ chặt lấy, chằm chằm chờ lệnh.

Cửu Đầu Điều Lữ Cung chậm rãi bước đến trước mặt Thái Thượng giáo chủ cung kính thi lễ:

- Tất cả chuẩn bị xong, chỉ c'òn đợi lệnh của giáo chủ!

Người phụ nữ đến bây giờ mới cất giọng khàn khàn hỏi:

- Hai ả này thật sự còn trinh trắng đây chứ?

Lão đàn chủ vội vả đáp:

- Hai nàng do tiện nội nuôi từ tấm bé, chưa rời khỏi nhà một bước, việc ấy kẻ hạ cấp này dám bảo đảm chắc chắn.

Nghe giọng nói quen thuộc từ trong phòng vọng ra, Từ Lăng bị xúc động mạnh, người mà chúng gọi là Thái Thượng Giáo Chủ chính là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm.

Thế thì người mà bà ta định chữa bệnh không ai khác hơn là lão già Nam Cung Minh.

Chàng cố trấn tĩnh tâm thần đưa mắt nhìn qua khe hở.

La Sát Nữ vụt phát tay áo rộng đoạn truyền lệnh:

- Các ngươi hãy lui ra hết cho ta !

Tất cả râm rập đồng dạ vang một tiếng, đoạn lục đục nối đuôi bước ra khỏi phòng.

Bà ta hướng về phía hai gã đại hán gọi giật lại:

- Hai người nghe gọi giật mình quay lại, bước đến bên ghế quỳ xuống:

- Thái Thượng Giáo Chủ có điều chi chỉ dạy?

La Sát Nữ gần từng tiếng:

- Hãy truyền lệnh ta , tất cả phải lui ra khỏi tiểu viện, tuyệt đối không được nghe lén nhìn trộm, nếu không tuân lệnh sẽ bị xử tử.

Hai người vâng dạ , đoạn nhanh nhẹn lui ra.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn lại Thái Thượng Giáo Chủ và hai ả tỳ nữ lỏa lồ bị trói và một bệnh nhân được đắp kín nằm hơi hóp trên giường.

Một sự kích động mạnh vụt thoáng qua óc Từ Lăng :

- Phải diệt cho kỳ được La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm.

Lời di chúc của cụ Giang nam Hạt còn văng vẳng bên tai chàng. Nếu thừa cơ hội này, bà ta đang thụ thương, nhảy ra đột kích thành linh, rất có thể chàng hạ được bà ta không khó. Nhưng lão Nam Cung Minh còn đang bị trọng thương nằm hấp hối đấy, muốn giết Tiết Hoa Diễm, chàng còn phải đợi cho bà ta chữa lành bệnh lão già mới được vì chàng đối lão già đáng thương ấy có một mối cảm tin rất sâu đậm.

Chàng băng khoăn suy nghĩ giây lâu, rồi cuộc ý định giết thác lão yêu phụ ấy được tạm thời đình hoãn... chàng cố ản nhẫn chờ đợi.

Tiết Hoa Diễm thành linh vụt đứng dậy, chậm rãi bước đến góc phòng, nơi ấy có đặt một tấm gương to tường.

Bà ta đứng tần ngần giây lâu, đoạn đưa mười ngón tay run rẩy tháo bỏ tấm the đen xuống, gương mặt nhăn nheo với mái tóc điểm sương của bà vụt hiện ra trên tấm gương trước mặt.

Năm tháng đã vô tình in trên gương mặt kiều diễm năm xưa của bà những nét nhăn không bao giờ thay đổi được.

Ồ ! Chính đây là người mà mấy chục năm về trước đã làm rung động biết bao nhiêu con tim của những anh hùng mã thượng...

Họ quỳ lụy van xin nàng ban bố cho họ chút tình yêu nho nhỏ.

Nhưng nàng đã khinh thường họ, xem rẻ họ...

Cho đến một ngày, nàng ngẫu nhiên gặp được Giang nam Hạt !

Người trai hiền ngang ấy, nét hào hoa phong nhã của chàng đã làm rung động và chiếm trọn con tim của nàng, mặc dù nàng sau này là vợ của Giang Nam Hạt.

Sự cưỡng ép của lão họ Giang đi đến một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ, rồi không bao lâu phải đổ vỡ, vợ chồng chia ly kẻ Nam người Bắc.

Nàng ôm hận từ đấy ! Suốt mấy chục năm qua cơ hồ vết thương lòng đã lắng dịu, rồi một hôm nơi Hồng Phong Cốc, sau một cuộc đụng độ nảy lửa, mối tình đã tắt ngấm từ bao năm tháng vụt bùng cháy mãnh liệt.

Đến khi hiểu rõ lòng nhau, thì một người đã mang trọng thương, còn một người hấp hối. Nhưng dù sao , bà cũng phải cứu lấy mạng sống của Giang Nam Hạt và chính thân mình bất cứ với giá nào !

Sau giây phút trầm tư mặc tưởng, bà chậm rãi về ngồi chỗ cũ.

Quắc mắt về phía hai ả tỳ nữ bà trầm giọng thốt:

- Hai người hãy đến đây !

Xuân Hồng và Thu Cúc run rẩy bước đến trước ghế và quỳ mọp xuống.

Bà quát tiếp:

- Nãy ngược mặt lên xem !

Hai nàng sợ hãi từ từ ngược mặt nhìn lên, gương mặt già nua của Tiết Hoa Diễm làm hai nàng bót sợ.

Tiết Hoa Diễm ngăm nhìn hai nàng giây lâu, đoạn lẩm bẩm như người mất trí :

- Đôi mi như xuân sơn cặp mắt như thu thủy, hàm răng như ngọc vừng, nước da trắng mịn nõn nà... Ôi thời hoa mộng tuổi xuân xanh, một đi qua không bao giờ trở lại !

Thấy sắc diện của Thái Thượng Giáo Chủ có vẻ lắng dịu, Thu Cúc đánh bạo cất tiếng hỏi:

- Kính thưa giáo chủ ! Lão nhân gia đến đây hôm nay để trị bệnh cho một người đấy à ?

Tiết Hoa Diễm vụt đổi tươi nét mặt mỉm cười :

- Ngươi nói đúng đấy ! Hôm nay ta đến đây chẳng những trị bệnh cho người tình cũ, và cùng tự chữ trị cho ta !

Xuân Hồng tiếp lời :

- Phải chăng lão nhân gia định dùng chúng tôi để luyện dược ?

- Tiết Hoa Diễm cười lên khanh khách:

- Không phải như ý ngươi tưởng đâu ! Thật ra ta định dùng hai ngươi trong việc hồi xuân chi thuật !

Thấy thái độ của Tiết Hoa Diễm vụt thay đổi, hai ả tỳ nữ cảm thấy vẫn còn một hy vọng sống sót, Thu Cúc cố lực lời gọi chuyện:

- Thưa Thái Thượng Giáo Chủ ! Lão nhân gia vừ đề cập đến người tình cũ phải chăng chính là lão tiền bối đang nằm trên giường ?

Nét nhăn trên mặt cụ già càng vẻ sâu hơn, bà chậm rãi kể:

- Trời sanh hai người có một dung nhan kiêu diễm, già này vì thế nên không ngại đem cuộc đời thơ mộng thuật lại hai ngươi nghe. Năm xưa ta là một thiếu nữ rất đẹp, tất cả giới thanh niên đương thời gặp gỡ đều quý lạy van xin cần mong cho ta để mắt xanh đến.

Nhưng con tạo trớ trêu, ta đã yêu, nhưng bị một chàng thanh niên phụ rẫy, rồi mấy chục năm sau, sự Oán hận chồng chất, cho đến một ngày, ta và chàng lấy máu thanh toán mối tình dang dở.

Thu Cúc phụ họa thêm :

- Lúc đương thời lão nhân gia đã đẹp, võ công lại cao thâm, người trai ấy không hiểu sao ngu khờ thế, thật là đắc tội rất lớn !

Xuân Hồng nhanh nhẩu chen vào:

- Xin lão nhân gia rủ lòng nhân đức, hai tay của chúng tôi bị buộc chặt đau quá, cơ hồ gần muốn đứt rời ra và lại thân thể trần truồng như thế này thật rất lạnh, xin lão nhân gia xuống ghế cởi trói cho chúng tôi mặc quần áo vào !

Giọng nói của Tiết Hoa Diễm tuy vẫn một mực hòa kín, nhưng đổi ra lạnh lẽo hơn :

- Việc ấy không quan trọng lắm, hãy cố nhẫn nại một chút, dù sao hai ngươi cùng không sống được bao lâu nữa !

Tiếng nói như sét đánh bên tai, hai ả tỳ nữ sắc diện vụt tái ngắt, hy vọng sống sót đã tan biến thành bọt nước.

Tiết Hoa Diễm có vẻ hòa dịu hơn, thân nhiên mỉm cười tiếp:

- Lúc này ta đã nói đến đâu rồi kia?

Xuân Hồng và Thu Cúc nín im thinh thít, không buồn h%ì đáp, bà ta liền chăm rãi tiếp:

- Phải rồi ! Mặc dù ta rất đẹp, võ công lại rất cao, nhưng chàng trai ấy không bao giờ để ý đến! Rồi một hôm người ấy thụ thương rất nặng gần chết, lúc bấy giờ mới phát giác ra rằng, hẳn đối với ta không phải là hoàn toàn vô tình cảm!

Bà đắc ý cười lên khanh khách...

Xuân Hồng lạnh lùng chêm vào :

- Vì thế cho nên Thái Thượng Giáo Chủ mới ra tay chữa bệnh cho người!

Tiết Hoa Diễm mỉm cười:

- Phải đấy ! Nhưng mà còn một việc rất quan trọng mà già này phải hoàn toàn trước khi chữa lành bệnh cho hấn !

Bà chúm chím cười tỏ vẻ hơi e thẹn ngại ngùng:

- Năm tháng đã phủ lên mặt ta những nét nhăn nhéo cần cỗi. Thực ra với dung nhan của ta hiện giờ, cùng tình nhân âu yếm xem ra có vẻ làm sao ấy ! Vì thế cho ta phải cải biến sắc diện khôi phục lại vẻ đẹp của năm xưa !

Xuân Hồng và Thu Cúc kinh ngạc đến há hốc mồm ra:

- Biện pháp ấy làm sao thành công, người đã già hóa trẻ được ư ?

- Việc ấy ta có thể làm được ! Hiện tại ta vừa học được phép hồi xuân chi thuật ! Tuổi thanh xuân của ta sẽ từ thân thể hai người lấy ra để thay thế vào !

Bà đưa tay chỉ vào người Xuân Hồng:

- Lốp da trắng mịn nõn nà của người, ta sẽ lột ra để đắp lên da nhăn nhéo khô héo này !

Xuân Hồng thất thanh gào to:

Không ! Không thể được !

Đoạn nàng té xỉu xuống đất bất tỉnh.

Tiết Hoa Diễm say sưa chỉ vào Thu Cúc :

- Già này rất thích đôi mắt bồ câu uơn ướt đen nhánh ấy. Ồ ! Hai hàm răng như hai hàng ngọc vụn, đôi môi đỏ mọng tình tứ kia! Sẽ được đem qua thay thế những cái gì lỗi thời này !

Thu Cúc như tỉnh ngộ "à" một tiếng đoạn ngã ngửa ra bất tỉnh.

Tiết Hoa Diễm đắc chí mỉm cười, đưa tay kéo nhẹ tấm khăn phủ trên giường.

Văn Từ Lăng trở mắt nhìn vào, quả nhiên dự đoán của chàng không lầm, người nằm đấy là lão truy hồn chương Nam Cung Minh.

Nãy giờ nghe lời nói say sưa bao hàm một tư tưởng kỳ dị của Tiết Hoa Diễm, chàng không khỏi tức và thương hại cho mối si tình tuyệt vọng của bà ta.

Nếu bà chạm đến thân thể của hai ả tỳ nữ, chàng sẽ nhất định sẽ nhảy ra can thiệp tức khắc.

Nét mặt của lão Nam Cung Minh lúc bấy giờ tái nhợt, hơi thở hỗn hển, dĩ nhiên còn đang trong trạng thái hôn mê.

Tiết Hoa Diễm khê cho tay vào lòng, rút ra một hoàn thuốc đỏ thắm, nhẹ nhàng nhét vào mồm lão già !

Hoàn thuốc linh nghiệm vô cùng, trong giây lát mồ hôi lão toát ra, tay chân cử động và dần dần hồi tỉnh lại.

Lão già từ từ mở mắt, cất giọng yếu ớt thốt:

- Đây là đâu !... Ta đã chết rồi kia mà !

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi :

- Ông không chết đâu !... Chúng ta không thể chết được, và sẽ tồn tại vĩnh viễn ở trên trần gian này.

Nam Cung Minh định gấn gượng ngồi dậy, nhưng sức còn quá yếu, kêu lên một tiếng, đoạn ngã vật xuống giường.

Tiết Hoa Diễm vội vã đưa tay đỡ:

- Ông ! Ông cảm thấy đau đớn nhiều không ?

Nam Cung Minh thở hỗn hển:

- Tôi tự hiểu ! Vết thương không thể lành được.

Không sao đâu ! Dù nặng hơn nữa tôi cũng có thể chữa lành được.

- Chẳng lẽ ở đây bà có linh chi hay sâm quả nghìn năm hay sao?

Tiết Hoa Diễm lắc đầu :

- Vật quý ấy tôi làm gì có được.

Nếu không có linh dược ấy ! Vết thương của tôi không phương cứu chữa rồi ! Còn về phần bà... bị nhiễm phải độc dược của tôi tự tay điều chế, chắc cũng không còn sống ở trần gian này được bao lâu nữa !

Tiết Hoa Diễm mỉm cười :

- Tuy không có thuốc chữa , nhưng tôi vẫn còn một phương pháp rất hiệu nghiệm... !

- Phương pháp gì ?

Ông chính là một tay dụng độc chuyên môn, tại sao biện pháp dễ dàng ấy lại nghĩ không ra?

- Vậy phương pháp của bà dụng độc công độc phải không ?

Tiết Hoa Diễm đưa tay chỉ bình thuốc trên bàn:

- Thế thì ông cũng khá thông minh đấy... ! Và đấy là một loại thi độc lợi hại nhất... !

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: YÊU PHỤ SI TÌNH

Đưa mắt liếc nhìn bình độc dược trên bàn, lão Nam Cung Minh nheo mày:

- Không thể được ! Bà biết hậu quả của nó sẽ tai hại như thế nào không ?

Tiết Hoa Diễm tỏ vẻ lạnh lùng thản nhiên đáp:

- Chúng ta sẽ cùng biến thành độc nhân, không xử dụng vật thực của nhân gian nữa, và chỉ sống bằng độc dược mà thôi !

- Như thế thì dù có sống đi nữa , cũng không bằng thác đi cho sướng thân hơn.

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi :

- Hai ta tuổi đã về chiều, nếu được hôm sớm có nhau, cùn ghương những ngày hạnh phúc sắp tàn, để đền bù lại bao năm tháng đau khổ đã qua, thì dù có thác cũng cam đành nhắm mắt!

Nam Cung Minh đau khổ cười gằn:

- Dù rằng tôi không bị trọng thương, cũng tự cảm thấy, cuộc sống tạm bợ này vô vị từ lâu rồi !

Hoàn thuốc lão nuốt vừa rồi dần dần mất hiệu lực, lão nhắm nghiền đôi mắt và trở lại trạng thái hôn mê lúc này.

Đưa bàn tay run run sờ vào đôi má nhẵn nheo, Tiết Hoa Diễm đau khổ tự lẩm bẩm :

- Hắn vẫn còn tròn ghó đến người tình cũ ! Phải rồi ! Ta phải tìm lại tuổi xuân đã mất... với bất cứ giá nào , và lúc ấy tình thế sẽ cải thiện hơn.

Đưa mắt nhìn vào Xuân Hồng và `Thu Cúc đang hôn mê nằm dưới đất, bà chăm rãi bước tới cất giọng cười the thé, rồi đưa tay ra định chụp lấy hai nàng..

Văn Tử Lăng vừa định phá cửa nhóm mình nhảy vào giải cứu... Thành linh tiếng mõ dòn dập từ xa vang vọng đến !

Chàng giật mình ngỡ ngàng , nhưng lập tức vụt đổi ra vui mừng. Rồi tạm đình chỉ việc can thiệp, đấm giằng chỗ cũ phập phồng chờ đợi.

Tiết Hoa Diễm như chạm phải nọc độc đưa mắt rào quanh một lượt tỏ vẻ kinh hoàng bối rối.

Liền khi ấy hai bóng người từ ngoài đại điện , nhanh như chớp bay vụt vào.

Quả nhiên... sự dự đoán của chàng không sai, hai người vừa đến không lạ , chính là Mộ Dung Hồng và Lãnh Tâm Thần Ni..

Vừa đặt chân đến , Lãnh Tâm Thần Ni khê niệm Phật đoạn nghiêm giọng vái chào:

- Tiết thí chủ ! Đã lâu chúng mình lại gặp nhau !

Sau khi trấn tĩnh thần Tiết Hoa Diễm nổi giận quát to:

- Ngươi quả thật to gan lớn mật, dùng cách nào ngươi vào lọt nơi đây?

Lãnh Tâm Thần Ni cười nhạt:

- Đây chỉ là một phân đàn của U Minh Giáo, làm gì cản ngăn được bản ni !

Với giọng hậm hực , Tiết Hoa Diễm gằn từng tiếng:

- Lũng tày phân đàn này tuy ngắn mi không được, nhưng hiện tại võ công của giả này vẫn còn hơn ngươi mười phần, chẳng lẽ ngươi dốt đến nỗi không phân biệt được sự cao thấp về tài sức hay sao?

Lãnh Tâm Thần Ni điềm nhiên đáp:

- Thực ra với võ công mà ngươi học được trong Mai Chu Bửu Lục, có thể cao hơn bản ni một bậc. Nhưng rất tiếc rằng hiện tại độc thương của ngươi rất nặng, đơn dựa vào đại thừa âm công, cùn gấu lấy tính mạng của ngươi rồi, dù rằng mạng ngươi số trời đã định, có bị tru diệt đi nữa , bản ni cũng không thích lãnh nhiệm vụ giết chóc ấy đâu !

Mấy lời nói cứng rắn và xác đáng của Lãnh Tâm Thần Ni, làm Tiết Hoa Diễm tự biết mình thất thế nên dịu giọng:

- Ngươi đến đây là có ý gì ? Tại sao biết ta ở đây?

Không dấu chi ngươi , việc xảy ra ở Hồng Phong Cốc bản ni đã biết rõ cả rồi !

Nghe nhắc đến chuyện xấu hổ vừa qua, Tiết Hoa Diễm đỏ mặt tía tai cười chua chát:

- Hừ ! Mình đã khoác bộ áo nâu sòng , mà lòng chưa nguôi đường tình ái !

Đoạn đưa tay chỉ vào Nam Cung Minh bà tiếp:

- Thì ra ngươi vì người này mà đến đây phải không ?

Lãnh Tâm Thần Ni vội niệm Phật nheo mày thốt:

- Vừa mở miệng lại buông lời tội lỗi. Thí chủ sao vụ nhục thân ni đến đổi. Trong khi bản ni đã nương nhờ cửa Phật quá lâu rồi.

Như thế thì ngươi đến đây có dụng ý gì khác nữa?

Đưa mắt về hai ả tỳ nữ đan ghát tình dưới đất, Lãnh Tâm Thần Ni chăm rãi hỏi vặn lại :

- Cửa Phật từ bi bác ái làm gốc, hai cô bé vô tội này tại sao ngươi ngược đãi chúng như thế ?

Đây là việc riêng của ta, thuật hồi xuân chắc ngươi không hiểu! Ta muốn tìm lại tuổi xuân đã mất từ lâu.

Thế ra thí chủ định nhúng tay vào tội ác. Nếu không thấy được thì chẳng nói chi, hôm nay sẵn có mặt ở đây bản ni nhất quyết không để hai cô bé này bị chết oan uổng.

Tiết Hoa Diễm kêu lên :

- Thế ra ngươi định giải cứu hai con bé này à? Lãnh Tâm Thần Ni nói với giọng cương quyết:

- Cứu người một mạng còn hơn xây bảy cấp phủ đồ ! Đoạn ni cô quay về phía Mộ Dung Hồng bảo :

- Con hãy nhanh đến mở trời cho hai cô bé ấy !

Mộ Dung Hồng nhanh nhẹn chạy đến mở trời cho Xuân Hồng và Thu Cúc, và giúp hai nàng mặc y phục vào !

Sự tức giận của Tiết Hoa Diễm nổi lên đến cực độ, nắm tay của bà ta xiết chặt lại, chuẩn bị ứng chiến. Nhưng sau một hồi đắn đo suy nghĩ, bà liền dịu giọng:

- Ta hôm nay mình mang trọng thương, mọi việc đều tùy người đấy! Ngày khác gặp gỡ, chúng mình sẽ thanh toán món nợ này!

Lãnh Tâm Thần Ni điềm nhiên thốt:

- Điểm trọng yếu của bản ni là cứu người. hậu quả ra sao cũng mặc !

Sau khi được Mộ Dung Hồng cởi trời và mặc quần áo lại, Xuân Hồng và ` Thu Cúc dần dần hồi tỉnh lại.

Trong thâm tâm của hai ả tỷ nữ, dưới gầm trời này, duy chỉ Thái Thượng Giáo Chủ là có võ công cao nhất thiên hạ. Nào ngờ hôm nay một thiếu nữ tuổi hầy còn trẻ, ngang nhiên đứng trước mặt Thái Thượng Giáo Chủ giải cứu hai nàng quả thật là một việc phi thường !

Hai nàng do dự một hồi, đoạn quì xuống trước mặt Mộ Dung Hồng:

- Đa tạ ân cô nương cứu mạng!

Mộ Dung Hồng nghiêm nét mặt:

- Đây là công đức của sư phụ... tôi chỉ thi hành theo lệnh thôi !

Hai nàng lại hướng về phía ni cô :

- Đa tạ lão sư thái... ân cứu tử này hai con sẽ ghi tạc muôn đời!

Lãnh Tâm Thần Ni khẽ giũ đôi tay áo rộng:

- Hiện tại hai người muốn ở lại hay theo ta, tùy ý hai người lựa chọn, ta không cưỡng ép !

Xuân Hồng và Thu Cúc vội đáp:

- Lão sư thái mở lượng từ bi cho chúng con theo với.

Tiết Hoa Diễm vụt kêu lên:

- Ngũ Nạn Dung ! Hành động của người quá xác lảo, trước mặt ta người chẳng nề chút nào?

Lãnh Tâm Thần Ni gạt mình vội cải chính:

- Bản ni lánh tục đã lâu mong Tiết thí chủ đừng xưng hô như thế!

- Rất tốt ! Lãnh tâm sư thái ! Người định bắt hai con liễu đầu này đi đâu mới được chứ ?

- Chân trời góc bể không chắc chỗ nào là nơi cố định, nhưng có một điểm bản ni không ngại cho thí chủ hay rằng :bản ni sẽ thu hai cô bé làm đệ tử !

Tiết Hoa Diễm lòng lộn kêu to:

- Thôi được ! Món nợ này chúng mình sẽ có ngày thanh toán!

Bà đưa tay chỉ về phía Nam Cung Minh tiếp :

- Lãnh Tâm ! Lòng người lạnh thật rồi ư ?

Đôi vai thần ni run run , lòng không tự chủ, đưa mắt khẽ liếc về phía Nam Cung Minh , gương mặt từ bi thoáng hiện lên nét đỏ hồng.

Một thời khổ luyện đã qua, cửa từ bi giúp ni cô rửa sạch bụi trần , đột nhiên hôm nay đứng trước người tình cũ trong cơn hấp hối, bảo sao lòng bà không sao xuyên rung động ?

Sự xúc động chỉ thoáng qua rong giây lát, Ni cô liền trở lại trạng thái trầm tĩnh:

- Đồ nhi ! Hãy dẫn dắt hai cô bé , chúng mình nên theo đường cũ mà ra.Tiết Hoa Diễm nghe nói liền gằn giọng:

- Hừ ! Ta e cho hai thầy trò người khó mà thoát khỏi nơi này !

Ni cô lạnh lẽo mỉm cười :

- Đại thừa âm công của bản ni , đủ sức làm cho tất cả những người ở phần đàn này chìm vào giấc ngủ say sưa !

Quay sang Mộ Dung Hồng , bà ta giục:

- Đồ nhi ! Con hãy niệm bài kinh Huỳnh lương Dẫn cho ta.

Mộ Dung Hồng vâng dạ, đoạn từ trong lòng rút ra chiếc mòcon xinh xinh màu đỏ ón gánh và chiếc đôi tre, rồi nàng lập tức khua lên , miệng vừa tụng g niệm

Thừa biết sự lợi hại của môn âm công này, không thắm vào đầu đối với Tiết Hoa Diễm . Nhưng lúc bấy giờ thì khác hẳn, khi tiếng mõ nổi lên , bà ta đành phải ngồi im thin thít trên chiếc ghế cao, nhắm mắt dưỡng thần chịu đựng.

Bỗng nhiên...

Một hiện tượng lạ lùng làm tất cả mọi người đều kinh ngạc, từ nãy giờ lão già họ Nam đang mê man trên giường bệnh, thỉnh thoảng tay chân cử động, rồi bất thần vụt ngồi nhòp dậy.

Hiệu quả của bài kinh Huỳnh lương Dẫn vượt quá mức tưởng tượng của Lãnh Tâm Thần Ni !

Dụng ý của Ni cô là mượn tiếng mõ câu kinh để ru ngủ bọn tay chân bộ hạ của Tiết Hoa Diễm , Ni cô quên đi môn đại thừa âm công trị lành bệnh nội thương một cách thần diệu. Chính điểm ấy Văn Tử Lăng nhớ rõ hơn ai hết! Nếu không có tiếng mõ ấy chàng đã bỏ mạng từ lâu rồi ! Sau khi thụ thương trong trận ác chiến dưới mộ huyết của Túy Tâm Tiên Tử.

Chợt nom thấy ni cô, Nam Cung Minh giương đôi mắt kỳ dị nhìn bà ta, một dòng máu tươi từ khóe miệng lão chảy xuống, nhuộm đỏ cả tấm lụa trắng đang phủ trên mình.

Tiết Hoa Diễm thấy thế vụt nóng ruột kêu to lên :

- Nam Cung Minh nội thương của ông rất nặng, chớ cử động!

Lão già dường như chẳng nghe tiếng gọi, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn Ni cô, áp ứng thốt:

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung ! Phải chăng bà chính là Ngũ Nhạn Dung ?

Thần sắc của ni cô vụt tái nhợt, nét mặt kinh hoàng bối rối, giây lâu bà mới trấn tĩnh!

Bản ni pháp hiệu Lãnh Tâm ! Nhạn Dung đã chết mất từ lâu rồi !

Mặc dù cố giữ giọng trầm tĩnh , nhưng xuyên qua giọng nói run run của bà, không thể giấu được sự xúc động mãnh liệt đang vò nát con tim.

Nam Cung Minh vùng vẫy kêu to:

- Không ! Không... bà chính là Ngũ Nhạn Dung ! Dù cho xa cách bao nhiêu thời gian, hay non dù mòn mỏi có cạn đi nữa, chỉ nhìn thoáng qua tôi cũng biết rõ là bà ! Nhạn Dung ! Mãi đến bây giờ bà vẫn không hiểu rõ nỗi lòng của tôi sao?

Mấy chục năm qua , không lúc nào mà tôi không tưởng nhớ đến hình bóng yêu kiều của bà. Đã mấy phen rồi, tôi thường lên đến Bạch Vân Am để nhìn trộm nơi ẩn chốn ở của bà, cho vui bớt bao niềm khắc khoải.

Thần sắc của Lãnh Tâm Thần Ni từ xanh xám đổi ra tái nhợt bà trấn áp ngọn lửa lòng đang dấy xéo con tim:

- Bản ni đã lánh tục từ lâu !... Chuyện đã qua xin ông đừng nhắc nữa... ! Cõi lòng tôi đã nguội lạnh mất rồi!

Nhạn Dung ! Thế ra bà nỡ dứt bỏ mối tình thật ư ?

Lãnh Tâm Thần Ni chớp chớp đôi mi , một luồng kinh lực chôn dấu từ lâu vụt thoáng qua đôi mắt rất đẹp của bà, nhưng phút chốc nó vụt tắt hẳn, bà lắc đầu thờ dài :

- Đồ Nhi ! Chúng mình nên mau rời khỏi nơi đây thôi !

Lão Nam Cung Minh vụt kêu to:

- Nhạn Dung ! Không thể được ! Bà không thể đi được !

Nói xong lão liền cố gắng vùng dậy loạng choạng bước đến định ngăn cản ni cô... Nhưng vết thương vụt bộc phát, lão cảm thấy đau nhói nơi tim, rồi ngã gục xuống bên chân ni cô.

Tiết Hoa Diễm không dẫn được con ghen tức bà lồng lộn gào to:

- Nam Cung Minh ! Thì ra người vẫn còn si mê như điên dại à Ni cô này, những lời đường mật của người nơi Hồng Phong Cốc hoàn toàn giả dối cả ! Đồ lường gạt... vô lương tâm...

Bà điên tiết thuận tay với lấy bình độc được trên bàn, ném thẳng vào đầu lão già.

Bình độc được trúng vào đầu lão già vỡ làm hai mảnh, một chất thuốc màu đen đặc quánh, tạt ra tung tóe, thấm cùng mặt mũi hần...

Lãnh Tâm Thần Ni cả kinh kêu lên:

- Đây là loại Thi Độc được !

Tiết Hoa Diễm bước tới cười gằn:

- Người đoán rất đúng,,,đây là loại độc được nguy hiểm nhất.

Bà đưa tay lão Nam Cung Minh dậy:

- Nam Cung Minh... Ông phải biết, một khi Thi độc thấm vào da thịt rồi, hậu quả của nó sẽ ra sao?

Lão già gấn gượng đáp:

- Chỉ trong một giờ sau thân thể ta sẽ tan biến thành một vũng máu đỏ ! Nhạn Dung ! Hôm nay lão phu sung sướng nhắm mắt lìa cõi đời này, có mặt ba `tại đây, ta sẽ không còn oán hận gì cả.

Tiết Hoa Diễm nghẹn ngào đưa tay với lấy nửa bình Thi Độc còn lại đưa đến trước mặt lão già dịu dàng an ủi:

- Nếu ông chịu uống vài giọt độc được này thôi, ông sẽ thoát khỏi tay tử thần.

Lão già vùng vẫy kêu to:

- Không ! Lão phu thà thác chứ không thể biến thành một độc nhân !

Tiết Hoa Diễm điên tiết cười lên the thé:

- Hiện tại ! Quyền định đoạt sự sống chết của ông về nơi tay ta.

Vừa nói bà liền đưa tay điểm vào huyệt yết hầu của lão già, mồm lão bắt đầu dĩ từ từ mở toát ra, bà nhanh nhẹn đưa bình thuốc đổ rốc vào.

Lãnh Tâm Thần Ni định đưa tay ngăn cản, sau phút do dự bà liền bãi bỏ ý định ấy, thở dài một tiếng, đoạn quay về phía Mộ Dung Hồng giục:

- Đồ nhi !.. Chúng mình đi thôi !

Nói xong Ni cô liền lập tức cất bước quay mình đi trước, Mộ Dung Hồng và hai ả từ từ lục tục theo sau, tiếng chân khua động trên hành lang nhỏ dần...

Thình lình .. một tiếng quát to làm rung chuyển cả tòa hãm kiên cố.

Từ Lãng giật mình ngơ ngác , chàng nhủ thầm:

- Lại có trận ác chiến xảy ra nữa!

Tiếng mõ vụt nổi lên liên hồi...

Chỉ trong chốc lát... tiếng mõ câu kinh xa dần... rồi chìm hẳn vào đêm tịch mịch...

Trong đại sảnh... dưới ánh những ngọn bạch lạp gần tàn. Tiết Hoa Diễm như điên dại giương đôi mắt đỏ ngầu cười lên khanh khách... bà đưa nửa bình Thi độc còn lại , tạt trút vào miệng rồi nuốt sạch...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: BÍ HIỂM KHÓ LƯỜNG

Đứng núp sau cánh cửa sổ, Văn Tử Lăng bị kích động mạnh, sức nhớ đến lời di chúc của Giang Nam Hạo, cơ hội diệt trừ Tiết Hoa Diễm thích hợp nhất chính là lúc này.

Chàng toan phá cửa xông vào, bỗng nhiên có tiếng nói chuyện xôn xao từ xa vọng lại, đôi mày chàng khóa chặt, ý định xông vào sảnh đường lại phải tạm đình hoãn.

Tiếng chân người dần dần đi đến đại sảnh đường, từ khe cửa sổ nhìn vào Tử Lăng nhìn ra, chính là bọn Cửu Đầu Điều Lữ Cung ban này !

Thấy cửa sảnh đường mở rộng, đồ đạc ngổn ngang bừa bãi, Cửu Đầu Điều Lữ Cung cả kinh áp ứng:

- Kính thưa Thái Thượng Giáo Chủ , phân đàn vừa bị kẻ địch đột nhập tấn công, chúng phá hủy địa đạo bí mật xông vào , chẳng hay có đến đây quấy rầy giáo chủ hay không ? Chúng tôi đặc biệt đến đây thỉnh an.

Tiết Hoa Diễm lạnh lẽo "hừ" một tiếng:

- Thế bọn chúng đâu rồi?

- Kẻ địch chuyên dụng âm công, chúng tôi đánh thức thủ, nhưng hiện giờ chúng nó đã cao bay xa chạy mất rồi !

Thấy vắng bóng hai ả thị tỳ Cửu Đầu Điều Lữ Cung vội hỏi:

- Thưa Thái Thượng Giáo Chủ , còn hai ả thị nữ sao vắng mặt ?

Tiết Hoa Diễm buồn bã đáp:

- Bị bọn chúng bắt mang đi mất rồi !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung tấn công một cách sòng sạo:

- Bọn chúng dám cả gan đến trước mặt giáo chủ diệu vô dương oai, táo bạo thật ! Sao giáo chủ không cho chúng một bài học đích đáng !

Tiết Hoa Diễm hồ thẹn phát câu:

- Lữ đàn chủ ! Ngươi định dạy khôn ta đấy ư ?

Cửu Đầu Điều Lữ Cung thất kinh, biết mình lỡ lời vội quỳ xuống:

- Kẻ thuộc hạ này đâu dám thất lễ...

Thình lình lão Nam Cung Minh khê cử động, rồi vụt ngồi nhồm dậy.

Tiết Hoa Diễm mừng rỡ kêu lên:

- Ô ! ông đã khỏi bệnh rồi, thi độc quả nhiên thần diệu thật.

Nam Cung Minh như điên dại cười lên khanh khách:

- Thi độc là bá độc chi vương, tự nhiên uống vào sẽ khỏi ngay chứ gì !

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi :

- Việc quan trọng nhất là ông được lành bệnh, mặc dù biến thành độc nhân , nhưng có quan hệ gì đâu?

Nam Cung Minh cười to:

- Bà nói rất đúng, thật ra cũng chẳng quan hệ gì !

Nói đoạn ông quay đầu về phía Cửu Đầu Điều Lữ Cung nghiêm giọng quát to:

- Lữ đàn chủ ! Hãy đến đây ! Ta có việc muốn hỏi !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung bất giác ngẩn người ra, ông ta chưa biết phải hành động như thế nào, mặc dù lão già là tình nhân của Thái Thượng Giáo Chủ , nhưng đối với U Minh Giáo , lão ta chẳng có cấp bậc gì cả.

Tiết Hoa Diễm hiểu ý liền nhìn về phía hấn ta dịu dàng nói:

- Lữ đàn chủ , chức Tổng đàn tổng hộ pháp của bốn giáo còn trống, từ bây giờ trở đi , theo lệnh của ta, lão Nam Cung Minh sẽ giữ chức vụ ấy !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung gật đầu vâng dạ, đoạn quay sang phía lão già họ Giang cung kính vái chào :

- Kê thuộc hạ ra mắt Tổng đàn Nam cung tổng hộ pháp !

Quay sang Tiết Hoa Diễm lão già mỉm cười hỏi:

- Xin bà cho biết, chức vụ Tổng hộ pháp đứng vào ngôi thứ nào?

Tiết Hoa Diễm tươi cười đáp:

- Chức tổng đàn hộ pháp đứng vào ngôi thứ ba , trong hàng thủ lĩnh tối cao của U Minh Giáo !

- Còn ngôi thứ nhất và thứ nhì ?

- Già này là Thái Thượng Giáo Chủ , tự nhiên đứng vào ngôi thứ nhất, kể là bốn giáo chủ !

Nam Cung Minh đắc chí mỉm cười:

- Như thế thì, Lữ đàn chủ trực thuộc dưới quyền chỉ huy của lão phu ! À này... bốn giáo cả thấy được bao nhiêu phân đàn nhi ?

Tiết Hoa Diễm vội vã đáp:

- Đã thành lập xong được ba mươi tám phân đàn, còn mười hai nơi đang trừ bị ráo riết sắp sửa hoàn thành trong toàn quốc, chỗ nào hiểm yếu là có phân đàn của chúng mình !

- Tất cả những phân đàn ấy đều lệ thuộc dưới quyền chỉ huy của lão phu phải không ?

Tiết Hoa Diễm đáp:

- Đương nhiên là phải !

Nam Cung Minh hỏi iếp:

- Trước mặt Thái Thượng Giáo Chủ , lão phu có quyền ra lệnh hay không ?

Ngầm hiểu ý của lão già họ Giang, Tiết Hoa Diễm vội cho tay vào lòng rút ra một tấm lệnh bài vàng óng ánh, hai bên mặt đều có khắc hình một chiếc đầu lâu, bà đưa đến tay lão già và trịnh trọng thốt:

- Đây là Kim lệnh bài của tổng hộ pháp ! Nếu lóp thuộc hạ trong giáo có kẻ nào không phục tùng hay làm sai lệnh, ông có quyền tùy tội trạng nặng nhẹ mà xử phạt, nếu nặng hơn sẽ giết thẳng không dung thứ !

Đưa tay đón lấy Kim lệnh bài, Nam Cung Minh nghiêm giọng quát:

- Lữ đàn chủ !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung cung kính thưa :

- Thuộc hạ ra mắt tổng hộ pháp !

Nam Cung Minh đồng dục quát tiếp:

- Hãy mời tất cả nhân vật trọng yếu trong phân đàn đến đây !

- Thuộc hạ xin tuân mạng !

Đoạn lão ta đưa tay vẫy bọn người bên ngoài.

Các người hãy mau vào ra mắt Tổng đàn tổng hộ pháp !

Một tiếng dạ vang như sấm , năm tên thanh y đại hán hùng hổ bước vào, cung kính đứng trước mặt Nam Cung Minh thi lễ:

- Chúng tôi là Lũng tây phân đàn, Tổng hộ pháp và bốn vị hộ pháp đồng ra mắt Tổng đàn tổng hộ pháp !

Nam Cung Minh chăm rãi gần từng tiếng:

- Các ngươi là những nhân vật đầu não trong phân đàn này, tất nhiên có nhiệm vụ coi sóc và giữ gìn an ninh trật tự !

Hôm nay Thái Thượng Giáo Chủ đến đây chữa bệnh, các ngươi lãnh nhiệm vụ canh gác thế nào, để kẻ địch thâm nhập vào bắt mất hai tì nữ, các ngươi nghĩ sao nếu chúng cha/m đến Thái Thượng Giáo Chủ ?

Tất cả đều xanh mặt , đồng thanh nói:

- Chúng tôi bất tài, thật đáng tội chết !

Nam Cung Minh nghiêm giọng tiếp:

- Đã biết tội đáng chết, tại sao không tự vận để đền tội, theo qui lệ chẳng nhẽ ta phải nhọc công ra tay hay sao??

Như sét đánh bên tai , sáu người không ngờ lão già họ Nam vừa nhậm chức, đột nhiên xử dụng kỷ luật sắc thép đối họ, tất cả/ đều kinh hoàng thất sắc, đồng thanh kính cẩn nài :

- Tổng hộ pháp hãy mở lượng hải hà ! Vì đây chỉ là lần đầu phạm lỗi !

Thấy cục diện vụt căng đến cực độ, Tiết Hoa Diễm vội xen vào :

- Họ tuy đáng tội chết, nhưng mình nên xét lấy công để giảm bớt cho họ phần nào !

Nam Cung Minh sa sầm nét mặt:

- Như thế thì với chức vụ Tổng đàn tổng hộ pháp này, tôi không có quyền định đoạt và xử phạt tội trạng của những kẻ thuộc hạ hay sao??

Lỡ khóc lỡ cười ! Tiết Hoa Diễm cố dè nén sự cắn rứt của lương tâm, để cho đẹp dạ người yêu bà khẽ thở dài :

- Thôi được ! Tùy ông xử phạt đây !

Nam Cung Minh dường như chẳng buồn để ý đến cử chỉ ấy, quay sang phía Cửu Đầu Điều Lữ Cung gắng giọng :

- Ngươi là thủ lĩnh của phân đàn này... Hình phạt phải do ngươi đi đâu... Hãy tự động thi hành ngay tức khắc !

Cửu Đầu Điều Lữ Cung cố gắng khản nài :

- Xin tổng hộ pháp hãy dung tình, vì đây là sự phạm lỗi đầu tiên của thuộc hạ !

Nam Cung Minh cười nhạt:

- Xem ra ngươi không tuân lệnh đây à !

Thấy tình thế liệu bề năn nỉ lão già không xong, Lữ đàn chủ vội quay sang Tiết Hoa Diễm :

- Mong Thái Thượng Giáo Chủ hãy niệm tình, đối với U Minh Giáo kẻ thuộc hạ này đã dày công xây đắp rất nhiều năm tháng...

Dường như lời cầu xin của Lữ đàn chủ làm bà cảm động, Tiết Hoa Diễm quay sang lão Nam Cung Minh:

- Tổng hộ pháp xem thử có thể giảm khinh một đôi phần nào hay không ?

Nam Cung Minh lắc đầu cười nhạt:

- Bốn giáo tổ chức đại quy mô, nhân viên thuộc hạ đông hàng ngàn vạn, nếu kỷ luật không nghiêm minh, sau này còn xử phạt được ai nữa?

Sắc mặt tái nhợt không còn một chút máu, Cửu Đầu Điều Lữ Cung tự biết không hy vọng khản cầu được nữa, bèn đưa thẳng tay lên định đập vào Thiên Linh tự vận.

Nam Cung Minh vụt đổi ý quát to :

- Hãy khoan !

Tưởng lão già họ Giang nghĩ tình tha tội, Lữ đàn chủ hân hoan vô cùng, lão cảm ơn rối rít:

- Đa tạ công đức Tổng hộ pháp tha cho khỏi chết.

Nam Cung Minh mỉm cười:

- Không ! Tội người vẫn phải thi hành đúng như qui điều của bốn giáo đã định, nhưng bốn tòa đạ ân cho người chết một cách anh hùng hơn... ! Giờ đây ta cho phép người cùng ta xuất chiêu đối địch, nếu trong một chiêu mà người thoát chết, tất cả tội trạng sẽ được hủy bỏ !

Thoạt nghe lời giao kết của Nam Cung Minh, Lữ đàn chủ trong bụng mừng thầm, lão tự nghĩ :

- Trong U Minh Giáo , luận về võ công mình có thể gọi là tay cao thủ có hạng, trời xui đất khiến cho hôm nay, mạng số của ta chưa đến nỗi nào !

Lão sợ lão goà họ Nam thay đổi ý kiến, liền vội vã thốt:

- Nhò tổng hộ pháp đặc biệt thi ân, kẻ thuộc hạ này mặc dù kém tài, nhưng xin tuân mạng !

Tiết Hoa Diễm hơi nheo mày, bà định cản ngăn, nhưng sau giây phút do dự bà đành ngậm miệng.

Cửu Đầu Điều Lữ Cung lấy làm đắc ý, đưa hai tay dốc toàn lực đẩy ra song chường cực mạnh, hướng về phía họ Nam quét thẳng tới.

Lão định bụng, dù cho Nam Cung Minh có công lực cao thâm mấy đi nữa, tối đa lão chỉ thụ thương là cùng, mạng sống dù sao vẫn được bảo đảm!

Dường như chẳng để ý đến chường lực của Lữ đàn chủ, đội chường phong bay gần đến. Nam Cung Minh liền lật bàn tay phát nhẹ, một luồng kinh lực êm dịu không một tiếng động nhẹ nhàng bay ra...

Một tiếng rít ghê rợn nổi lên, hai luồng kinh lực chạm vào nhau lập tức hóa giải hết!

Mặc dù thế Cửu Đầu Điều Lữ Cung cũng cảm thấy một luồng kinh lực còn sót lại dội ngược vào lồng ngực.

Sức dội ấy chỉ nhẹ nhàng thôi, nên lão ta cũng chẳng để ý tới, lão đắc ý chấp tay vẩy chào:

- Kẻ thuộc hạ xin đa tạ Ôn tha chết của Đức tổng hộ pháp.

Nói xong lão ta bước lui về chỗ cũ.

Nam Cung Minh khẽ mỉm cười nín lặng...

Bỗng nhiên...

Cửu Đầu Điều Lữ Cung vừa cất bước thình lình vụt ngã bổ nhào xuống mặt đất, quay lăn lông lốc.

Toàn thân của lão ta co giật liên hồi, mặt mũi co rút lại rồi bất động.

Trong giây phút, một hiện tượng kỳ lạ xảy ra... cơ thể của lão đàn chủ không co giật nữa, và bắt đầu tan rã, y phục của lão cũng tan dần..

Trong khoảnh khắc, tất cả thi thể cho đến cả xương cốt tan biến thành một vũng nước đen ngòm... mùi tanh xông lên nồng nực.

Thấy cảnh tượng quá hãi hùng, năm vị hộ pháp khiếp đảm run lên cầm cập.

Nam Cung Minh lạnh lùng gằn giọng:

Đó là điểm làm gương cho những kẻ không tuân mạng lệnh!

Đoạn lão đưa mắt về phía phân đàn Tổng hộ pháp:

- Còn người ! Cũng định bốn tòa thử sức một phen chứ ?

Phân đàn Tổng hộ pháp bay hồn lạc phách kêu lên :

- Thuộc hạ thật không có can đảm ấy !

- Đã không dám đương đầu đối địch, tại sao không mau thi hành đúng kỷ luật của bốn giáo?

- Thuộc hạ tuân mạng !

Nói xong lão đưa thẳng tay tự đập mạnh vào điển thiên linh !

Bốn thi thể lần lượt ngã gục xuống mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ cả góc phòng.

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt Tiết Hoa Diễm lắc đầu thờ dài:

- Lũng tây phân đàn này khổ công xây dựng đã nhiều năm, hôm nay chỉ trong khoảnh khắc những tay đầu nảo ở đây đã bị Ông giết sạch, sau này phải

tổn nhiều công mới gầy dựng lại được. Nam Cung Minh thân nhiên mỉm cười:

- Những chuyện tôi làm vừa rồi hình như không vừa ý của bà...

Tiết Hoa Diễm vội tươi cười cải chính:

- Thực ra mệnh lệnh của ông hơi nghiêm khắc một chút, nhưng... mục đích của tôi là muốn được sống lại một đời hạnh phúc trong đoạn đời sắp tàn này, ví dụ toàn bộ U Minh Giáo có bị phá hủy đi nữa, tôi cũng không phiền trách ông đâu.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: TRONG ĐỘNG TỬ VONG

Tiết Hoa Diễm suy nghĩ giây lâu rồi nói:

- Lũng Tây phân đàn, cơ sở rộng lớn, nhân viên rất đông, hẳn giờ chúng mình phải bổ nhiệm một tân đàn chủ để trông nom mới được...

Nam Cung Minh mỉm cười:

- Việc ấy không cần, đối với vạn ma đại trận có sẵn nơi đây, lão phu rất lấy làm thích thú, chức vụ đàn chủ sẽ do tôi kiêm nhiệm, ý bà nghĩ sao?

Tiết Hoa Diễm tươi cười đáp:

- Nếu ông sẵn sàng nhận lãnh, lẽ đương nhiên thích hợp vô cùng..

Bà âu yếm nhìn lão già họ Nam, đoạn nhẹ nhàng ngã vào lòng lão ta ra chiều sung sướng...

Trong gian phòng dưới ánh bạch lạp sắp tàn, trên mặt đất tử thi nằm la liệt, hai cụ già đang âu yếm với nhau... nếu không nhìn vào đôi mái tóc bạc hoa râm và hai gương mặt nhăn nheo ấy, kẻ bàng quang sẽ lầm tưởng rằng:

- "Đây là đôi tình nhân son trẻ trong tuần trăng mật"...

Giây lâu...

Nam Cung Minh đẩy nhẹ Tiết Hoa Diễm ra bảo:

- Hiện tại chúng mình nên rời khỏi nơi đây...

Tiết Hoa Diễm ngạc nhiên hỏi gặng:

- Ông đã bảo sẽ kiên nhiệm chức vụ đàn chủ của phân đàn này, hà tất lại muốn đi đâu mà phải vội.

- Nhưng trước khi nhận chức ở đây, chúng mình còn phải đến viếng tổng đàn chứ!

Tiết Hoa Diễm như sực tỉnh:

- À ! Ông không nhắc tôi cũng suýt quên mất, ông còn phải ở đây để làm lễ~ nhận chức, và do tổng đàn viết thiệp cho mời tất cả thủ lĩnh phân đàn đến để làm lễ ra mắt mới được!

Nam Cung Minh dường như say mê với công việc, tỏ vẻ tận tâm với chức vụ vội tiếp lời:

- Khiu đã nhận chức rồi, tôi còn phải đi đến viếng các phân đàn, hầu có xem xét mỗi công việc của địa phương cho tường tận!

Tiết Hoa Diễm liền ngồi nhồm dậy giục:

- Thôi ! Chúng mình mau rời khỏi nơi đây để về tổng đàn cho sớm.

Nói xong bà liền đứng dậy, Nam Cung Minh vội vã theo sau, cả hai song song đồng bước ra khỏi phòng.

Thấy cơ hội không thể bỏ qua được, Từ Lăng liền đưa tay lên, định thừa cơ tung chưởng hạ quách Tiết Hoa Diễm ngõ hầu trừ tuyệt hậu hoạn.

Nào ngờ cánh tay chàng vừa đưa lên, liền bị một kẻ lạ mặt từ phía sau nắm lấy chặt cứng...

Chàng giật mình cả kinh, thình lình có tiếng truyền âm nhẹ rót bên tai:

- Văn thiếu hiệp chớ vội hành động, chính ta đây !

Thấy giọng nói quen quen, chàng quay đầu nhìn lại, thì ra chính là Nhất Thốc Đả Tẩu.

Chàng vội dùng phép truyền âm nói nhanh:

- Lão tiên bối ! Mụ già ấy chính là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm đấy!

Nhất Thốc Đả Tẩu liền nhiên đáp:

- Không giấu gì Văn thiếu hiệp , lão phu đã đến đây từ lâu, cho nên tất cả việc xảy ra lão đều biết rõ cả rồi!

Từ Lăng bất giác cả thẹn, một mặt tyhâm khâm phục tài phi thường của lão già.

Khinh công của lão hơn chàng thập bội, đứng bên chàng bao lâu, nhưng tuyệt nhiên chàng không hay biết!

Nhất Thốc Đả Tẩu vội vã giục:

- Chúng mình hãy mau ra khỏi nơi đây, rồi sẽ bàn tính công việc.

Hai người dùng thuật khinh công dọ đường đi vào lúc này , phóng mình bay vút trở ra.

Phút chốc hai người vượt qua cổng chùa, chạy bay một mạch, lướt qua khỏi ngọn đồi trước mặt, xuyên qua khỏi cụm rừng dày đặc, đến một khoảng đất trống mới dừng chân ngồi xuống nghỉ.

Từ Lăng cất tiếng hỏi:

- Vì nguyên cớ nào lão tiên bối can ngăn không cho tôi hạ sát mụ già độc ác ấy?

Nhất Thốc Đả Tẩu đáp:

- Việc trừ tuyệt mụ già ấy, dĩ nhiên là hành động phải làm, nhưng vì có mặt của lão Nam Cung Minh, nên lão phu mới can ngăn hành động ấy của cậu. Xem ra lão già ấy là một người hiệp nghĩa. Lão khéo mượn kỳ luật để diệt trừ sáu tay cao thủ của U Minh Giáo, cũng thừa hiểu lão đối với bọn chúng đương nhiên đã có mặt cảm rồi...

- Nhưng sự diệt trừ Tiết Hoa Diễm và hành động của lão ta có quan hệ gì?

- Ô ! cậu vẫn chưa hiểu rõ việc này... ! Hiện tại với chức vụ Tổng đàn tổng hộ pháp, lão già họ Nam ấy khống chế tất cả phân đàn trong tay, nếu sớm diệt trừ mất mụ già ấy, lão dựa vào đâu để an nhiên ngồi ghế Tổng hộ pháp? Một chức vụ tối cao của U Minh Giáo ! Cậu thấy không , chữ tình quả nhiên có một mảnh lực phi thường.

Từ Lăng khẽ gật đầu:

- Như thế thì chúng mình chưa vội giết thác Tiết Hoa Diễm !

- Đúng như vậy ! Âu cũng là số trời. Một ngày nào cơ mưu lão Nam Cung Minh bị bại lộ hoặc giả lão chẳng may bị ngộ nạn, hay là U Minh Giáo đã đến ngày suy tàn không kể ! Hiện tại thì nên để cho bà ta ung dung hưởng hạnh phúc của chuỗi ngày tàn thêm một thời gian nữa!

Văn Từ Lăng tạm ngưng giây lâu rồi hỏi tiếp:

- Lão tiên bối đã được chút ánh sáng nào về Từ Vong Động hay chưa?

Nhất Thốc Đả Tẩu khẽ gật đầu:

- Lão phu đã phát giác ra một địa điểm khả nghi, lúc đó lão đã bắn lưu hỏa hoàn lên không, cho tin đề cậu đến , nhưng đợi mãi không thấy , nên lão mới lần mò đến đây, may mắn gặp được và biết thêm một chuyện ly kỳ hiếm có !

- Vậy bây giờ chúng mình lập tức đến chỗ ấy thử xem !

Lão già ngước mặt nhìn trời , đoạn lắc đầu:

- Trời đã gần sáng, đi dạo thám rất bất tiện, chúng mình phải đợi đến đêm tối mới được!

Từ Lăng gật đầu đồng ý!

Hai người bèn lần mò về phía sau núi, nhìn bắt được một con thỏ rừng, nỏ lửa tạm ăn đỡ dạ , đoạn tìm một hốc đá tạm nghỉ dưỡng sức.

Thấm thoát trời lại về đêm..

Nhất Thốc Đả Tẩu nói:

- Địa điểm ấy cách đây độ ba mươi dặm, chúng mình khởi hành là vừa.

Với thuật khinh công tuyệt đỉnh của hai người , phút chốc đã đến nơi.

Trước mặt hai người là một khu rừng sầm uất, cỏ thụ ngất trời, Nhất Thốc Đả Tẩu đứng dừng lại phân định phương hướng, đoạn rẽ về cánh tả , đi vòng qua một cánh núi, đầy những vách đá cheo leo, vượt qua một ngọn thác nước réo ào ạt.

Lúc bấy giờ lão dẫn đầu chậm rãi đếm từng bước một , một cửa động thiên nhiên vụt hiện ra trước mặt.

Cửa động nằm chênh vênh trên sườn núi, cảnh tượng bên ngoài cực kỳ hoang vắng.

Nhất Thốc Đả Tẩu đưa tay về phía cửa động và ước hỏi:

- Này ! Cậu xem thấy những gì không ?

Từ Lăng chăm chú nhìn vào, chỉ thấy cỏ dại mọc đầy, cảnh vật hoang vu, ngoài ra không thấy gì khác nữa, chàng khẽ đáp:

- Thật ra tôi không nhận thấy điểm gì khả nghi cả.

- Ô ! Cậu có nhận ra hình dạng cửa hang không ?

Từ Lăng định thần nhìn kỹ , rất đỗi ngạc nhiên đáp:

- LẠ quá ! Hình dáng cửa hang giống in như hình chiếc đầu lâu.

Nhất Thốc Đả Tẩu mỉm cười:

- Đây là điểm thứ nhất, cậu hãy lắng nghe thử!

Từ Lăng chăm chú lắng tai nghe.

Từ dưới hang sâu thẳm, vắng vắng truyền lên tiếng "bon bon" của nước chảy.

Chàng kinh ngạc kêu lên:

- Phải rồi... ! TRONG hang hình như có tiếng rì rào của nước chảy và sâu lắm.

Lão già mỉm cười tiếp:

- Cậu tiếp tục nghe thử!

Chàng càng ngạc nhiên hơn nữa , mùi tanh hôi của xác chết đã rửa xông lên nồng nực...

Lão già đưa tay chỉ về phía những thân cây cỏ thụ gần đấy và bảo:

- Điểm quyết định chính là ở nơi đây!

Từ Lăng ngược mắt nhìn vào hướng ngón tay chỉ, trên những thân cỏ thụ rất nhiều ám khí đã cắm phập vào đấy tự bao giờ...

Lão già trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

- Xem cho kỹ lại, thì những món ám khí này xuất phát từ trong cửa động bay ra, do đó chúng mình có thể xác định rằng trong động có người ẩn núp.

Văn Từ Lăng trầm tư thông minh và tài suy đoán tế nhị của lão già.

Chàng chạy đến bên cỏ thụ định nhổ lấy một món ám khí xem thử...

Nhất Thốc Đả Tẩu vội kêu to:

- Chớ nên rỏ vào , đó là những món ám khí cực độc rất nguy hiểm..

Từ Lăng định thần nhìn kỹ, quả thật trên mỗi món ám khí ấy đều có phủ qua một lớp nhựa màu xanh biếc chớp nhoáng.

Bỗng nhiên...

Từ trong động vọt phát ra một tiếng nổ kinh hồn...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: NGŨ ĐỘC THẦN QUÂN

Tiếng nổ vang rền từ trong sơn động vọng ra làm hai người cả kinh

Nhứt Thốc Dã Tàu cả kinh kêu lên:

- Hãy nhanh rời khỏi động.

Vừa nói xong lão liền nhảy tạt né tránh, Từ Lăng cũng vội vã bắn mình nhảy xéo về một góc động né tránh.

Từ Lăng có vận thần công lắng nghe, nhưng cảnh vật vụt trở lại yên tĩnh lạ thường. Cửa động vẫn y như lúc ban đầu, không một bóng người, cung vẫn không một vật chi khác lạ.

Từ Lăng trầm nghĩ:

"Có lẽ một mảnh đá cực lớn, bất thần sụp đổ, nên mới gây ra tiếng nổ dữ dội như thế".

Vì quá gấp rút, nên hai người ẩn nấp cách nhau một khoảng khá xa, trước mặt Từ Lăng cỏ dại mọc ngang ngực, giày leo chằng chịt, chắn mắt cả lối đi, nên chàng không tài nào nom thấy được chỗ lão già ẩn nấp.

Một thời gian trôi qua, cảnh vật vẫn yên tĩnh không thay đổi, chỉ thỉnh thoảng từ xa đưa đến một ngọn thu phong rung nhẹ lá cây rừng, khua lên nghe xào xạc.

Chàng không thể nhẫn nại được nữa, liền dùng phép truyền âm nhập mật, hướng về phía ẩn nấp của lão già, uớ m hỏi:

- Lão tiền bối, bên ấy có xảy ra việc gì hay không?

Không nghe thấy tiếng trả lời.

Từ Lăng ngạc nhiên không ít, chàng hỏi tiếp:

- Lão tiền bối! Có nghe thấy tiếng của tôi không?

Vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

Từ Lăng cũng nghi hoặc vô cùng, khoảng cách của hai người chỉ có vài trượng, hà tất dùng phép truyền âm lại không nghe rõ.

Hay là lão ta đã dời khỏi chỗ ấy rồi?

Nhưng chuyện ấy lại càng vô lý, dù cho có việc chi quan trọng đi nữa, cung phải lên tiếng cho chàng hay biết, chẳng lẽ lão lại bỏ đi một mình?

Một thời gian ngắn lại trôi qua.

Chàng lắng nghe không tiếng động tĩnh, liền tung mình nhảy vọt đến chỗ ẩn nấp ban nãy của lão già.

Một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt.

Một bộ xương khô nằm ngay vị trí ấy.

Nếu cảnh tượng xảy ra cách đây vài tháng, dù sao chàng cũng không thể tin tưởng được.

Nhưng sau khi đọc qua quyển Mai Châu bửu lục, trong ấy có đoạn nói về chưởng lực có thể hóa cốt tan thân, và chàng từng tận mắt xem qua lão Nam Cung Minh dùng Thi độc chưởng lực biến Cửu Đầu Lữ Cung thành một vùng nước đen ngòm.

Sau khi xem lại thật kỹ, chàng quả quyết rằng bộ cốt hài này không phải là của lão Nhứt Thốc Dã Tẩu. Điểm thứ nhất là sự dài ngắn và cao thấp cách biệt xa, điểm thứ hai là dù cho có bị ngộ nạn đi nữa, xương cốt cũng phải còn tươi, bộ hài cốt này đã bị sương gió làm cho sứt mẻ đi nhiều.

Chàng lại nhặt được một thanh đao ngắn, đã han rỉ nằm cạnh bộ cốt hài, lưỡi đao ấy tối thiểu đã được phơi ngoài sương gió tối thiểu hơn nửa năm rồi.

Thế thì lão Nhứt Thốc Dã Tẩu đã rời khỏi chỗ này về đâu mới được chứ?

Chàng còn đang phân vân bỗng nhiên có tiếng cười dòn từ sau vọng lại, kế tiếp lại có một giọng nói lạnh lẽo như băng, thanh âm nghe vắng vắng đường đường như từ một thế giới huyền bí xa xăm đưa đến.

- Chàng vẫn vor thơ thần, đang định tìm lão già lùn đấy à?

Văn Từ Lăng vội vận dụng toàn bộ công lực chuẩn bị sẵn sàng song chưởng, lập tức quay người nhanh như cắt.

Chàng giật mình đánh thót, trước mặt một thiếu nữ thon, mon môn đào to, mình vận bộ y phục toàn thân màu đỏ thắm đang tươi cười chăm chú nhìn chàng.

Một mặt chuẩn bị thế ứng chiến, chàng liền cất giọng quát hỏi:

- Phải đấy! Ta đang tìm lão già vừa đi lạc, cô nương là ai?

Hồng y thiếu nữ cười như nắc nẻ:

- Nếu công tử muốn tìm lão già ấy, bản cô nương sẽ dẫn đường giùm cho, còn bản cô nương là ai, việc ấy không được quyền hỏi, mà dù có hỏi cũng không được trả lời thỏa đáng đâu.

Văn Từ Lăng vụt cảm thấy ớn lạnh nơi xương sống, mặc dù tiếng cười nghe dòn đã quá, nhưng sắc diện của cô nàng có vẻ lạnh lẽo và âm hiểm khác thường.

Chàng bản khoản cân nhắc, sau khi suy nghĩ giây lát, chàng liền đánh bạo hỏi:

- Cô nương chắc biết chỗ ẩn trú của lão già, chắc là đang trong động phải không?

Hồng y thiếu nữ lạnh nhạt nói:

- Bản cô nương đã bảo rằng chẳng nên hỏi nhiều lời! Nếu muốn tìm lão thì hãy theo tôi. Bằng không hãy đi khỏi nơi này! Bản cô nương không cố ý lưu giữ những kẻ tò mò và hay nghi kỵ ấy đâu.

Từ Lăng nổi giận định mắng trả nhưng chàng cố dằn cơn nộ khí:

- Thế thì phiền cô nương hãy đi trước dẫn đường, tại hạ sẽ theo sau!

Nàng thiếu nữ áo đỏ đưa mắt cân nhắc Từ Lăng, đoạn nhanh nhẹn quay mình, uốn éo lưng ong, cất bước đi trước.

Từ Lăng định bụng, nàng chắc sẽ đi ngã miệng hang, nào ngờ nàng vòng qua cửa động, đoạn đi về phía dãy núi bên tả.

Vòng theo triền núi hơn ba chục trượng, trước mặt chàng một thung lung xanh biếc hiện ra.

Mặc dù thời tiết lúc bấy giờ đã vào thu, nhưng nơi đây cây cỏ tươi tốt, hoa rừng đua nở mùi hương thơm ngát theo gió thoảng đưa, chàng lâng lâng như lạc vào tiên cảnh.

Thiếu nữ quay lại nhìn chàng mỉm cười hỏi:

- Công tử chàng xem phong cảnh nơi đây đẹp đấy chứ?

Sự biến đổi làm Từ Lăng ngạc nhiên vô cùng là vừa đạp chân đến thung lung, sắc diện của thiếu nữ đột nhiên tươi tỉnh lạ, đôi má ửng hồng như đóa hoa hường vừa chớm nở, làn môi tươi thắm đỏ au mỗi khi cười lên như ru người vào cõi mộng.

Chẳng nói thế, giọng nói của nàng cung trở nên êm dịu rung cảm lạ thường, so với lúc nãy hoàn toàn là hai người khác lạ.

Phong cảnh trước hết ngây thơ như vẽ, dựa bên lại có một thiếu nữ diễm lệ, tinh thần chàng vụt hưng phấn vô cùng, chàng khẽ buột miệng mỉm cười

khen:

- Địa phương này tuyệt đẹp.

Chàng đưa mắt đo lường cảnh trí trước mắt, một thung lung đầy cỏ non xanh tơ, bốn bề giáp với chân núi, chỉ có một mặt dựa vào rừng là có lối ra.

Chàng liền hồ nghi cất tiếng hỏi:

- Lúc này cô nương hứa sẽ dắt tôi đi tìm lão già.

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Chẳng nhẽ công tử định cho rằng tôi phỉnh gạt đấy ư?

- Nhưng tôi chẳng thấy một chỗ nào có thể trú ẩn được cả, không lẽ lão già lại núp ở dưới đám cỏ hay sao?

Thiếu nữ bí mật mỉm cười:

- Không ở dưới đám cỏ, nhưng ở trong vách đá.

Nàng vừa nói đưa tay chỉ về phía vách đá trước mắt.

- Công tử hãy xem kia.

Từ Lăng định thần nhìn kỹ, trên vách đá đối diện, họ dùng xương người sắp thành ba chữ to tướng:

"Từ Vong Động".

Những mảnh xương người cùng một màu sắc với vách đá thêm vào đấy gây sắc chẳng chịt che phủ, nếu không để ý chắc sẽ không nhìn thấy được.

Chàng hồ nghi không hiểu nổi, bèn thắc mắc hỏi:

- Nhưng sơn động ở đâu.

Thiếu nữ dịu dàng nói:

- Hiện tại giải thích ra thì tôi e hơi sớm, đợi chút nữa chàng sẽ hiểu rõ.

Thấy thần sắc của nàng không có vẻ ác ý, Từ Lăng vui miệng hỏi:

- Sao lúc này cô nương có vẻ âm thầm lạnh lẽo, và bây giờ lại đổi ra tươi tắn đẹp đẽ thế này?

Thiếu nữ hơi ửng mặt đỏ

- Công tử nói sao? Tôi dễ gì được như chàng khen tặng.

Từ Lăng vội nghiêm nét mặt:

- Phiền cô nương hãy mau dẫn tôi đi tìm lão Nhất Thốc Dã Tẩu.

Thiếu nữ cười ngặt nghẽo:

- Chàng nhất định phải gấp rút tìm gặp mặt cho được lão già lùn ấy ư?

- Vâng! Đúng đấy, mục đích theo cô nương đến đây tôi đã trình bày rõ ràng kia mà.

Thiếu nữ ung dung mỉm cười:

- Sao mà vội thế! À này, tối thiểu chúng mình cũng phải thông qua danh tánh cái đã.

Văn Từ Lăng ân hận đã lỡ lời, thật ra không nên cùng thiếu nữ dằng dai, chàng cố ý hạ giọng:

- Tại hạ họ Văn tên Từ Lăng.

- Còn tôi họ Hoa tên Trung Tú, người đời thường gọi là Ngũ Độc công chúa.

Từ Lăng giật mình đánh thót:

- Còn Ngũ độc thần quân?

- Là cha ruột tôi.

Từ Lăng cố giữ vẻ bình tĩnh:

- Thật là thất lễ, cô nương miễn chấp.

Thế ra Hoa Trung Tú không phải là bạn mà là thù địch.

Hoa Trung Tú thân nhiên mỉm cười:

- Hiện tại tôi sẽ giải thích, tại sao tôi từ thái độ lạnh lẽo ra tươi cười vui vẻ, đối với những người đột nhập vào đây thường thường mà người ta được tôi đối xử với thái độ ấy, khó mong sống sót và người ấy sẽ chết vì tay tôi.

Từ Lăng khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ khó chịu.

- Tại sao lúc này cô nương không hạ sát tôi, mà chần chừ mãi đến bây giờ?

Hoa Trung Tú cả thẹn ập ứng:

- Nguyên do vì tôi rất thích chàng

Nàng đỏ ửng đôi má, quay mặt đi đoạn tiếp:

- Thôi bây giờ tôi sẽ dẫn công tử đi gặp mặt lão già.

Nói xong nàng nhanh nhẹn cất bước đi trước, Từ Lăng hậm hực theo sau.

Trong khoảnh khắc hai người đã đặt chân đến dưới góc núi, ngược nhìn lên, ba chữ Từ Vong Động sắp bằng xương người trông có vẻ đe dọa ghê rợn.

Hoa Trung Tú nhanh nhẹn vén bức rèm mây, kê miệng vào vách đá khẽ gọi:

- Mở cửa.

Từ Lăng đưa mắt nhìn kỹ, không thấy cửa động đâu cả, nơi Hoa Trung Tú kê miệng vào gọi, có một lỗ nhỏ bằng đồng tiền ăn thông vào trong.

Có tiếng sè sè khua động, Phiến đá to tướng đột nhiên tách rời ra, từ từ lui thụt vào phía trong, một cửa động rộng lớn vụt hiện ra....

Hoa Trung Tú đưa mắt ranh mãnh nhìn Từ Lăng:

- Cửa động như thế này, công tử xem có vẻ kỳ lạ chứ? Thôi....chúng mình hãy vào.

Nói đoạn nàng cất bước vào trước. Mặc dù thừa biết một khi bước chân vào cửa động là như bước vào hổ huyệt nhưng đến non nước này Từ Lăng không thể chùn bước được.

Vừa đi vào khỏi ngưỡng cửa, hai bên vách đá mỗi bên bốn tên đại hán y phục sắc sỡ, thần sắc cực kỳ hung tợn, vụt chạy ra, thấy hai người đi tới, họ lập tức nghiêm chỉnh vái chào, cả bọn cất tiếng hoan hô một lượt làm rung chuyển cả hầm đá.

- Kính chào công chúa.

Từ Lăng lặng lẽ bước theo Hoa Trung Tú, duyệt qua tiểu đội giữ cửa một cách oai vệ.

Thình lình hai tên đại hán đứng chót sau khi nhường Hoa Trung Tú đi khỏi, vụt đứng giằng ngang ngăn cản Từ Lăng lại, đồng thời cả đội vụt rút khí giới ra, vây quanh lấy chàng.

Thần sắc của họ rất sợ, dưới lớp áo màu đỏ đen chen lộn rất chói mắt, trước ngực thêu nổi lên hai cánh xương người vắt chéo, càng tăng thêm phần sát khí.

Sau giây phút ngơ ngác, Từ Lăng nổi giận quát to:

- Các người định giờ trò gì đây hả?

Hoa Trung Tú vội cất tiếng phân trần:

- Theo quy lệ của Từ Vong Động, mỗi khi người lạ đột nhập vào đây, phải cùng kẻ có phận sự giữ cửa thử qua tài nghệ mới được.

Từ Lăng nói đóa kêu lên:

- Nhưng cô nương quên rằng tại hạ là khách cơ mà?

- Không thể được! Tôi không thể vì tình cảm một cá nhân mà xoá bỏ quy lệ cổ hữu của bốn động.

Thấy tình thế đột nhiên xoay chiều, Từ Lăng định lập tức rút lui khỏi động, nhưng chợt nghĩ đến Giang Thu Lăng và Nhất Thốc Dã Tẩu, chàng cố trấn áp con tức giận, điềm nhiên cười nhạt".

- Tại hạ không thích vô cớ đánh nhau, huống chi sự xung đột gây ra làm tổn thương đến tính mạng của thủ hạ của cô nương, chẳng là một việc đáng tiếc lắm ư?

Hoa Trung Tú cười lên khanh khách:

- Công tử khéo lớn lối khoa trương, nếu không đồng ý cùng toàn người này thử sức hoặc giả tự cảm thấy mình kém tài kém sức, thì hãy mau chuồn đi là xong chuyện.

Biết lỡ lời, nàng bèn dùng sức truyền âm nhập mật cùng Từ Lăng nói nhỏ:

- Công tử chớ sợ! Có tôi đây, dù chẳng may chàng có rủi bị thương tôi sẽ chăm sóc và chữa trị cho.

Từ Lăng khinh khỉnh cười nhạt:

- Rất tốt! Tôi sẽ tuân mệnh lệnh! Nhưng rủi có xảy ra điều gì đáng tiếc, xin đừng trách tại hạ nặng tay nhé.

Một tên đại hán trầm trọng nói:

- Xin quý khách rút binh khí ra nghênh đỡ.

Từ Lăng xua hai tay cười đáp:

- Tại hạ mình không tác sát, chỉ dựa vào hai bàn tay này không ngại cùng chư vị thử sức vài chiêu cũng được.

Tám vị đại hán không cần khách sáo, đồng thời đưa khí giới lên, nhắm Từ Lăng đâm tới.

Từ Lăng hét to một tiếng vận dụng nội công, đưa song chưởng ra dùng chiêu Bát phương phong vu thẳng cánh tay quét thẳng vào tám tên đại hán.

Bùng!

Tiếng nổ làm rung chuyển cả toà sơn động, tiếp theo đấy là tiếng thét thất thanh vang dội.

Ba tên đại hán nằm sòng sượt dưới đất, còn lại năm tên loạng choạng thối lui, sắc diện tái mét.

Hoa Trung Tú vụt biến sắc, tỏ vẻ giận dữ định nhảy bổ tới trả thù cho đồng bọn nhưng sau phút suy nghĩ nàng liền tươi cười nét mặt bước lui về chỗ cũ, tấm tắc ngợi khen:

- Võ công của công tử quả thật siêu quần bạt tụy.

Từ Lăng khẽ cười nhạt:

- Có gì đâu, với chút tài nghệ nhỏ mọn ấy...

Năm vị đại hán còn lại, binh khí của họ đã bay mất, khép nép đứng tạt qua hai bên, nhường lối đi vào.

Thiếu nữ dịu dàng thốt:

- Mời công tử hãy theo tôi! Vì chàng đã thi hành đúng quy lệ của bốn động.

Từ Lăng mỉm cười bước tới.

- Cô nương cứ tự tiện dẫn đường.

Thình lình tiếng cười oang oang như lệnh vỡ từ trong động vang vọng ra.

Một bóng người cao to bay vụt đến trước mặt hai người.

- Tài nghệ của thiếu hiệp quả thật siêu quần bạt thế, chỉ một chiêu đầu tiên đã hạ xong tám tướng thủ môn, với võ công này khả dĩ liệt vào hàng đại cao thủ.

Từ Lăng định thần nhìn kỹ, người có một tấm vóc khôi ngô, mình vận áo tím, mày rậm râu dài, trông có vẻ oai phong凛凛.

Hoa Trung Tú vội cúi chào:

- Kính chào gia gia!

Người nọ cất tiếng cười ha hả:

- Con dẫn vị tiểu hiệp này về đây đây à?

Thiếu nữ đỏ au đôi má ngai ngừng, hỏi vặn lại:

- Gia gia...! Chẳng trông cũng được đấy chứ?

- Tuyệt hảo cốt cách nhân phẩm, võ công đều liệt vào hàng thượng đẳng.

Hoa Trung Tú nũng nịu đứng dựa sát vào lão già hỏi tiếp:

- Gia gia, việc ấy định thế nào?

- Việc ấy còn phải đợi ý kiến của tiểu hiệp thế nào, con hãy vào động an nghỉ, để cho cha lo liệu thu xếp nhé.

Hoa Trung Tú âu yếm đưa mắt nhìn Từ Lăng, đôi môi khẽ nhếch một nụ cười sung sướng, nàng không nói thêm một lời nào, quay quắt nhắm phía hậu động cất bước.

Từ Lăng vội nheo mày:

- Hoa cô nương, còn việc hứa dẫn tại hạ đến gặp mặt lão già ấy chưa xong, sao vội bỏ đi?

Nói xong chàng định rún mình đuổi theo thiếu nữ.

Lão già vội đưa tay ngăn cản, đoạn cười bảo:

- Có chuyện chi quan trọng, tiểu hiệp hãy tự tiện giao ước với lão phu là được rồi.

Từ Lăng đành phải dừng bước, cúi chào:

- Lão tiền bối chính là Ngũ độc thần quân đây à?

Người nọ chăm chú nhìn chàng gạn hỏi:

- Thiếu hiệp còn nhỏ tuổi, tại sao biết được lão phu?

Từ Lăng trầm ngâm:

- Hừ, nếu có sự liên quan đến Giang Thu Lăng, ta cũng chẳng cần biết đến bản mặt của người làm gì.

Chàng nhả nhận đáp:

- Tên tuổi của lão tiền bối vang dội khắp giới giang hồ, giới võ lâm đều nghe danh biết tiếng, lẽ dĩ nhiên tôi cũng nghe danh rất lâu, nhưng mãi đến hôm nay mới có cơ hội hân hạnh được diện kiến. Thưa lão tiền bối! Ban nãy lệnh ái có hứa sẽ dẫn tại hạ đến gặp mặt một lão già đi lạc vào đây! Mong lão tiền bối nhớ lời.

Ngũ độc thần quân cười ha hả:

- À! Tiểu hiệp định gặp mặt lão già lùn Nhất Thốc Dã Tẩu đây à?

- Vâng!..Phải đấy! Hiện tại lão ấy ở đâu? Xin cho tôi gặp mặt.

Lão già chậm rãi thốt:

- Phạm bất cứ kẻ lạ nào vào động này thì sinh mạng hoàn toàn do lão phu nắm giữ! Lão ta đương nhiên cũng phải thế.

Từ Lăng nheo mày:

- Như thế thì lão ta đã là tù nhân của động này rồi à?

- Lẽ tự nhiên là đúng như vậy.

- Lão tiên bói định cho tôi gặp mặt lão ta chứ?

Ngũ độc thần quân hơi do dự:

- Theo quy lệ của bốn động, thì việc này không thể chấp nhận được nhưng Trường hợp của tiểu hiệp là ngoại lệ, vì có lời mời của con gái lão. À này, lão già ấy cùng tiểu hiệp có quan hệ gì?

- Tôi và lão ấy là hai bạn chí thân, mới biết nhau qua một cuộc bèo mây gặp gỡ.

Ngũ độc thần quân trầm giọng gạn hỏi:

- Đã không có sự liên quan mật thiết, hà tất phải mạo hiểm vào đây, hay là tiểu hiệp có dụng ý gì khác?

Từ Lăng nổi giận gất to:

- Đã là bạn đồng hành, nếu chẳng may một người gặp hoạn nạn, lẽ đương nhiên phải cứu giúp lẫn nhau, ấy là tôi không đề cập đến lòng nghĩa hiệp sẵn có của con nhà võ.

Ngũ độc thần quân mỉm cười dịu giọng:

- Thôi được! Lão phu không truy cứu việc riêng tư của cậu, chúng mình đi vào hậu động rồi sẽ tính.

Nói xong lão già quay mình đi trước, Từ Lăng đánh bạo theo sau, lòng phân vân phó mặc cho số phận may rủi.

Từ Vong Động ẩn sâu vào lòng núi, đi sâu vào động rộng rãi, hang ngách rất nhiều, lão già dẫn chàng đi quanh co nhiều ngã, chàng cảm thấy như lạc vào mê cung, nếu không người dẫn dắt, chắc chắn sẽ lạc lối mất.

Hai bên vách đá đầy đầy những thú độc, nào rít, thiềm thừ, nhện nhện, rắn lùn, và đủ các loại rắn độc.

Nhìn kỹ lại là những xác của động vật đã chết từ lâu, được ướp khô kỹ lưỡng, thoạt trông cực giống như vật còn sống, đang đe dọa kẻ nhát gan.

Từ Lăng bắn khoản cát tiếng hỏi:

- Lão tiên bói tự xưng là Ngũ độc thần quân, trong động lại đầy ngũ độc, hang này sao không gọi là ngũ độc cho có vẻ thích hợp hơn không?

Lão già cười ha hả:

- Các hạ chưa hiểu rõ nguyên nhân, vì một khi kẻ lạ bước chân vào đây rồi thì không còn sống sót để đi ra, cho nên mới mệnh danh là Từ Vong Động.

- Thế thì tại hạ cũng bị liệt vào số phận của những người ấy à?

Lão già mỉm cười:

- Các hạ tuy là khách quý của tiện nữ, nhưng không thể ngoại lệ được.

Từ Lăng cả kinh đứng dừng lại.

- Lòng thù địch của lão tiên bói đối với tại hạ lại nặng đến thế kia ư?

Lão già xua hai tay:

- Thật không giấu gì các hạ, động này địa thế cực kỳ đặc biệt, một khi kẻ lạ mặt nào đặt chân vào đây, thì một khi độc có sẵn nơi đây sẽ xâm nhập vào cơ thể một cách âm thầm, trong vòng bảy ngày, cốt tủy sẽ khô cạn rồi chết.

Từ Lăng mỉm cười hỏi gặng:

- Nếu thế thì tất cả những người ở nơi đây đã chết từ lâu rồi. Tại sao vẫn sống nhàn kia mà?

Lão già chậm rãi giải thích:

- Nơi sau động chúng tôi có mọc một giống cây rất đặc biệt, giống cây này có đặc tính là chỉ sinh những quả nhưng không có lá, bắt buộc xuân, hạ, thu, đông đều có quả đầy cây, chỉ cần ăn một quả thì độc tố bảy ngày sẽ không động lên, nhưng sau bảy ngày lại phải dùng lại vì độc tố vĩnh viễn không giải dứt ra được.

- Ô! Tại sao không đem giống cây ấy đi trồng vào nơi khác, để một khi ra khỏi nơi đây cơ thể con người không bị nhiễm nữa, chừng ấy mình sẽ dùng thêm vài quả, sẽ khỏi nhiễm độc vĩnh viễn chẳng là thượng sách hơn ư?

Ngũ độc thần quân trầm ngâm đáp:

- Tạo hoá sinh vạn vật, mỗi một vật đều có sự huyền diệu của nó, giống cây này nếu đem đi trồng ở một nơi khác, chỉ trong một ngày là nó sẽ héo chết ngay.
- Theo lời lão tiên bối, nếu nơi đây đầy dẫy những khí độc, nhưng vì giống cây đặc biệt này, mà số người cư trú không thể rời đây quá bảy ngày được chứ gì.
- Tiểu hiệp nói rất đúng. Mười mấy năm về trước, lão phu tìm được động này, thấy động rộng rãi khoan khoái, ngoài động cảnh sắc rất nên thơ, nên định lưu trú ở đây suốt đời, cả gia đình đều di cư đến đây cư trú. Nhưng không được bao lâu, người trong gia đình chết dần, chết mòn, chỉ còn lại lão phu và người con gái nhỏ năm tuổi. Khi tử thần gần gọi đến tên lão, thì ngẫu nhiên một hôm lão phu ăn được một quả của giống cây này! Từ đấy trở đi, lão phu hiểu rõ sự ích lợi huyền diệu của nó.

Từ Lăng ngấm nghi giấy lát rồi hỏi:

- Như thế thì những người ở trong động này mỗi bảy hôm lại phải ăn quả của giống cây ấy một lần.
- Không riêng gì số người ở đây, mà tất cả những ai đặt chân vào động này, nếu trọng sinh mạng của mình, tất nhiên phải ở lại trong động, để nhờ những quả ấy sống.

Từ Lăng bắn khoăn hỏi tiếp:

- Trong số người ở lại đây, có rất nhiều người vô tình đi lạc hoặc vì thám hiểm mà đến, cũng phải chịu kiếp sống nô lệ hết cả à?
- Số phận của tiểu hiệp cũng phải thế, lời tục có câu "chết tốt sao bằng sống cực" nếu có một phương tiện nào để mưu cầu sự sống sót, có ai đành đi chịu chết bao giờ.

Từ Lăng cười nhạt:

- Theo ý của tại hạ, mặc dù có chết đi nữa, cũng nhất quyết không chịu ở trong địa ngục này để mai một suốt cả đời.

Ngũ Độc thần quân khẽ mỉm cười:

- Hiện tại chúng mình hãy tạm gác chuyện ấy lại, mau đi về hậu động, họ đang chờ đón chúng mình ở đấy.

Chẳng đợi nói xong, lão liền quay mình cất bước đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: ĐỘNG TRUNG SÓNG GIÓ

Từ Lăng theo động chủ đi sâu vào động, đi được độ năm sáu trượng, quang cảnh trước mắt đột nhiên sáng rực, trong khoảnh khắc hai người đặt chân vào một đại điện, đèn nến huy hoàng.

Đại điện dựa theo tòa hầm thiên nhiên sửa sang lại, thoạt trông không có vẻ tráng lệ cho lắm, nhưng chủ nhân khéo léo sắp xếp bài biện, bốn bề sáo rù màn che, trông cung có đôi phần trang nhã.

Giữa gian đại điện, bàn ghế bày la liệt, nô bộc tới lui nhộn nhịp.

Ngũ Độc thần quân mời Từ Lăng an tọa đoạn thốt:

- Sự tiếp đón long trọng như thế này, chỉ có tiểu hiệp là người thứ nhất.

Từ Lăng ôn tồn hỏi:

- Nguyên do nào tại hạ được lão tiên bối tiếp đãi một cách nồng hậu như thế này, có việc chi quan trọng, xin cứ nói thẳng ra.

Lão động chủ suy nghĩ giây lâu:

- Vì tiện nữ có ý muốn chọn thiếu hiệp làm rể đồng sàng.

Câu nói của lão già quá đột ngột, làm Từ Lăng giật mình ngơ ngác, chàng ngại ngần:

- Được sự ưu đãi của lão tiền bối, thật tình tại hạ rất lấy làm cảm kích, nhưng không dám đảm đương việc ấy.

Lão động chủ sa sầm nét mặt:

- Các hạ có ý chê bai tiện nữ chứ gì?

Từ Lăng nheo mày đáp:

- Không giấu gì lão tiền bối, tại hạ đã cùng một thiếu nữ định hôn rồi.

Nghe Từ Lăng nói xong, Ngũ Độc thần quân vụt cười to:

- Thì ra tiểu hiệp tự nãy giờ vì vấn đề ấy mà thắc mắc phải không? Tôi nói thật một khi đã vào động này rồi, thì không khác gì đã tách xa cõi trần gian, vị hôn thê của tiểu hiệp chắc không khứng chịu ung một người chồng sống ngoài dương thế đâu.

- Dù sao đi nữa, tại hạ cũng không dám chấp nhận sự đề nghị của lão tiền bối.

Ngũ Độc thần quân nổi giận biến sắc:

- Hình như tiểu hiệp chỉ thích nuốt đắng hơn là dịu ngọt?

Từ Lăng đứng dậy cười nhạt:

- Tại hạ đến đây là nhờ lệnh ái dẫn dắt để tìm gặp Nhất Thốc Dã Tẩu, đâu phải cố ý vào đây để lo việc cầu thân.

Chàng dẫn giọng quát to:

- Tôi muốn biết Nhất Thốc Dã Tẩu hiện giờ ở đâu?

Thấy đàn áp không xong, lão động chủ vội dịu giọng:

- Tiểu hiệp nói phải đấy! Nãy giờ lão phu quên mất việc quan trọng của cậu.

Nói đoạn, lão vẫy tay gọi to:

- Các người hãy mau cho vôi lão già vừa vào ban nãy đến đây cho ta.

Có tiếng dạ vâng, một tên đại hán vén rèm bước ra, trong giây phút hần vội vã bước vào, theo sau có lão Nhất Thốc Dã Tẩu.

Vừa nom thấy Từ Lăng, lão liền tươi cười thốt:

- Văn thiếu hiệp! Lão đã sớm dự liệu cậu thế nào cũng phải đến đây!

Từ Lăng cảm thấy hồ nghi, sắc diện và thái độ của lão già này bỗng nhiên thay đổi hẳn, hay là lão đã uống nhầm mê thần dược của bọn chúng rồi.

Chàng liền nheo mày hỏi:

- Lão tiền bối sao lại bỏ đi một mình, đến nổi ra hiệu cho tại hạ một tiếng cũng không?

Nhất Thốc Dã Tẩu tươi cười đáp:

- Vì một sự tình cờ, lão phu vô tình bước vào đây nhưng bây giờ lão đã đổi ý, không có ý định đi ra nữa.

Lão quay sang Ngũ Độc thần quân thân mật thốt:

- Lão động chủ! Điều kiện của lão phu đề nghị khi nãy, thần quân có chịu chấp nhận hay không?

Ngũ Độc thần quân cười lên ha hả:

- Việc ấy à! Từ bây giờ trở đi, lão sẽ là Tổng hộ pháp của Từ Vong Động ngoài ta và Trung Tú ra, tất cả nô bộc nơi đây là do lão cai quản. Nhưng... lão phải chấp nhận một điều kiện! Tính tình của tiện nữ rất cố chấp, hiện giờ nó đã chọn lựa và vừa ý Văn tiểu hiệp rồi, nếu không đạt được mục đích nó chẳng chịu đâu, lão phu khó lòng dỗ nó! Điều kiện là lão phải làm ông mai, thuyết phục cho kỳ được cậu bé này! Để lão phu khỏi phải nổi giận vì khuyến cáo nhiều lần.

Nhất Thốc Dã Tẩu cười ha hả:

- Ô! Tốt lắm! Trọng trách ấy lão phu sẵn sàng nhận lãnh.

Đoạn lão già quay sang Từ Lăng khuyên nhủ:

- Văn thiếu hiệp, cơ hội hiếm có cậu không chấp nhận còn chờ đợi gì nữa?

Nói đoạn lão đưa mắt thâm nháy Từ Lăng.

Văn Từ Lăng hồ nghi không hiểu nổi, nhưng óc thông minh của chàng cũng biết một đôi phần thâm ý của lão già, chàng ôn tồn nói:

- Tại hạ đã trình bày rành rẽ, tối thiểu cũng phải giành cho tại hạ một thời gian để suy nghĩ chứ.

Nhất Thốc Dã Tẩu tiếp lời:

- Một khi đã bước chân vào động này rồi, lại được công chúa để ý tới, thật là phúc đức ba đời để lại, đâu có lẽ nào không chấp thuận!

Ngũ Độc thần quân cười nói:

- Tánh của lão phu rất nóng nảy, hôn lễ của tiện nữ và Văn thiếu hiệp nhất định ngày mai sẽ cử hành, muôn việc lão phu đều giao phó cho ông mai đấy.

Nhất Thốc Dã Tẩu gật đầu:

- Ô! Việc tác thành cho đôi trẻ, lẽ đương nhiên là trách nhiệm của lão phu mới phải.

Từ một cửa phòng, Hoa Trung Tú vén rèm chạy vụt đến bên lão động chủ, mặt ửng hồng, nàng sung sướng nói:

- Đa tạ gia gia....

Lão động chủ đưa tay vuốt mái tóc đen huyền của ái nữ đưa mắt về phía Nhất Thốc Dã Tẩu bảo:

- Thôi...lão hãy dẫn Văn thiếu hiệp đi an nghỉ cho sớm.

Nhất Thốc Dã Tẩu quay sang Từ Lăng tươi cười bảo:

- Hiện tại chúng mình hãy về phòng nghỉ ngơi, và cùng nhau bàn luận trọn đêm cho hả.

Nói xong lão liền kéo tay Từ Lăng vén rèm bước vào một thông lộ.

Hai người tiếp tục theo đường hầm đi thẳng, đi được độ hai chục trượng, đến một hầm đá, lão già xô cửa đoạn cả hai bước vào một gian thạch thất, vào đến phòng lão già liền với tay đóng cửa phòng lại.

Gian phòng bày biện đầy đủ tiện nghi, giường ghế mùng mền đều đầy đủ cả.

Nhất Thốc Dã Tẩu kéo Từ Lăng ngồi xuống ghế, thở dài một tiếng rồi thốt:

- Chúng mình vừa qua một con đại nạn.

Từ Lăng nghiêm sắc mặt:

- Lão tiền bối chắc đã siêu lòng tới những lời đường mật của lão động chủ rồi đấy à?

Lão già chậm rãi đáp:

- Văn thiếu hiệp sao nỡ buông lời như thế?

Văn Từ Lăng cười nhạt:

- Nếu không lão tiền bối cùng lão động chủ có vẻ thân mật, và lại còn giúp lão ta đứng ra làm mai mối?

Lão già bật cười xòa:

- Ngộ biến phải từng quyền, đây chỉ là kế hoãn binh mà ly.

- Còn việc lão tiền bối trước khi vào động này, tại sao không báo hiệu cho tôi hay một tiếng?

Lão già chậm rãi thốt:

- Để lão phu thuật lại cho cậu nghe.... Khi tiếng nổ vừa dứt, lão còn đang ẵm nấp gần miệng động, thỉnh thoảng một con thỏ chạy vụt ngang qua. Chuyện mới kỳ lạ! Con thỏ lại có những hai cái đuôi. Lão phu liền chạy theo rượt bắt, nào ngờ quanh quẩn một hồi, trước mặt lão phu một cửa động vụt hiện lên, ý định của lão là âm thầm dò xét, tường tận rồi mới gọi cậu đến, chẳng dè nơi cửa động lại có người đang đứng mà người ấy lại là Ngũ Độc thần quân.

- Ô! Lão động chủ ấy đã bảo gì lão tiên bối ?

- Thật ra thì lão động chủ ấy nào có lạ gì đối với lão phu! Hắn chính là Nam Giang thần Điều Hoa Vân Phi. Khi xưa hắn là hào kiệt chuyên sống trên sông, hôm nay nghiêm nhiên lại trở thành Từ Vong Động Chủ.

- Lão tiên bối được lão mời vào động, và rơi vào cạm bẫy của hắn chứ gì?

- Sự thật là thế đấy, chức Tổng hộ pháp và ông mai, chỉ là tương kế của hắn để cho hắn ta khỏi hồ nghi mà thôi hầu dễ bề động thủ.

Từ Lăng ngo ngoe hỏi:

- Chúng mình làm sao động thủ, chẳng lẽ đem hán và cả thầy những người trong động này giết chết tất cả hay sao?

Nhất Thốc Dã Tẩu mỉm cười bí mật:

- Việc ấy chẳng cần, chúng mình đến đây mục đích là giải cứu Giang Thu Lăng thôi.

- Thế ra lão tiên bối đã dò ra chỗ hắn giam giữ Giang cô nương rồi đấy à?

- Đúng như vậy, nàng bị giam cầm trong động này.

Từ Lăng nheo mày thắc mắc:

- Chẳng hiểu hắn ta giam giữ Giang cô nương là có ý gì?

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm suy nghĩ lại nói:

- Lão ta bắt giam nàng không phải là muốn giữ nàng làm nô tỳ mà mục đích của lão ta là đổi chác nàng lấy một vật.

Văn Từ Lăng vụt tỉnh ngộ:

- À! Thì ra lão định giữ nàng để đánh đổi lấy quyền Mai Chu Bửu Lục chứ gì?

Lão già khẽ gật đầu:

- Cậu nói rất đúng!

Văn Từ Lăng vẫn còn hồ nghi chưa hiểu nổi, Ngũ Độc thần quân không thể rời khỏi động quá bảy ngày thế mà lão vẫn còn tham vọng muốn chiếm đoạt quyền sách quý báu ấy để sử dụng vào việc gì?

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: TƯƠNG KẾ TỰU KẾ

Từ Lăng vội chạy đến mở cửa, hai đại hán bung mỗi người một mâm cơm đầy thức ăn.

Hai người để mâm cơm trên bàn và lặng lẽ rút lui.

Từ Lăng vội vã đóng cửa lại và cùng Nhất Thốc Dã Tẩu ngồi vào bàn.

Sẵn bụng đói gặp bữa cơm thịnh soạn, hai người ngồi vào bàn ăn ngon lành, Nhất Thốc Dã Tẩu với giọng quả quyết nói:

- Hiện giờ chắc đã quá canh ba, chúng mình ăn xong phải khởi sự động thủ.

Văn Từ Lãng tỏ vẻ lo lắng:

- Lão tiền bối chắc đã sẵn có kế hoạch, việc tiến hành chúng mình di nhiên càng sớm càng hay, nhưng còn độc khí mà chúng mình đã bị tiêm nhiễm, một khi thoát ra khỏi động, thời gian chịu đựng không quá bảy ngày, lão tiền bối nghĩ sao một khi độc tố bộc phát?

Nhất Thốc Dã Tẩu thần nhiên đáp:

- Lúc này lão phu quan sát chỗ giống cây kỳ lạ ấy, thường trực có bốn tên cao thủ luân phiên canh gác ngày đêm, trong đám cây đầy có vài cây có quả đặc biệt to hơn những quả kia nhiều, được rào lại bằng những chấn song sắt, lão nghĩ chắc chắn là những quả có thể giải được chất độc tố của động phủ này.

Từ Lãng phản khởi hỏi tiếp:

- Như thế thì hai cha con lão động chủ đã giữ làm của riêng, nhứt định không để cho ai động tới những quả ấy.

Lão già gật đầu:

- Lão nghĩ chắc chắn phải như thế, nhưng hai cha con hấn tiếc rẻ, chưa chịu rời khỏi động này, cho nên vẫn còn bị độc tố tiêm nhiễm mãi, và phải luôn luôn sử dụng những quả ấy, những cây có quả lớn luôn được rào kỹ lưỡng, thủ hạ của hấn không chắc không mong sờ mó đến nó được, duy chỉ giành riêng cho cha con hấn mà thôi.

Văn Từ Lãng hỏi tiếp:

- Còn kế hoạch hành động của lão tiền bối?

Lão già gật gù giải thích:

- Chuyện rất đơn giản, chúng mình trước tiên cứu thoát Giang Thu Lãng và kế tiếp thừa thế hạ cho xong bốn tên canh giữ, đoạn cắt tóc hái một số lượng quả vừa đủ dùng và lập tức rời khỏi động này, như thế có phải công đức đều toàn vẹn không?

- Còn vạn nhất lão Ngu Độc thần quân phát giác kịp, và chạy ra ngăn cản, lão ấy lại giỏi về môn dùng độc, lúc ấy lão tiền bối có biện pháp gì?

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp:

- Chúng mình phải cố gắng hết sức mới mong cứu được Giang cô nương ra khỏi động này, nếu quá e dè sợ sệt, thì tốt hơn lão phu ở lại động làm chức Tổng hộ pháp đàn phò mặc cho số phận, chẳng khỏe hơn ư.

Từ Lãng đỏ mặt hổ thẹn, nín lặng không dám hỏi nữa. Ăn xong hai người vội vã đứng dậy, bước ra.

Nhất Thốc Dã Tẩu nhanh nhẹn mở cửa, lão quen thuộc đi trước dẫn đường.

Thông lộ đèn nền sáng choang, nhưng không một bóng người.

Hai người khoan thai cất bước, đề phòng gặp người đi tuần hành có thể mượn cớ nhân du che đậy.

Sau ba bốn khúc quanh, ánh đèn nền thưa dần, hai người dần bước trong dãy hành lang nửa mờ nửa tỏ.

Nhất Thốc Dã Tẩu vụt đứng dừng lại khê bảo:

- Rẽ sang phía tả là nơi giam giữ Giang Thu Lãng, nơi vùng cấm địa ấy mà gặp phải người đi tuần, chúng mình không còn lý do gì giải thích nữa. Nếu chẳng may gặp phải bọn chúng, chỉ còn nước giết sạch để ếm kín miệng, bằng không chúng mình họa hổ bắt thành, còn rước vạ vào thân.

Văn Từ Lãng gật đầu:

- Tại hạ hiểu rõ sứ mạng và trách nhiệm của chúng mình, không còn nước rút lui được nữa.

Cả hai bèn rẽ sang ngã phía tả thẳng tiến.

Đường hầm dẫn hai người đến một gian thạch thất âm u quả nhiên có một người dáng vóc yếu đuối, tóc tai rối bù, hai tay bị trói ngược ra sau, chân bị xiềng vào chấn song, trông có vẻ thảm hại vô cùng.

Chàng bị xúc động mạnh, run run khê gọi:

- Lãng muội..! Lãng muội!

Không thấy tiếng trả lời.

Nhất Thốc Dã Tẩu khẽ bảo:

- Thôi! Cậu đừng gọi nữa ! Việc quan trọng là cứu nàng thoát khỏi nơi đây kéo trễ.

Lão già lặng lẽ nhìn chần song kiên cố, đoạn quay sang phía Từ Lăng thốt:

- Văn thiếu hiệp đã luyện võ công trong quyển Mai Chu bửu lục, đối với chần song sắt này phá huỷ nó chắc không khó.

Văn Từ Lăng vội đáp:

- Nếu sử dụng môn Thực vật thần công, thì những chần song này có thể chặt đứt một cách dễ dàng, nhưng tôi còn e ngại một khi chống đỡ của chần song không còn nữa, thì trần hầm sẽ sụp xuống, và sẽ nguy hại cho tính mạng của Giang Thu Lăng.

Lão già suy nghĩ giây lát rồi thốt:

- Lão có phương pháp như vậy, thiếu hiệp cứ việc phá huỷ song sắt, còn lão dùng chưởng lực nâng đỡ trần hầm, như thế sẽ an toàn hơn.

Từ Lăng tán đồng biện pháp ấy, liền vận dụng công lực quét mạnh vào song sắt.

Thanh âm sè sè phát ra từ môn thần công của Từ Lăng tung ra chém đứt một số song sắt, luôn tiện chặt đứt phăng một góc thạch trụ chống đỡ toà hầm.

Nhất Thốc Dã Tẩu vụt thu chưởng buông tay xuống bất cười:

- Chúng mình đã quá lo xa, cột đá và thạch động là một khối được nhân lực đục khoét mà thành dù có chém phăng tất cả cột đá nơi đây, thạch động vẫn y nguyên không hề sụp đổ.

Từ Lăng nóng ruột vội vã xông vào động.

Giang Thu Lăng đang trong tình trạng hôn mê, chàng vội dùng Thực vật thần công phá huỷ gông cùm ở tay và chân nàng.

Chàng còn đang phân vân, vì mặc dù đã đính hôn nhưng chưa chung sống, chàng còn e ngại việc nam nữ thụ thụ bất thân.

Lão già vội nổi câu gắt:

- Không xốc nàng lên tẩu thoát, còn chờ gì nữa?

Lão nói xong vội quảy quả lui ra.

Từ Lăng không dám chậm trễ, vội vàng xốc nàng lên, nhanh nhẹn rút lui ra khỏi thạch thất.

Vượt qua ba bốn địa đạo, hai người vụt thấy trước mặt một khoảng đất trống rộng rãi, đèn nền sáng rực.

Nhất Thốc Dã Tẩu đưa tay chỉ vào một góc tối kín đáo:

- Hãy giấu nàng vào đấy.

Từ Lăng nhẹ nhàng đặt nàng vào một góc, chàng nhìn kỹ lại, thì ra đây là một hoa viên, bốn phía đèn lồng treo lủng lẳng, trên những cành hoa lá tươi tốt, hương thơm ngát ngào.

Cách đây độ hai chục trượng, một vòng rào bao quanh một khu riêng biệt, vuông độ vài trượng, bên trong vòng rào có đầy những quả chín đỏ au đè nặng trên những cánh không lá.

Bốn góc vườn chực sẵn bốn gã đại hán tay lăm le thanh trường kiếm tới lui canh tuần.

Sau khi đặt Giang Thu Lăng vào một góc kín đáo, Từ Lăng và Nhất Thốc Dã Tẩu thông thả đi tới ra về như người du ngoạn.

Một tiếng quát to vang dội cả hang động:

- Hãy đứng lại!

Từ Lăng giật mình chưa biết tính sao, Nhất Thốc Dã Tẩu liền trầm giọng quát to:

- Các ngươi chưa biết lão phu hay sao?

Vừa nói lão vừa tiếp tục bước sấn tới, đồng thời dùng phép truyền âm nhập mật bảo Từ Lăng:

- Bốn người này đều là tay cao thủ, chúng mình thừa thế mỗi người hạ hai tên, phải hành động thật nhanh, điều tối quan trọng là đừng để cho bọn chúng lên tiếng mà hư đại sự.

Hai tên tuấn canh vội vã bước tới, ngăn cản không cho lão già bước tới:

- Hai vị có lệnh phù của Thần quân chứ?

Nhất Thốc Dã Tẩu giả như không biết:

- Phù lệnh để làm gì?

Một tên đại hán cầm đầu trong bọn gần giọng nói:

- Chúng tôi được lệnh của Thần quân, có phận sự ở tại đây canh giữ tiên quả, nếu không có lệnh phù của Thần quân, tuyệt đối không được đến gần.

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm giọng nói:

- Mặc dù chưa đến đây được bao lâu, nhưng các ngươi có lẽ chắc biết lão phu là ai rồi chứ?

Người nọ gật đầu:

- Chúng tôi cũng vừa biết được tiền bối là bạn thân của Thần quân, và lại cũng sắp nhậm chức Tổng hộ pháp của bốn bang, nhưng kẻ thuộc hạ không dám trái lệnh của Thần quân.

Nhất Thốc Dã Tẩu đưa tay chỉ vào Từ Lăng:

- Các ngươi biết người này chứ?

- Nghe nói thiếu hiệp được công chúa kén chọn là rể đồng sàng.

Từ Lăng bất giác đỏ mặt, chàng giả bộ không hiểu bước sấn tới hỏi:

- Ô! Đây là Vô Diệp tiên quả của bốn động đấy à?

Câu hỏi của chàng hơi thừa, song trong rãy giào, những quả đỏ hồng, tuyệt đẹp đang phơi mình trên những cành nặng trĩu.

Bỗng nhiên...

Hai gã đại hán nhảy vút đến trước mặt Từ Lăng, đưa kiếm ra cản ngăn chàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: MỐI TÌNH ĐÚT ĐOẠN

Thình lình bị ngăn cản, Từ Lăng nổi giận quát to:

- Hai người giờ trò gì thế?

Hai gã nọ đồng thanh đáp:

- Xin tiểu hiệp hãy thứ lỗi, kẻ thuộc hạ này mang trách nhiệm trên mình, không dám sao lãng phận sự được.

- Vì chưa biết được giống quả quý này, nên ta định đứng gần xem qua cho mắt nhãn không được hay sao?

Hai gã nọ đồng thanh đáp:

- Nếu không có phù lệnh của Thần quân, chúng tôi tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Nhứt Thốc Dã Tẩu đưa mắt hội ý cùng Từ Lăng, chàng định đưa tay lên thừa cơ đột kích.

Thình lình một tiếng cười giòn tan từ phía xa vang vọng lại:

- Kìa, hai vị đã nửa đêm rồi sao không đi ngủ, còn đến hoa viên làm gì?

Tiếng cười vừa dứt, Hoa Trung Tú nhanh như tên xẹt từ trong bóng tối bay vút đến, nhẹ nhàng đứng trước mặt mọi người.

Bốn gã đại hán vội chấp tay chào, đồng thanh thốt:

- Chúng tôi kính chào công chúa.

Hoa Trung Tú đưa mắt về phía lão Nhứt Thốc Dã Tẩu có ý phiên trách:

- Đêm đã khuya rồi, sao không dẫn dẫn Văn thiếu hiệp đi nghỉ, lại đến đây làm gì?

Văn Từ Lăng vội đỡ lời:

- Tại hạ và lão tiền bối không ngủ được nên đi ra dạo mát, không ngờ lạc bước đến đây.

Chàng giả vờ không hiểu hỏi tiếp:

- Khu vực này chúng tôi không có quyền để chân tới hay sao?

Nhứt Thốc Dã Tẩu vụt xen vào:

- Còn cô nương đến giờ này vẫn còn chưa ngủ à?

Hoa Trung Tú mỉm cười đáp:

- Tôi cũng trần trọc mãi không ngủ được, định bước ra hóng mát, ngẫu nhiên lại gặp hai vị ở đây.

Nhứt Thốc Dã Tẩu cười hi hi, gật gật đầu:

- Sáng mai là ngày đại hi, công chúa không ngủ được là phải.

Hoa Trung Tú nửa vui nửa giận trách:

- Lão tiền bối khéo đùa mãi.

Làn thu ba của nàng liếc nhẹ về phía Văn Từ Lăng, miệng chúm chím cười tình, thâm bảo:

- Lão già chỉ được nước ché giễu nàng thôi, còn chàng cũng như nàng, cùng chung một tình trạng pháp phòng hờn hờ, chờ đợi mà không tài nào ngủ được.

Thình lình...

Một thế võ nhanh nhẹn nhưng chớp nhoáng, lão già nhảy vọt đến bên nàng đưa tay khoá chặt mạch huyết của tay hữu của nàng lại.

Tất cả những thuộc hạ đều kinh hoàng thất sắc, họ ngẩn người ra, chưa biết phản ứng cách nào.

Hoa Trung Tú sau phút định thần, nổi giận quát to:

- Lão già quý, nguoi bộ chán sống hay sao?

Nhứt Thốc Dã Tẩu gằn giọng:

- Nếu cô nương kêu to lên, thì hành động ấy mới thật là chán sống.

Bốn gã đại hán định liều mạng xông tới, nhưng chủ nhân của họ bị kẹt trong tình trạng bất lợi, họ đành phải đứng dừng lại chờ đợi.

Hoa Trung Tú cắn chặt đôi răng đưa mắt về phía Từ Lăng cầu cứu:

- Văn công tử! Chàng định đứng ngó hay sao?

Văn Từ Lăng lãnh đạm thốt:

- Tại hạ vì bị áp bức đến đây, chứ nào phải ham muốn hoàn cảnh này đâu.

Nước mắt tuôn như suối, Hoa Trung Tú nhìn Từ Lăng hỏi:

- Tôi một lòng dạ yêu thương Văn công tử, thế mà ngược lại đối với tôi công tử không có một chút tình cảm nào hay sao?

Văn Từ Lăng nheo mày đáp:

- Tại hạ không thể chấp nhận việc yêu cầu của cô nương được. Điểm thứ nhất tại hạ đã đính hôn rồi, điểm thứ hai Từ Vong Động đối với giới võ lâm là một địa điểm cực kỳ nguy hại, tôi nào có nghĩ ở lại đây để tham gia vào hành động chẳng mấy chánh của quý động đâu.

Hoa Trung Tú ngắt lời:

- Thôi, công tử hãy trả lời câu hỏi này, vậy thâm tâm của công tử có thật dạ yêu thương tôi hay không?

Văn Từ Lăng nhún vai đáp:

- Câu hỏi của cô nương thật khó trả lời quá! Thanh niên yêu thương một thiếu nữ, đâu phải hoàn toàn ở diện mạo bên ngoài, tôi và cô nương gặp nhau chưa được bao lâu, nói đến việc yêu đương tôi sợ e có vẻ hơi đường đột quá, vả lại tôi đã bảo rằng tôi và cô nương tại hoàn cảnh hiện tại không thể đảm đương việc yêu thương được.

Hoa Trung Tú sắc diện tái nhợt, khề thờ dài:

- Giả sử chưa đính hôn, công tử nghĩ sao về việc hôn nhân mà gia gia đã tuyên bố khi này?

Từ Lăng với giọng đanh thép nói:

- Cũng không có một cuộc hôn nhân mỹ mãn giữa tôi và cô nương được.

- Thì ra công tử chê tôi xấu xí, không xứng đôi vừa lứa hay sao?

- Cô nương sắc mạo đẹp để có thừa, nhưng phẩm hạnh chưa đủ vả lại Từ Vong Động đã hun đúc cho cô nương quen thói đi mắt rồi.

- Thế ra, công tử đối với tôi không có một chút tình nghĩa nào cả hay sao?

Từ Lăng thành thật gật đầu:

- Như lời cô nương vừa thốt, tôi hiện giờ có thể cho cô nương biết thẳng rằng, sự thật là thế đấy.

Hoa Trung Tú đột nhiên cười lên the thé:

- Rất tốt! Cho tôi được biết sự thật càng sớm càng hay.

Thình lình nàng vụt hét to, tiếng hét vang vang rung động, cả hầm đá.

Nhứt Thốc Dã Tẩu cả kinh, căng siết chặt tay nàng và nói:

- Bộ người muốn chết hay sao?

Hoa Trung Tú cười to:

- Lão nói rất phải, tôi không còn thiết sống nữa.

Với một cử động thật nhanh, nàng thình lình đưa tay tả lên dùng chưởng phong đánh mạnh vào tay hữu của nàng đang bị lão già nắm giữ.

Một tiếng soẹt cực mạnh, cánh tay hữu của nàng bị chưởng phong cắt đứt rồi ra, nàng được tự do, vừa tẩu thoát vừa kêu to:

- Giết chúng nó! Giết chúng nó.

Nhưng vừa bước được vài bước, nàng loạng choạng ngã quỵ xuống đất bất tỉnh.

Việc xảy đến bất ngờ, Nhứt Thốc Dã Tẩu cả kinh ném mạnh cánh tay đầm đìa những máu xuống đất dậm chân than dài:

- Hồng rồi, hồng rồi.

Bốn gã đại hán đồng hét to một tiếng, vung trường kiếm nhảy bổ vào chém xả tới.

Thấy bốn gã đại hán đồng tấn công một lượt, Nhứt Thốc Dã Tẩu vội vã kêu to:

- Văn thiếu hiệp mau hạ chúng, nếu chậm trễ bọn tiếp trợ sẽ kéo đến rất đông! Chúng mình càng thêm phần khó khăn nữa...

Vừa nói lão vừa vung chưởng tấn công tới tấp.

Từ Lăng không dám chậm chễ, chàng liên tiếp vận toàn nội lực áp đảo đối phương.

Bốn gã đại hán nào phải tay vừa, bốn luồng kiếm quang dẹt thành một màn kinh lực dung mãnh, ngăn cản lấy chưởng phong của địch thủ cho nên hồi lâu hai bên vẫn giữ thế quân bình...

Thấy cuộc chiến đấu, nếu kéo dài thời gian bên chàng sẽ gánh lấy phần bất lợi, Từ Lăng bèn dùng một chiêu tuyệt học Xích quỷ thần công trong Mai chu bửu lục ra, chàng dốc hết mười hai thành công lực quét thẳng vào đối phương.

Bùng...

Một gã đại hán bay đầu, trường kiếm thoát ra khỏi tay, bay vút lên không, thân hình bị bắn ngược về phía sau hơn một trượng ngã huych xuống đất, nằm im không cựa quậy được nữa.

Hạ được một trong bốn tên đại hán, tinh thần chiến đấu của họ bị nao núng rất nhiều, trong khoảnh khắc, một gã đại hán thứ hai cũng bị kinh lực của Nhứt Thốc Dã Tẩu đánh ngã sóng soạt....

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: NGUY CƠ TRÙNG TRÙNG

Sự thảm bại đã hiển nhiên, hai đại hán còn lại kinh hồn táng đờm, vừa đánh vừa rút lui.

Thình lình Nhứt Thốc Dã Tẩu vọt kêu to:

- Văn tiểu hiệp! Hãy đề phòng! Có kẻ đánh trộm.

Nhanh như chớp, Từ Lăng vội quay ngược chưởng phong quét mạnh về phía sau.

Một tiếng va chạm cực mạnh làm rung rinh cả tòa hầm đá, chàng trai trẻ phải thối lui vài bước.

Kẻ địch mới tới chính là Ngũ Độc thần quân.

Lão động chủ cũng bị kinh lực quá ư dung mãnh của Từ Lăng bắn ngược lại mấy bước.

Sự có mặt của lão già làm chàng xúc động mạnh.

Thấy chủ nhân đến tiếp cứu, hai gã đại hán lập tức quay ngược lại nỗ lực tấn công.

Nhưng uy lực của hai gã đã giảm sút đi rất nhiều.

Vội về mặt thất sát, Ngũ Độc thần quân trầm giọng quát:

- Chúng bay hãy rút lui...! Để đấy mặc ta.

Hai gã đại hán vội chạy đến đỡ hai bạn thụ thương, khiêng đến cho dựa vào hàng rào, rồi dùng thuật Thôi cung quá huyết xoa nắn chà sát cho hai bạn.

Sự im lặng đáng sợ đang bao trùm cả tòa thạch động, một bầu không khí ngột ngạt khó thở, đè nặng lên tâm tư của mỗi người.

Như người mất hồn, sắc diện tái xanh, lão động chủ xuôi lệ tuôn trào, thê thảm nhìn đứa con gái độc nhất thân yêu, thình lình lão quỳ mọp xuống ôm lấy thân hình đầy máu của Hoa Trung Tú rồi gào to:

- Trời! Con thân yêu! Đứa con độc nhất của ta ơi!

Sự đau lòng của cánh tre già khóc măng làm cho toán người đều mũi lòng rơi lệ.

Từ phía sau đột nhiên bay đến thêm hai kẻ thuộc hạ cũng với sắc phục kỳ lạ của Từ Vong Động, râu xồm mày rậm, trông có vẻ hung hăng, mặt dày sát khí.

Như hai pho tượng, hai gã nín lặng, chậm chậm đứng sau lưng chủ nhân đội lệnh.

Sự đau khổ làm cho lão động chủ như người mất trí, miệng lảm bảm mãi không thành câu.

Đưa tay hữu ra, lão dốc toàn chân lực của bản thân ra truyền vào huyết khí hải của Hoa Trung Tú.

Máu tươi tay nàng đã ngưng chảy, nhưng vết thương nhầy nhụa, trông rất thê thảm. Gương mặt trắng bệch như giấy, mắt nhắm đờ đờ những lệ, tóc nàng rối bù, làm giảm đi nét đẹp yêu kiều lúc nãy, dù cho tâm dạ của những người đứng đấy có cứng rắn như sắt đá đi nữa, thấy thảm cảnh của nàng cũng phải mũi lòng rơi lệ.

Bao nhiêu kế hoạch và dự đoán để mưu đồ thoát khỏi Từ Vong Động đều sai bét cả, Nhất Thốc Dã Tẩu như người lạc đường, mất cả phương hướng, lão ngẩn người ra, chỉ lặng lẽ chờ cho cuộc diện diễn tiến mà lão không còn là chủ động nữa.

Văn Từ Lăng buông tiếng thở dài, chàng quay mặt sang hướng khác để khỏi phải chứng kiến cảnh nát lòng mà chàng là kẻ gây nên sóng gió.

Ngũ Độc thần quân lặng lẽ đứng dậy, quắc mắt nhìn Từ Lăng cất giọng đầy căm hờn:

- Ngươi! Lòng dạ của ngươi lang độc đến thế này à?

Chàng trai trẻ buồn bã đáp:

- Thực ra lòng tại hạ đâu có muốn một kết quả như thế này! Tai họa xảy ra là do nàng tự hủy lấy thân kia mà.

Không đếm xỉa đến lời nói của Từ Lăng, đưa tay chỉ cánh tay đứt lìa, lão động chủ đau đớn thốt:

- Với một thân thể tàn phế suốt đời như thế này, chi bằng hãy giết quách nàng đi, chẳng hay hơn không? Nếu không ưng thuận việc hôn nhân, nhà ngươi có thể luận bàn việc hôn thê lại, tại sao lại đang tâm đánh hạ độc thủ thế này?

Cả kinh, Từ Lăng vội vã cãi lại:

- Việc cắt tay của lệnh ái, là tự nàng thi hành, đâu phải tại hạ xuống tay làm việc ấy bao giờ?

Ngũ Độc thần quân vội gào to:

- Chớ cường biện! Lão phu nhất định không tin nàng có thể tự hủy thân thể được.

Con giận của lão động chủ đã lên đến cực điểm, lão vừa giơ chưởng lên định quét mạnh vào người Từ Lăng thì Nhất Thốc Dã Tẩu đã vội vã bước đến cất tiếng phân trần:

- Nay lão hữu! Sự thể đã đến nông nổi này, lão phu có đôi lời bày tỏ.

- Không...không. Trừ phi hai người ráp lành được cánh tay của con ta lại, bằng không ta thề cùng hai người sẽ không đội trời chung!

Nhất Thốc Dã Tẩu đau đớn lắc đầu:

- Sự việc xảy ra, đều tự do nàng tự hủy lấy thân, chúng tôi can ngăn không kịp.. Hiện giờ, vì tình bạn hữu lâu năm, tôi có mấy lời khuyên bạn nên ăn năn hối cải, để cứu những sinh linh đang bị giam cầm trong động này. Nay ông bạn của tôi ơi, bạn nên nghĩ đến tuổi già còn sót lại, sự có mặt của bạn ở trên trần gian này đâu còn được bao lâu nữa, hãy hồi tâm hối cải, ăn năn những lỗi lầm đã làm, để khỏi nghịch ý với trời đất, mà tai họa tôi e còn trầm trọng hơn.

Ngũ Độc thần quân khẽ cười gằn:

- Ngươi hãy giải thích tại sao hành động của ta là nghịch ý trời?

Nhất Thốc Dã Tẩu chậm rãi tiếp:

- Chuyện rất đơn giản, khi bạn phát giác ra rằng Vô diệt thảo quả có trị được độc tố của động này tiết ra, là phải lập tức bít kín cửa hang lại để tìm một mảnh đất an lành hơn cư trú lập nghiệp.

Ngũ Độc thần quân vội ngắt lời:

- Ngươi quên rằng giống thảo quả này chỉ có thể áp chế tạm thời độc tố của động này thôi ư? Nếu dứt khoát dời khỏi nơi đây, chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?

Nhất Thốc Dã Tàu cười lật:

- Việc ấy ông bạn chỉ có thể gạt được kẻ khác, chứ đối với lão phu, đâu dễ gì dùng lời man trá ấy để qua mắt được.

Lão động chủ nổi giận quát to:

- Nếu như vậy thì ngươi hãy ăn một quả Vô diệp thảo này rồi rời khỏi nơi đây thử xem.

Vẫn một giọng thân nhiên, Nhất Thốc Dã Tàu mỉm cười đáp:

- Đa tạ lòng khảng khái của các hạ, nhưng lão phu chỉ muốn dùng hai quả của giống cây đặc biệt được rào kín ở trong hàng rào nhỏ kia.

Sắc diện đột nhiên biến đổi, lão động chủ vội ngắt lời:

- Ô! Đây là giống quả để cha con ta dùng riêng, đâu dễ gì nhường cho nhà ngươi sử dụng được.

Nhất Thốc Dã Tàu cười to:

- Lẽ đương nhiên là chẳng bao giờ ông bạn khứng chịu với những quả to lớn ấy, chỉ cần sử dụng hai quả thôi là những độc tố thâm nhập vào cơ thể từ bao nhiêu lâu nay cũng được hóa giải tất cả, rồi mặc tình rời khỏi nơi u tối, mà vậy vùng nơi giữa bầu vũ trụ khoáng đạt tự do, không còn vương vấn bận bịu gì nữa.

Lời tiết lộ của lão già vừa dứt, bầu không khí bỗng trở nên sôi động dị thường. Lão động chủ sắc diện tái xanh, bốn gã đại hán canh giữ vườn cây và hai gã thủ hạ đến sau, thần sắc của họ đều tỏ vẻ biến động.

Bao nhiêu năm rồi, sự bí mật đây họ nào hiểu thấu, họ chỉ biết một dạ trung thành mù quáng, dưới một mệnh lệnh độc đoán của lão động chủ, trong một huyết động âm u không có sinh khí này, họ bị ngăn cản bởi sự ràng buộc của độc tố mà không tài nào thoát thân được.

Trời! Thoát ly khỏi động một cách an toàn tự do vậy vùng dưới bầu trời khoáng đạt mênh mông, còn gì thích thú cho bằng.

Con giận nổi lên cực điểm, lão động chủ hét to:

- Chớ nói nhảm!

Nhưng lão liền dịu giọng:

- Nếu ngươi cho rằng như thế, thì ngươi chẳng ngại ăn vào hai quả, rồi rời khỏi đây cho rảnh mắt ta.

Nhất Thốc Dã Tàu đắc ý mỉm cười:

- Đây chẳng qua là chiêu bài dối gạt để mê hoặc những kẻ thuộc hạ, lão phu đâu phải vì sự an nguy cá nhân mà thỏa mãn, tối thiểu lão còn phải dắt theo hai người nữa.

Lão động chủ quát to:

- Lão thất phu, ngươi còn định đòi hỏi gì nữa?

Thình lình. Một bóng nhỏ gọn thon thon đột nhiên từ bóng tối chạy bổ nhào đến.

Tất cả đều giật mình quay lại, thì ra là Giang Thu Lăng đã hồi tỉnh chợt nom thấy Từ Lăng, nàng quên tất cả sự hổ thẹn, chạy đến ôm chầm lấy chàng mừng rỡ quá, nàng vụt khóc òa lên:

- Lăng ca ca...! Phải chăng chúng mình đang ở trong giấc chiêm bao?

Vẫn Từ Lăng cảm động nghẹn ngào, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen huyền của nàng, chàng ngây ngất nín lặng.

Cảnh mặn nồng âu yếm của đôi lứa trẻ tuổi, làm những người có mặt nơi ấy đều xúc động và đỏ mặt lên vì thẹn.

Khẽ dang hắng một tiếng, Nhất Thốc Dã Tàu hướng về phía Ngũ Độc thần quân ôn tồn bảo:

- Nay lão hữu, vừa rồi lão phu định dắt hai người rời khỏi Từ Vong Động chính là hai trẻ này đây, nếu các hạ khứng chịu hy sinh sáu quả to lớn trên những cây trong rào cấm này thì lão phu sẽ bằng lòng lập tức rời khỏi nơi này.

Đôi mắt tròn tròn lên trắng dã, lão động chủ trầm giọng thét to:

- Lão thất phu! Việc đòi đầu phải dễ dàng theo ý của ngươi tưởng, hôm nay bất luận là kẻ nào, cũng đừng hòng ăn được một quả Vô Diệp thảo của ta. Cũng không có một kẻ nào bước ra khỏi động này một bước, trừ khi các người dẫm qua khỏi xác chết của ta.

Quay về phía sáu tên thuộc hạ, lão thành khẩn thốt;

- Chư vị theo ta đã lâu, lòng trung thành của chư vị từ lâu ta hiểu rõ, xưa nay ta đãi các người rất hậu, vậy hôm nay cuộc diện đã xô đẩy cho chúng mình phải một mất một còn với lũ này, mong các bạn hãy vì sự an nguy và sống còn của tất cả sinh linh sống trong động này mà tận lực chiến đấu.

Bọn thuộc hạ với vẻ mặt nghiêm trọng, gật đầu tuân lệnh.

Đoạn lão quay sang phía Nhất Thốc Dã Tẩu nghiêm nét mặt gần từng tiếng:

- Nay lão thất phu, hiện tại chúng mình có thể thanh toán món nợ máu này với nhau được rồi.

Nhất Thốc Dã Tẩu điềm nhiên cười nhạt:

- Lão hữu hoạch định một kế hoạch gì, xin cứ tự tiện nói ra cho biết.

- Việc ấy rất dễ, người định chiến đấu từng người một hoặc giả đánh nhau toàn bọn, đều được chấp nhận cả. Có một điều ta cần nhấn mạnh rằng nếu giả này chưa thắc thì bọn người đừng hòng sống sót rời khỏi động này nửa bước.

Nhất Thốc Dã Tẩu đưa mắt hội ý cùng Từ Lăng, đoạn chậm rãi đáp:

- Người đời thường nói: "Khách tùy chủ tiện", thôi việc hơn thua phải quấy tùy người định liệu đấy.

Sắc diện lộ đầy sát khí, lão động chủ gần từng tiếng:

- Thế này nhé! Hiện giờ ta và người tỷ đấu ba chiêu, nếu trong ba chiêu, sự thảm bại về phần lão phu thì Vô Diệt thảo quả các người cứ tự tiện hái ăn rồi rời khỏi nơi đây, nhưng bằng người bắt tài mà chuốc lấy sự thảm bại, thì cung đừng trách số phận của người ngắn ngủi đấy nhé.

Thừa biết lão này là một kẻ đa mưu túc trí, dụng ý của lão là phân tán lực lượng của địch để hạ từng người một, thêm vào đấy, lão còn những thủ đoạn thâm độc khác mà Nhất Thốc Dã Tẩu chưa thể hiểu nổi, mặc dù thế, lão vẫn điềm nhiên mỉm cười:

- Theo lời đề nghị của các hạ, sự chiến đấu như thế là rất công bình....mời các hạ cứ tự tiện xuất chiêu đi.

- Hãy khoan!

Văn Từ Lăng lách mình nhảy tới trước mặt và tiếp:

- Ý kiến của lão tiên bối rất hay, nhưng ba chiêu này phải nhường cho tại hạ mới đáng.

- Ồ! Thế thì rất tốt! Trước sau gì rồi đây số phận của người cũng một thứ mà thôi.

Nhất Thốc Dã Tẩu dùng phép truyền âm nhập mật hướng về phía Văn Từ Lăng thốt:

- Lão tặc này tâm kế đa đoan, nên để lão phu đối phó tiện hơn.

Từ Lăng cũng dùng phép truyền âm nói:

- Đến Từ Vong Động này để giải cứu Giang Thu Lăng, đến nỗi phải gặp cảnh nguy khốn này! Tất cả lý sự đều do tại hạ gây nên cả, ý tại hạ đã quyết, xin lão tiên bối chớ ngăn cản.

Thấy lòng Từ Lăng đã quyết, Nhất Thốc Dã Tẩu đành thuận theo ý chàng bước lui vài bước, nhường chỗ đối diện lão động chủ lại cho chàng.

- Hai người đã thương nghị xong rồi chứ?

Ngũ Độc thần quân nóng nảy gắt to, làm Từ Lăng cau mày, chàng đồng dạc đáp:

- Cuộc thương nghị đã xong, ba chiêu đầu tiên này sẽ do tại hạ đối phó! Nay tiên vi chủ, hậu vi khách, xin lão tiên bối ra tay.

Ngũ Độc thần quân âm hiểm cười gằn:

- Nay! Nhà người cẩn thận đỡ nhé.

Nói xong lão già lật tay tung ra một chưởng.

Văn Từ Lăng không dám chậm trễ, để đưa ra chống đỡ.

Bùng.

Hai kinh lực đã chạm vào nhau.

Từ Lăng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, công lực của Ngũ Độc thần quân sao mà mềm yếu tầm thường thế, với tám phần công lực của chàng, cũng thừa để đẩy lui kinh lực quyết định trong ba chiêu của một lão động chủ từng có một quyền uy tối cao, cai quản cả một tòa sơn động.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: LÓNG TRINH ĐÀN NỮ

Càng lạ lùng hơn nữa là chương phong của lão già không cuốn theo một chút khí độc nào như chàng thâm tưởng. Còn đang ngơ ngác, tiếng Ngũ Độc thần quân lại vang lên:

- Hãy đỡ tiếp chiêu thứ hai này nhé.

Lần này lão dùng chỉ điểm tấn công. Từ Lăng không chút hoang mang, khẽ đưa hữu chương túm nhẹ chỉ phong của lão lại.

Lần này chỉ phong của lão động chủ bị hóa giải một cách dễ dàng, chẳng những thế kinh lực thặng dư của Từ Lăng còn đẩy ngược lão ta thối lui lại mấy bước.

Tiếng truyền âm nhập mật của Nhất Thốc Dã Tẩu lại vang vang bên tai chàng trai trẻ:

- Này cậu! Hãy cố gắng đề phòng âm mưu thâm độc của lão ta trong chiêu thứ ba này.

Chẳng cần cần dặn, sau bao lần chiến đấu gay go, Từ Lăng cũng thừa hiểu kế dụ địch sâu độc của đối phương, chàng gạt đầu ra hiệu rằng chàng sẵn sàng để tâm đối phó.

Thình lình, Ngũ Độc thần quân vụt cười lên sáng sặc như điên:

- Còn lại một chiêu cuối cùng, ngươi hãy ném thử môn ám khí của lão phu này nhé.

Nói đoạn, lão ta cho tay vào lòng, rút ra một môn ám khí cầm chắc trong tay, chực sẵn để phóng vào người Từ Lăng.

Bầu không khí trở nên cực kỳ căng thẳng, chàng trai trẻ ấ hiện ngang sau khi thoáng qua đôi mắt đầy đặc sát khí của lão già, chàng biết số phận mình sẽ phó mặc rủi may vào môn ám khí vô cùng hiểm độc này, linh tính như gọi chàng nhớ lại một chiêu tuyệt học Đàn chỉ thần công trong Mai châu bửu lục.

Chàng liền chuẩn bị sẵn sàng để kịp thời đối phó.

Tiếng oang oang của Ngũ Độc thần quân lại vang lên:

- Nhài con! Hãy cẩn thận chống đỡ đi con.

Nhanh như chớp, Từ Lăng vội vã tung mạnh chiêu Đàn chỉ thần công vào đối phương, một mặt chăm chú nhìn vào tay lão già đề phòng ám khí được tung ra, chàng liệu tìm phương né tránh.

Thình lình....

Một tiếng thét như xé màng tai, cô bé Hoa Trung Tú đang bị thương, nãy giờ nằm sóng sượt dưới mặt đất, vụt chồm lên nhảy bổ vào lòng lão động chủ gào to:

- Gia gia...không thể được, không thể được.

Không ngờ đứa con thân yêu của mình có hành động kỳ quặc như thế, lão động chủ đành phải ngưng tay, thét to:

- Ô kìa ...con....Chớ nên đến gần! Nguy hiểm.

Tiếng bóp khô khan vụt nổ lên.

Một chiếc đầu lâu bị bắn vỡ tung ra, máu tươi trào ra như suối, tiếp theo đó một thi thể không đầu, lao đảo vài vòng rồi ngã huych xuống đất, run run co

giật đôi lần, đoạn từ từ im bật.

Cuộc diện thay đổi quá nhanh, cả thầy đều bàng hoàng ngơ ngác.

Thi thể nằm dưới đất lại chính là Ngũ Độc thần quân.

Nào ai học được chữ ngờ, sự ngăn cản của Hoa Trung Tú, làm ám khí của lão già không thể phóng ra được, luồng chỉ phong Đàn chỉ thần công của Từ Lăng, tự do bay thẳng vào đầu lão ta, và ô hô, một đời oanh liệt đành mạng vong di tuyệt.

Sáu kẻ thuộc hạ mục kích chủ nhân bị giết một cách vô cùng thảm khốc, định hua kiếm xông vào báo thù, nhưng vừa tiến được vài bước, mấy gã ấy không hẹn đồng thanh đứng dừng lại, đưa mắt nhìn nhau, đứng yên nín lặng.

Trong lòng họ có cảm giác gì đây?

Phục thù cho chủ ư?

Họ tự cảm thấy sức họ còn non kém quá, so với tài nghệ của Từ Lăng, và lại chủ nhân thác đi, họ như con rắn không đầu.

Những lời bí mật của Nhất Thốc Dã Tẩu tiết lộ ban nãy, làm cho họ có một mộng tưởng thoát thân khỏi động, mà từ bao nhiêu năm nay, giấc mộng ấy bị bóp chết trong cổ họng, và dưới sự thống trị độc tài của gã Ngũ Độc thần quân.

Cái chết bất ngờ thê thảm của cha già, làm cho Hoa Trung Tú như kẻ mất hồn...Giây lâu, nàng như sức tỉnh, nhảy bỏ nhào xuống ôm lấy thi thể cha già gào thét nức nở:

- Gia gia, gia gia, trời ơi!

Tiếng khóc não lòng quá, cả thầy đều mũi lòng rơi lệ.

Thiếu nữ vì quá đau thương, khóc thét lên rồi ngã nhào xuống, mê man bất tỉnh.

Thấy cảnh thương tâm quá, Từ Lăng vội bước đến dùng thuật Thái cực quá huyết chà sát huyết mạch cho nàng.

Giây lâu, Hoa Trung Tú dần hồi tỉnh lại.

Cánh tay tàn phế, tuổi lệ tuôn trào, mái tóc rối bong, sắc diện ảo não, tiếng khóc nức nở của nàng vang bên một thi thể không đầu, cảnh tượng não lòng ấy, không ai có thể ngăn cản được giọt lệ.

Từ Lăng chấp tay thi lễ, nhìn Hoa Trung Tú, chàng cất giọng thành khẩn thốt:

- Hoa cô nương! Việc không may xảy ra cho lệnh tôn, tại hạ cảm thấy cõi lòng đau xót vô cùng.

Thần sắc của Hoa Trung Tú lúc bấy giờ như một pho tượng đá trầm lặng, không cảm giác, không linh hồn, sự đau khổ quá mức đã làm cho con người nàng khô héo cô động lại.

Văn Từ Lăng thờ dài rồi tiếp:

- Thật tình do một lúc lỡ tay, chứ tại hạ nào muốn giết thác lệnh tôn bao giờ!

Hoa Trung Tú lạnh nhạt đáp:

- Giết thác gia gia, không phải công tử mà chính là Hoa Trung Tú này.

- Trời! Sao lại là cô nương?

Đưa tay gỡ lấy món ám khí từ năm ngón tay cứng đờ co quắp của Ngũ Độc thần quân ra, nàng chậm rãi tiếp:

- Với mười sáu viên Bá Độc Trung Hồn Hoàn này nếu tung ra một lượt, thì dù cho công tử một thân có tám sanh mạng đi nữa, cũng khó thoát khỏi sự chết một cách chắc chắn, vì nãy lòng tôi bất nhẫn, nên đã ngăn cản gia gia, làm cho ông sơ hở sự đề phòng, để đến nỗi phải chết một cách thê thảm dưới chỉ phong của công tử.

Từ Lăng áp ứng thốt:

- Đối với sự an nguy của tại hạ, kỳ thật ra cô nương đã chiếu cố quá nhiều, mặc dù là mười mấy viên ám khí được tung ra một lượt đi nữa, nhưng tại hạ tin chắc rằng vẫn còn đủ sáng suốt để né tránh kia nữa.

Khẽ hừ một tiếng, Hoa Trung Tú gằn giọng thốt:

- Đâu có phải là một việc đơn giản như công tử đã tưởng, rất tiếc rằng công tử còn chưa hiểu được sự lợi hại khủng khiếp của môn ám khí ấy.

Vừa nói xong, nàng dùng cánh tay còn lại, nhặt một viên ám khí tung mạnh về phía trước mặt.

Cảnh tượng kinh hoàng xảy ra, sau khi nổ tung, một luồng hắc khí, bao phủ một trượng vuông vức, hắc khí cô đọng giây lâu, mới dần dần tan biến.

Từ Lăng khẽ neho mày hỏi:

- Uy thế của nó ở đặc điểm nào mà tại hạ vẫn còn chưa nom thấy?

Công tử hãy chú ý xem kỹ vùng bị hắc khí bao phủ kia kìa.

Sau khi nhìn kỹ, Từ Lăng bắt giác giật mình đánh thót, hơn một trượng vuông vức ấy, tất cả thảo mộc đều khô héo lại, rồi lại tan dần.

Hoa Trung Tú trầm ngâm tiếp:

- Uy lực của một viên là như thế, từ thảo mộc cho đến tất cả sinh vật đều bị tiêu diệt, mười sáu viên đồng tung ra một lượt, thử hỏi công lực phá hoại của nó ghê gớm đến bậc nào?

Văn Từ Lăng cảm động thốt:

- Mọi thịnh tình của cô nương, tại hạ suốt đời sẽ không quên được, rất tiếc là sự việc xảy ra đến nông nỗi này.

Hoa Trung Tú vụt cười lên sắc súa như điên:

- Trời!... Thịnh tình! Thịnh tình! Nếu nó có sẵn từ thừa gặp nhau.

Nàng đưa cánh tay nhầy nhụa ra rồi tiếp:

- Từ lúc cánh tay này đứt đi rồi, thì cũng như mối tình của tôi, đứt đi từ đây.

Từ Lăng ngập ngừng hỏi:

- Nhưng tại sao cô nương lại có hành động như thế?

- Tôi đã bảo rằng, tôi không muốn cho công tử chết thê thảm ở trong động này, muốn giết thác chàng là đợi sau khi chàng rời khỏi nơi đây. Nhưng hiện tại, chàng hãy đi đi. Tôi bằng lòng cho chàng rời khỏi nơi đây một cách an toàn.

Nhất Thốc Dã Tẩu bước tới, lão run lên vì cảm động:

- Lòng khoan hồng độ lượng của cô nương làm tôi xúc động, cô nương thật là một bậc cân quốc nữ anh hùng.

Hoa Trung Tú lạnh lẽo ngắt lời:

- Xin cảm ơn lão bá! Tôi chán lời khen tặng quá nhiều rồi! Bây giờ tôi mới thức tỉnh ra rằng, nếu không phải phần số của mình được hưởng, thì sự cường cầu chỉ là vô ích mà thôi. Văn Từ Lăng! Tôi chẳng hạn chàng đâu! Nhưng mối thù giết cha này, một ngày nào đó tôi sẽ tìm chàng để rửa cho xong mối được.

Mặt đỏ như gấc chín, Văn Từ Lăng nửa hồ thẹn, nửa bối hời, chàng không ngờ chỉ trong khoảnh khắc, từ một thiếu nữ danh đá là loi, vụt trở thành một nhà tu hành, với một cõi lòng yếm thế, và một đức tính từ bi khoan hồng đại lượng.

Đứng trước mặt nàng thiếu nữ cụt tay, chàng vụt cảm thấy mình bé nhỏ quá, trước sự hy sinh cao cả của nàng.

Nín lặng giây lâu Hoa Trung Tú, vội quay ngoắt người lại, vội vẻ nghiêm trang, nàng hướng về sáu tên thuộc hạ thốt:

- Sáu vị là bạn tốt của cha già tôi, tuy rằng chủ tớ, nhưng cha tôi sanh tiền đối với sáu vị xem như tình ruột thịt, mà lẽ ra tôi phải tiếp nối cơ nghiệp của cha tôi nhưng tôi tự cảm thấy lòng trời không muốn Từ Vong Động này tồn tại nữa, nên tôi nhất định giải tán tất cả nhóm người của chúng mình, chư vị sẽ tự do rời khỏi nơi đây, tự tìm thấy lẽ sống chính nghĩa lương thiện hơn mà lập lại cuộc đời. Trước khi rời khỏi nơi đây, tôi có đôi lời yêu cầu chư vị hãy giúp tôi hoàn tất vài công việc.

Sáu thuộc hạ đồng thanh đáp:

- Công chúa cứ tự tiện nói ra, chúng tôi dù có phơi gan trải mật cũng chưa đền đáp được công ơn cô chủ.

Gạt sạch mớ lệ còn đọng trên mi, Hoa Trung Tú tiếp:

- Sự trung thành của quý vị làm tôi cảm động vô cùng, kỳ thật những việc sau đây không có gì khó khăn cho lắm. Điểm thứ nhất, chư vị hãy giúp tôi kiến trúc một mộ huyệt ngoài sơn động, cho cha già tôi được yên phận nơi suối vàng. Điểm thứ hai, khi độc noi sơn động này rất nguy hại, không nên lưu giữ lại ở trên thế gian này, chư vị và tất cả sau khi rời khỏi động này, hãy dùng đá đóng kín động lại. Còn điểm thứ ba, chính lão Nhất Thốc Dã Tẩu đã nói

không sai, những quả Vô Diệp Thảo quả này nếu chư vị dùng bốn quả nhỏ hoặc hai quả lớn, những độc tố tích tụ trong mình từ lâu, có thể hoàn toàn tan biến hết. Thôi, già từ chư vị.

Hai vị thuộc hạ râu dài xúc động nói:

- Chúng tôi hứa sẽ y lời căn dặn của công chúa, nhưng việc mai táng đại lễ của lệnh tôn, chẳng nhẽ công chúa không ở lại để chứng kiến?

Nước mắt giàn dụa, thiếu nữ đáp:

- Đất này là chỗ đã gây nên bao cảnh đoạn trường tang tóc, riêng phần tôi, được tách xa nó sớm chừng nào tốt chừng ấy. Một ngày nào đó, tôi sẽ về đây để tế mộ cha già.

Nàng quỳ xuống trước thi thể cha già bái biệt bốn lạy, miệng khấn vái lẩm nhẩm:

- Sự bất hiếu của con đã làm liên lụy đến gia gia. Con nguyện rằng một ngày nào còn sống trên trần này, thì mối cừ thù này, con quyết trả cho xong. Gia gia! Nếu cha không trách lỗi lầm của con thì nếu có linh, xin hãy phù trợ cho đứa con yếu đuối này để chống chọi với một cuộc đời đầy cay nghiệt.

Nàng quay lại nhìn Từ Lăng rồi tiếp:

- Nay chàng họ Văn kia! Chàng nên nhớ kỹ! Một ngày nào chúng mình gặp lại nhau, chính là ngày ấy sẽ có một trận chiến đấu sinh tử giữa chúng ta, nếu tôi chẳng báo được phụ thù, thì cũng sẽ bị thác dưới tay chàng.

Từ Lăng ngai ngừng áp ứng:

- Sự thế đã như vậy. Tùy thuộc nơi quyết định của cô nương đây.

Hoa Trung Tú lặng lẽ quay ngoắt người lại rồi cương quyết cất bước đi ra.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã gọi to:

- Nay, cô nương, hãy khoan.

Hoa Trung Tú giật mình đứng dừng lại.

Lão già tiếp:

- Cô nương quên mất độc tố ở trong mình của cô nương hay sao?

Hoa Trung Tú gật đầu:

- Đa tạ lão bá đã nhắc nhở tôi thức tỉnh.

Nàng vội vã đến bên gốc cây, hái xuống bốn quả nhỏ, ngấu nghiến nuốt vội cho xong, rồi lập tức quảy quả bước ra, trong nháy mắt bóng nàng đã biến mất sau khúc quanh của sơn động.

Giây lâu, Nhất Thốc Dã Tẩu cất tiếng, đánh tan bầu không khí nặng nề tang tóc của sơn động:

- Văn tiểu hiệp! Chúng mình nên khởi hành được rồi!

Nói đoạn bước đến bên rào, đưa tay lão chọn sáu quả khá to, hái xuống hướng về sáu vị thuộc hạ thốt:

- Hoa cô nương đã đi xa rồi. Hiện tại muốn nhận chúng tôi là bạn hay thù, tùy ở tôn ý của quý vị.

Trong bọn có hai vị râu dài lớn tuổi nhất, đứng ra nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng tôi là thuộc hạ của Ngũ Độc thần quân, kỳ thực ra cũng là những tên tù phạm không khác mấy, hôm nay chúng tôi được thoát khỏi đây để hưởng lại tự do, chính hai người mới là ân nhân của tôi. Nhưng dù sao đi nữa, Ngũ Độc thần quân vẫn là chủ nhân của tôi tự bao giờ, mối cừ thù này chúng tôi sẽ mãi mãi không quên. Chư vị có thể an toàn mà rời khỏi động này như lệnh của công chúa lúc nãy. Ngày nào đấy, nếu hơi thở của chúng tôi còn, thì mối thù này, chúng tôi quyết rửa sạch mới nguôi.

Nhất Thốc Dã Tẩu điểm nhiệm mỉm cười:

- Mỗi người đều có chí hướng riêng, không thể tổng hợp lại để suy luận thiệt hơn, còn chuyện về sau, tùy ở sự quyết đoán của chư vị đây! Thôi tạm biệt nhé!

Nói xong lão đưa mắt ra hiệu cho Từ Lăng và Giang Thu Lăng lui bước.

Chàng trai trẻ đầu nặng như chì, mặc nhiên ngồi im, rồi cùng Thu Lăng lặng lẽ bước ra.

Nhất Thốc Dã Tẩu đã nhanh nhẹn đi trước dẫn đường, những địa đạo đường như quen thuộc đối với họ từ lâu, trong phút chốc ba người đã ra khỏi động, trước mặt động một vùng núi non cắm tú bao quanh, ngọn thu phong hây hây thổi, hương hoa rừng theo gió thoảng đưa gây cho họ có cảm giác như vừa ở giấc mơ hồi tỉnh lại.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội đem Vô Diệp Thảo quả ra chia đều mỗi người hai quả.

Mùi thơm ngát ngào của Vô Diệp Thảo quả vừa qua khỏi miệng, một nguồn sinh lực dồi dào đột nhiên xuất hiện, họ cảm thấy tinh thần sáng khoái, công lực tăng tiến bội phần.

Không chậm trễ một phút nào, họ bắt đầu nhắm trước mặt, tiếp tục cất bước lên đường.

Rời khỏi vùng nguy hiểm hơn mười mấy dặm, đến một đoạn đường bằng phẳng, lúc bấy giờ ba người mới an tâm rào bước chậm lại.

Văn Từ Lăng quay sang Giang Thu Lăng, ôn tồn hỏi:

- Lăng muội! Đêm hôm ấy tiểu huynh vì bị một tên trong bọn của một môn phái bí mật dẫn dụ rời khỏi lữ quán, đến khi trở về đã vắng bóng em, thấy tấm danh thiếp Lòi hện Từ Vong trên vách nên mới lần mò đến Từ Vong Động này! Tại sao Lăng muội lại rơi vào tay bọn chúng một cách dễ dàng thế.

- Lòi hện từ vong! Lão Ngũ Độc thân quân chết bầm ấy, sau khi mời tôi ra khỏi phòng, hấn bảo rằng Lăng ca đã được lão mời làm khách nơi động phủ của lão, và có chuyện lời nhắn nhủ bảo tôi phải lập tức theo hấn đến đấy. Thoạt tiên tôi không tin, nhưng sau khi ghé mắt trông vào phòng, thì Lăng ca đã vắng bóng, nên bất đắc dĩ phải theo hấn về động, nào ngờ sau khi vào động, thì đã lọt vào âm mưu sâu độc của hấn và bị bắt giam cầm.

Từ Lăng trầm ngâm thốt:

- Cuộc diện xảy ra rất phức tạp ly ly, đêm hôm ấy tiểu huynh cũng bị chúng gạt và rơi vào sào huyệt của bọn U minh giáo.

- U minh giáo là cái quái gì nhỉ? Em chưa từng nghe đến tên ấy bao giờ?

- Nếu tường thuật lại, sẽ mất rất nhiều thì giờ, tiểu huynh tóm tắt sơ lược cho em nghe. Đây chỉ là một sào huyệt của một phân đàn trong ba mươi sáu phân đàn khác của một giáo phái, mà thế lực cực kỳ hùng hậu. Có một điểm rất đặc biệt là Thái thượng giáo chủ của môn giáo phái ấy lại là ngoại tổ mẫu của em, bà La Sát nữ Tiết Hoa Diễm.

- Ô! Lại có chuyện lạ đời như thế! À này, Lăng ca ! Anh này giờ chưa giới thiệu cho em được rõ, lão bá này là ai?

Từ Lăng mỉm cười đáp:

- Anh quên khuấy mất! Lão tiền bối này chính là cụ già mà em tìm mãi ở Đại hoang sơn mấy chục ngày trời vẫn không gặp đấy.

Giang Thu Lăng kinh ngạc kêu to:

- Thế ra lão bá đây là Nhất Thốc Dã Tẩu đấy à?

Lão già gật đầu mỉm cười:

- Lão quen ả danh, sanh sống nơi rừng núi, đi không hện, trú không nơi, muốn tìm gặp đâu phải là chuyện dễ.

Như trút được một gánh nặng, Giang Thu Lăng thở phào nhẹ nhõm, nàng tươi cười thốt:

- Nhưng hiện tại lão bá lại đang đứng trước mặt chúng tôi đây này!

Lão già cười đáp:

- Ô! Người đời ly hiệp đều có số cả, người xưa thường hát:

Mãi tận gót giày không gặp gỡ.

Tương phùng toàn bất phí công phu

- Hà hà...Tuy là nói vậy chứ lão và Văn tiểu hiệp suýt chút nữa đánh vỡ đầu ra rồi mới quen biết được đấy.

Lão già bèn đem sự việc ở tửu quán, và cả hai bị lạc vào sào huyệt của bọn U minh giáo sơ lược thuật lại cho nàng nghe.

Giang Thu Lăng trầm ngâm suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Về vấn đề ngoại tổ mẫu của cháu, và câu chuyện Hiệp Lê Sơn, chắc lão bá đã nghe qua rồi. Trước khi lâm chung ngoại tổ phụ của cháu có căn dặn cháu, cố tìm cho gặp lão bá, hỏi cho rõ lai lịch căn nguyên để cháu khỏi thắc mắc mãi về vấn đề cội rễ.

Lão già neho mày ra chiều suy nghĩ, đoạn chậm rãi đáp:

- À, câu chuyện ấy có quan hệ đến danh dự của một người, mà lão phu hiện giờ chưa có thể quả quyết được chuyện giả chơn, nên không tiện nói ra được.

- Ô! Thừa lão bá, chuyện đã xảy ra cách đây mười bảy năm trời, đâu có sự bí mật nào mà tồn tại mãi với khoảng thời gian dài đằng đẳng ấy.

Lão già trịnh trọng đáp:

- Không phải là lão không khứng nói ra, nhưng trong câu chuyện ấy còn một việc, chưa được phân minh, chưa có bằng chứng xác thực, nên lão không thể tuyên bố một cách hồ đồ được. Tuy rằng vậy, nhưng có một việc chứng minh chắc chắn là người đã khuấy động cả giới võ lâm giang hồ mười bảy năm trước, Túy Tâm tiên tử Giang Thanh Quân là mẹ ruột của cháu đây.

Không ngạc nhiên cho lắm, thiếu nữ dịu dàng hỏi:

- Lão bá có thể đoán chắc như thế chứ?

- Chắc chắn như vậy, không sai đây cháu.

- Thế còn nàng Giang Mỹ Tâm?

- Nàng cũng là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử.

Thiếu nữ rất đổi ngạc nhiên:

- Thì ra tôi và nàng là hai chị em ruột?

- Không những thế mà là chị em song sinh đây.

Văn Từ Lăng bỗng xúc động mạnh, chàng vụt nhớ sức lại, thảo nào vóc dáng của hai nàng, mặt mũi lời nói cho đến cử động đều giống như khuôn đúc.

Văn Từ Lăng bỗng vỗ tay cười to:

- Phải rồi! Lão tiên bối nói rất đúng sự thật đã chứng minh như thế.

Lúc ở Hồng Phong Cốc, Thu Lăng đã từng gặp qua Giang Tâm Mỹ một lần, nhưng lúc ấy về đêm, trời tối mịt mờ, và lại nàng bị trời gô như lợn, thật ra cũng khó nhìn kỹ cho được.

Bỗng nhiên huych một tiếng, một người đang ngã xuống mặt đất.

Nàng vừa định mở miệng hỏi thêm bất giác giật mình quay lại, thì ra người té nhào xuống đất ấy không phải ai xa lạ, lại chính là người mà nàng yêu quý nhất đời: Văn Từ Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Hai vị thuộc hạ râu dài xúc động nói:

- Chúng tôi hứa sẽ y lời căn dặn của công chúa, nhưng việc mai táng đại lễ của lệnh tôn, chẳng nhẽ công chúa không ở lại để chứng kiến?

Nước mắt giàn dụa, thiếu nữ đáp:

- Đất này là chỗ đã gây nên bao cảnh đoạn trường tang tóc, riêng phần tôi, được tách xa nó sớm chừng nào tốt chừng ấy. Một ngày nào đó, tôi sẽ về đây để tề mộ cha già.

Nàng quỳ xuống trước thi thể cha già bái biệt bốn lạy, miệng khấn vái lẩm nhẩm:

- Sự bất hiếu của con đã làm liên lụy đến gia gia. Con nguyện rằng một ngày nào còn sống trên trần này, thì mỗi cừu thù này, con quyết trả cho xong. Gia gia! Nếu cha không trách lỗi lầm của con thì nếu có linh, xin hãy phù trợ cho đứa con yếu đuối này để chống chọi với một cuộc đời đầy cay nghiệt.

Nàng quay lại nhìn Từ Lăng rồi tiếp:

- Này chàng họ Văn kia! Chàng nên nhớ kỹ! Một ngày nào chúng mình gặp lại nhau, chính là ngày ấy sẽ có một trận chiến đấu sinh tử giữa chúng ta, nếu tôi chẳng báo được phụ thù, thì cũng sẽ bị thác dưới tay chàng.

Từ Lăng ngai ngừng áp ứng:

- Sự thế đã như vậy. Tùy thuộc nơi quyết định của cô nương đấy.

Hoa Trung Tú lặng lẽ quay ngoắt người lại rồi cương quyết cất bước đi ra.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã gọi to:

- Này, cô nương, hãy khoan.

Hoa Trung Tú giật mình đứng dừng lại.

Lão già tiếp:

- Cô nương quên mất độc tố ở trong mình của cô nương hay sao?

Hoa Trung Tú gật đầu:

- Đa tạ lão bá đã nhắc nhở tôi thức tỉnh.

Nàng vội vã đến bên gốc cây, hái xuống bốn quả nhỏ, ngấu nghiến nuốt vội cho xong, rồi lập tức quay quả bước ra, trong nháy mắt bóng nàng đã biến mất sau khúc quanh của sơn động.

Giây lâu, Nhất Thốc Dã Tẩu cất tiếng, đánh tan bầu không khí nặng nề tang tóc của sơn động:

- Văn tiểu hiệp! Chúng mình nên khởi hành được rồi!

Nói đoạn bước đến bên rào, đưa tay lão chọn sáu quả khá to, hái xuống hướng về sáu vị thuộc hạ thốt:

- Hoa cô nương đã đi xa rồi. Hiện tại muốn nhận chúng tôi là bạn hay thù, tùy ở tôn ý của quý vị.

Trong bọn có hai vị râu dài lớn tuổi nhất, đứng ra nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng tôi là thuộc hạ của Ngũ Độc thần quân, kỳ thực ra cũng là những tên tù phạm không khác mấy, hôm nay chúng tôi được thoát khỏi đây để hưởng lại tự do, chính hai người mới là ân nhân của tôi. Nhưng dù sao đi nữa, Ngũ Độc thần quân vẫn là chủ nhân của tôi tự bao giờ, mối cừ thù này chúng tôi sẽ mãi mãi không quên. Chư vị có thể an toàn mà rời khỏi động này như lệnh của công chúa lúc nãy. Ngày nào đấy, nếu hơi thở của chúng tôi còn, thì mối thù này, chúng tôi quyết rửa sạch mới nguôi.

Nhất Thốc Dã Tẩu điềm nhiên mỉm cười:

- Mỗi người đều có chí hướng riêng, không thể tổng hợp lại để suy luận thiệt hơn, còn chuyện về sau, tùy ở sự quyết đoán của chư vị đấy! Thôi tạm biệt nhé!

Nói xong lão đưa mắt ra hiệu cho Từ Lăng và Giang Thu Lăng lui bước.

Chàng trai trẻ đầu nặng như chì, mặc nhiên ngồi im, rồi cùng Thu Lăng lặng lẽ bước ra.

Nhất Thốc Dã Tẩu đã nhanh nhẹn đi trước dẫn đường, những địa đạo đường như quen thuộc đối với họ từ lâu, trong phút chốc ba người đã ra khỏi động, trước mặt động một vùng núi non cẩm tú bao quanh, ngọn thu phong hây hây thổi, hương hoa rừng theo gió thoảng đưa gây cho họ có cảm giác như vừa ở giấc mơ hồi tỉnh lại.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội đem Vô Diệp Thảo quả ra chia đều mỗi người hai quả.

Mùi thơm ngọt ngào của Vô Diệp Thảo quả vừa qua khỏi miệng, một nguồn sinh lực dồi dào đột nhiên xuất hiện, họ cảm thấy tinh thần sáng khoái, công lực tăng tiến bội phần.

Không chậm trễ một phút nào, họ bắt đầu nhắm trước mặt, tiếp tục cất bước lên đường.

Rời khỏi vùng nguy hiểm hơn mười mấy dặm, đến một đoạn đường bằng phẳng, lúc bấy giờ ba người mới an tâm rảo bước chậm lại.

Văn Từ Lăng quay sang Giang Thu Lăng, ôn tồn hỏi:

- Lãng muội! Đêm hôm ấy tiểu huynh vì bị một tên trong bọn của một môn phái bí mật dẫn dụ rời khỏi lữ quán, đến khi trở về đã vắng bóng em, thấy tấm danh thiếp Lôi hện Từ Vong trên vách nên mới lần mò đến Từ Vong Động này! Tại sao Lãng muội lại rơi vào tay bọn chúng một cách dễ dàng thế.

- Lôi hện từ vong! Lão Ngũ Độc thần quân chết bầm ấy, sau khi mời tôi ra khỏi phòng, hắn bảo rằng Lãng ca đã được lão mời làm khách nơi động phủ của lão, và có chuyện lời nhắn nhủ bảo tôi phải lập tức theo hắn đến đấy. Thoạt tiên tôi không tin, nhưng sau khi ghé mắt trông vào phòng, thì Lãng ca đã vắng bóng, nên bất đắc dĩ phải theo hắn về động, nào ngờ sau khi vào động, thì đã lọt vào âm mưu sâu độc của hắn và bị bắt giam cầm.

Từ Lãng trầm ngâm thốt:

- Cuộc diện xảy ra rất phức tạp ly ly, đêm hôm ấy tiểu huynh cũng bị chúng gạt và rơi vào sào huyệt của bọn U minh giáo.

- U minh giáo là cái quái gì nhỉ? Em chưa từng nghe đến tên ấy bao giờ?

- Nếu tường thuật lại, sẽ mất rất nhiều thì giờ, tiểu huynh tóm tắt sơ lược cho em nghe. Đây chỉ là một sào huyệt của một phân đàn trong ba mươi sáu phân đàn khác của một giáo phái, mà thế lực cực kỳ hùng hậu. Có một điểm rất đặc biệt là Thái thượng giáo chủ của môn giáo phái ấy lại là ngoại tổ mẫu của em, bà La Sát nữ Tiết Hoa Diễm.

- Ô! Lại có chuyện lạ đời như thế! À này, Lãng ca ! Anh này giờ chưa giới thiệu cho em được rõ, lão bá này là ai?

Từ Lãng mỉm cười đáp:

- Anh quên khuấy mất! Lão tiền bối này chính là cụ già mà em tìm mãi ở Đại hoang sơn mấy chục ngày trời vẫn không gặp đấy.

Giang Thu Lãng kinh ngạc kêu to:

- Thế ra lão bá đây là Nhất Thốc Dã Tẩu đấy à?

Lão già gật đầu mỉm cười:

- Lão quen ăn danh, sanh sống nơi rừng núi, đi không hẹn, trú không nơi, muốn tìm gặp đâu phải là chuyện dễ.

Như trút được một gánh nặng, Giang Thu Lãng thở phào nhẹ nhõm, nằng nịu cười thốt:

- Nhưng hiện tại lão bá lại đang đứng trước mặt chúng tôi đây này!

Lão già cười đáp:

- Ô! Người đời ly hiệp đều có số cả, người xưa thường hát:

Mãi tận gót giày không gặp gỡ.

Tương phùng toàn bất phí công phu

- Hà hà...Tuy là nói vậy chứ lão và Văn tiểu hiệp suýt chút nữa đánh vỡ đầu ra rồi mới quen biết được đấy.

Lão già bèn đem sự việc ở tửu quán, và cả hai bị lạc vào sào huyệt của bọn U minh giáo sơ lược thuật lại cho nàng nghe.

Giang Thu Lãng trầm ngâm suy nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Về vấn đề ngoại tổ mẫu của cháu, và câu chuyện Hiệp Lê Sơn, chắc lão bá đã nghe qua rồi. Trước khi lâm chung ngoại tổ phụ của cháu có căn dặn cháu, có tìm cho gặp lão bá, hỏi cho rõ lai lịch căn nguyên để cháu khỏi thắc mắc mãi về vấn đề cội rễ.

Lão già neho mày ra chiều suy nghĩ, đoạn chậm rãi đáp:

- À, câu chuyện ấy có quan hệ đến danh dự của một người, mà lão phu hiện giờ chưa có thể quả quyết được chuyện giả chơn, nên không tiện nói ra được.

- Ô! Thưa lão bá, chuyện đã xảy ra cách đây mười bảy năm trời, đâu có sự bí mật nào mà tồn tại mãi với khoảng thời gian dài đằng đẳng ấy.

Lão già trịnh trọng đáp:

- Không phải là lão không khứng nói ra, nhưng trong câu chuyện ấy còn một việc, chưa được phân minh, chưa có bằng chứng xác thực, nên lão không thể tuyên bố một cách hồ đồ được. Tuy rằng vậy, nhưng có một việc chứng minh chắc chắn là người đã khuấy động cả giới võ lâm giang hồ mười bảy năm trước, Túy Tâm tiên tử Giang Thanh Quân là mẹ ruột của cháu đấy.

Không ngạc nhiên cho lắm, thiếu nữ dịu dàng hỏi:

- Lão bá có thể đoán chắc như thế chứ?

- Chắc chắn như vậy, không sai đây cháu.
- Thế còn nàng Giang Mỹ Tâm?
- Nàng cũng là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử.

Thiếu nữ rất đỗi ngạc nhiên:

- Thì ra tôi và nàng là hai chị em ruột?
- Không những thế mà là chị em song sinh đây.

Văn Từ Lăng bỗng xúc động mạnh, chàng vụt nhớ sự lại, thảo nào vóc dáng của hai nàng, mặt mũi lời nói cho đến cử động đều giống như khuôn đúc.

Văn Từ Lăng bỗng vỗ tay cười to:

- Phải rồi! Lão tiên bối nói rất đúng sự thật đã chứng minh như thế.

Lúc ở Hồng Phong Cốc, Thu Lăng đã từng gặp qua Giang Tâm Mỹ một lần, nhưng lúc ấy về đêm, trời tối mịt mờ, và lại nàng bị trời gió như lộn, thật ra cũng khó nhìn kỹ cho được.

Bỗng nhiên huych một tiếng, một người đang ngã xuống mặt đất.

Nàng vừa định mở miệng hỏi thêm bất giác giật mình quay lại, thì ra người té nhào xuống đất ấy không phải ai xa lạ, lại chính là người mà nàng yêu quý nhất đời: Văn Từ Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: VẠN NIÊN KIM LÝ

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã xoay người một vòng, dùng thị lực và thính lực dò xét bốn hướng, lão lập tức nhận định ra rằng trong vòng mấy chục trượng xung quanh, không có bóng của địch thủ.

Hiển nhiên là Từ Lăng bắt thần ngã xuống không phải do địch thủ ám toán.

Hai người vội vã bước tới, khẽ nâng chàng dậy.

Từ Lăng đã hôn mê bất tỉnh, mặt đỏ như gấc chín, đầu nóng như lửa đốt, hơi thở cấp bách dồn dập xem ra về nguy kịch vô cùng.

Nhất Thốc Dã Tẩu nheo mày thốt:

- Phàm một kẻ võ công tinh thông như Văn tiểu hiệp, cơ thể đã rắn chắc, nóng và lạnh không xâm nhập, dù cho chẳng may lâm bệnh đi nữa, cũng không phải trong khoảnh khắc mà nguy kịch như thế này.

Đây về lo lắng và sợ hãi, Giang Thu Lăng vội vã trả lời.

- Thưa lão bá! Chẳng hay lão bá hiện giờ có phương pháp nào để điều trị cho chàng không?

Lão già chậm rãi đáp:

- Lão phu đã xem qua Văn tiểu hiệp chẳng có ngoại thương, tức là cậu ấy bị nhiễm độc nội thương, như thế thì phải hỏi xem cậu ấy, coi thời gian và mức độ của sự thụ thương rồi mới tìm phương pháp chữa trị được.

- Nhưng chàng đã hôn mê, chúng mình làm sao để hỏi dò cho ra manh mối?

- Lão phu có một biện pháp, nhưng không dám khinh suất sử dụng. Trong mình lão phu hiện giờ có ba viên Cửu chuyển hoàn, thuốc này có một công lực đặc biệt, là dù cho một người lâm bệnh nặng đi mấy, sau khi uống nói vào, sẽ hồi tỉnh lại tức khắc, nhưng sự hồi tỉnh này chỉ trong khoảnh khắc thôi.

Giang Thu Lăng vội vã đáp:

- Như thế lại càng hay, vì tối thiểu, chúng mình cũng có thể dò xét được nguyên do căn bệnh của chàng.

Nhất Thốc Dã Tẩu chậm rãi đáp:

- Chuyện đầu phải dễ dàng như thế, sau khi được lực tiêu tan hôn mê trở lại, bệnh trạng sẽ vì đó mà gia tăng trầm trọng hơn, có thể sinh mạng của bệnh nhân sẽ gì đó mà rút ngắn.

Sau giây phút suy nghĩ, Giang Thu Lăng cương quyết nói:

- Hãy cho chàng uống vào đi, thưa lão bá! Như thế còn hơn là chúng mình ngồi đây chờ một cách tuyệt vọng.

Lão già gật đầu đồng ý.

Sau khi cho Tử Lăng uống vào một hoàn thuốc đỏ thắm, từ trong lọ trắng rút ra ở túi của lão, quả nhiên được lực như thần. Sau một vài cử động cựa quậy, Tử Lăng lập tức hồi tỉnh.

Giang Thu Lăng mừng rỡ rú lên:

- Lăng ca! Anh đã làm tôi sợ hết hồn, tại sao anh đột nhiên ngã vật xuống, rồi hôn mê bất tỉnh như thế?

Tử Lăng lộ vẻ ngơ ngác:

- Thành linh ngã xuống rồi hôn mê, tôi cũng không hiểu nguyên nhân do tại sao.

Nhất Thốc Dã Tẩu tiếp lời xen vào:

Văn tiểu hiệp hãy nhớ kỹ lại xem, bệnh tình của cậu, theo kinh nghiệm của lão phu, thì nguyên nhân là do nhiễm độc nội thương, gần đây cậu có bị nhiễm độc một phần nào mà chưa được hóa giải hay không?

Tử Lăng vội vỗ trán kêu to:

- Phải rồi! Tôi nhớ lại rồi!

Tử Lăng thở dài, đoạn đem sự gặp gỡ của chàng và hai bộ xương khô phun độc, ở trước ngôi chùa Huyền thiên thiên tự thuật lại cho hai người nghe.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã gần hỏi:

- Khi nhiễm độc lần thứ hai, Văn tiểu hiệp có vận công thử nghiệm xem khí huyết trong cơ thể có gì khác lạ không?

- Thưa lão tiền bối, khi ấy tôi có cảm giác thấy một luồng kinh lực khác thường, nhưng không bao lâu, tự nhiên nó tiêu tan mất hết, và vì chuyện xảy ra dồn dập, nên tôi gạt bỏ việc ấy sang một bên, và không để ý đến nó.

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm thờ dài.

- Như thế thì độc tố đã xâm nhập vào cốt tủy của cậu rồi.

Giang Thu Lăng vội hỏi:

- Lão bá, thế thì chàng đã bị nhiễm phải độc gì?

Nhất Thốc Dã Tẩu lo lắng đáp:

- Thi độc.

Tử Lăng trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Theo kinh nghiệm tôi từng thấy, sự nguy hại của thi độc vượt qua tất cả độc dược trên thế gian này, khi bị trúng phải trong khoảnh khắc thể xác có thể tan biến thành nước, thế mà tại sao tại hạ lại chịu đựng được những bao nhiêu thời giờ? Mãi đến bây giờ mới bộc phát?

Nhất Thốc Dã Tẩu gật đầu đáp:

- Mặc dù như tiểu hiệp vừa bảo, nhưng thi độc cũng chia ra mạnh, yếu, nặng, nhẹ nhiều loại, những bộ xương khô ấy đang còn trong dạng thí nghiệm, nên có chứa những độc tố yếu lại nhẹ, lại thêm vào đấy công lực có sẵn trong người của tiểu hiệp rất thâm hậu, cho nên một khi độc tố xâm nhập, nội lực của bản thân cậu đè chặt và giữ nó trong cốt tủy, nên cấp thời chưa thể bạo phát rồi, nếu chẳng có biến cố ở Tử Vong Động, thì bệnh trạng của cậu có thể duy trì thêm vài hôm nữa mới bộc phát.

Văn Tử Lăng thở dài:

- Mạng số do trời định, dù có cưỡng cầu cũng vô ích.

Vừa nói đến đây, đôi vai chàng run run, rồi thỉnh thoảng vật xuống bất tỉnh nhân sự.

Giang Thu Lăng hoảng hốt, vội ôm chàng trai trẻ vào lòng, nước mắt như mưa, nàng ngước mắt nhìn lão già, nước nở cần khăn:

- Lão bá! Có phương pháp nào để cứu chàng thoát chết hay không?

Nếu cứu được tiểu hiệp, lão phu chẳng nề đành khoanh tay đứng nhìn hay sao? À này! Còn một biện pháp cuối cùng là đi độc công độc, nghĩa là đem thi độc được cho cậu ấy uống thêm vào...

Sắc diện của Giang Thu Lăng bỗng nhiên nổi lên một luồng hy vọng:

- Thế ra tính mạng của chàng có thể cứu sống được hà lão bá?

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm đáp:

- Tuy có thể duy trì mạng sống, nhưng Văn tiểu hiệp sẽ vì thế, mà biến thành một độc nhân, suốt đời dùng độc được làm thực phẩm, không còn sử dụng những thực phẩm của nhân gian này, điều quan trọng là trọn đời không tiếp xúc với nữ giới nữa.

Giang Thu Lăng sa sầm nét mặt, mặc nhiên nín lặng.

Lão bá trầm ngâm giây lát rồi tiếp:

- Biện pháp này chắc cô nương không đồng ý, còn Văn tiểu hiệp, một khi tỉnh lại, chắc cũng không chấp nhận một đời sống nửa người nửa quỷ ấy.

Giang Thu Lăng ôm mặt nước nở khóc.

Lão già bồi hồi cảm động, tay chấp vào hông, bắn khoả tới lui đếm bước.

Bỗng nhiên...

Lão bá vụt dừng lại, tay vỗ vào trán đánh đét, một tiếng thật to, vừa kêu lên:

- Có rồi! Có rồi!

Đôi mắt mờ lệ và khăn trương nhìn lão già, Giang Thu Lăng vội hỏi:

- Lão bá có phương pháp giải cứu rồi ư?

Nhất Thốc Dã Tẩu gật đầu:

- Đúng như vậy! Nhưng hy vọng rất mỏng manh, có thể cho rằng không dễ gì thành tựu được. Nhưng đã đến nước này, chúng mình cũng đánh liều thử xem

Giang Thu Lăng khẩn khởi thốt:

- Ô! Nếu chúng mình chịu cố gắng, thì dù cho sự việc có khó khăn đến mấy, tôi tin rằng có thể đạt được lắm chứ.

Lão già chậm rãi thốt:

- Trên Hạng vân phong của giải Ngoại phương sơn, có một cốc viện tên là Thất xảo thiên viện. Chủ nhân của tòa cốc viện ấy là Liên Tâm lão ni cô, sau thiên viện ấy có một giếng cổ, trong ấy có nuôi mấy con Vạn niên kim lý, nếu được một con đem nấu nước mà uống vào thì tất cả thi độc đều có thể hóa giải tiêu tan.

Một nguồn hy vọng tràn ngập cả tâm hồn thiếu nữ:

- Thế thì chàng có thể qua được tai nạn. Lão bá, Vạn niên kim lý chắc chắn giải được thi độc chứ?

- Nếu không biết rõ, lão phu đâu dám mở miệng nói càn, nhưng lão phu vừa nói qua, hy vọng được con vật ấy trên tay thực là rất ít.

Thiếu nữ với một giọng đầy tin tưởng:

- Chủ nhân của viện ấy là một ni cô, lẽ đương nhiên với lòng từ bi bác ái của một phật môn đệ tử, tôi nghĩ rằng bà ấy chắc không tiếc gì một vật để đổi lấy một sinh mạng của một thiếu niên tài hoa phong nhã như vậy.

Lão già lắc đầu đáp:

- Việc đòi đầu có đơn giản như thiên ý của cô nương tướng, phải biết rằng, Vạn niên kim lý là một vật báu quý nhất đời, tính tình của Liên tâm lão ni cô lại cực kỳ cổ quái, thực là một bà trời đánh không chết, cho nên rất ít người lay chuyển được lòng ích kỷ của bà ta.

- Thế ra võ công của lão ni cô chắc là cao siêu lắm hả Lão bá?

- Theo thiên ý của lão phu có lẽ là phải thế..! Lão còn nhớ, độ bảy tám năm về trước, Tân môn ngũ hổ ở vùng Mạc Bắc và bọn Âm sơn thất điều định hợp tác, ý định đột nhập và Thắt Xảo thiên viện để chiếm đoạt những con Vạn niên kim lý, nhưng kết cuộc là cả bọn bị giam cầm ở trước Thắt xảo thiên viện những bốn mươi chín ngày trời.

Giang Thu Lăng ngạc nhiên nheo mày:

- Ô! Thế ra họ chiếm đoạt không được con vật quý báu ấy hả lão bá?

Lão già gật đầu rồi tiếp:

- Ô! Cô nương tướng đầu dễ dàng đấy ư! khi bọn họ cả bảy mươi hai người vừa đặt chân đến trước Thắt xảo thiên viện thì họ gặp phải một luồng sương mù dày đặc, không những họ tìm gặp sơn môn của tòa tu viện mà đến những sơn lộ họ cũng không sao nom thấy, do đó quanh đi lộn lại nhiều ngày, có tìm nhưng chẳng có lối ra, dưới sự cơ hàn bức bách, họ đành nằm nghèo dưới đất chờ chết. Mặc dù họ là những tay võ lâm cao thủ, nhưng dưới sự đói khổ, những bốn mươi chín ngày chẵn, bảo sao họ không thúc thủ chịu phép. Đến ngày thứ bốn mươi chín, thì bỗng nhiên mù tan trời tạnh.

Giang Thu Lăng vội xen vào:

- Trong rừng núi âm u, sương mù bao phủ là việc rất thường. Tại sao lại có thể cho rằng việc ấy là do bàn tay của Liên tâm lão ni tạo nên hả lão bá?

Lão già gật đầu tiếp:

- Cũng có nhiều người thắc mắc về vấn đề ấy. Nhưng có hai việc lạ thường mà làm cho họ phải kinh tâm táng đờm, lòng tham của họ tiêu tan, và nhanh chóng từ giả rút lui. Điểm thứ nhất, sau khi đi quanh quần bốn mươi chín ngày, đến lúc trời mây tạnh mới phát giác ra rằng họ đang nằm ngay trước cửa sơn môn của tòa tu viện và điểm thứ hai là trước cửa có người để sẵn một nồi cháo nóng, và mười hai bộ chén đĩa, nếu không có sẵn thực phẩm ấy, bọn họ làm gì có sức nữa để thoát thân.

Giang Thu Lăng thờ dãi rồi thốt:

- Dù sao đi nữa, đã có sẵn một sinh lộ, tôi nhất định cố gắng thử xem.

Nàng buồn rầu nhìn Từ Lăng rồi thốt:

- Nhưng không biết chàng có thể chịu đựng được bao nhiêu ngày nữa?

Lão già trầm ngâm đáp:

- Thi độc đã bộc phát, sợ e khó duy trì được lâu. Thôi được! Cô nương nhất định phải đi Ngoại hoang sơn để lão phu tiếp cho một tay.

Nói xong lão liền đưa tay hữu ra, điểm vào mạch huyệt nơi lưng của Từ Lăng nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: NGÀN DẶM TÌM NGƯ

Nhất Thốc Dã Tẩu dùng tay hữu điểm vào mạch huyệt ở lưng của Từ Lăng liên tiếp mười mấy lần, rồi mới ngưng tay, thở phào một hơi dài thốt:

- Lão phu đã điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch của Văn tiểu hiệp, làm cho mạch huyệt ở ngũ phủ lục tạng tạm thời đình chỉ hoạt động, mục đích là giữ cho một điểm chân khí trong nội tâm còn tồn tại lâu dài, điểm chơn khí không tan, con người sẽ được kéo dài sự sống, nhưng trừ phi...có Vạn niên kim lý ra, kỳ dư không còn được lực nào có thể giải cứu sinh mạng của cậu ấy được nữa.

Giang Thu Lăng bắn khoắn gan hỏi:

- Với biện pháp điểm huyết ấy, chàng có thể duy trì được bao lâu nữa hả lão bá?

Lão già trầm ngâm đáp:

- Theo công lực tiềm tàng nơi nội tạng của Văn thiếu hiệp, chỉ trong vòng nửa tháng, lão xem chưa đến nỗi nào, nhưng ...quá thời gian ấy, thì không thể đoán chắc được.

Thiếu nữ vội quỳ xuống trước mặt lão già bái biệt một lạy già từ:

- Đại ân đại đức của lão bá, sẽ có ngày tiện nữ tìm phương báo đáp.

Nói xong không chừa một phút, nàng vội xốc Từ Lăng lên vai, rồi cất bước lên đường.

Lão già buông tiếng thở dài, định mở miệng dặn dò vài câu, nhưng sau phút suy nghĩ, lão lại ngưng bật, mắt nhìn theo bóng thiếu nữ, mang trên vai người yêu đang nhiễm độc nặng, dần bước trên con đường thiên lý gập ghềnh cố mong tìm một vật hy hữu trên tận đỉnh của dãy Ngoại hành sơn, lòng lão băng khuôn se lại, nhưng sức lão còn làm được những gì để trợ giúp cho nàng.

Cổ đề nén sự ái ngại âu lo, đang dâng lên trong cõi lòng của lão, khẽ rún nhẹ đôi vai, lão nhắm theo hướng đi của Giang Thu Lăng, dùng thuật khinh công bay biến.

- oOo -

Mười lăm hôm sau.....

Trên con đường dốc núi cheo leo của giải núi Ngoại hoang sơn có một thiếu nữ, mang trên vai một gã thanh niên đang hôn mê bất tỉnh, hướng về ngọn Hận Vân phong thẳng tiến.

Thiếu nữ ấy chính là Giang Thu Lăng, với thân hình tiều tụy bất kham, sau hơn nửa tháng dày sương dạn gió, nàng rất có thể mướn một cỗ xe ngựa để đỡ chân, nhưng nàng còn e dùng xe, phải đi theo quan lộ, sẽ mất biết bao là thời gian quý báu, thêm vào ấy, mang trên vai một gã thanh niên đang mê man trầm trọng sẽ gây chú ý cho khách qua đường, nàng lánh xa những chỗ đông người, thị thành và đại lộ, toàn chọn những nơi hoang vu và không quản khó nhọc cố lướt bụi băng rừng, để mong sớm tới mục tiêu đã định.

Thân thể nàng quá nhọc rồi, tứ chi mỗi một vô cùng, nhưng nàng không thể để Từ Lăng xuống quá lâu để nghỉ ngơi cho lại sức.

Vì thời hạn mười lăm hôm đã hết rồi, mạng sống của chàng chỉ còn như chỉ mảnh treo chuông. Nàng cố gắng trèo lên, mặc dù hiện thời cơ thể nàng rã rời một nhọc.

Không ! Không! Nàng phải tiến lên! Trên cõi đời này chỉ có Từ Lăng là nguồn an ủi duy nhất của đời nàng! Chẳng may chàng có mệnh hệ nào, cuộc sống của nàng sẽ trở nên vô nghĩa.

Nàng tạm ngưng lại để lấy hơi, rồi lại tiếp tục dần bước.

Theo lời chỉ dẫn của một nhà thợ săn, là sau khi vượt qua ba ngọn núi nhỏ, có thể nom thấy một ngọn sơn phong, cao vút tận mây xanh thì đấy là Hận vân phong.

Còn việc trên ấy có tòa Thất xảo thiên viện hay không? Chẳng có người nào hiểu thấu được, vì chưa có ai đi đến đấy bao giờ.

Sau hơn một buổi trời khó nhọc, Giang Thu Lăng đã vượt qua được ba ngọn sơn phong, quả nhiên trước mặt nàng đỉnh Hận vân phong lồ lộ hiện ra.

Lời đồn quả không sai, Hận vân phong quả thực cực kỳ cheo leo hiểm trở, ngược mắt dòm lên, chỉ toàn là vách đá sừng sững, ghenh đá chập chồng, không một sơn đạo, không có một lối đi lên.

Thấy ngọn núi quá cao, sức mình đã kiệt, từ chỗ nàng đứng hiện giờ, trèo lên tới đỉnh phải phí rất nhiều thời gian và sức lực, nàng bắt giác thờ dài...

Hỡi ơi! Sau bao ngày gian khổ, khí lực của nàng cơ hồ tiêu tan mất hết.

Thiếu nữ bắt giác ngồi phịch xuống bên vệ đường, tay ôm mặt khóc nức nở, bắt giác nàng dần dần chìm vào trong cơn mê.

Lúc bấy giờ trời đã hoàng hôn, vầng thái dương đã chìm ẩn sau dãy núi xa, đưa những ánh sáng yếu ớt rọi xuống giải thung lung hoang vu trước mặt, ngọn thu phong quét nhẹ cành lá nghe xào xạc gọi cho lũ khách một niềm băng kháng vô tả.

Sau một thời gian chìm vào cõi hôn mê, bỗng nhiên một ngọn gió núi lạnh buốt xương, quét mạnh vào mặt Giang Thu Lăng, kéo nàng từ giấc mê tỉnh lại, khẽ dụi đôi mắt ngái ngủ, nàng giật mình xem lại Từ Lăng, cả mừng, tình trạng của chàng vẫn như cũ, không thay đổi mấy.

Sau một giấc ngủ gật gượng gạo, nàng cảm thấy tinh thần sáng khoái nhẹ nhàng, Bỗng nhiên một tia lửa hy vọng vụt bùng cháy, nàng vội vã đặt Từ Lăng xuống đất, nhanh nhẹn cởi hai chiếc áo ngoài xé ra từng mảnh nhỏ, nối lại thành một sợi dây dài, với sợi dây ấy nàng buộc chặt Từ Lăng vào lưng, rồi chọn một con đường ít dốc hơn hết, nàng dùng cả tay lẫn chân, chăm chăm leo lên.

Vách đá đã cheo leo đầy chướng ngại, lại thêm phủ đầy rong rêu trơn như mỡ, một mình muốn vượt lên e sức trèo không nổi, đành nạy trên lưng nàng còn có cả một khối thịt nặng chịch.

Nhưng dù sao nàng cũng phải tiến lên, thời gian cấp bách không cho phép nàng ngừng lại.

Sau một thời gian triệt để cố gắng, nhưng đường đi lên còn dài thăm thẳm, vừa đặt chân lên một phiến đá phủ đầy rêu, định lấy hơi để trèo lên phiến đá khác. Bỗng nhiên toàn thân nàng chấn động mạnh, chân nàng run run, soét mảnh rêu trơn như mỡ, làm nàng trượt té ngửa, kề bên nàng là một vực sâu thăm thẳm, như đang chực sẵn thân nàng và cả Từ Lăng cứ rơi...rơi mãi.

Nàng nhắm nghiền đôi mắt chờ chết.

Lạ lùng thay, khi thân hình của hai người gần làm môi cho những mảnh đá vô tình đang chực sẵn dưới đáy hố, thì một mảnh lực huyền bí đã nâng nhẹ hai người lên, rồi êm ái đặt nhẹ trên nền đá.

Từ từ mở mắt ra Giang Thu Lăng đưa tay dụi đôi mắt, trước mắt nàng độ năm thước là một lão già hai chân đã tàn phế, ngồi trên phiến đá, đang nhìn nàng mỉm cười.

- Ô! Chữ tình có một mảnh lực vô biên thật, đã đầy đọa cho bao trẻ, phải chịu nhiều cảnh đau thương khôn khổ.

Giang Thu Lăng bắt giác đỏ mặt, nàng ấp úng thốt:

- Chính lão tiên bối đã cứu chúng tôi đây ư?

Bấy giờ nàng mới nhìn kỹ lại, lão già trạc độ lục tuần, râu tóc rối bời, thoạt nom qua người lạ có một ấn tượng cho rằng: lão là một gã ăn mày không hơn không kém.

Lão già bật cười lên ha hả

- Kha kha với việc nhỏ nhặt này, có đáng là bao? Cô nương đừng mở miệng gọi ân với nghĩa! Kỳ thực ra lúc này lão phu đã biết chắc rằng cô nương không tài nào leo lên nổi đỉnh núi rồi.

- Thì ra lão tiên bối đã đến đây từ sớm cơ à?

Lão già gật đầu đáp:

- Đúng như thế! Thoạt nom thấy cô nương xé áo nổi dây, định trèo lên đỉnh núi, nhưng vì không muốn làm suy giảm lòng hăng hái của cô nương, cho nên lão phu không mở miệng.

Đến bây giờ Giang Thu Lăng mới nhớ sự lại, trên thân nàng chỉ vẹn vẹn còn một chiếc áo cánh, bắt giác mặt nàng đỏ ửng lên, hai tay vội ôm lấy ngực che đậy, nàng ấp úng thốt:

- Xin thứ lỗi cho sự thất lễ này! Thưa lão tiên bối, hãy cho cháu biết qua danh tánh.

Lão già thờ dãi đáp:

- Lão phu họ Long tên Đại Mộc.

- Ô! Thì ra đây là Long lão bá, trên chôn giang hồ cháu đã nghe danh tánh từ lâu rồi!

Long Đại Mộc điềm nhiên mỉm cười thốt

- Cô nương tuổi hãy còn thơ, làm sao có được một kiến thức sâu rộng thế. Cái tên Long Đại Mộc này lão phu vừa mới đổi lại chỉ vẹn vẹn ba ngày thôi, trong giới giang hồ làm gì có người biết được sớm thế.

Mặt Giang Thu Lăng vụt đỏ phừng lên. Sự tăng bốc không ăn khớp này làm nàng quá đỗi hồ thẹn.

Sau giây phút im lặng, nàng bèn đánh trống lảng mở lời sang chuyện khác:

- À này, thưa Long lão bá, một thân cô độc như lão bá lặn lội đến đây là có mục đích gì?

Long Đại Mộc mỉm cười:

- Mục đích giống như cô nương, định lên trên ấy, đừng vớt vại con lý ngư ở trong giếng cổ sau tòa thiền viện Thất Xảo ấy mà!

- Nhưng lão bá có việc gì phải cần dùng đến con thần ngư ấy?

Long Đại Mộc mỉm cười đáp:

- Cô nương không thấy hai chân tàn phế của lão hay sao? Ngoại trừ con Vạn niên kim lý ấy ra, trên đời này không còn thuốc nào để chữa trị cho lành được.

Đưa mắt liếc nhìn đôi chân của lão già, thiếu nữ buồn bã thốt:

- Xem ra chúng mình không còn hy vọng nữa. Với đỉnh núi sừng sững cao ngút như thế này, chúng mình làm sao lên nổi.

Lão già vội lắc đầu:

- Sự khó khăn không phải ở chỗ khó lên của đỉnh núi đâu, mà là ở nơi Liên Tâm lão ni đang cư trú trong Thất xảo thiên viện ở trên đỉnh ấy.

Thiếu nữ nhìn trộm đôi chân của lão già tỏ vẻ kinh ngạc:

- Thế ra lão bá đã từng lên tận trên ấy rồi cơ à?

- Ô! Lão phu lên đến tận đỉnh, cả thầy là bảy lần rồi, nhưng mỗi lần lên đến là đều bị lão ni ấy đánh rơi xuống hố.

- Nhưng với phương pháp nào lão bá lên đến đỉnh được?

Long Đại Mộc vừa định trả lời, thì linh một cơn gió lốc nổi lên, một bóng người như cú liệng, bay xẹt đến nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt hai người.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: NAM BẮC NHỊ QUÁI

Sự có mặt của người lạ đến quá đột ngột, Giang Thu Lăng giật mình đánh thót, nàng định ứng chiến, Long Đại Mộc vội xua hai tay cười lên ha hả:

- Cô nương chớ sợ! Cùng là đồng bọn với chúng mình đây mà.

Giang Thu Lăng định thần nhìn kỹ, lão già đứng trước mặt nàng râu bạc như sương, trạc tuổi Long Đại Mộc, nhưng vóc dáng của lão gầy tong teo như vậy, thoạt trông người ta có cảm tưởng như là một bộ áo dài đang phủ lên một cây tre cao lồng thòng

Giương đôi mắt lạnh lẽo, khẽ liếc nhìn thiếu nữ mình mang Văn Từ Lăng, lão không cảm thấy sự có mặt của nàng đáng để ý cho lắm, chỉ hướng về Long Đại Mộc điềm nhiên thốt:

- Lão Long! Đêm nay chúng mình lại thử sức thêm một phen nữa chứ?

Lão Long Đại Mộc cười hi hi đáp:

- Đâu chỉ có chúng mình mà thôi đâu! Này bạn! Anh hãy xem đây! Lại có thêm một đồng chí, hoài bão một giấc mộng tìm ngư đến nữa kia kia!

Đưa mắt nhìn thiếu nữ, lão già gầy hỏi tiếp:

- Đạo hữu vừa bảo, chính là cô bé này ư?

Giang Thu Lăng vội cung kính hướng về phía lão già thốt:

- Thưa lão bá! Tien nữ xin ra mắt lão bá!

Tự cảm thấy hoàn cảnh và nhiệm vụ của mình cực kỳ khó khăn vả lại với khối óc thông minh và sự nhận xét cực kỳ nhạy bén, nàng cảm thấy thần sắc của lão già gầy, đối với nàng không có thiện cảm mấy! Và lại mục đích của đôi bên cũng vì Vạn Niên Kim Lý, làm sao tranh khỏi đồ kỳ với võ công tuyệt đỉnh nếu lão ta trở mặt chỉ có nước bó tay chờ chết! Ngược lại, nếu mua chuộc được cảm tình của họ, rất có thể họ trợ giúp mà leo lên tận đỉnh mà hoàn thành công việc của nàng, cho nên điểm hay nhất, là nàng khéo léo dùng đòn tâm lý để gọi lên lòng hào hiệp của lão già, mà nàng biết chắc rằng trong giới võ lâm ai cũng có sẵn trong lòng nhiều hoặc ít?

Quả nhiên lão hòa dịu nét mặt đôi chút, đưa tay chỉ Văn Từ Lăng đoạn ôn tồn hỏi:

- Gã ấy là phu quân của cô nương đấy à?

Mặt vệt đỏ bừng lên như gấc chín, Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Thừa lão bá! Phải! Phải Đây! Chẳng không may trúng nhầm kỳ độc, nếu không có Vạn Niên Kim Lý nuôi trong giếng trên đỉnh Hàn Phong Sơn thì không còn thuốc nào khác để chữa trị lành bệnh được, tiện nữ không nài gian khổ, từ thiên sơn vạn thủy đến đây, chỉ vì mục đích ấy, và chúng tôi chỉ cần một con vật ấy là đủ rồi.

Dường như cõi lòng bị rung động vì lời nói cảnh ngộ đau thương của đôi trẻ, thần sắc lão già tỏ vẻ hòa dịu hơn, vội rẽ bước tới, nhìn kỹ Tử Lăng giây lâu đoạn cất tiếng hỏi:

- Phải chăng phu quân cô nương trúng nhầm Thi Độc?

- Vâng! Lão bá nhận xét rất đúng, chàng đã trúng nhầm Thi Độc, một loại độc được độc nhất trần gian này!

Lão già gầy khẽ lắc đầu:

- Không đúng như vậy đâu! Trên thế gian này còn những bốn năm loài độc được còn độc hơn cả Thi Độc mấy lần, và lại trượng phu của cô nương nhiễm phải chỉ là một loài Thi Độc cực nhẹ. Ô! Hẳn lại được điểm cả Ngũ Âm Tuyệt Mạch nữa cơ mà.

Giang Thu Lăng cả kinh đáp:

- Tiện nữ không hiểu thủ pháp cao minh ấy, thực ra là nhờ một vị tiên bối trong giới võ lâm giúp đỡ.

Lão già gầy gật đầu:

- Nếu Ngũ Âm Tuyệt Mạch không bị điểm, thì hẳn ta làm gì sống đến bây giờ. Trên giới võ lâm hiện giờ sử dụng nổi cái thủ pháp này không hơn mười người, người đã trợ giúp cô nương là ai đây? Danh họ là chi?

Câu hỏi đột ngột làm Giang Thu Lăng bối rối, khối óc thông minh của nàng vụt thoáng qua một ý nghĩ, hồ nghi biết đâu là cụ Nhứt Thốc Dã Tẩu lại không cùng hai lão già này có tư thù, nếu nói thật ra, vô tình lại sanh thêm sự phản cảm, chi bằng im lặng còn hơn, nghĩ xong nàng giả vờ tỏ vẻ.

- Vì trong lúc bối rối nên tiện nữ quên khuấy mất hỏi qua danh tánh của cụ ấy?

Lão già gầy ngạc nhiên hỏi gần:

- Nếu không quen biết lão già ấy hà tất chịu ra tay sử dụng một môn điểm huyết tuyệt học như thế này?

Giang Thu Lăng liền linh động ứng khẩu đáp:

- Trong lúc phu quân tôi lâm nạn, trông thấy vẻ bi thương của tôi làm một cụ già từ bi đi ngang qua đây động lòng trắc ẩn, vì cảm thương cho cảnh ngộ đớn đau của tiện nữ, nên người mới ra tay trợ giúp và chỉ điểm cho tiện nữ một đường đi, đến tận nơi đây để tìm con Vạn Niên Kim Lý.

- À! Thủ pháp của lão ta chẳng những đã cao minh, kiến thức lại cực kỳ uyên bác. Nay cô nương. Hình vóc của lão ra sao?

Giang Thu Lăng bất giác giật mình trầm nghĩ:

"Lão già này thực quá quái, lão ta định truy căn tằm cội, thực là khó nói đối phó việc đã dờ lơ, chi bằng đối gạt luôn cho xong chuyện"

Nàng giả vờ ra chiều suy nghĩ rồi đáp:

- Cụ già ấy hình dáng khôi ngô. Tiếng như chuông ngân tuổi độ thất tuần, râu của lão đã dài lại trắng như tuyết

- Ô! phải rồi! Lão phu đoán không sai. Sử dụng được môn điểm huyết ấy, người tối thiểu cũng trên bảy mươi.

Giang Thu Lăng tiếp:

- Lão tiên bối ấy trời sanh dáng hình khôi ngô, nhưng lại chỉ có một mắt một tay một chân

Lão già gầy đưa tay về vào trán ra chiều suy nghĩ, lão cố moi trí nhớ nhưng tầm không ra trong giới giang hồ hiện giờ một tay cao thủ hình dáng đặc biệt như thế.

- Người là ai mà lão phu nhớ mãi không ra. Nay, lão Long, lão già ấy anh có biết không?

Long Đại Mộc lắc đầu nguây nguẩy:

- Lão phu cũng đầu hàng... " trong thế gian này, những tay võ lâm cao thủ, đông như cá ở dưới sông, ông bạn thắc mắc điều ấy chi cho nhọc xác.

Lão già gầy bị mắng cười hì hì, liền vội chuyển sang câu chuyện khác:

- Này cô bé! Xưa nay, lão phu nổi tiếng tâm răn như sắt, da chất như đồng, chưa ai từng lay chuyển nổi lão phu, nhưng hôm nay là ngoại lệ, đối với cảnh tao ngộ thâm thương của cô nương, lão phu rất biến động tình. Này, cô nương có biết lão phu là ai chứ?

Giang Thu Lăng vội đáp:

- Tiệp nữ vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, sự duyệt lịch rất kém! Nhưng tôi đoán không sai thì lão bá chắc là một bậc cao thủ nổi danh trong thiên hạ.

Lão già khoái trá cười lên ha ha:

- Không phải lão phu tự khoe, chứ trong giới giang hồ hiện nay, một khi nghe đến tên lão phu là tự nhiên họ phải mười phần kính nể.

Lão già giương đôi mày tỏ vẻ đắc chí rồi tiếp:

- Lão phu họ Tề tên Tinh Hòa, người đời thường tặng cho danh hiệu Nam Quái

Đưa tay chỉ lão già tàn phế đôi chân lão tiếp:

- Còn đạo hữu ấy là Bắc Quái Long Nhập Hải bọn ta người Nam kẻ Bắc, ít khi gặp gỡ, nhưng hôm nay lại cùng nhau hợp tác vì mấy con cá quý ấy mà phải khổ công biết bao nhiêu ngày trời rồi... Thực ra nghĩ kỹ lại chuyện rất buồn cười.

Nãy giờ ngồi yên nghe hai người đối đáp, lão già tàn phế chỉ lắng nghe không buồn xen vào, chợt nghe nhắc tới tên lão ta liền cái chính ngay:

- Tên Bắc Quái Long Nhập Hải lão phu bỏ không xài, từ đây trở đi, hãy gọi lão phu là Long Đại Mộc nhé!

Tề Tinh Hoà, "hừ" to một tiếng rồi thốt:

- Việc cũ xin đừng nhắc nữa, hiện tại chúng mình nên bàn việc quan trọng hơn, đêm nay chúng mình sẽ giúp cô bé này một tay! Tìm cách đưa cô bé này lên tận đỉnh Hạng Văn Phong, để nàng có cơ hội chữa cho trượng phu.

Long Đại Mộc đáp:

- Lý đương nhiên là phải thế! Đến nỗi lòng dạ sắt đá như đạo hữu còn phải cảm động thay hướng hồ lão phu

Lão già gầy vội và hỏi:

- Việc không nên trễ, dây leo núi ông bạn để đâu?

- Thì vẫn để ở chỗ cũ, phiền đạo hữu đi lấy mang lại.

Nam Quái Tề Tinh Hoà hừ một tiếng:

- Ông bạn chỉ mượn có đôi chân bệnh hoạn rồi cố ý làm biếng, khi bị lão ni cô trên núi đánh đuổi thì lại chạy như bay, tôi cố theo muốn huyệt hơi mà không kịp!

Miệng vừa dứt câu, lão liền quay ngoắt người, nhắm hướng một góc núi tối âm u bay vút đi mất.

Mặc dù đang tiếp chuyện, nhưng Giang Thu Lăng luôn luôn để ý đến thần sắc của Văn Tử Lăng nàng âm thầm khấn vái:

- Mong hoàng thiên chẳng phụ, hãy phù trợ cho mạng sống chàng kéo dài thêm một thời gian nữa

Rất may, chàng trai trẻ ấy mặc dù vẫn còn trong tình trạng hôn mê nhưng hơi thở vẫn bình thường, bệnh tình không thấy có điều gì gia tăng cả

Lão già gầy đi một lúc lâu, Long Đại Mộc trầm ngâm nhìn thiếu nữ, đoạn chậm rãi thốt:

- Sau khi đạt đến tận đỉnh rồi, cô nương rẽ về hướng phía tả của tòa Thiên viện, đi độ hơn mười trượng, sẽ thấy một cánh rừng trúc, cái giếng cổ nằm ở trong cánh rừng ấy đấy. Trong giếng ấy có bao nhiêu Vạn Niên Kim Lý chưa ai biết rõ, nhưng theo phỏng đoán của lão phu, thì tổng số có độ năm đến tám con

Giang Thu Lăng vội tiếp lời:

- Lão bá định xúi tiểu nữ đánh cắp đấy à?

- Đây là một việc mà lão phu định cùng cô nương thương nghị...

- Tiệp nữ kinh nghiệm hãy còn non kém, mong lão bá chỉ dẫn dùm cho.

Long Đại Mộc suy nghĩ giây lâu rồi tiếp:

- Vạn Niên Kim Lý là bửu vật trấn sơn của Liêu Tâm Lão Ni, lão phu và lão già Ồm Tề Tinh Hoà trong một tháng trời đã thâm nhập vào Hạm Vân Phong cả bảy lần, nhưng đều thất bại cả.

- Tài nghệ của hai lão tiền bối còn không thành công, với tiểu nữ, bàn về việc đánh cắp chắc chắn không thể thành tựu được .

- Cô nương nói phải đấy! Luận về tài nghệ của cô nương đâu phải là đối thủ của bà chết bầm đầu trọc ấy huống hồ cô nương lại đeo thêm một cục nợ đời này, thì việc đánh cắp không thể nào thi hành được. Theo ý ngu của tôi nghĩ, biện pháp hay nhất là cô nương đích thân đến gặp mặt với bà ta để khóc lóc khẩn cầu họa may ra, có nhiều hy vọng hơn

Lời đề nghị của lão già rất hợp ý với thiếu nữ, vì nàng đâu có thích việc đánh cắp hay cướp giật của ai bao giờ .

Lão già ân cần dặn tiếp:

- Tài nghệ của bà trọc ấy thực là xuất quỷ nhập thần, dù bà ta có chọc giận cô nương đi nữa, lão phu cần nhấn mạnh thêm rằng cô nương cũng đừng nên nổi nóng nhé!

Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Tiện nữ xin tuân lời lão bá chỉ dạy

Lão già dặn tiếp:

- Liên tâm Lão Ni bên ngoài thì tỏ ra ác độc bất lương, nhưng thâm tâm của người không hổ là một phật môn đệ tử, cô nương hãy khóc lóc cầu khẩn, cố nắm giữ lấy bà ta đừng buông, tôi nghĩ sau chót, thế nào cũng đạt thành sở nguyện

- Đa tạ lời vàng ngọc lão bá chỉ dạy

Hai người nói đến đây. Tề Tinh Hoà mang trên vai một bao vải cực to, lù lù từ đằng xa bay vọt tới

Lão ném mạnh bao vải xuống đất, đoạn từ trong bao lôi ra một cuộn thừng to cỡ ngón tay, bằng tơ nguyên chất đan lại, xem có vẻ cực dài .

Giang Thu Lăng rất lấy làm lạ, thực ra đây là một dụng cụ leo núi bền chắc nhất, nhưng sử dụng phương pháp nào để buộc đầu dây vào đỉnh núi , với một vách đá đứng sừng sững này, nàng không tài nào hiểu nổi

Long Đại Mộc hướng về thiếu nữ cất tiếng hỏi:

- Dây dài nghìn thước, đủ nối từ đây đến tận đỉnh, dùng tay nắm dây treo lên, cô nương làm việc ấy được chứ?

Giang Thu Lăng gật đầu đáp:

- Nhờ dây ấy tiện nữ có thể treo lên một cách dễ dàng, nhưng lão bá dùng phương pháp nào để đem đầu dây buộc vào tận chóp núi hử?

Lão già gầy cười đáp:

- Việc ấy rất dễ! Cô nương sẵn sàng chuẩn bị đi là vừa .

Nói xong lão liền cất tiếng hú dài, trời đã về đêm, tiếng hú nghe lạnh lạnh như ma rào quỷ rêu .

Hồi âm vừa dứt, một con chim thuộc giống khổng lồ, bay xà xuống, nhẹ nhàng đậu trên vai lão già gầy

Thiếu nữ định thần nhìn kỹ, nó là một giống ung cực to thân dài ba thước một, mỏ quắm lại, móng sắc như dao, trông có vẻ cực kỳ hung dữ .

Nam Quái Tề Tinh Hoà đắc chí mỉm cười, đưa tay âu yếm vuốt nhẹ vào lưng chim, miệng kề vào tai con thú khẽ bảo:

- Lão Hắc! Lại phiền ngươi hãy mang đầu dây kéo lên một chuyến nữa!

Vừa nói lão vừa đưa đầu dây, kẻ vào móng con vật .

Con thú có linh tính nghe được tiếng người, đưa hai chân đẩy móng nhọn, nhanh nhẹn gấp đầu dây, sau một tiếng giục khích lệ thứ hai, chim ung liền vỗ cánh nương theo vách đá bay vọt lên

Thần lực của chim ung quả là vô song, trong khoảng khắc, dây dài nghìn thước ấy đã được nó kéo lên, đầu dưới của cuộn dây thừng vừa đủ chấm sát mặt đất

Lão già gầy bật cười ha ha:

- Được rồi, Lão Hắc đã mang dây buộc chắc vào một cành cây trên đỉnh núi hiện tại cô nương có thể an tâm nắm dây để trèo lên đi .

Nhìn sợi dây thẳng vút tận mây xanh, Giang Thu Lăng kinh ngạc lại mừng, nàng cung kính vái tạ hai lão già:

- Đa tạ nhị vị lão bá, ân đức này tiểu nữ thế chẳng dám quên .

Long Đại Mộc xua tay ngắt lời:

- Chớ nhiều lời sẽ phí mất số thời gian quý báu, hãy nhớ kỹ cố bám sát vào lão ni cô ấy nhé!

- Thừa vâng! Tiệp nữ sẽ tuân theo lời lão bá dặn!

Nói xong nàng nhặt vội đầu dây, nhún thử lấy đà, quả nhiên, dây buộc rất chắc, nhanh nhẹn nàng nương dây trèo lên

Nhờ ngồi dưới hồ dưỡng sức khá lâu, công lực đã khôi phục không ít, thêm vào đấy với tiềm lực có sẵn của nàng, mặc dù đèo Văn Từ Lãng, nhưng chỉ trong khoảng khắc, nàng đã an toàn đạp chân tại đỉnh núi.

Một vầng trăng non, lơ lững treo trên nền trời trong vắt buông ánh sáng dịu dàng chiếu rọi trên cảnh vật của ngọn núi sáng tỏ .

Nàng cẩn thận núp mình sau một tảng đá to dương mắt nhìn tứ hướng dò xét

Theo lời Long Đại Mộc vừa nói khi nãy, quả nhiên cụm rừng trúc ở về phía tả của ngôi thiền viện cách đây không xa

Nàng trầm nghĩ:

"Giếng Hạng Đường ở trong cụm rừng trúc ấy, lẽ đương nhiên phải có nhiều cao thủ canh giữ, bằng không Nam Bắc nhị quái không đến nỗi phải bị đánh rơi xuống núi những bấy lần"

Phía hữu của trúc lâm ngôi thiền viện với mái ngói xanh biếc màu tường đỏ thắm, sừng sững nguy nga, như đang cười cợt ngạo nghễ với thiên nhiên và tuế nguyệt

Giang Thu Lăng nghĩ thầm:

"Ngôi thiền viện này đứng trên đỉnh núi cao chót vót, chắc chắn phải có đường đi rộng để thông lên, chỉ trách là tự mình không thông thuộc đường đi, để đến nỗi phải lạc phía sau đỉnh núi. Nam Bắc nhị quái tuyển chọn đường phía sau núi để trèo lên, hiển nhiên là hai lão có sự giúp đỡ của lão hắc ung, cố tránh tai mắt bọn canh phòng nghiêm mật."

Hiện tại chừng ấy việc đối với nàng không quan trọng nữa, mục đích của nàng là phải cấp bách tiếp kiệm thời gian để giải cứu Từ Lãng, nên nàng lập tức nhắm cửa chánh của tòa thiền viện vội vã bước tới...

Đường đi bằng phẳng, vệ đường hoa cỏ xanh tươi được tu chỉnh rất khéo léo, hiển nhiên thường được bàn tay con người chăm nom săn sóc, cảnh trí cực kỳ nên thơ, nhưng nàng chẳng buồn thưởng thức cảnh vật hữu tình ấy, chỉ mãi miết cầm đầu bước thẳng đến sơn môn

Một tia sáng yếu ớt từ trong sơn tự theo khe cửa chiếu rọi ra, đồng thời tiếng mõ đều đều sương gió ngân vang vang, nàng thầm nhủ "may quá trong am Ni Cô đang tụng niệm công quả về đêm đây mà"

Đặt chân đến trước cổng chùa Giang Thu Lăng cảm thấy khó lụy của nàng vui đi rất nhiều đoạn đường chông gai nàng đã đạt được bảy tám phần, hậu quả của sự cây cạch chưa biết ra sao, nhưng nàng cũng có thể tự hào rằng, sự cố gắng và phấn đấu của nàng không phải vô bổ .

Ngước mắt nhìn lên, trên cổng sơn môn một tấm biển to tướng chễm chệ nằm ngang, tên đề bốn chữ sơn son thếp vàng "THẤT THỔ LIÊN VIỆN"

Nàng cời dây đặt nhẹ Văn Từ Lãng xuống đất, mặc dù chàng trai trẻ hơi thở yếu ớt như tờ, nhưng sắc diện bảo tồn một điểm hồng quang, hiển nhiên nơi tâm của chàng vẫn duy trì một điểm chân khí đang vận chuyển không ngừng...

Không chút do dự nàng lập tức gõ cửa

Giây lâu...

Có tiếng chân người từ trong vọng ra kế tiếp là tiếng rút then, cánh cửa từ từ mở rộng...

Một lão ni cô xuất hiện nơi giữa cánh cửa... miệng niệm "A DI ĐA PHẬT" đoạn cất tiếng hỏi:

- Đêm khuya canh vắng. Thí chủ không ngại khó nhọc trèo tận lên đây, chắc có việc chi hệ trọng?

Nhìn thần sắc của lão ni cô lộ vẻ sang lạnh, nhãn quang sắc như dao, thiếu nữ vội vã cung kính quỳ xuống:

- Đệ tử Giang Thu Lăng xin ra mắt sư thái .

Lão ni cô khề neho mảy thốt:

- Thí chủ hãy mau đứng dậy. Bần ni đều được hân hạnh thọ lĩnh sự xưng hô cao thượng như thế .

Giang Thu Lăng vẫn quỳ mọp dưới đất:

- Lãnh Sư Thái phải chăng là Liên Tâm Lão Ni?

- Không! Bần ni pháp hiệu Thanh Phong! Thí chủ vừa nói đến tên của người ấy chính là gia sư đấy!

- Tiệp nữ muốn yết kiến lệnh sư phụ, vậy phiền sư thái hãy vào bẩm báo .

Vừa nói nàng liền lóp ngóp đứng dậy.

Khé mắt nhìn chàng trai đang nằm ngẻo sau lưng thiếu nữ, ni cô lạnh lẽo thốt:

- Đã ba năm rồi, gia sư không tiếp khách tục, bần ni không dám mạo muội vào nơi người nhập định truyền bả. À ! Thí chủ do sơn lộ nào lên đây?

- Tiệp nữ không rành đường đi nước bước, nên đã nhắm mắt đi càng, may thay lần mò đặt chân được đến trước cửa thiền viện này!

Ni Cô tỏ vẻ khó chịu:

- Lời nói của thí chủ không đúng sự thật. Đường lên đỉnh núi có hai ngã, một ngã phải qua ba trạm hạ viện của bốn am, nếu đi qua đường ấy, tức nhiên nhân viên canh gác làm gì không thông báo cho bốn am hay. Còn một ngã thì gọi là Hồ Bá Tam quan, dù cho người muốn qua là tay võ lâm cao thủ đi nữa, cũng khó vượt khỏi tam quan mà không bị tổn thương. Ngoài ra chỉ có biện pháp là thí chủ cũng giống như hai tên đạo tặc không kể sống chết, dù đường vách đá cheo leo của phía sau đỉnh núi vượt lên, nhưng... hình như với năng lực của thí chủ tôi không thể tin nổi....

Giang Thu Lăng hơi đỏ mặt vì ngượng nàng áp ứng thốt:

- Do Sự chỉ dẫn của một lão tiền bối, tiệp nữ mới biết được và từ đường xa vạn dặm đến đây, mong lão sư thái mở lượng từ bi, tiệp nữ có việc hết sức quan trọng, định vào yết kiến Liên Tâm Lão sư thái...

Thanh Phong lão ni vừa định tả lời, thỉnh thoảng có tiếng chân người từ trong bước vội ra...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: DIỆU DƯỢC HỒI XUÂN

Tiếng chân người đi lần tới. Giang Thu Lăng ngược mắt nhìn lên, một lão ni cô xuất hiện trước ngưỡng cửa...

Ni cô có vẻ hối hả, lạnh lẽo liếc nhìn thiếu nữ thốt:

- Kê nào nữa đêm đến đây quấy rầy mãi không thôi, chẳng hiểu rằng hiện giờ là lúc sư phụ đang nhập thiền hay sao?

Thanh Phong lão ni vội vã chấp tay nghiêng mình thi lễ, đưa tay chỉ Thu Lăng và nói:

- Vị nữ thí chủ này kiên trì mãi ý định vào kiến sư phụ!

Lão ni "hừ" một tiếng liếc mắt nhìn thiếu nữ rồi cười nhạt:

- Đêm khuya canh vắng đến đây có việc gì quan trọng thế...? À...! Định đến đây yêu cầu chữa bệnh phải không?

Giang Thu Lăng vội vã cung kính đáp:

- Xin lão sư thái mở lượng từ bi

Lão ni cô lạnh nhạt hỏi ngắt lời:

- Bệnh gì đây?

Giang Thu Lăng ấp úng đáp:

- Thừa... sư thái...! Phu quân của tiện nữ bị trúng nhảm Thi độc..

- Thi độc... Gia gia tuy thường ra tay tế độ phát nguyện sẵn sàng chữa trị cho những kẻ mắc phải bá bệnh mà có lòng đến đây cầu xin, nhưng đối với vấn đề Thi độc, lại không phải là bệnh chứng mà gia sư có thể chữa trị được! Thí chủ nên sớm rời chỗ này, đi tìm chỗ khác có những tay cao minh tài giỏi hơn.

Thiếu nữ bất giác sa sầm nét mặt, cất giọng thê thảm khản nài :

- Lệnh sư phụ dù có chấp nhận chữa trị hay không đi nữa, tiện nữ cũng cầu xin được gặp mặt người .

Lão ni cô vẫn không chút thương tình cười nhạt:

- Dù có gặp được mặt người, cũng không có ích gì?

Thanh Phong lão ni tiếp lời:

- Hừ! Gặp mặt người! Chắc có lẽ nhà ngươi định thêm muốn những con Vạn Niên Kim Lý trong ao Hận Đường của gia sư chứ gì?

Giang Thu Lăng hơi do dự rồi đáp:

- Không đâu gì hai vị lão sư thái! Nhờ một vị tiền bối chỉ bảo, nên tiện nữ không nài vạn thủy thiên sơn, vượt qua biết bao là gian lao khổ cực để đến đây, định khấn cầu với Liên Tâm lão sư thái mở lượng từ bi tặng cho tiện nữ một con thần vật, để chữa trị độc thương của phu quân, mà tánh mạng của chàng đang nguy kịch!

Hai vị lão ni cô đồng xua tay bảo:

- Bắt tất phải nhiều lời, việc ấy chắc chắn không thể nào chấp nhận được!

Giang Thu Lăng nức nở khóc to:

- Hai vị sư thái đều là phật môn đệ tử, chẳng nhẽ đi tiếc một con lý ngư, mà không chịu cứu sống một mạng người hay sao...?

Lời nói đau thương của thiếu nữ, làm hai vị lão ni lắc đầu không biết dùng lời lẽ gì để đối đáp cho xuôi, chỉ đưa mắt nhìn nhau nín lặng, giây lâu, Thanh Phong lão ni mới mở miệng thốt:

- Vạn Niên kim lý là một thần vật, gia sư mặc dù có lòng từ bi cứu nhân độ thế, nhưng ...cũng không đem thần vật đi tặng người một cách dễ dàng. Tôi tin thí chủ nên tính phương cách khác tiện hơn, đừng hy vọng hảo huyền vô ích!

Tâm trạng như dầu sục sôi, Giang Thu Lăng nóng nảy kêu to:

- Lệnh sư phụ dù có bằng lòng tiếp kiến hay không? Chuyện ấy tính sau, hiện giờ nhờ hai vị lão sư thái đi vào bẩm báo một tiếng cũng không được hay sao?

Vị lão ni cô đến sau tỏ vẻ khó chịu.

- Thí chủ cứ quấy rầy như thế này mãi, chớ trách bản ni vô lễ đấy nhé!

Giang Thu Lăng nghiêng chặt đôi răng gào to:

- Nếu hai vị lão sư thái không chịu vào bẩm báo, sanh mạng của phu quân tôi sẽ lâm nguy, tôi có thể chết tại đây cho mà xem...!

Lão ni cô tròn tròn mắt:

- Ủy..! Hời bỏ tát đi đả à ! Bộ nhà ngươi định liều mạng với bản ni đấy à?

Thanh Phong lão ni tiếp lời:

- Thí chủ không nên có thái độ ấy, nên thông cảm cho nỗi khổ và trách nhiệm của chúng tôi, thực ra vì gia sư đang bận nhập thiền, bản ni chúng tôi dù ai đi nữa, cũng không dám gõ cửa Thiền Môn.

Giang Thu Lăng vọt kêu to:

- Cứu nhân như cứu hỏa, dù rằng Liên Tâm sư thái có bị hai vị quấy rầy đi nữa, cũng là một việc đại công đức, lão nhân gia chắc không trách cứ hai vị vì việc gõ cửa để cứu tánh mạng của một người đang lâm nguy, đâu mà ngại...!

Nàng cố ý la cho thật to, hiển nhiên là định kinh động đến tai Liên Tâm lão ni, nếu không ...nàng e cơ hội gặp mặt bà ta không còn nữa, và lại mạng sống của Từ Lăng chỉ còn tính từng giây từng phút...!

Thanh Phong lão ni nheo mày thốt :

- Nữ thí chủ không thể nói nhỏ một chút hay sao ?

Giang Thu Lăng khóc to:

- Phu quân của tôi chết đến nơi rồi, tôi không còn e ngại gì nữa...!

Nói xong nàng cố cất tiếng khóc cho thật to.

Bỗng nhiên...

Từ trong thiền viện vọng ra một tiếng quát to:

- Hãy lui...

Có bóng người từ trong bay vụt ra...

Một lão ni có thần sắc rạng rỡ, thành linh xuất hiện trước mặt mọi người!

Hai vị ni cô cả kinh đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ sợ hãi nghiêng mình thi lễ:

- Nửa đêm làm kinh động sư phụ, đệ tử tội thật đáng muôn thác!

Lão ni cô vừa đến, điềm nhiên đưa đôi mắt sáng như sao băng quét về phía thiếu nữ cất tiếng sang sảng hỏi:

- Nhà ngươì định đến tìm con Vạn Niên Kim Lý của bản ni đây à?

Giang Thu Lăng vội vả quỳ xuống thưa:

- Tien nữ khẩn cầu lão sư thái mở lượng từ bi, tặng một con Vạn Niên Kim Lý để cứu phu quân của tien nữ đang con nguy cấp!

Liên Tâm lão ni niệm phật hiệu rồi đáp:

- Vạn Niên Kim Lý của bản ni là thần vật quý báu nhất trần gian, đâu phải dễ đem tặng cho ai bao giờ, dù là chỉ một con thôi... bản ni cũng nhất định chẳng tặng không cho ai cả!

Lòng hy vọng của Giang Thu Lăng đột nhiên tiêu như mây khói...

Nàng đứng lặng giây lâu đoạn khăn khăn van nài tiếp:

- Chẳng hay lão sư thái muốn dùng món gì để làm vật trao đổi.

- Vạn Niên Kim Lý là một thần vật, đâu có vật gì xứng đáng để đánh đổi với nó được.

Giang Thu Lăng cuống quýt lên:

- Nếu chữa trị lành bệnh cho phu quân tôi, thì dù có cắt... chiếc đầu này ra để đánh đổi, tôi cũng không do dự hoặc chối từ .

Liên Tâm lão ni nghiêm nét mặt:

- Ngươi quyết tâm như thế cơ à ?

- Thưa lão sư thái! Lòng thành thật của tien nữ, có trời phật chứng trí!

Liên Tâm sư thái niệm phật rồi tiếp:

- Nhà ngươì không ngại gian khổ từ thiên sơn vạn thủy đến đây, định tìm một con Vạn Niên Kim Lý để cứu tính mạng cho phu quân, nguyên do vì một chữ tình. Nhà ngươì chịu được tất cả những hy sinh, nếu lấy chiếc thủ cấp đánh đổi với ta, phu quân nhà ngươì có sống lại gần có ích gì không?

Giang Thu Lăng cương quyết đáp:

- Tien nữ chỉ muốn thấy chàng sống lại, không đành nhìn thấy chàng chết một cách thảm thương, tien nữ dù hy sinh tính mạng cũng vui lòng hã dạ.

Giang Thu Lãng nóng nảy tiếp:

- Lão sư thái mau chỉ thị cho tiện nữ làm bất cứ việc gì theo ý muốn của sư thái, chàng, chàng chỉ sợ không thể chịu đựng được bao lâu nữa!

Nàng dương đôi mắt đầy cương quyết nhìn lão ni cô:

- Nếu trên mình tiện nữ có bất cứ vật gì, hoặc tiện nữ làm được những gì, mà khả năng có thể đạt được, tiện nữ sẽ giúp ngay tức khắc.

Liên Tâm sư thái im lặng giây lâu, bỗng nhiên bà ta vụt mỉm cười bảo:

- À! ta chọn được vật trao đổi rồi... Nhà ngươi đã có lòng hy sinh để cứu lấy tính mạng của phu quân, nhưng lời đề nghị của ta, sợ e ngươi không khứng chịu đấy.

Giang thu Lãng cương quyết đáp:

- Xin đức phật tổ bồ tát, hãy chứng minh cho lòng hy sinh của tiện nữ

Liên Tâm sư thái chậm rãi thốt:

- Những bảo vật trên trần gian này, không có món nào xứng đáng khả dĩ đánh đổi với Vạn Niên Kim Lý, chỉ có suối tóc óng ánh đen huyền trên đầu nhà ngươi là hợp ý của bản ni thôi...

Giang thu Lãng giật mình đánh thót, nàng mặc nhiên đứng lặng giây lâu, đoạn cố gắng mỉm cười đau đớn:

- Thế ra ý định của sư thái là muốn cho tiện nữ thí phát đấy ư?

Liên Tâm sư thái nghiêm sắc mặt:

- Không những thí phát, bản ni còn muốn cho nhà ngươi quy y cửa phật, và ta sẽ thu nhận ngươi làm đệ tử.

Giang Thu Lãng nheo mày thốt:

- Tiện nữ chỉ ngại không đủ khả năng để chấp nhận mỹ ý của lão sư thái đấy chứ.

Liên Tâm sư thái trịnh trọng thốt:

- Trong quảng đời tu hành, bản ni đã âm thầm chọn qua nhiều người, nhưng chưa có kẻ nào có tư chất thiên phú giống như nhà ngươi, cho nên bản ni có ý định thu ngươi làm đệ tử. Sau này cơ nghiệp Ngọa Hoang Sơn này sẽ giao cho ngươi gìn giữ.

- Lão sư thái hãy xem tướng mạo hình dung của tiện nữ có giống phật môn đệ tử hay không đã chứ!

Liên Tâm sư thái ôn tồn đáp:

- Những người bước chân vào đường tu hành, cửa từ bi không luận hình dung giống hay không giống, điều cốt yếu là chỉ chú trọng vào tâm dạ của kẻ ấy có chân thành hay không mà luận.

- Thừa lão sư thái... Việc xuất gia tu hành, do nơi lòng tự nguyện tự giác, tiện nữ chưa từng nghe qua có sự cưỡng bách bao giờ!

Liên Tâm sa sầm nét mặt:

- Cường bức? Bản ni đâu có ý định cưỡng bức nhà ngươi bao giờ?

- Nhưng lão sư thái muốn cắt mớ tóc của tiện nữ.

Liên Tâm sư thái bật cười:

- Ô! Đây là điều kiện trao đổi giữa bản ni và thí chủ kia mà!

Giang Thu Lãng trầm ngâm suy nghĩ giây lâu rồi thốt:

- Nhược bằng tiện nữ không khứng chịu !

- Chuyện ấy mười phần đơn giản bản ni đương nhiên sẽ không đem Vạn Niên Kim Lý ra tặng nhà ngươi chứ gì

Một tư tưởng phản cảm vụt thoáng qua khối óc Giang Thu Lãng nàng tự nhủ:

"Mình đành nhìn rằng lão ni cô là một bất khổ hạnh chân tu đầy lòng vị tha bác ái, nào ngờ đâu bây giờ rõ lại bà ta là một kẻ tham lam không nhân đạo"

Sắc diện nàng vụt lộ vẻ cương quyết:

- Tiệm nữ bằng lòng với điều kiện trên, sư thái hãy giúp tiệm nữ ra tay thí phát, cho rành xong một mối nợ trần.

Liên Tâm sư thái khẽ mỉm cười:

- Việc thí phát chưa cần nhà người phải thi hành ngay bây giờ, hãy nhớ kỹ, nhà người đã là đồ đệ của ta, ngày nào bản ni từ giả cõi trần, cơ nghiệp này ta sẽ giao lại cho người gìn giữ.

Giang Thu Lăng ngơ ngác hỏi:

- Thế ra lễ nhập môn bát sư, sư thái định ngày nào thi hành...?

Lão ni cô vụt cười lên ha hả:

- Bản ni vừa bảo qua, phải đợi bản ni sau khi từ trần. Còn từ giờ đến khi ấy, nhà người cùng gã này giữ vẹn tình nghĩa phu thê.

Giang Thu Lăng âm thầm thở phào một hơi dài nhẹ nhõm:

- Còn việc lão sư thái với điều kiện trao đổi lúc này

Liên Tâm sư thái khẽ mỉm cười:

- Thí chủ hãy yên tâm, bản ni đâu phải người chóng quên... không giữ lời hứa

Nói đoạn hướng về hai vị lão ni cô truyền lệnh:

- Hai người hãy vào trong mang chén canh Vạn Niên Kim Lý đã nấu sẵn ra!

Hai vị lão ni cô còn đang ngơ ngác chưa hiểu ý của sư phụ.

Liên Tâm sư thái vội quát to:

- Đồ đệ hãy nghe lời sư phụ căn dặn, mau xuống bếp mang chén canh đang nấu sẵn ấy lên cho ta

Hai vị lão ni cô không dám chậm trễ vội vã vâng dạ một tiếng đoạn quỳ quách bước vào.

Giang Thu Lăng bất giác cảm thấy trong dạ bất an, nàng thầm nghĩ:

"Liên Tâm Lão ni không cho người ra Hạng Đường bắt lên một con Vạn Niên kim lý, mà lại bảo hai lão ni xuống bếp bưng chén canh kim lý nấu sẵn, chẳng nhẽ bà ta biết trước việc mình đến đây và chuẩn bị trước hay sao? Hoặc giả là chén canh Vạn Niên Kim lý này, của bà ta chuẩn bị tự xử dụng đúng dịp tặng luôn cho mình cũng nên"

Nàng đang phân vân, hai vị lão ni đã nhanh nhẹn trở ra, trên tay của Thanh Phong lão ni quả nhiên đang bưng một chén canh còn nóng hổi, hơi bốc lên nghi ngút

Bước đến trước mặt Liên Tâm lão ni, ni cô cung kính thưa:

- Đệ tử tuân mạng mang chén canh lên đây.

Đưa tay chỉ Văn Từ Lăng đang nằm ngoẻo dưới đất, Liên Tâm lão ni truyền lệnh:

- Hãy cho gã ấy uống vào

Thanh Phong lão ni vâng dạ một tiếng, đoạn bước tới bên Văn Từ Lăng cạy miệng chàng ra, điểm vào yết hầu huyết nơi cổ họng chàng và đem chén canh đổ trồn vào miệng

Một cảm giác vừa bị thương pha lẫn sự mừng rỡ đột nhiên tràn ngập cả tim gan thiếu nữ, quả tim nàng bất giác như trống dục đập lên liên hồi, suốt lệ không biết từ đâu đến trào xuống như mưa

Nàng đưa đôi mắt khăn trương nhìn từ Lăng và chờ đợi

Sau một thời gian ngắn, tiếng sôi réo của chất thi độc đang được hóa giải bởi nước canh Vạn Niên kim lý ở trong bụng Từ Lăng kêu rõ mồn một.

Văn Từ Lăng từ từ hồi tỉnh lại, chàng khẽ dương đôi mắt ngơ ngác liếc nhìn mọi người

Quá đôi vui mừng, Giang thu Lăng quên tất cả sự có mặt của Liên Tâm sư thái và hai vị ni cô, nàng nhảy vào lòng Từ Lăng và ôm chầm lấy chàng, vừa rú to:

- Lãng ca...Lãng ca...

Sau lưng nàng lúc ấy Liên Tâm sư thái và hai đệ tử vội vã chấp tay niệm A Di Đà Phật, rồi ngoảnh mặt sang hướng khác. Họ là những kẻ xuất gia, đối với hành động của Giang Thu Lãng, họ cảm thấy ngượng ngập vô cùng

Giây lâu Văn Từ Lãng mới hoàn toàn hồi tỉnh lại như trải qua một giấc mơ dài chàng ngược mắt nhìn Giang Thu Lãng ngờ vực hỏi:

- Lãng muội! Chúng ta hiện tại đang gặp nhau nơi âm cảnh phải không?

Giang Thu Lãng mờ lẽ vì cảm động:

- Lãng ca! Khoan hỏi nhiều lời... hiện thời anh cảnh thấy độc thương trong mình anh đã khỏi hay chưa?

Từ Lãng khẽ gật đầu:

- Độc thương của tiểu huynh đã hóa giải tan rồi...

Liên Tâm sư thái niệm Phật rồi xen vào hỏi:

- Nhà ngươi có biết địa điểm này là đâu hay không?

Từ Lãng ngỡ ngác nhìn lão ni cô đáp:

- Tại hạ ở trong tình trạng hôn mê, thực ra hoàn toàn không hay biết gì cả

Liên Tâm sư thái chậm rãi thốt:

- Đây là Ngoại Hoàng Sơn, và chúng ta đang đứng trước cổng Thất Xảo Thiền Viện của đỉnh Han Vân Phong!

Từ Lãng giật mình kinh ngạc vội vã bước tới thi lễ:

- Trời ! Trong lúc hôn mê, tại hạ đã vượt qua những mấy nghìn dặm lộ trình .

Thanh Phong lão ni vội xen vào:

- Hừ! Trong lúc hôn mê mà vượt dặm băng rừng được ư? Nếu không nhờ phu nhân của nhà ngươi chẳng nề muôn ngàn gian lao khó nhọc, cố vác nhà ngươi đến đây, thì mạng ngươi đã mất từ lâu rồi.

- Trời ! Phu nhân của tôi!

Nhãn quan của chàng trai trẻ đưa thẳng về phía Giang Thu Lãng, óc thông minh của chàng sau giây phút suy đoán, vụt hiểu rõ tất cả sự việc, tâm can chàng bất giác bị xúc động mạnh vụt kêu to:

- Lãng muội...

Chàng nhảy vút tới, hai tay ôm chầm Giang Thu Lãng vào lòng...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: ĐÀN CHỈ THẦN THÔNG

Trong lúc xúc động mạnh, chàng quên đi mất sự có mặt của ba vị lão ni cô, đã quá ngưỡng lại ngoảnh mặt đi lần thứ hai, vì hành động đượm mối trần tục của chàng, hai tay ôm chầm lấy Giang Thu Lãng vào lòng, miệng chàng lầm bầm

- Lãng muội ...Lãng muội... Tầm thân của em đã vì tôi mà khổ quá nhiều thế ư?

Giang Thu Lãng mặt đỏ như gấc chín, nhè nhẹ đẩy chàng ra, khẽ kêu lên:

- Lãng ca... Rõ trẻ con!

Vụt nhớ sức lại đang đứng trước mặt mọi người, chàng trai trẻ bèn lên vội vả đánh trống lãng:

- Lãng muội chúng mình đến đây được bao lâu rồi nhỉ?

Giang Thu Lãng dịu dàng đáp:

- Chỉ vừa mới tới đây thôi, nhưng phải phí hết mười lăm ngày trời vượt núi băng rừng.

Văn Từ Lãng cảm động kêu lên:

- Trời! Mười lăm ngày mệt nhọc không ngừng .

Giang Thu Lãng khẽ thốt:

- Có gì đâu? Việc quan trọng vẫn là thi độc của anh được chữa lành.

Kỳ thật ra với nét mặt tiêu tụy, quần áo tả tơi, hình dung đượm đầy vẻ phong trần ấy, hiển nhiên biểu lộ ra nàng đã chịu khổ quá nhiều rồi.

Văn Từ Lãng khẽ thở dài:

- Lãng muội chúng mình hiện giờ khả dĩ cáo từ được chứ?

Trước mặt ba vị lão ni cô, cả một bầu tâm sự, chất chứa từ lâu, chàng chưa thổ lộ tâm tình với nàng được, nên chàng định giả từ sớm!

Bỗng nhiên...

Một vị ni cô từ xa bay vụt đến, đứng nghiêng mình trước mặt Liên Tâm sư thái cung kính thi lễ:

- Kính bẩm viện chủ! Hai lão quái vật lại đến trộm lý ngư .

- Bọn chúng đã trộm được hay chưa? Hử đồ đệ?

- Kính thưa viện chủ! Bọn chúng đã trộm được mỗi người một con.

Liên Tâm sư thái nheo mày lắm bầm:

- Nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Tại sao các người canh giữ không dốc lòng đòi lại?

- Thưa viện chủ...Bọn chúng vừa bắt được qua tay đã nhanh nhẹn nuốt vào bụng mất rồi!

Liên Tâm Sư thái trầm ngâm giây lát rồi thốt:

- Già này xuất gia lãnh tục, không muốn nhúng tay vào việc tội nên đã bảy lần đánh đuổi bọn chúng xuống núi, nào ngờ thừa lúc bản ni vì bận công việc, bọn chúng táo gan lại dám chường mặt đến đây làm việc phi pháp. Hử! Nuốt vào một con Vạn Niên kim lý, công lực khả dĩ tăng tiến một con giáp, hai gã quái nhân này, tuy rằng không phải tay ác bá, nhưng sau này với công lực phi thường của họ, đương nhiên sẽ là mối nguy hại cho giới võ lâm!

Vì ni cô đưa tin vội vả thưa tiếp:

- Kính thưa viện chủ. Hai tên quái nhân ấy vẫn chưa chịu đi, họ định bắt hết cả Lý ngư ở giếng Hạng Đường!

Liên Tâm sư thái trừng trừng nhìn Từ Lãng:

- Bản ni không đang đứng ra đối phó với hai tên trộm tham lam ấy. Này! Tiểu thí chủ hãy vì bản ni mà giải quyết dứt vấn đề này được chứ?

Không hiểu hai kẻ ấy là ai, đương nhiên chàng không thể biết được sự trợ giúp và lòng hảo tâm của hai gã ấy, theo lời của ni cô mang tin, chàng chỉ biết đây là hai tên trộm cá, không cần suy nghĩ chàng khẳng khái đáp liền:

- Khư khư công việc nhỏ nhất ấy, tại hạ sẽ tận lực trợ giúp. Theo ý của Liên Tâm sư thái là muốn tại hạ diệt trừ hai tên gian tặc ấy phải không?

Giang Thu Lãng nghe nói cả kinh, nằng kêu lên:

- Lãng ca!

Nhìn thần sắc của Liên Tâm sư thái ni, nàng lập tức biết mình lỡ lời, vội ngậm miệng nín bật

Văn Từ Lăng ngạc nhiên đưa mắt nhìn nàng dò hỏi.

Liên Tâm sư thái quét đôi mắt sáng quắc nhìn nàng như thông cảm, đoạn cười nói:

- Bất luận hành động của hai kẻ ấy có tệ hại như thế nào đi nữa, bản ni không muốn có máu đổ nơi linh sơn thiên tự này, tiểu thí chủ hãy chịu theo ý của bản ni mà thi hành.

Văn Từ Lăng cung kính thốt:

- Tại hạ xin tuân mạng!

Nói xong chàng quay sang ni cô mang tin:

- Phiên ni cô hãy dẫn đường .

Ni cô nhanh nhẩu vâng dạ, đoạn lập tức quay mình bay vút về hướng tả, Từ Lăng vội vã theo sau.

Giang Thu Lăng định theo hai người cùng đi nhưng thoạt nhìn thần sắc của Liên Tâm thần ni tỏ vẻ không đồng ý, nàng đang do dự rồi ngừng bước.

Văn Từ Lăng theo ni cô phi thân về phía tả, trong nháy mắt trước mặt chàng là một cụm trúc lâm... Chưa đến nơi, tiếng hò hét giao đấu đã lan truyền nghe văng vẳng

Một giọng ô ề của một lão già cười lên oang oang:

- Nền Lão viện chủ không đến đây, các ngươi đừng hòng làm gì được lão .

Từ Lăng vội vã bản mình nhảy vút vào trúc lâm...

Giữa rừng một chiếc cổ giếng rộng chừng một mẫu, tuy không phải trời đông giá lạnh đến nỗi kết băng, nhưng có một luồng hàn khí từ dưới đáy giếng bốc lên, đi gần đến giếng làm cho người có cảm giác lạnh buốt thấu xương.

Một lão già ốm cao lêu nghêu, cùng một lão có đôi chân tàn phế, đang cùng bốn vị ni cô giao đấu kịch liệt.

Võ nghệ của bốn vị ni cô này cũng khá cao cường nhưng địch không lại hai lão già quái dị kia, đánh vừa đánh vừa thối lui

Văn Từ Lăng nổi giận quát to:

- Hãy ngưng tay.

Tiếng quát vừa dứt thân hình chàng đã nhẹ nhàng từ không trung rơi đúng trước mặt hai quái nhân.

Lão quái nhân có đôi chân tàn phế bỗng nhiên mừng rỡ reo to lên như điên, lão khoái trá cười lên ha ha...

- Trời! Vạn Niên kim lý quả là thần vật có một không hai trên trần này, đôi chân tàn phế của lão ta, sau khi nuốt xong một con lý ngư mà lúc này lão vừa bắt được, hiện giờ đã hoàn toàn khôi phục như xưa.

Hôm nay hai lão thời may vận đỏ nhờ Liên Tâm sư thái mắc bận việc của Giang Thu Lăng, nên hai lão mới chộp được mỗi người một con bằng không cũng như bảy lần trước, lại bị bà ta đánh rơi xuống núi...

Vạn Niên kim lý được mang đi nấu chín, công lực của nó có phần trội hơn nhưng sử dụng bằng lối ăn tươi nuốt sống như hai lão già, hiệu lực của nó không kém hơn bao nhiêu

Tiếng quát của Từ Lăng làm mọi người đều giật mình ngưng tay.

Nam Bắc nhị quái chăm chú nhìn nhìn Văn Từ Lăng giây lát đoạn cất tiếng cười lên ha ha:

- Ô! Nhãi con ngươi đã hoàn toàn bình phục rồi đấy à?

Từ Lăng ngo ngạc chẳng hiểu gì cả, cất tiếng quát to:

- Cuồng tặc... Bọn ngươi dám tạo gan đến đây bắt trộm thần vật... của Liên Tâm sư thái.

Thấy cử chỉ của Từ Lăng Nam Bắc nhị quái lấy làm ngạc nhiên vô cùng:

- Nhãi con! Tại sao nhà ngươi đối với lão phu có một hành động vô lễ như thế?

Văn từ Lăng nổi giận mắng to:

- Như thế này là nể tình lắm rồi đấy!

Nam quái Tề Tinh Hoà lửa giận bùng cháy:

- Còn không nể tình thì sao hử, nhãi con!

Từ Lăng không khách sáo đáp ngay:

- Thì hai người đã sớm thác dưới luồng chưởng phong của ta rồi.

Hai lão già đưa mắt nhìn nhau, Tề Tinh Hoà khề thờ dài:

- Cậu bé này thực ra chẳng hay biết gì về sự việc xảy ra ở dưới đây vực lúc ban nãy.

Bác quái Long Đại Mộc nói tiếp:

- Đồi chân tôi đã bình phục, bấy nhiêu cũng đủ để an ủi cho những ngày gian khổ vừa qua.

Nam Quái Tề Tinh Hoà tiếp lời:

- Lão phu nuốt được một con, cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Chúng mình nên rút lui là vừa. Chốn này không còn là nơi để chúng mình lưu luyến nữa.

Nói xong hai lão rút mình, định phi thân bay vút xuống núi

Nhưng Từ Lăng nhanh nhẹn bắn mình, nhảy đến trước mặt hai người cản lối, chàng nổi giận hét to:

- Nuốt xong hai con lý ngư, hai người định rút êm đây hử?

Nam Quái Tề Tinh Hoà đáp:

- Cậu bé nói rất đúng, mục đích của lão phu đã đạt được, hiện nay chúng tôi còn nhiều việc cần phải giải quyết, nên phải vội vã cáo lui, xin hẹn cùng cậu bé chúng mình sẽ có ngày gặp gỡ .

Long Đại Mộc tiếp lời:

- Núi xanh không đổi, nước biếc vẫn trôi. Cậu bé! Chúng mình già biệt nhé!

Nói xong hai lão già, lại định bước tránh Từ Lăng tìm đường xuống núi.

Văn Từ Lăng quát to:

- Hãy khoan! Tại hạ chưa ra lệnh, hai người không được di động nửa bước.

Nam Bắc nhị quái bất giác nổi giận lôi đình, nhưng Tề Tinh Hoà cố nén cơn giận ôn tồn bảo:

- Cậu bé! Tại sao cậu lại không thức thời vụ như thế? Lão phu chẳng muốn cùng cậu hon thua, cậu lại tìm lão phu gây sự, cậu quên rằng chúng mình đến đây cùng chung một mục đích ư ?

Văn Từ Lăng trầm giọng đáp:

- Hôm nay hai người cho rằng tại hạ tìm đến gây sự, được ! Tôi xin nhìn nhận việc ấy .

Long Đại Mộc cười to:

- Đã bao năm rồi, Nam Bắc nhị quái dọc ngang trong chốn võ lâm, giới giang hồ chỉ sợ chúng tôi đến gây sự, chứ chưa từng có kẻ nào dám tìm đến chúng tôi gây chuyện bao giờ, hôm nay nhà ngươi là người thứ nhất!

Văn Từ Lăng vội nghiêm nét mặt :

- Vừa rồi tại hạ được sự ủy thác của Liên Tâm sư thái, nhờ tại hạ trừng phạt kẻ trộm Vạn Niên kim lý. Nhưng Liên Tâm sư thái mở lượng từ bi, không muốn thấy có máu đổ, nên căn dặn tại hạ chỉ cho kẻ trộm một trừng phạt tượng trưng thôi!

Nam Quái Tề Tinh Hoà không dẫn được cơn nóng giận:

- Nhãi con, Vạn Niên kim lý, ta đã lỡ nuốt vào bụng rồi, đâu còn cất giữ bên ngoài mà đòi với hỏi!

Từ Lăng nghiêm giọng tiếp:

- Liên Tâm sư thái bảo rằng sau khi nuốt xong một con Vạn Niên kim lý, người thụ hưởng sẽ tăng tiến hai mươi năm công lực, hiện giờ tại hạ đòi lại số công lực mà hai vị vừa được thụ hưởng xong.

Long Đại Mộc nheo mày:

- Nhãi con! nếu không có sự trợ giúp của hai chúng ta, nhà ngươi sớm đã thác dưới đay vực thâm rồi, đâu còn đứng đây mà khoa trương lớn lối.

Văn Từ Lăng lộ vẻ ngờ ngác:

- Chớ nói nhảm! Hai vị căn cứ vào đâu mà bảo như thế?

Nam Quái Tề Tĩnh Hoà không còn nhịn được nữa hét to:

- Lão Long! Cùng với tên tán tận lương tâm này bàn cãi, phỏng có ích gì? Nếu muốn choảng nhau thì ra tay cho sớm.

Nói đoạn phóng mình bay vút tới.

Văn Từ Lăng nhanh nhẹn nhảy tặc né tránh, cười nhạt:

- Mười hai năm công lực ghê gớm thật

Long đại Mộc đắc chí cười to?

- Chẳng dẫu gì cậu bé, lão phu chịu qua biết bao gian khổ suốt hơn tháng trời, để ăn cho được con lý ngư, mục đích chữa trị đôi chân tàn phế này, không phải vì một con giáp công lực ấy đâu! Kỳ thực ra sự học hỏi bình sinh của lão phu, trên chốn giang hồ đã thừa sử dụng rồi.

Văn Từ Lăng điềm nhiên thốt:

- Thế thì càng hay, nếu hủy hoại đôi chân lành bệnh ấy, tức nhiên là giúp Liên Tâm sư thái đòi lại mười hai năm công lực .

Long Đại Mộc nổi giận hét to:

- Muốn choảng nhau cứ việc ra tay, chớ nói nhiều lời vô ích

Nói xong, lão lập tức vùng chưởng tấn công.

Từ Lăng vẫn điềm nhiên lạnh nhạt chờ cho chưởng phong của lão già gần đến, bèn lật tay quét mạnh ra một chưởng

Bình!

Nước từ dưới giếng Han Đường bị kích động bắn lên tung toé

Từ Lăng bị thực lực đối phương bắn giật ngược lại hai ba bước. Nhưng Long Đại Mộc càng thâm hại hơn, thân hình lão loạn choạng bắn ngược về sau hơn trượng khi huyết châu thân lão sôi động đầu vang mất hoa, cổ găng mới gượng mớ đứng vững được.

Lão vội vã dùng truyền âm nhập mật hướng về Nam Quái Tề Tĩnh Hoà, thốt:

- Không xong rồi, Tiểu tử này có thuật tà môn

Tề Tĩnh Hoà thấy rõ lực lượng hai bên, lão bèn tung mình nhảy tới kêu to:

- Lão Long hãy yên tâm, đối phó với đồ vong ơn bội nghĩa này, chẳng cần nói đến tiếng giang hồ đạo nghĩa, chúng mình hãy hợp lực để kết liễu tánh mạng hắn cho xong!

Chẳng đợi dứt câu, lão chỉ phong phóng thẳng tới. Chẳng chút hoang mang, từ Lăng vận dụng "Đạn Chỉ Thần Thông" bay vèo ra nghênh đỡ

"Bốc"!

Chỉ phong của lão Tề Tĩnh Hoà nhẹ nhàng bị đẩy ngược trở lại

Một đời dọc ngang chốn giang hồ, Tề Tĩnh Hoà chưa từng thấy chỉ phong của tay đối thủ nào, ghê gớm và lợi hại như thế! Còn đang phân vân ngờ ngác, Đạn Chỉ Thần Thông của Từ Lăng bay vút đến, lão vụt thấy bàn tay tê dại hẳn, rồi nữa thân người lão cũng thành linh tề liệt bất động.

Cả kinh, lão già đưa mắt liếc nhìn bàn tay thì trời! một lỗ rỗng tuếch thông suốt qua và xương ... thịt của lỗ rỗng vừa bị chỉ phong đâm xuyên qua đã biết thành bụi phấn, rơi toả xuống mặt đất

Dây thần kinh của cánh tay lão đã bị hủy hoại, cánh tay trở thành vô dụng và lão biến thành phế nhân!

Như gặp phải Ôn Thần, đứng nhìn cánh tay tàn phế, Tề Tinh Hoả, nét mặt tái nhợt, đầu đón không nói được lời nào.

Thì ra môn Đạn Chi Thần Thông của Từ Lăng, được chàng hỗ trợ thêm vào môn Thực Vật Thần Công, nên thương tích tuy bị khoét thành một lỗ rỗng nhưng không thấy để lại một giọt máu nào...

Từ Lăng điềm nhiên gần giọng:

- Để đối phó với bọn đầu trộm đuôi cướp, biện pháp trừng phạt này tương đương với sự thu hồi mười hai nam công lực rồi đấy!

Long Đại Mộc cả kinh gào to:

- Nhãi con nhà nguoi đã làm to rồi!

Từ Lăng thân nhiên cười nhạt:

- Còn Lão này nữa .

Vừa nói , chàng nhanh nhẹn nhắm lão già búng tiếp một chỉ .

Long Đại Mộc thừa biết đối phương lợi hại, không dám đương đầu nữa, vội vàng nhảy tạt, định né làng chỉ phong nguy hiểm, nhưng chỉ phong của từ Lăng quá nhanh, chân hữu của lão bị lần Đạn Chi Thần Thông xuyên thấu qua...

Một tiếng "Bốp " khô khan vang lên, bụi phấn rơi tóa xuống mặt đất, chiếc chân hữu của lão già từ đầu gối trở xuống trong phút chốc vụt theo đà chỉ phong biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: LIÊN TÂM SƯ THÁI

Long Đại Mộc đầu đón nhìn chiếc chân gãy, chưa chút cười gằn:

- Được..., nhà nguoi nhớ kỹ việc làm hôm nay nhé!

Nam Quái tề Tinh Hoả gào to:

- Nhãi con... hãy nói rõ tên họ của nhà nguoi đi!

Từ Lăng điềm nhiên đáp:

- Tại hạ họ Văn tên Từ Lăng!

Tề Tinh Hoả đầu đon gầm gừ:

- Văn Từ Lăng! Nguoi hãy nhớ kỹ trong vòng ba năm trở lại, lão phu sẽ tìm nguoi thanh toán món nợ máu này!

Từ Lăng định cất tiếng trả lời, bỗng nhiên một vị ni cô từ xa bay vụt đến, cất giọng sang sảng:

- Bỏn an viện chủ có lời căn dặn Nam Bắc nhị quái đã bị trừng phạt đích đáng về tội trộm lý ngư, nay được tha cho tội chết bản ni phụng lệnh đưa hai vị xuống núi.

Sau một hồi hung hãn tảo tợn. Từ Lăng bắt đầu cảm thấy bối rối, chàng dịu giọng hỏi:

- Hai vị dạo đường nào đến đây?

Tề Tinh Hoả nghiêng răng đáp:

- Lão cùng nguoi đồng đi chung một đường đến đây nhưng nhà nguoi lúc ấy hôn mê bất tỉnh, cho nên không hay biết gì cả!

Từ Lăng hơi rúng động vì lời nói của lão già và cũng vì hành động quá bạo của mình chàng cảm thấy khó chịu gắt to:

- Tại hạ không thích những lời úp mở, hãy trả lời rõ ràng câu hỏi vừa rồi của tại hạ cho mau!

Nam Bắc nhị quái mặc dù giận Từ Lăng thấu xương, nhưng còn sợ chàng nổi góa thêm thì càng khổ, Long Đại Mộc khẽ thở dài:

- Chúng tôi do đường núi phía sau leo lên

Từ Lăng dịu dàng thốt:

- Bốn am viện chủ sẵn sàng tha thứ, thôi hai vị hãy đi đường cũ mà trèo xuống!

Long Đại Mộc gượng cười đau khổ:

- Đường núi phía sau, vách đá sừng sững, chúng tôi hiện giờ đã trở thành hai phé nhân, không thể trèo xuống được nữa!

Văn Từ Lăng buồn bã nín lặng

Ni cô bước tới ung dung thốt:

- Mời hai vị hãy theo bản ni đi ngã triển núi trước mặt...

Nói xong ni cô với gương mặt lạnh lùng quảy quả nhảm hướng cửa sơn môn của Thất Xảo Thiên Viện cầm cúi bước thẳng.

Nam Bắc nhị quái cảm hèn liếc nhìn Từ Lăng đoạn nín lặng cất bước, khắp khênh theo ni cô, trong phút chốc bóng họ mờ dần sau lớp sương khuya..

Văn Từ Lăng bỗng cảm thấy trong dạ nao nao phải chăng đây là một thảm cảnh bi thương sau một cuộc chiến đấu toàn thắng .

Nhưng cuộc thắng lợi này đã vì ai? Để làm gì?

Chàng tự hỏi thế.

Một cảm giác thương hại, có thể cho rằng đồng tình với hoàn cảnh của hai lão già khổ nạn ấy, làm chàng hối hận việc làm vừa rồi của mình

Họ cùng một cảnh ngộ như mình kia mà chữa bệnh, chỉ có một điều là hành động của họ hơi khác một chút mà thôi

Bỗng nhiên...

Một bàn tay nóng hổi, êm dịu đặt nhẹ lên vai chàng, chàng giật mình quay lại, thì ra đây là Gianh Thu Lăng..

Từ Lăng khẽ gọi:

- Lăng muội!...

Giang Thu Lăng buồn bã thở dài:

- Điểm đáng tiếc là em đến hơi trễ một tí. Hiện giờ sự việc đã rồi.

Từ Lăng ngạc nhiên hỏi gần:

- Lăng muội ! Chuyện gì đây? Em nói rõ lại xem?

Giang Thu Lăng lắc đầu thở dài:

- Hành động của nhị quái ở chốn võ lâm giang hồ, em hoàn toàn không hiểu rõ, nhưng riêng đối với em, hai vị ấy là đại ân nhân, chúng mình không nên đối xử họ tàn nhẫn như thế được!

Nàng đem việc từ khi trượt chân rơi xuống vực thăm đến sự trợ giúp vượt triển núi khó khăn, thuật lại cho Từ Lăng nghe

Mồ hôi Từ Lăng tuôn ra như suối, chàng đậm chân kêu trời:

- Tiểu huynh một tâm một dạ, định nhìn hành động vừa rồi là hợp với nghĩa hiệp hai chữ nào ngờ!

Nói đến đây chàng ngậm thình nín lặng, mở miệng không ra lời...

Giang Thu Lăng cất tiếng an ủi:

- Lăng ca! Sự thế đã đến nỗi này, đừng nghĩ nhiều chi cho mệt trí, chúng mình nên lập tức rời khỏi nơi này .

Văn Từ Lăng nhìn nét mặt tiền tụy bơ phờ của Giang Thu Lăng, chàng bất giác cảm thấy thương hại:

- Lăng muội, anh xem em đã quá mệt nhọc, sao không tạm mượn một gian phòng nơi thiền viện, để an nghỉ một đêm, ngày mai chúng mình lên đường cũng không muộn mà!

Giang Thu Lăng nheo mày đáp:

- Không ! Em không thích!

- Ô! Vì nguyên do nào thế?

- Vì trong am có hai khách quý vừa đến! Họ lại là hai vị khách quen, chúng mình không nên gặp họ làm chi?

Văn Từ Lăng nóng nảy gắt:

- Em hãy nói rõ ra xem

- Được, em sẽ cho anh biết rõ, hai vị khách quý là Lãnh Tâm Thần Ni và đồ đệ thân yêu của bà ta : Mộ Dung Hồng.

Văn Từ Lăng giật nảy người:

- Ô! Đêm khuya canh vắng họ đến đây làm gì kia?

- Chuyện ấy có trời hiểu! Em nghi chắc không phải là chuyện lương thiện đâu!

Nàng đưa mắt liếc nhìn Từ Lăng có ý dò xét thái độ của chàng đoạn gấn giọng:

- Thế nào? Anh định đi hay không?

Văn Từ Lăng không do dự đáp:

- Anh quyết định ...đi!... Nhưng tối thiểu chúng mình phải gặp mặt Liên Tâm sư thái già từ một tiếng

Giang Thu Lăng âu yếm nhìn Từ Lăng ngọt ngào nói:

- Không giấu gì anh, em đã già từ rồi!

- Em nói thực đấy chứ?

- Cả đến đường đi xuống núi em cũng đã hỏi xong.

Văn Từ Lăng khẽ gật đầu:

- Việc đã như thế, hiện giờ chúng mình lên đường

Dưới màn sương đêm mờ ảo, bóng hai người trẻ tuổi lặng lẽ sánh vai, theo con đường dẫn qua trước cổng thiền viện đi lần xuống

Nhưng vừa đi ngang đại điện, tiếng đàm luận từ bàn trong vọng ra, làm dạ hồ nghi sẵn có của hai người không khỏi không chú ý...

Thoạt tiên là tiếng của Liên Tâm sư thái:

- Bàn ni tâm chí đã quyết, tuyệt đối không cùng bọn nhân vật trong giới giang hồ giao thiệp nữa, như thế sự thanh bạch và tôn nghiêm của phận môn đệ tử sẽ bị bôi nhọ!

Giọng nói của Lãnh Tâm thần ni nghe rõ mồn một:

- Hiện giờ cuộc thế thay đổi, không phải lúc an phận chỉ thời, mình chẳng chọc phá họ, họ cũng tìm mình thanh toán, chi bằng hợp lực để mưu sự sinh tồn, tôi e rằng Hạng Vân Phong này cũng khó thoát khỏi một cảnh máu đổ đầu rơi...

Tiếng trong như chuông ngân của Mộ Dung Hồng làm Từ Lăng nghe qua không khỏi bồn chồn tất dạt:

- Thừa sư bá! Sư phụ của tôi nói rất đúng, chẳng nhẽ đối với sự lâm nguy của giới võ lâm hiện thời, sư bá chẳng chút quan tâm sao?

Liên Tâm sư thái đáp:

- Lòng bàn ni như băng giá, đầu phi vì một vài lời khuyên bảo của hai sư đồ nhà người rồi thay đổi ý định, bỏ địa điểm thanh tịnh này, để chen chân vào chốn giang hồ đầy phiền nhiễu hay sao?

Lãnh Tâm thần ni trịnh trọng thốt:

- Bồn phận của phật môn đệ tử là cứu nhân độ tế, lấy cứu nạn cứu khổ làm tông chỉ bản ni cũng định trở về Bạch Vân Am, vĩnh viễn không thêm mó tay vào việc giang hồ, nhưng sự thể không cho phép bản ni trốn trách nhiệm.

Liên Tâm sư thái gắt ngang:

- Sư muội! Chẳng cần nói nhiều lời, dù cho sư muội nói ngàn vạn câu đi nữa, cũng không lay động được tâm dạ của ta đã lạnh nguội từ lâu.

Lãnh Tâm sư thái khẻ thở dài:

- Nếu như thế! Bản ni không tiện nói thêm gì nữa, thôi...! Giã biệt nhé! Đồ nhi, chúng mình lập tức lên đường!

Có tiếng chân người đi lẩn ra cửa, Từ Lăng vội kéo Giang thu Lăng chạy vào núp trong một lùm cây

Nhưng tiếng chân đi chưa được bao xa, bỗng nhiên tiếng Liên Tâm sư thái vụt vang lên:

- Sư muội hãy khoan...

Lãnh Tâm Thần ni vội hỏi:

- Sư tỷ! Đã đổi ý rồi ư?

Liên Tâm sư thái hỏi:

- Sư muội vừa bảo võ lâm giang hồ gặp biến cố gì?

Lãnh tâm sư thái đáp:

- Máu đã đổ, đầu đã rơi, bạo loạn nổi lên cùng nơi khắp chốn.

- Đây là lẽ tự nhiên! Võ lâm giang hồ lúc nào không phải vậy?

Lãnh Tâm Thần ni thở dài:

- Như thế, sư tỷ chẳng chịu xuất sơn rồi cơ mà!

Liên Tâm sư thái thở dài than:

- Ý bản ni là không chịu xuống núi, nhưng chuyện xảy ra như thế, chẳng chịu xuống núi cũng không được nữa rồi

Lời nói của sư thái chưa dứt, thành linh bà đưa chuông ra, nhắm vào chân một cội tùng chop mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: PHẢN ĐÒ NỘI TUYẾN

Ngon hời phong chuông lực của Liên Tâm Sư Thái có một uy lực dũng mãnh phi thường, cội tùng với những rễ buông rũ xuống như một chiếc lọng, cành lá sum suê cách chính điện hơn mười trượng, thế mà chỉ trong chớp mắt, lá trụi cành trơ, cát đá xung quanh theo đà hút của chuông phong cuốn lên mặt trời!

Văn Từ Lăng và Giang Thu Lăng núp ở một cụm hoa cách đấy không bao xa, bất giác giật mình đánh thót.

Dưới sức hút mãnh liệt của Hồi Phong chuông, một bóng người mặc áo vàng, đang núp trong cội tùng thành linh bị rút mạnh lên không đoạn rơi xuống trước mặt của Liên Tâm Sư thái.

Lãnh Tâm Thần ni chẳng lộ một điểm gì tỏ vẻ ngạc nhiên, lặng lẽ đứng một bên, điềm nhiên quan sát diễn biến.

Người vừa bị Liên Tâm Sư Thái bắt giữ lại là một vị lão ni cô...thoạt nom sắc phục thì ni cô này chính là môn đệ của Thất Xảo thiền viện.

Liên Tâm Sý Thái trầm giọng quát hỏi:

- Tùng Phong, người núp dưới cội tùng rình rập nghe trộm là có ý định gì?

Vị ni cô tên Tùng Phong lão ni vội quỳ mọp xuống van lạy:

- Đệ tử, định đến gốc cội tùng tìm nơi thân cây một chút ít tòng giao, đem vào đốt đèn... đúng lúc sư phụ vừa nom thấy.

Liên Tâm Sư Thái vội quát bảo:

- Chớ dụng lời man trá để qua mắt ta.

Bà liền quay sang Thanh Phong lão ni hỏi:

- Đêm nay có phải là phiên trực của Tùng Phong hay không?

Thanh phong lão ni vội cung kính bẩm:

- Thừa sư phụ, đêm nay là phiên của Tùng Phong đốt hương châm dầu.

Liên Tâm Sư Thái nói:

- Có phận sự phải làm, hà tất phải đến chính điện nghe trộm lời bàn luận bí mật của sư phụ, vậy nhà người có mục đích gì?

Tùng Phong lão ni lại tiếp tục van lạy rồi rít:

- Đệ tử thật đáng tội chết, vì một chút hiếu kỳ định xem thử dung nhan của khách vừa đến.

Liên Tâm Sư Thái lạnh lẽo hừ một tiếng:

- Nếu sự việc quả nhiên được như vậy, thì cũng tha thứ được cho, nhưng sư phụ của người không phải là người dễ lừa gạt, mấy tháng nay ta đã để ý đến cử chỉ của nhà người có vẻ rất khả nghi.

Tùng Phong lão ni vội biện bạch:

- Đệ tử từ nhỏ xuất gia, theo hầu sư phụ đã hơn mười năm trời, với tấm thân già nua này, trừ ra tụng kinh niệm phật, cầu nguyện để siêu thoát cho kiếp sau, đâu còn mong muốn gì với kiếp sống tạm bợ này.

Liên Tâm Sư Thái vẫn với vẻ mặt lạnh lùng:

- Nhân tâm bất trắc, việc ấy không thể dùng lời lẽ biện bạch được.

Bà liền xoay qua Thanh phong lão ni:

- Hãy lục soát kỹ khắp người Tùng Phong cho ta!

Tùng Phong lão ni cuống quýt lên:

- Không, không! Đệ tử chẳng có phạm pháp! Xin sư phụ hãy rút mệnh lệnh lục soát mình đệ tử trước mặt mọi người.

Miệng vừa van xin, Tùng Phong lão ni vừa lóp ngóp bò dậy tìm đường chạy trốn.

Liên Tâm Sư Thái nổi giận quát to:

- Nghiệt đồ, người làm sao chạy cho thoát.

Tùng phong lão ni lại nếm mùi Hồi phong chương lần thứ hai.

Bà ta vừa phóng mình bay vọt lên, lập tức bị chương phong hút ngược trở lại, quật mạnh té nhào xuống mặt đất.

Thanh Phong lão ni nhanh nhẹn tung mình nhảy vọt tới, xuất chỉ điểm vào hai tinh huyết ở hai bên vai của bà ta.

Tứ chi của lão ni lập tức tê liệt không cử động được.

Sau giây phút khám xét, một lệnh bài bằng đồng bóng nhoáng từ trong mình lão ni vọt ra, những người có mặt đều đổ xô nhìn vào, trên mặt miêng lệnh

bài ấy, hình một chiếc đầu lâu được khắc nổi lên một cách cực kỳ tinh xảo, lộ lộ nhìn ra..

Mộ Dung Hồng vội thất thanh kêu to:

- Trời! Đây là Cô lâu lệnh bài của U minh giáo.

Liên Tâm sư thái vội vàng quay lại hỏi:

- Mộ sư diệt! Lấy bằng chứng nào để quyết đoán đó là sự thật?

Mộ Dung Hồng đáp:

- Trên đường theo gia sư đến đây, tôi đã từng gặp bọn U Minh Giáo hai lần, bọn chúng mỗi người đều có mang một Cô lâu lệnh bài trên người, hình dáng và kiểu cách đại loại là một thứ....

Liên Tâm sư thái khẽ gật đầu, quay sang Thanh Phong lão ni quát hỏi:

- Hiện tại nhà người còn lời lẽ nào để biện bạch nữa hay không?

Thanh Phong lão ni thất vọng thở dài:

- Việc này thật là hoàn cảnh bất đắc dĩ, đệ tử đâu phải là cam tâm để người lợi dụng.

Lão ni tạm ngưng giấy lát đoạn buồn bã tiếp:

- Ngoài chiếc Cô lâu lệnh bài ấy ra, đệ tử còn có một vật rất quan trọng, cất kỹ trong mình, đệ tử đồng ý đưa cho sư phụ xem nốt.

Liên Tâm sư thái vội vã quát bảo:

- Hãy mở huyết đạo của Tùng phong cho ta!

Thanh Phong lão ni cất tiếng vang dạ, đoạn xuất chỉ giải khai những huyết bế tắc bị điểm khi nãy.

Giọng nói của Liên Tâm sư thái trở nên hòa dịu hơn:

- Nếu nhà người thành thật cung khai tự sự, bản ni sẽ niệm tình sư đệ mười mấy năm dư, bỏ qua tất cả, nhược bằng cứ tiếp tục man trá lừa dối, bản ni sẽ có những hình phạt đích đáng để sửa trị tội ấy.

- Đa tạ ân đức của sư phụ!

Nói xong ni cô liền cho tay vào vạt áo, lấy ra một hoàn thuốc to bằng đầu ngón tay, trịnh trọng thốt:

- Hoàn thuốc này! Sư phụ không nên sờ mó đến nó, buổi đầu gặp gỡ, vị đường chủ của U Minh Giáo giao hoàn thuốc cho đệ tử và căn dặn rằng, nếu không phải lúc khẩn cấp, không nên sử dụng nó. Hiện giờ, cầu mong sư phụ hãy tha cho những lỗi lầm của đệ tử nhưng chuyện đã bức bách đến nỗi đệ tử không làm gì khác hơn được nữa.

Liên Tâm sư thái nổi giận quát to:

- Nhà ngươi chỉ có nói chuyện không đâu, sao không chịu đưa hoàn thuốc ấy cho ta.

Nhưng với một động tác cực nhanh, Tùng Phong lão ni vội vã cho hoàn thuốc ấy vào mồm và nhai ngấu nghiến đoạn nuốt ực vào.

Mộ Dung Hồng cả kinh kêu to:

- Không xong rồi! Bà ta đã uống hoàn độc dược.

Tiếng nàng chưa dứt câu, thân hình Tùng Phong lão ni đột nhiên bắn vọt cao lên năm sáu thước, thê thảm gào to, rồi rơi mạnh xuống đất gãy lên đành dạch.

Thân hình của ni cô từ từ co quắp lại, mặt mũi biến dạng, dần dần xương thịt tan rữa ra, trong khoảnh khắc tất cả thể xác của ni cô tiêu tan thành một vùng nước tanh đen ngòm.

Nãy giờ núp sau cụm hoa um tùm rình xem, thấy cái chết thê thảm của ni cô, Tử Lăng thỉnh linh bị xúc động mạnh, chàng nhủ thầm:

"Tài không chế thuộc hạ của bọn U Minh Giáo thật cao cường. Tùng Phong lão ni thà chọn đường chết chứ không chịu tiết lộ bí mật của giáo phái".

Giang Thu Lăng dùng phép truyền âm nhập mật kể tai chàng khẽ bảo:

- Lãng ca! Thuốc gì mà độc hại ghê gớm thế?

Từ lãng vội đáp nhanh:

- Thi độc.

- Trời! Sức phá hoại của nó ghê gớm đến thế kia à?

Từ Lãng gật đầu:

- Thi độc có phân biệt nặng yếu, mạnh nhẹ, rất có thể còn có thứ độc hại hơn nhiều.

Hai người nhìn vũng nước đen ngòm mà lòng phân vân ghê sợ.

Liên Tâm sư thái niệm Phật đoạn thờ dài:

- Thật là một thủ đoạn cực kỳ dã man tàn ác!

Từ khi câu chuyện bắt đầu xảy ra đến giờ, Lãnh tâm thần ni vẫn lặng thinh đứng nhìn không chịu hờ hời, thỉnh thoảng cất tiếng thờ dài:

- Việc xảy ra như trên, hiện nay khắp chốn giang hồ đâu đâu cũng có, sư tỷ đành lòng nằm ngủ yên giấc mà không lo nghĩ đến sự lâm than của trăm họ hay sao? Sư đệ chúng tôi đều là kẻ xuất gia, may mắn được rèn luyện một chút võ công, gặp phải lúc giang hồ trải qua cơn nguy hiểm, máu đổ khắp chốn vô lương, lòng nghĩa hiệp có sẵn trong thâm tâm của con nhà võ, cho nên phải nhất quyết diệt cho hết bọn gian tà xu nịnh mới nguôi.

Lặng lẽ nhìn vũng nước từ cơ thể của Tùng Phong lão ni dần dần rút xuống đất, Liên Tâm sư thái nheo mày hỏi:

- Phải chăng đây là thi độc?

Lãnh tâm thần ni khẽ gật đầu

- Tôi nghi sự phán đoán ấy của sư tỷ chắc có lẽ đúng, vì chỉ có thi độc mới có một sức phá hoại ghê gớm đến thế.

- Giống vạn niên kim lý mà sư tỷ nuôi sẵn trong giếng hạn đường là môn thần dược để giải chất thi độc, chẳng hay hiện tại còn được mấy con?

Liên Tâm sư thái trầm ngâm suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Vạn niên kim lý còn từ độ ba đến năm con, bản ni định đem số lý ngư ấy để luyện thành độ trăm viên giải thi độc được hoàn.

Lộ vẻ vui mừng, Lãnh Tâm thần ni vội hỏi:

- Thế ra sư tỷ chỉ bằng lòng hiến giải độc hoàn mà không chịu chấp nhận việc ra mặt trên chốn giang hồ hay sao?

Khẽ mỉm cười Liên Tâm sư thái chậm rãi đáp:

- Sư muội chắc thừa hiểu tính ý của tôi, xưa nay nếu không làm thì thôi, bằng nhúng tay vào việc gì, thì nhất quyết phải làm triệt để, nếu đã đồng ý luyện được, tức nhiên là thừa nhận việc xuất sơn.

Nói đến đây ni cô nghiêm giọng gằn từng tiếng:

- Bất luận U Minh Giáo có một thế lực hùng mạnh mấy bản ni cũng nhất quyết cùng bọn chúng ăn thua đến cùng!

Lãnh Tâm thần ni hớn hờ cười:

- Thực là một đại may mắn của giới võ lâm giang hồ, thầy trò chúng tôi giờ xin tạm biệt

Nói xong, ni cô định cùng Mộ Dung Hồng quay mình cất bước.

Liên Tâm sư thái gọi to:

- Sư muội, hãy khoan!

Lãnh Tâm thần ni vội quay đầu lại:

- Bộ sư tỷ lại đổi ý hay sao?

Liên Tâm sư thái nói:

- Bản ni đã khứng chịu, có lẽ đâu lại đổi ý. Nhưng có một việc là bản ni ẩn cư đã lâu đối với vấn đề U Minh Giáo chỉ mới nghe sơ qua, một khi xuống

núi, biết đến đâu để tìm sư muội?

Lãnh Tâm thần ni đáp:

- Hiện tại, vì vây cánh của chúng đã tràn lan khắp chốn giang hồ bất luận sư tỷ đến đâu cũng có thể bắt gặp họ, còn việc muốn gặp được tôi, chúng mình sẽ tới Hiệp lễ sơn hội ngộ

- Nơi đâu là tổng đàn của chúng?

- Bản ni hiện giờ chưa nắm chắc được điều ấy, điểm đặc biệt là hiện giờ tất cả quần hùng đang lũ lượt kéo nhau đến đấy, không bao lâu một trận thư hùng chắc sẽ xảy ra dữ dội.

Liên Tâm sư thái khẽ gật đầu:

- Được, bản ni đợi thuốc luyện xong sẽ lập tức lên đường đi Hiệp lễ sơn.

Lãnh Tâm thần ni vội hỏi:

- Bao giờ thuốc mới luyện thành?

- Nếu nhanh là ba hôm, nếu chậm trễ chắc là bảy hôm.

Lãnh Tâm thần ni chấp tay vái chào:

- Rất tốt, bản ni xin cáo biệt.

Ni cô nói xong nhanh nhẹn quay người cùng Mộ Dung Hồng theo con lộ trước sơn môn thoăn thoắt xuống núi.

Nhìn bóng hai người một già một trẻ, thân nhi nữ tu hành, nửa đêm băng rừng, vì tâm chân thành diệt bạo trừ gian, không quản khó nhọc gian lao lòng Liên Tâm sư thái bất giác se lại, bà buông tiếng thở dài, đoạn đưa tay hướng về phía cụm hoa của Văn Tử Lăng và Giang Thu Lăng đang ẩn nấp vừa vẫy và gọi to:

- Hai người hãy ra đây.

Hai người giật mình cả kinh đưa mắt nhìn nhau đoạn lủi rủ bước ra.

Đỏ mặt tái tại vì hổ thẹn, Văn Tử Lăng ấp úng thốt:

- Kê vẫn bối xin ra mắt lão sư thái!

Liên Tâm sư thái điềm nhiên mỉm cười:

- Lúc này Lãnh Tâm thần ni, là sư muội của bản ni, hai thí chủ chắc đã có duyên cùng người gặp mặt rồi, khỏi cần đến sự giới thiệu dài dòng cho nhọc.

Cả hai lại thêm một lần đỏ mặt, do lời nói của Liên Tâm sư thái thì thân thế của cả hai đã được lão ni cô biết tường tận.

Nơi Lăng Văn Tử, cảnh Mộ Dung Hồng giúp Tử Lăng chữa trị vết thương, vụt hiện lên một cách rõ rệt trong tâm khảm của Giang Thu Lăng.

Như thông cảm được nỗi khổ tâm và hổ thẹn của hai người, Liên Tâm sư thái cố giữ vẻ mặt điềm tĩnh xua hai tay bảo:

- Hiện giờ giới võ lâm giang hồ đã bị bọn U Minh Giáo quấy loạn, bản ni quyết tâm xuất sơn một chuyến, nơi thiền viện thảo lư này, không tiện lưu giữ khách lạ hai thí chủ hãy chuẩn bị lên đường.

Văn Tử Lăng chấp tay cung kính thốt:

- Kê vẫn bối này được lão sư thái慷慨 tặng thần dược Vạn niên kim lý, ân đức này như thể tái tạo ngày nào có duyên gặp gỡ, tại hạ nguyện cố gắng đền báo đền.

Liên Tâm sư thái vội ngắt lời:

- Xin thí chủ chớ nhiều lời, bản ni chẳng phải là người thi ân cầu báo đáp, vì công việc đa đoan nên không tiện việc tiếp đón nên mong hai vị đừng trách bản ni hạ lệnh trục khách.

Lão ni cô điềm nhiên quay lại quát to:

- Thanh Phong đồ nhi! Hãy nhanh đưa hai người xuống núi.

Vừa dặn xong, lão ni cô quay ngoắt người lại, vội vã trở vào đại điện.

Thanh Phong lão ni nhanh nhẹn bước tới:

- Lão ni vâng lệnh đưa hai vị xuống núi!

Chẳng đợi phản ứng của hai người, bà ta vội lách người đi.

Từ Lăng và Giang Thu Lăng vội vã bước theo.

Qua khỏi sơn môn là một con đường dốc thoải, hai bên đồi núi xinh xinh, cảnh trí cực kỳ u nhã, so với vách đá hiểm trở cheo leo ở sau đỉnh núi, thực là một trời một vực.

Ba bóng người lặng lẽ đếm bước dưới lớp sương đêm mỏng lung mờ ảo.

Tiếng của Thanh Phong lão ni bỗng nhiên phá tan bầu không khí trầm lặng:

- Đây là một trong hai con đường dẫn lên tận đỉnh Hạnh vân phong, trên đường có Báo, Hổ, Sư tam quan. Chúng mình sắp đến chỗ trấn giữ của Hắc Báo rồi đây.

Bỗng nhiên!

Một tiếng gầm rung chuyển cả núi rừng!

Từ Lăng và Giang Thu Lăng cả kinh đứng dừng lại, Thanh Phong lão ni điềm nhiên mỉm cười:

- Đây là tiếng gầm của Hắc Báo ra cản đường!

Vừa dứt tiếng một khối đen ngòm từ trong hốc núi bay xẹt ra như tên bắn, lù lù đứng ngay giữa sơn lộ cản mất lối đi.

Từ Lăng nhìn kỹ lại, vật lạ là một con báo khổng lồ toàn thân đen huyền như mực, dài độ trượng rưỡi, cao hơn bảy thước mộc, đôi mắt sáng như đèn, đang nhe răng múa vuốt, khí thế cực kỳ hung tợn.

Sau một câu niệm phật, Thanh Phong lão ni dịu dàng bảo:

- Bản ni phụng lệnh của viện chủ, đưa hai khách xuống núi, mi hãy mau nhường lộ.

Như am hiểu tiếng người, hắc báo gầm gừ một tiếng nho nhỏ, đoạn phe phẩy chiếc đuôi rồi lặng lẽ bước đi.

Hắc Báo đi xa, Thanh Phong lão ni chậm rãi kể tiếp:

- Hắc Báo là một giống vật cực kỳ hung mãnh, nó cùng hổ sư hai vật ở phía trước đều là thần vật, do Gia sư nuôi dưỡng từ lâu, chúng đều nghe được tiếng người, mỗi tháng nhằm ngày rằm mồng một, chúng theo cự lộ đồng đến trước thiền viện nghe kinh, còn ngày thường chúng chia ra ba chỗ trấn giữ sơn lộ.

Đoạn quay sang Giang Thu Lăng lão ni cô nói tiếp:

- Sơn lộ này đơn dựa vào võ công của vài tay cao thủ khó thể vượt qua, còn một sơn lộ có đặt ba tòa phân Am, ấy có ba vị đồng môn của bản ni thay phiên trấn giữ. Thường thường một đợt nhập , họ hay chọn sơn lộ này. Lúc đặt chân đến đây, thí chủ mang trên mình Văn thiếu hiệp còn đang mê man bất tỉnh, tự nhiên khó thể vượt qua hai sơn lộ này, dù rằng có vượt qua được, trên Am thế nào cũng hay biết, hiển nhiên là thí chủ đã chọn một con đường đặc biệt khác.

Giang Thu Lăng tự nhủ thầm:

- Lão ni cô đã thừa biết mình đến bằng đường nào rồi hà tất còn phải cất vấn nhiều lời.

Nàng bèn thành thực đáp:

- Thừa lão sư thái, tôi theo vách núi phía sau trèo lên.

Thanh Phong lão ni gật đầu hỏi tiếp:

- Minh mang một người đang hôn mê bất tỉnh và lại sau nửa tháng trời bằng đèo vượt suối mệt nhọc thể mà thí chủ còn đủ sức để trèo lên một vách núi mà xưa nay chưa có kẻ nào vượt lên nổi, với tài nghệ và công lực ấy, thực ra làm cho lão ni rất lấy làm thán phục.

Giang Thu Lăng khẽ nheo đôi mày đáp:

- Lão sư thái chắc đã biết qua tất cả, hà tất chẳng nói thẳng ra, lại dùng lời lẽ gặng hỏi là có ý gì? Thực ra tôi lên được đến tận đỉnh hoàn toàn nhờ ở sự trợ giúp của Nam Bắc nhị quái.

Thanh Phong lão ni vợ vả hừ một tiếng:

- Như thế thì hành động của Văn thiếu hiệp lúc này đã nói lên một cách rõ ràng câu "Lấy oán báo ân" rồi đấy!

Từ Lãng thấy lòng mình se thắt lại:

- Lời trách cứ của sư thái rất đúng. Thực ra tại hạ hoàn toàn không hay biết, bằng không, chắc không bao giờ lại có hành động tàn nhẫn như thế.

Thanh Phong lão ni mỉm cười chua chát:

- Sau khi được gia sư tặng chén canh lý ngư, chữa lành vết thương nguy kịch, đứng vào lúc lão nhân gia ủy thác một công việc mà Văn thiếu hiệp có thể làm được, lẽ đương nhiên Văn thiếu hiệp đâu lẽ từ chối.

Từ Lãng gật đầu:

- Lão sư thái là bậc chân tu, chắc thừa hiểu rõ nỗi lòng của tại hạ.

Vội về mặt đau thương, Thanh Phong lão ni buông tiếng thở dài:

- Vội tính tình ương ngạnh, nếu có gặp lại hai gã ấy, mong Văn thí chủ hãy nghĩ chút tình của bản ni mà nói tay cho, xin đừng thương tổn đến tính mạng của họ.

Từ Lãng vội đáp:

- Lời vàng ngọc của sư thái, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời, thực ra dù rằng sư thái không cần dặn, lý đương nhiên tại hạ cũng sẽ cố gắng hết sức mình để mong hàn gắn lại việc đã lỗi lầm của tại hạ lúc này.

Giang Thu Lãng vội xen vào hỏi:

- Lão sư thái cùng Nam Bắc nhị quái có sợi dây liên hệ gì? Hình như lão sư thái hết sức quan tâm đến ý đến cuộc đời của họ.

Buông tiếng thở dài, Thanh Phong lão ni nói:

- Nam quái Tề Tinh Hòa là bảo đệ của bản ni.

Giang Thu Lãng cả kinh "à" một tiếng.

- Lão ta có biết sư thái đang trụ trì tại thiền viện này chăng?

Thanh Phong lão ni lắc đầu:

- Thực ra hẳn không hay biết gì cả, đến đời hần ta cũng không biết trên cõi trần này, còn có một người chị ruột, đang ngày đêm chân thành cầu nguyện cho hần!

Như biết mình đang lỡ lời vì đã đi sâu vào vấn đề thế tục, Thanh Phong lão ni vội vã quay lại dục:

- Bản ni còn phải về am cho kịp giờ để phục mạng, xin mời hai thí chủ hãy mau theo bản ni nhanh chân xuống núi.

Nói xong lão ni cô hồi hải bước nhanh đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: AI GÂY SÓNG GIÓ

Thanh Phong vội vã dắt Từ Lãng và Giang Thu Lãng xuống núi...

Quả nhiên trên sơn lộ ba người còn gặp Hồ và Sư. Hai con hồ và sư là hai con thú to lớn đi thường thoạt nom cực kỳ hung tợn, nhưng gặp phải Thanh

Phong lão ni, chúng đều cúi đầu ngoan ngoãn rút lui, ba người bình an vượt hết đoạn đường xuống núi.

Đến chân núi, lão ni cô liền dừng chân đứng lại:

- Do sơn lộ này, hai thí chủ có thể bình yên ra khỏi vùng Ngoại Hoang Sơn, bản tăng không thể đưa xa được nữa...

Từ Lăng vòng tay vái chào từ biệt:

- Đa tạ lão sư thái đã khó nhọc đưa chúng tôi đến đây, chẳng hay một khi Liên Tâm sư thái xuống chốn giang hồ, lão sư thái cũng sẽ cùng đi theo chứ?

Thanh Phong vội vã chấp tay, miệng niệm Phật:

- Lòng của bản ni đã nguội lạnh từ lâu, nhưng nếu gia sư có ý định cho bản ni theo hầu thì việc đó sẽ hạ hồi phân giải, lưỡng vị hãy bảo trọng và đừng quên việc yêu cầu của bản ni lúc này nhé!

Nói xong ni cô liền quay ngoắt người, lại quày quả theo đường cũ lúc này trở lên.

Thình lình...

Một tiếng quát lạnh lạnh vang lên giữa đêm trường tĩnh mịch:

- Hãy khoan!

Tất cả đều giật mình quay lại, một mặt chuẩn bị ứng chiến.

Một người mình vận thanh y, mặt che kín, đã lù lù đứng cản lối về của Thanh Phong lão ni tự bao giờ.

Với một giọng cười the thé, người lạ mặt gần giọng hỏi:

- Tùng Phong ni cô tại sao bị giết?

Thanh Phong lão ni giật mình ngơ ngác:

- Thí chủ là ai? Tại sao lại biết rõ việc ấy?

Giọng người lạ càng lạnh lùng hung bạo hơn:

- Hãy đáp ngay câu hỏi của ta mau!

Thái độ ngạo mạn xác xược của người lạ mặt làm Thanh Phong lão ni nổi nóng:

- Nếu thí chủ chẳng nói rõ tên họ cùng mục đích đến đây, chớ trách bản ni xuống tay mà không nói trước nhé!

Người lạ vụt cười lên sảng sặc:

- Rất tốt, hãy ra tay xem nào!

Biết rõ tài nghệ của người lạ, Từ Lăng hốt hoảng kêu lên:

- Lão sư thái hãy cẩn thận, chớ nên khinh thường người này!

Thanh Phong lão ni đang định ra tay sửa trị cho người lạ một mẻ, để chừa thói vô lễ kiêu căng, nghe Từ Lăng gọi vội ngưng tay hỏi vặn:

- Văn thí chủ biết người này chứ?

Văn Từ Lăng vội đáp:

- Nếu tôi không lầm thì người này chính là Giáo chủ U Minh Giáo!

- À...

Từ Lăng còn nhớ rõ rang, chính người áo xanh bịt mặt này, đã xuất hiện trong mộ huyết của Túy Tâm tiên tử, với thân hình luyện như sắt thép ấy, cùng một tài nghệ tuyệt vời, trong vòng hai chiêu, đã làm cho Thiếu Lâm chương môn mình mang trọng thương, và cũng chính là bà ta đã từ tay chàng đoạt thanh Túy Tâm đoản kiếm.

Với thái độ ung dung, người lạ cất giọng lạnh như băng:

- Đừng hỏi chi cho nhọc, hôm nay gặp phải ta, cuộc đời các người kể như đã kết thúc.

Thanh Phong lão ni suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Nếu thí chủ quả là U Minh giáo chủ thì vinh hạnh cho Vạn Vân Phong này biết mấy... Lão ni hiện tại xin thay mặt cho gia sư, có lời mời giáo chủ đến bôn am để hầu chuyện!

Người lạ mặt không thừa nhận cũng không phủ nhận, cất tiếng cười lên sắc súa :

- Gia sư nhà ngươi... Liên Tâm lão ni ấy à! Ta cũng muốn gặp mặt bà ta một chuyện. Nhưng hiện tại ta muốn hỏi rõ Tùng Phong ni cô vì sao mà chết . Ngươi hãy mau nói rõ ra.

Thanh Phong lão ni ôn tồn đáp :

- Việc ấy xin thí chủ hãy đến hỏi gia sư sẽ rõ!

- Ta chỉ muốn nhà ngươi nói ra thôi!

- Xin thí chủ hãy nhả nhận đôi chút. Phải biết rằng nơi vùng Ngoại Hoang Sơn, dưới chân đỉnh Vạn Vân Phong này, đâu phải là địa điểm mà bất cứ người nào muốn đến đây tự tung tự tác cũng được!

Người áo xanh cất tiếng cười lạnh lẽo :

- Nhà ngươi chẳng muốn đáp câu ta hỏi... được! Số ngươi đã đến ngày tận rồi!

Nói xong người bịt mặt lật tay nhắm Thanh Phong lão ni phóng một chưởng.

Văn Từ Lăng cả kinh kêu to :

- Lão sư thái, hãy mau tránh xa!

Nhưng sự e ngại của Từ Lăng mặc dù đích đáng đi mấy, đâu có cản ngăn được lòng tự ái của Thanh Phong lão ni. Bà ta tự nghĩ, mình cũng là một tay võ công siêu đẳng, có lý đâu chưa giao thủ được một chiêu nào, lại tìm đường lẩn tránh dù thoát nom bên ngoài, bà thừa hiểu đối thủ là một tay cực kỳ lợi hại!

Chẳng chút do dự, lão ni cất tiếng quát to :

- Văn thí chủ chớ lo! Bần ni tiếp thử ba chiêu của bà ta xem sao.

Miệng vừa đáp, lão ni vừa vẩy tay phát ra một đạo chưởng phong nghênh đón.

Văn Từ Lăng âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ :

- Dù cho võ công lão ni có cao cường bao nhiêu đi nữa, cũng không thể chịu nổi ba chiêu.

Chàng vừa nghĩ đến đây, biến cố đã xuất hiện...

Sau khi hai luồng chưởng lực va chạm nhau, Thanh Phong lão ni lập tức như trúng phải nọc độc, loạng choạng thối lui 7,8 bước, miệng học máu tươi, mặt tái ngắt...

Người lạ mặt cười lên như nắc nẻ :

- Hãy đỡ chiêu thứ hai chứ?

Lòng tự ái bị thương tổn quá mạnh, Thanh Phong lão ni vội vã dốc hết toàn lực cho vào song chưởng đẩy mạnh ra...

Vẫn giữ thái độ như chẳng có việc gì, người lạ mặt đợi cho song chưởng gần kề, mới lật ngược bàn tay, quét mạnh ra một chưởng...

Sau một tiếng nổ kinh hồn, Thanh Phong lão ni như điều đứt dây, thân hình tung mạnh lên không, rồi khỏi nơi giao đấu hơn một trượng, toàn thân nhuộm đầy máu tươi, nằm yên không cựa cựa, hiển nhiên là mạng vong dĩ tuyệt!

Giang Thu Lăng cả kinh kéo tay Từ Lăng khẽ hỏi :

- Lăng ca, bà ấy chính là U Minh giáo chủ đấy hử!?

Từ Lăng nheo mày đáp :

- Hiện tại chỉ suy đoán thôi, chưa có bằng chứng xác thực!

- Thế thì chúng mình nên nhanh chân lẫn trốn.

- Tại sao phải trốn?

Giang Thu Lăng hỏi hả giục :

- Cả giới võ lâm hợp lực còn không thắng nổi bà ta, đơn dựa vào sức nhỏ bé của hai chúng mình, em xem không thể địch lại được!

Từ Lăng buồn tiếng thở dài :

- Lăng muội, anh nghĩ hiện giờ dù muốn trốn chạy, cũng không thể thoát được đâu!

Chàng vừa nói xong thì người áo xanh đã bước xấn tới gần kề .

Từ Lăng điềm nhiên hỏi :

- Bà vẫn còn nhớ mặt tại hạ chứ?

Người áo xanh cười sặc sụa :

- Ô! Con cá lạc lưới ở Hiệp Lê Sơn...! Nhà ngươi bắt quá sống thêm được bảy tám mươi ngày chứ gì? ...

Vẫn giữ vẻ thân nhiên, Từ Lăng nửa đùa nửa thật :

- Hôm nào ở Hiệp Lê Sơn bà che kín mặt, đến nay miêng the đen ấy vẫn chưa chịu gỡ ra sao...?!

Người áo xanh nổi nóng :

- Nhãi con...! Tại sao ngươi lại muốn hỏi việc ấy...?

- Theo tôi nghĩ, thì lớp the đen ấy đã che kín đi một gương mặt mà với dung nhan sắc có, chắc có lẽ phải mỹ miều lắm, nên không dám giương ra để mọi người chiêm ngưỡng chứ gì?!

Người áo xanh nổi giận gầm to :

- Già hôm nay nếu không đập nát thầy ngươi cho tan thành muôn vạn mảnh, thì không rời khỏi chốn này...!

Từ Lăng điềm nhiên mỉm cười :

- Điều ấy không lấy gì làm vinh dự cho lắm, riêng đối với cá nhân của bà, thì đã tìm tòi sẵn một võ công siêu việt, nếu đem đối phó với tại hạ thì thật quá thừa...

- Àh! Ngươi đã biết như vậy thì rất tốt...! Hiện giờ ngươi hãy đến đây nạp mạng, sẽ cho ngươi một ân huệ đặc biệt là chết được toàn thân...!

Từ Lăng ung dung hỏi tiếp :

- Tại hạ còn một nghi vấn muốn hỏi, chẳng hay tôn giá có phải là U Minh giáo chủ hay không ...?

Sau giây phút do dự, người áo xanh đáp gọn lỏn :

- Thật đúng như vậy...!!!

Từ Lăng cười lạt :

- U Minh giáo đầy loạn khắp chốn giang hồ, đi đến đâu thì cũng gieo cảnh tang thương chém giết, chẳng hay làm như vậy có mục đích gì...???

Người áo xanh cười to đáp :

- Ha ha ha ... việc ấy rất đơn giản! Ý của ta là muốn cho thiên hạ quần hùng cả thấy đều phải quỳ mọp dưới chân ta...! Một mệnh lệnh của ta đưa ra là toàn thể võ lâm giang hồ đều phải tuân theo răm rắp...!

- Ô! Một ý tưởng điên cuồng...!!

- Nhà ngươi sắp chết đến nơi rồi mà còn cả gan đứng trước mặt già này khua môi múa mồm...!!?

- À, tử sanh hữu mạng! Việc sống chết tại hạ không để vào tâm, còn một việc rất quan trọng, xin cho biết nốt chẳng hay Tuý Tâm tiên tử đối với bà có một quyền thuộc gì ...???

Người áo xanh nổi giận quát to :

- Nhãi con, ngươi đã hỏi quá nhiều!

Từ Lăng khẽ mỉm cười ranh mãnh:

- Nếu sự suy đoán của tại hạ không lầm thì bà là chị ruột của Túy Tâm tiên tử!

- Nhãi con! Nhà ngươi táo gan, buông lời nói càn ...hôm nay không thể nào buông tha cho ngươi được!

Từ Lăng càng cười to :

- Dã tâm của bà thực không nhỏ! Còn một điều tôi muốn biết là bà từ Hiệp Lê Sơn đến đây có mục đích gì?

Con giận của người áo xanh đã lên đến cực độ, thỉnh linh vung ra một chưởng, vừa quát to:

- Nhãi con! Nếu muốn biết những việc ấy, con hãy xuống dưới địa ngục mà hỏi lão Diêm Vương...

Với một thế võ cực nhanh, Từ Lăng ung dung nhảy tạt né tránh.

Người áo xanh hết sức ngạc nhiên :

- Ô! Nhãi con! Chỉ mới có vài tháng mà tài nghệ của ngươi đã tiến quá xa thế àh?

- Chớ nhiều lời, tại hạ muốn lãnh giáo bà vài chiêu xem thử!

Nói xong Từ Lăng lật ngược tay đẩy ra một chưởng .

Giang Thu Lăng này giờ đứng tách ra xa, nàng vừa ngỡ ngác vừa lộ vẻ băng khuâng. Người lạ mặt không phủ nhận sự ước đoán của Văn Từ Lang, thế ra bà ta quả là U Minh giáo chủ, và là dì ruột của nàng đây mà!

Thấy chưởng lực của Từ Lăng rất hùng hậu, U Minh giáo chủ không dám xem thường, vội ngoặt tay đẩy ra một chưởng nghênh đỡ!

Hai luồng kinh lực tương đương chống chọi nhau rồi tự hoá giải mất hết, chỉ còn lại những dư âm của gió rít, tiếng kêu như quỷ hú.

Thừ người giây lâu vì kinh ngạc, U Minh giáo chủ vụt kêu lên :

- Nhãi con, gần đây ngươi đã gặp được tay cao thủ siêu đẳng nào đã chỉ cho ngươi những lối đánh lợi hại như thế...!?

- Chớ lải nhải phí thời giờ! Hãy đỡ thêm một chiêu xem thử!

Từ Lăng vừa quát to, vừa nhanh nhẹn vung bồi thêm một chưởng .

Chàng vận dụng thập phần công lực cho vào Xích Quỷ Hồng Chưởng, một luồng chưởng quang đỏ rực cuộn theo đà chưởng phong bay ra....

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: VÌ ĐÂU NÊN NỔI

Từ chỗ ngạc nhiên này đến chỗ ngạc nhiên khác, U Minh giáo chủ kêu to :

- Nhóc con, ngươi từ đâu học được mớ võ công này?

Miệng vừa kêu to, bà vội vả hai tay chấp lại ngang ngực, vận thập phần công lực đẩy ra một chưởng. Một luồng sương mù lạnh như băng giá cuộn cuộn tuôn ra. Hai đạo kinh phong, một hàn một nhiệt gặp nhau, lập tức hóa giải tiêu tan, tiếng gió rít như xé lụa phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm trường, khí nóng cuộn lại thành trốt bốc cao lên hàng mấy mươi trượng...

Sau một cuộc va chạm nảy lửa, kinh lực tương đương chạm vào nhau, làm cho hai đối thủ vai run run, đồng thời lui mấy bước.

Tự cảm thấy đối phương không kém mình bao nhiêu, nên mỗi người chăm bẵm gườm nhau, như hai mãnh hổ gườm mồi.

Sau cuộc thử sức lần thứ hai, lòng hăng say chiến đấu của Từ Lăng càng tăng gấp bội, chàng cảm thấy sự cách biệt một trời một vực về tài nghệ hồi mấy tháng trước, hôm nay đã xóa bỏ lẫn mực, lập tức chàng bung luôn một chỉ đặc ý nhất "Đàn chỉ thần công".

Chỉ phong của Từ Lăng phóng ra quá đột ngột và cực nhanh, U Minh giáo chủ đang ngo ngắc phân vân, chỉ phong đã đâm thẳng vào ngực...

Lạ lùng thay...Một tiếng "rèng" của hai vật bằng kim khí va chạm vào nhau vụt vang lên.

Như gặp phải một bức tường thép, sau khi đụng phải lồng ngực của U Minh giáo chủ, chỉ phong lập tức bị dội ngược lại...

Kinh lực từ đàn chỉ thần công của Từ Lăng chỉ làm cho thân hình bà ta chấn động đôi chút.

Sự việc xảy ra làm Từ Lăng kinh ngạc vô cùng, chàng trầm nghĩ :

"U Minh giáo chủ đã luyện thân hình thành sắt thép, dù cho chiêu thức có thắng được bà ta đi nữa cũng không ích lợi gì!"

Ngược lại, U Minh giáo chủ, hung hãn như hổ đói, đã từ lâu rồi, bà chưa gặp một đối thủ có kinh lực dũng mãnh như của oắt con này, bà bước sấn tới, gần giọng quát hỏi :

- Nhãi con! Mớ võ công vừa thi triển, ngươi đã học được từ đâu đấy?

Từ Lăng khẽ cười gằn :

- Được! Nếu bà bằng lòng chịu nói rõ, với công phu nào bà đã luyện thành một thân hình cứng như sắt thép ấy?

- Cho ngươi biết được cũng không sao! Già này đã học được công phu ấy trong hạ quyền của Mai Chu Bảo Lục...! Còn nhà ngươi...?

Một ý nghĩ thần diệu vụt thoáng qua khối óc thông minh thiên phú của Từ Lăng, chàng bắt giác tỏ vẻ giấu diếm, cất giọng úp mở :

- Không giấu gì giáo chủ, mớ võ công tầm thường này của tại hạ là do Thái Thượng giáo chủ U Minh giáo truyền dạy!

U Minh giáo chủ nhảy dựng lên :

- Trời!... Thái Thượng giáo chủ! Không! Không, đây là một việc không thể có được! Người làm sao truyền dạy cho ngươi những môn tuyệt thế thần kỳ ấy?

Vẫn Từ Lăng thẳng thắn đáp ngay :

- Đây là một việc cực kỳ cơ mật! Hãy thứ lỗi cho tại hạ không thể tiết lộ được...!

U Minh giáo chủ gầm lên như hổ đói :

- Hôm nay nếu ngươi không nói rõ việc này, già này sẽ xé tan thân ngươi ra làm muôn mảnh! Thực ra võ công của nhà ngươi tăng tiến hơn xưa khá nhiều, nhưng dù sao cũng khó thoát khỏi tay ta!

Lời nói của U Minh giáo chủ làm Từ Lăng hơi rúng động. Mười phần tuyệt kỹ trong Mai Chu Bảo Lục, chàng chỉ học được có một hoặc hai phần thôi, thân hình của bà ta đã luyện thành sắt thép như thế kia, nếu giằng co lâu, sợ e khó thoát khỏi độc thủ!

Sau giây phút suy nghĩ, chàng ung dung cười lạt :

- Chuyện bà muốn biết thực rất dễ, nếu tại hạ tiết lộ sự bí mật ấy, bà hãy giao trả thanh Túy Tâm Kiếm làm điều kiện trao đổi!

Sau giây phút do dự, U Minh giáo chủ cho tay vào thắt lưng rút thanh đoản kiếm ánh thép sáng ngời quăng cho Từ Lăng :

- Nhà ngươi hãy giữ lấy!

Cả mừng, Từ Lăng tiếp lấy thanh đoản kiếm, giắt kỹ vào lưng.

U Minh giáo chủ sốt ruột giục :

- Bây giờ ngươi đồng ý nói ra rồi chứ?

Từ Lăng đưa mắt đảo quanh, tỏ vẻ sợ hãi, đoạn trịnh trọng thốt :

- Việc quan trọng quá to, không thể tiết lộ một cách dễ dàng, vì nếu những lời này của tại hạ lọt đến tai Thái Thượng U Minh giáo chủ.....sanh mạng của tại hạ e khó bảo toàn. Tôn giá muốn nghe điều cơ mật quan trọng ấy, phải lập thế mới được!

U Minh giáo chủ càng sốt ruột :

- Được! Ta thề sẽ không tiết lộ!

Từ Lăng trịnh trọng hạ thấp giọng :

- Những môn tuyệt học của tại hạ đều do quyền sách của Mai Chu bảo lục luyện thành!

- Điều này già đã biết từ sớm rồi!

- Mai Chu bảo lục là một quyển sách quý giá nhất trần gian, trên đời này không có quyển sách nào sánh kịp!

U Minh giáo chủ hét to :

- Việc ấy ngươi chẳng cần dài dòng cho phí thời giờ, ta chỉ muốn biết tại sao ngươi học được sách ấy?

Từ Lăng càng hạ thấp giọng :

- Tại hạ vừa nói qua, sự học hỏi, hoàn toàn do Thái Thượng giáo chủ truyền dạy, lão nhân gia tên thực là Tiết Hoa Diễm, có đúng như thế không hở giáo chủ?

- Điểm ấy, ta cho là đúng, không còn nghi ngờ gì nữa, ta chỉ muốn biết là tại sao lão nhân gia lại truyền cho ngươi những môn tuyệt học ấy?

Văn Từ Lăng cố ý kéo dài thời giờ suy nghĩ, đoạn trịnh trọng tiếp :

- Quyền sách của bộ Mai Chu bảo lục thuộc về phái nam luyện tập, lão nhân gia cất giữ trên mình cũng chẳng ích lợi gì, nên đem quyển sách ấy ra tìm người truyền thụ, và trong muôn vạn người, lão nhân gia lại chọn nhầm tại hạ...

- Thế ra Thái Thượng giáo chủ đã đem quyền sách của bộ Mai Chu bảo lục giao qua tay ngươi phải không?

- Thừa không! Lão nhân gia chỉ truyền dạy một chiêu qua một chiêu mà thôi!

U Minh giáo chủ thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, đoạn nói tiếp :

- Như thế thì Thái Thượng giáo chủ đã thu nhận ngươi làm đệ tử rồi chứ gì?

- Lão nhân gia thực ra có ý định ấy, nhưng tại hạ tuyệt nhiên không khứng chịu!

- Ồ! Tại sao thế...?

Từ Lăng nheo mày tỏ vẻ khó chịu :

- Ai đòi một trang đường đường nam nhi bảy thước, lại cam nguyện đi tìm một bà lão tóc bạc da mồi mà bá sư bao giờ!

- Ồ....!

Từ Lăng điềm nhiên tiếp :

- Những câu chuyện đáng nói, hiện tại tại hạ đã nói xong, xin cho cáo từ nhé!

U Minh giáo chủ lạnh nhạt "hừ" to một tiếng :

- Đâu có phải muốn rút lui một cách dễ dàng như thế, nhà ngươi vẫn chưa chịu nói hết những điều ta muốn biết kia mà!

Từ Lăng lộ vẻ ngang nhiên :

- Những điều bí mật tại hạ đã tiết lộ cả rồi cơ mà!

U Minh giáo chủ gằn giọng hỏi :

- Thời gian Thái Thượng giáo chủ truyền dạy cho ngươi là bao lâu?

- Độ hơn một tháng.

- Trong thời gian ấy bà ta còn có nói những gì không?

Văn Từ Lăng trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp :

- Việc này mà tiết lộ ra, Thái Thượng giáo chủ mà hay được, thân xác tôi sẽ tan thành một vũng nước....!

Giọng nói U Minh giáo chủ trở nên hòa điệu hơn :

- Văn thiếu hiệp hãy an tâm, già này dám đứng giữa trời lập thế hứa chắc sẽ không bao giờ tiết lộ sự bí mật ấy đâu...!

Từ Lãng trầm ngâm giây lâu đoạn cất giọng ngập ngừng :

- Lão nhân gia định....thâu nhận tại hạ làm đệ tử, và hứa sẽ.....

Nói đến đây Từ Lãng lộ vẻ sợ hãi, nét mặt lo lắng, dương mắt nhìn quanh rồi im bất...

U Minh giáo chủ cuồng quát lên :

- Hứa làm gì? Hãy nói mau!

Từ Lãng càng lộ vẻ trịnh trọng :

- Thái Thượng giáo chủ hứa sẽ.... đem địa vị giáo chủ từ tay...bà...giao lại cho tại hạ....!

Toàn thân U Minh giáo chủ run lên vì xúc động mạnh, bà ta bất giác buông tiếng thở dài:

- Thái Thượng giáo chủ thực ra có ý định ấy ư? Những lời của ngươi có đúng như vậy hay không? Và đến lúc nào bà ta sẽ thi hành âm mưu hiểm độc ấy?

Từ Lãng trầm ngâm đáp :

- Hình như không nói rõ thời gian! Nhưng người có bảo rằng sớm muộn gì cũng triệt hạ địa vị của bà....vì người thừa hiểu rằng bà có bao giờ chịu tự động nhường chức vị ấy cho bất cứ kẻ nào!

Xúc động vô cùng mãnh liệt...toàn thân U Minh giáo chủ run lên dữ dội :

- Nhưng tại sao ngươi còn chưa chấp nhận lời đề nghị ấy?

Từ Lãng khẽ mỉm cười :

- Từ trước đến giờ tại hạ không thích việc tranh quyền tiềm vị, cho nên đối với chức vị giáo chủ U Minh giáo, không có một điểm nào hứng thú cả!

Trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, thỉnh thoảng U Minh giáo chủ như nghĩ ra một ý tưởng hay hay, vội chăm chú dò xét thần sắc của Từ Lãng, đoạn hỏi gặng :

- Hiện tại nhà ngươi có biết lão nhân gia đang ở đâu không?

Không một chút do dự, Từ Lãng liền đáp nhanh :

- Người đi về tổng đà đã hơn nửa tháng rồi!

- Ô! Tại sao bà ta lại không tiếp tục truyền dạy võ công cho ngươi nữa?

- Nguyên vì lão nhân gia phải lòng một gã đàn ông và lập tức phong cho lão ta một chức Tổng Đàn Tổng Hộ Pháp, cho nên người gấp rút về đây để cử hành đại lễ nhậm chức, và luôn tiện để cho vị tân Tổng Hộ Pháp đi thanh tra các phân đàn ở khắp vùng!

Từ sự ngạc nhiên này đi đến sự ngạc nhiên khác, U Minh giáo chủ giật nảy người lên :

- Nhà ngươi chắc biết được vị tân Tổng Hộ Pháp ấy là ai chứ?

- Người ấy họ Nam Cung tên Minh, nghe nói xưa kia lão là nhân tình cũ của bà ta đấy!

- À, thì ra lão già ấy!

- Giáo chủ cũng có quen với lão Nam Cung Minh!

U Minh giáo chủ gào to :

- Được! Tri nhân tri diện bất tri tâm! Không dè lão nhân gia đối với ta lại có những thủ đoạn đốn mạt ấy....!

Bà nghiêng răng đoạn lăm bắm tiếp :

"Thượng bất từ thì hạ bất hiếu", sự thật là thế, cũng đừng trách ta sao không nề tình!

Vừa nói xong bà ta lập tức quay mình định rút lui!

Từ Lăng vội gọi to :

- Tôn giá định đi đâu thế?

Khẽ liếc nhìn Từ Lăng, U Minh giáo chủ nói nhanh :

- Hôm nay kẻ như nhà ngươi tốt số lắm, già này phải lập tức quay về tông đàn, không rảnh cùng ngươi lải nhải nữa...!

Từ Lăng ranh mãnh mỉm cười :

- Tôn giá định về gấp để tham dự cho kịp buổi đại lễ nhậm chức của Nam Cung Tổng Hộ Pháp đây ư?

U Minh giáo chủ không buồn để ý đến lời châm biếm của Từ Lăng nữa, bà ta bắn mình bay vút lên, như bằng điều đằng không, trong nháy mắt hình bóng của U Minh giáo chủ đã mờ dần sau lớp sương đêm dày đặc.....

Buông một tiếng thờ dài khoan khoái, Từ Lăng cho tay vào lòng rút thanh Tủy Tâm Kiếm ra, kiểm quan sáng ngời dưới ánh sao đêm. Chàng trịnh trọng đưa thanh đoản kiếm cho Giang Thu Lăng :

- Đây là di vật của lệnh đường, Lăng muội hãy giữ lấy!

- Không được! Lúc trước bảo vật này được giao qua tay chị Giang Tâm Mỹ, Lăng huynh nên giao trả chị ấy là hơn!

Từ Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn gật đầu :

- Rất tốt, tạm thời tiểu huynh cất giữ, Lăng muội, em có biết U Minh giáo chủ là ai chứ?

- Nếu em thực là con ruột của Tủy Tâm Tiên Từ thì bà ấy là dì ruột của em!

Đưa mắt liếc nhìn di hài của Thần Phong lão ni, Giang Thu Lăng tiếp :

- Chúng mình nên thông tri cho Liên Tâm sư thái hay việc này mới được!

Từ Lăng thờ dài gật đầu!

Bỗng nhiên!

Có tiếng tăng háng ở phía sau, rồi một giọng nói quen quen vụt vang lên :

- Lão thấy không cần cho lắm, Liên Tâm sư thái là một vị cao nhân, hẳn cũng thừa hiểu việc này rồi...!

Hai người giật mình quay lại, thì ra người ấy không phải ai xa lạ, chính là lão già lùn Nhứt Thốc Dã Tẩu..

Vui mừng quá đỗi, Từ Lăng chạy đến vòng tay vái chào :

- Lão tiên bối...!..... đã lâu rồi không gặp mặt....!

Nhứt Thốc bật cười ha hả :

- Bấy lâu nay lão phu vẫn tưởng rằng Văn thiếu hiệp lòng ngay như ống tre, nhưng hôm nay, rình nghe cậu uốn ba tấc lưỡi Tô Tàn ra mê hoặc được U Minh giáo chủ, thực là tuyệt.....tuyệt...!

Văn Từ Lăng mặt đỏ ửng như gấc chín :

- Ngộ biến phải từng quyền, đây chỉ là một chúc mọn, vì hoàn cảnh nên bất đắc dĩ phải nói dối mà thôi...!

- Ha ha ha....Văn thiếu hiệp chớ quá khiêm nhường. Mưu thần chúc quý của cậu có thể ví với một vạn hùng binh. Lão xem rồi đây nội bộ U Minh giáo sẽ có một cuộc thanh trừng khủng khiếp....!

Lão già tăng háng một tiếng, đoạn nghiêm nét mặt tiếp :

- Hiện giờ hai cô cậu định đi về đâu...?

Chương 48: THĂM DÓ HỒ HUYỆT

Giang Thu Lăng nhanh nhẩu xen vào hỏi :

- Từ lúc già biệt ở Hắc Lang Sơn, lão tiền bối đã đi đâu trong khoảng thời gian nửa tháng...?

Nhứt Thốc Dã Tẩu khẽ mỉm cười :

- Thực không dấu gì cô nương, từ dạo ấy đến nay, lão phu luôn luôn theo dõi bên mình hai vị, không rời một giây phút nào cả, chỉ có một việc là chẳng có ra mặt đấy thôi....

- Thì ra lão tiền bối đã nhọc công âm thầm theo bảo vệ chúng tôi đấy mà....!

Lão già khẽ gật đầu :

- Nói đến hai chữ bảo hộ thì hơi quá....chỉ bất quá là lão phu đã dụng tận tâm trí và khả năng ra để làm tròn nhiệm vụ, mong sao cho khỏi hổ thẹn với vong linh của bạn già họ Giang ở chốn Cửu Tuyền là đã mãn nguyện lắm rồi.....

Từ Lăng vội xen vào :

- Thưa lão tiền bối, tại hạ định cùng Giang cô nương đồng đi Hiệp Lê Sơn! Vì hiện giờ cao giới quần hào đang đổ xô về nơi ấy, còn hiện giờ lão tiền bối có ý định gì...?

Sau giây phút suy nghĩ, Nhứt Thốc Dã Tẩu nói ngay :

- Hiện tại lão phu còn có chút việc riêng, phải thanh toán cho xong mới được.... độ một tháng sau lão phu sẽ đến đây cùng thiếu hiệp hội ngộ...!

Từ Lăng vội tiếp :

- Lão tiền bối đã có ý định đi Hiệp Lê Sơn, hà tất không nhập bọn cùng chúng tôi đồng đi cho có bạn?

Nhứt Thốc Dã Tẩu mỉm cười :

- Lão phu cũng có ý định ấy...nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, vẫn là đi riêng cho tiện hơn....!

- Tại sao thế? Chẳng nhẽ sợ người chú ý chẳng?

- Không phải vậy đâu? Hai người đồng đi sẽ tự do trao đổi nhau muôn đổi tâm tình, nghìn câu ân ái, nếu lão phu chen vào ở giữa, chẳng là phá mất vẻ tự nhiên, và giảm phần hứng thú của đôi lứa hay sao?

Từ Lăng và Giang Thu Lăng đều hổ thẹn đỏ cả mặt!

Giang Thu Lăng liền giương đôi mày liễu cong vút :

- Lão tiền bối lại chế giễu chúng tôi rồi đấy...!

Nhứt Thốc Dã Tẩu chỉ nhìn Từ Lăng rồi tiếp :

- Vẫn thiếu hiệp mê man bất tỉnh mười mấy ngày trời, trong thời gian ấy, Giang cô nương đã vì cậu mà chịu biết bao gian lao cay đắng! Chuyến lữ hành này, cậu phải xử sự sao cho đúng là người biết nghĩa đấy!

Giang Thu Lăng ứng hồng đôi má, xen vào ngắt lời :

- Xin lão tiền bối đừng nói nữa, hôm nay sao cụ lại quá bận tâm vì những việc không đâu ấy mãi...?

Nhứt Thốc Dã Tẩu bật cười to :

- Ha ha ha.....! Nhon sanh gặp lúc nên hành lạc, hoa nở dù tươi mấy độ hồng! Thôi, xin cáo biệt đấy nhé!

Chuối cười của lão già còn ngân vang theo lớp sương mỏng mỏng lung mờ ảo của buổi bình minh, thì hình bóng lão đã mờ dần sau ngọn đồi xa!

Trong cụm tùng bên cạnh, tiếng gà rừng đã gáy lên vắng vắng.

Từ Lãng khẽ thở dài, âu yếm nhìn Giang Thu Lãng :

- Lãng muội bao ngày qua, đã vì huynh mà chịu gian khổ quá nhiều!

- Ô! Lãng huynh....! Chuyện cứu giúp nhau trong lúc gian nguy, đương nhiên phải làm, có đáng chi đâu mà anh phải bận tâm nhắc nhở!

Nói đến đây nàng quá xúc động, hai tay vội ôm mặt khóc nức nở...

Từ Lãng vội cảm thấy tất dạ bụi ngùi, chàng đưa hai tay ôm Giang Thu Lãng vào lòng....

Nước mắt của Giang Thu Lãng chất chứa, đè nén lâu ngày, nay có dịp tuôn ra, như thủy triều vỡ đập....

Cố đè nén sự xúc động, Từ Lãng an ủi :

- Lãng muội! Tất lòng chung thủy của em, anh nguyện suốt đời ghi lòng tạc dạ....!

Giang Thu Lãng vẫn không ngưng thôn thức :

- Lãng ca! Anh không quên những câu chân thành ấy, là em há dạ lảm rồi!

Ngước mặt nhìn lên, Từ Lãng vội giục :

- Trời đã bình minh, chúng mình lên đường đi thôi!

Giang Thu Lãng vội lấy khăn lau khô đôi dòng lệ, đoạn cùng Từ Lãng sánh vai song song bước lần xuống núi....

Sau độ một giờ đi bộ, cả hai đã ra khỏi vùng núi Ngoại Hoang Sơn, chân bước đến một đại lộ cái quan....Hai người trẻ tuổi tìm đến một thị trấn gần đấy, sau khi dùng xong cơm nước, họ mua mỗi người một bộ y phục thay vào, hóa trang thành hai khách thương, đoạn mượn một cỗ xe ngựa, lên đường nhắm hướng Hiệp Lê Sơn thẳng tiến...!

Đôi tình nhân ấy ngày đi đêm nghỉ, những ngày đi đường là quãng thời gian thơ mộng nhất đời họ, mắt ngắm giang sơn cảnh tú, miệng riu rít những câu ân tình, kẻ bàng quang trông thấy đều thèm muốn cho mối tình nồng nàn của đôi lứa...

Có một điều là mỹ trung bất túc, Từ Lãng dụng tất cả thời gian rảnh rang để luyện võ, Giang Thu Lãng thường bị bỏ ngồi một mình.

Nàng cũng thừa hiểu là trách nhiệm của chàng quá nặng, nên không yêu cầu gì hơn....

Độ hơn mấy chục ngày rong ruổi, kết cuộc họ đặt chân đến dưới dãy Hiệp Lê Sơn.

Họ rời khỏi xe, xuống đi bộ, lần mò nhắm đỉnh núi bước tới..

Điều đáng được hai người chú ý là trong một hương thôn gần đấy, bỗng nhiên xuất hiện đủ các tầng lớp người, từ anh thợ săn cho đến chú tiểu phu, từ gã bán hàng rong cho đến người hành khất....

Văn Từ Lãng thăm nhủ :

- Tất cả những người này đều là những tay võ lâm cao thủ, xem ra họ đã đến đây từ bao lâu rồi....!

Hai người đến trước mộ Túy Tâm tiên tử xem qua một lượt, không có chi đặc biệt, cảnh vật cũng như xưa, lại còn có vẻ hoang vu hơn độ nào.

Sau khi rào sơ qua một vòng quanh vùng mộ huyết, thần sắc Từ Lãng như có vẻ khác thường, chàng theo một sơn lộ gồ ghề quanh co đi tới, Giang Thu Lãng lặng lẽ theo sau, qua mấy dãy đồi, xuyên qua mấy cụm rừng, hai người đặt chân đến một triền núi hoang vu....

Giang Thu Lãng không khỏi ngạc nhiên :

- Lãng ca, anh tìm gì thế?

Từ Lãng đưa tay chỉ vào một ám ký trên thân cây gần đấy :

- Lãng muội, em có thấy ám ký không?

Theo tay chàng chỉ, Giang Thu Lãng chăm chú nhìn vào thân cây, nơi ấy có một chiếc đầu lâu sơn màu trắng, nếu không chăm chú nhận xét, khó lòng nhận thấy vì lờ mờ quá mờ hồ....

- Nãy giờ anh theo ám hiệu ấy đến đây, nếu sự suy đoán của anh không lầm thì có lẽ đây là một ngõ bí mật dẫn vào sào huyệt của bọn U Minh giáo...!

Miệng vừa nói, chàng vừa vạch cỏ thẳng tiến!

Một phiến đá vuông, trên có hình một chiếc đầu lâu hiện ra trước mặt.

Bỗng nhiên...

Có tiếng chân người từ xa đi lại...

Cả hai vội nhảy vào một lùm cỏ ẩn núp.

Không bao lâu một toán một người đi tới, dẫn đầu là một người vận áo xanh, mặt được che kín, đi sau người ấy có cả nam lẫn nữ, sự trang phục đều giống nhau, thoạt trông đáng sợ, ai cũng đủ hiểu họ đều là những tay võ công thượng thặng...

Toán người đi khỏi giây lâu, cả hai định vạch cỏ bước ra, thành linh lại có tiếng chân khác vọng đến...

Tiếng chân đến gần, Từ Lăng bất giác mừng thầm, chỉ có hai người, một nam một nữ vận thanh y, mặt che vải đen đi đến.

Từ Lăng kê miệng bảo nhỏ Giang Thu Lăng :

- Lăng muội...! Em hãy chuẩn bị....! Tiểu huynh sẽ bắt sống hai người ấy, tối thiểu mình cũng biết được Tổng đàn của U Minh giáo tọa lạc ở đâu....!

Quả nhiên sau khi bắt chợt bị lối điểm huyệt thần tốc của Từ Lăng, cả hai đều bị điểm trúng vào huyệt Thiên Trì và té xuống bất động.

Giang Thu Lăng tiếp tay lôi hai người vào bụi cỏ.

Cả hai người vừa bị bắt, tuổi độ ngoài ba mươi, sau khi lột bức vải che mặt ra, sắc diện họ không có gì làm đặc biệt cho lắm...

Từ Lăng cất tiếng giục, chúng mình hãy lột y phục của họ thay vào và thừa thế để xâm nhập vào sào huyệt của họ....!

Giang Thu Lăng lặng lẽ tuân lời.

Trong phút chốc, cả hai nghiêm nhiên trở thành hai người thanh y bịt mặt, vội vã đuổi theo bọn trước.

Với tài nghệ phi thường của họ, chỉ trong khoảnh khắc, họ đã đuổi theo kịp toán bịt mặt vừa qua.

Sau hơn một dặm đường quanh co uốn khúc, sơn lộ dẫn họ đặt chân đến một sơn trang...

Sơn trang nghèo nàn xơ xác, với một số thảo lư lưa thưa, điểm đặc biệt là sơn trang này và thôn xóm của bọn quần hào tụ họp, được ngăn cách bởi một dãy núi.

Người đi đầu bỗng nhiên quay lại quát to :

- Vương Ngũ! Đã đến Tổng Đàn, tại sao còn lẻo đẻo phía sau, không mau bước lên phía trước còn đợi chờ gì nữa?

Từ Lăng ra hiệu cho Giang Thu Lăng, cả hai vội vã bước nhanh tới trước....

Trời đã về đêm, người vừa quát bảo lại vội vã cầm đầu đi tới, không buồn để ý đến hành động của hai người.

Hai người lặng lẽ theo họ dần bước vào Sơn trang...

Đến một thảo lư, hai người trong bọn bước đến gõ vào trên cửa ba tiếng, rồi đứng vệt hai bên chờ đợi...

Cửa thảo lư từ từ mở rộng, một giọng sang sảng quát hỏi :

- Các vị có sẵn phù lệnh đây không....?

Từ Lăng và Thu Lăng cả kinh, vội vã cho tay vào túi áo....

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: MA CUNG NỒI LOẠN

Chợt nghe người giữ cửa hỏi đến phù lệnh, Từ Lăng giật mình lo sợ, chàng vội cho tay vào túi, .. nào giấy tờ, khăn áo, ám khí, chàng chẳng biết phải đưa ra món nào.

Lanh trí chàng bước sấn tới, đưa mắt nhìn vào khe hở....À, thì ra nằm trên lòng bàn tay của người đi đầu là chiếc lệnh bài bằng đồng, trên có khắc hình cô lâu rất nổi chói nhoáng quen thuộc, mà chàng đã thấy qua nhiều lần! Chàng rất đổi vui mừng, khi sờ lại một lần túi áo thì tấm Cô lâu lệnh bài, nằm nép mình trong góc túi, chàng liền móc ra và đưa mắt hội ý với Giang Thu Lăng, quả nhiên túi áo nàng cũng có một chiếc.

Hai người có sẵn lệnh bài, an nhiên vượt qua lớp cửa đầu tiên.

Trong nhà trống rỗng, chỉ có tám tên mang trường kiếm chồm hỗn canh gác hai bên.

Vượt qua thêm một lần cửa hẹp, họ đến một gian phòng cũng trống trơn, một tấm màn nhung đen giăng giăng ở cuối phòng..

Một bất ngờ xảy ra khi toán người đi trước vén tấm màn nhung lên, thì một cửa hang to lớn hiện ra, hai người theo sau, lục tục bước vào.

Cửa hầm được cản bằng đá hoa cương tuyệt đẹp, trên có một tấm biển bằng cẩm thạch chắn ngang với mấy chữ vàng chói lọi: Hiệp lễ mật cung dưới thêm một hàng chữ nhỏ U minh tổng đàn.

Từ Lăng thăm nhủ:

"Thảo nào Hiệp lễ tửu lâu, ở quanh quần vùng này hàng chục năm trời, vẫn không tìm ra manh mối."

Bỗng nhiên.. có tiếng quát to bên khe hở của cửa động vụt hiện ra năm gã đại hán, cùng những kẻ bên ngoài đồng màu sắc phục, người đầu bọn dưới lớp vải che mặt, để lộ ra chòm râu bạc phát phơ, lão cất giọng ồ ề, quát to:

- Theo quy lệ của bốn giáo, xin mời chư vị hãy kéo vải che mặt lên trước khi vào động.

Lập tức tuân theo răm rắp, mỗi người bước chân vào động phải gỡ tấm vải che mặt lên cho năm người giữ cửa nhìn mặt.

"Từ Lăng bối rối vô cùng. Giờ tấm che mặt lên ư? Muôn ngàn lần không thể được! Nếu bây giờ thừa cơ tung tích chưa bị lộ mà chuồn êm. Thật là uổng phí bao công khó nhọc theo dõi đến đây".

Đang lúc thập phần bối rối, thỉnh thoảng có tiếng quát to:

Giáo chủ đã về....

Mấy tên giữ cửa vụt cuồng quýt lên, hối hả giục:

- Các người hãy nhanh bước đi, giáo chủ đã đến..

Từ Lăng và Giang Thu Lăng nhanh chân bước vội qua.

Thế là thoát nạn.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, Từ Lăng lén quay đầu lại. Một toán người tiền hô hậu ủng một người, hình dáng và động tác xem rất quen, nếu chàng không lầm, bà này chính là U minh giáo chủ.

Theo đường hầm đi xuống độ vài chục trượng, qua khỏi một khúc quanh, quanh cảnh đèn nến huy hoàng, bỗng nhiên hiện ra trước mắt.

Đây là một địa động thiên nhiên, được bàn tay nhân lực tạo sửa sang kiến trúc lại, đó đây còn lưu dấu những thạch nhũ, những hình đá tuyệt xảo do bàn tay tạo hoá tạo thành, Từ Lăng sức nhớ lại hình ảnh Từ vong động, chàng không khỏi xúc động, bồi hồi, cảnh cũ hồi xưa, đã in sâu vào tâm khảm của chàng những kỷ niệm đau thương mà suốt đời không bao giờ phai lạt.

Lần theo địa đạo tiến tới, toán người đi đến một gian thạch động cực rộng, được rọi sáng bởi những ánh nến treo ở góc phòng.

Ngoài địa đạo dẫn chàng và toán người cùng U minh giáo chủ đến gian thạch động ra, còn những địa đạo khác, dẫn đi khắp nẻo, tất cả đều được cản lốt bằng đá hoa cương tuyệt đẹp.

Từ gian đại sảnh đường, số người tụ họp rất đông, trang phục của họ cũng giống in như toán người từ ngoài vào.

Từ Lăng và Giang Thu Lăng lặng lẽ chen theo làn sóng người, đi vào gian phòng, lách mình đứng vào một chỗ thích hợp.

Toán người vừa đứng yên, U minh giáo chủ thống lĩnh một toán sáu tên cận vệ thân tín hùng dũng bước vào.

Tất cả đều im thin thít, bước chân oai vệ của giáo chủ và cận vệ, dẫm trên nền đá nghe vang vang.

U minh giáo chủ duyệt qua hàng rào danh dự, một lượt, đoạn dẫn toán cận vệ đi thẳng vào địa đạo trung ương, bóng của họ mất hút dần sau cửa đường hầm đầy bí ẩn.

Giây lâu từ trong địa đạo trung ương, hai tên cận vệ lại lù lù hiện ra, họ oai vệ bước lên một chiếc bậc cao, đoạn cất giọng oang oang hô to:

- Giáo chủ truyền lệnh, các vị hãy tập trung vào Mật cung.

Tất cả đồng dạ vang một tiếng, đoạn lập tức theo ngã địa đạo trung ương lục tục đi vào.

Đoàn người theo một địa đạo quanh co hơn mười trượng lặng lẽ tiến tới.

Vượt qua một khúc quanh chót, trước mặt Từ Lăng đột nhiên hiện ra một cảnh huy hoàng tráng lệ.

Trước mặt chàng là một quảng đất rộng hơn trăm trượng vuông, trung ương mọc lên một toà cung điện nguy nga tráng lệ, bốn bề kỳ hoa dị thảo, hương hoa theo gió thoảng đưa ngào ngạt.

Từ Lăng trầm nhủ:

"Có lẽ nơi đây là kẻ hở của một dặm núi, U minh giáo chủ đã khéo dựa vào địa thế để kiến trúc một tổng sào huyết, mà sự kiến tạo đòi hỏi một sự kỳ công vĩ đại".

Tòa kiến trúc được xây thành ba gian, bốn bề được rọi bởi những ánh đèn lồng như những vì sao nhỏ.

Một lớp hơi mù từ bốn vách toả ra, làm gia tăng cảnh Hiệp lễ mật cung thêm phần âm u bí hiểm.

Cửa đại điện xây thành một chiếc đầu lâu, đang được rộng mở.

Giữa đại điện, trên hai chiếc ghế cao, hai vị mặc áo xanh, che kín mặt đang ngồi chênh chếch từ bao giờ, sau lưng người bên phải một gã đại hán hình vóc khôi vĩ, đang uy nghi khoanh tay đứng hầu.

Phía sau độ hơn bốn chục người, nam và nữ đang nghiêm chỉnh sắp thành hàng, dựa theo ngôi thứ tôn ti thượng hạ đứng hầu hai phía.

Thoạt nom hình dáng hai người ngồi ghế, Từ Lăng trầm đoán chính là Thái thượng giáo chủ Tiết Hoa Diễm và U minh giáo chủ không sai, còn người đứng dựa đích thực là lão Nam Cung Minh.

Hơn trăm thuộc hạ từ ngoài lục tục bước vào, sắp thành đội ngũ, choán hết gian giữa đại điện.

Một bầu không khí oai nghiêm và căng thẳng bao trùm cả đại điện rộng lớn.

Người ngồi bên trái hướng về người ngồi bên cạnh, cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Hôm nay Tổng đàn đại hội, Thượng tọa triệu tập tất cả thuộc hạ là có ý định gì?

Người bên mặt với giọng khàn khàn đáp:

- Lệnh này được truyền ra, trước khi giáo chủ đi vắng chưa về, cho nên trên danh nghĩa là Bồn tọa đứng ra triệu tập.

Tạm ngưng giây lát bà ta nói tiếp:

- Chúc Tổng đàn hộ pháp treo vắng đã lâu, nay bồn tọa đã tìm gặp một người như ý, nên quyết định giao trọng trách ấy cho lão ta đảm nhiệm, vừa nói vừa đứng dựa bên.

Tất cả những người có mặt tại hội trường, đều im phăng phắc, Từ Lăng nghĩ thầm:

"Yêu phụ Tiết Hoa Diễm gọi con bà là giáo chủ, lại tự xưng là thượng tọa, thật là một chuyện khá khôi hài, đáng tức cười, và cũng đủ hiểu uy lực của bà, không bằng chức vụ của con bà.

U minh giáo chủ đột nhiên cười gằn:

- Thượng tọa bà tất phải e dè che giấu sự thật, đừng nói khur khur một chúc Tổng đàn tổng hộ pháp, dù rằng chúc giáo chủ của Bồn tọa, Thượng tọa cũng có thể thay đổi một cách dễ dàng kia mà.

Bầu không khí bất hòa bỗng nhiên căng thẳng đến cực độ Tiết Hoa Diễm rất lấy làm ngạc nhiên cho thái độ con gái bà.

Bà cố ôn tồn dịu giọng:

- Vì ngờ rằng giáo chủ không về kịp, Bồn tọa đã tuyên bố tự đứng ra làm lễ nhậm chức, nay giờ khắc đã đến, Bồn tọa xin khai mạc.

U minh giáo chủ lạnh nhạt gần giọng:

- Ô! Việc triệu tập Tổng đàn đại hội, thượng tọa cũng có đầy đủ thẩm quyền kia mà! Bồn tọa vừa mới về đây, thực ra không có ý kiến gì cả.

Tiết Hoa Diễm vội vã đứng thẳng người lên, đồng đặc tuyên bố:

- Chức tổng đàn Tổng hộ pháp của bốn giáo, treo vắng đã lâu nay, nay bồn tọa đã chọn được người xứng đáng để đảm nhiệm chức vụ ấy, và đây là U minh giáo, Tân tổng đàn Tổng hộ pháp Nam Cung Minh.

Dự đoán của Từ Lăng quả nhiên rất đúng, lão già họ Nam vội vã đến trước mặt U minh giáo chủ và tự kéo khăn che mặt xuống.

- Lão phu Nam Cung Minh xin ra mắt giáo chủ!

Giáo chủ cất giọng lạnh nhạt:

- Hừ! Tôn giá được người đời đặt cho danh hiệu Truy hồn chuông, đã bao phen gây sóng gió nơi chốn giang hồ, được người giúp sức thực là may mắn cho bốn giáo biết mấy!

Bà vừa nói xong, quay mặt hướng về một tên thuộc hạ:

- Từ Lễ đường chủ! Muốn gia nhập bốn giáo thì phải qua những nghi lễ gì?

Một kẻ thuộc hạ bước đến thì lễ rồi đáp:

- Y chiếu theo nghi lễ nhập môn của bốn giáo, thì kẻ mới nhập môn phải lạy ra mắt giáo chủ.

U minh giáo chủ hướng về lão Nam Cung Minh cất giọng hách dịch:

- Lão họ Nam, có nghe thấy quy lệ nhập môn của bốn giáo hay không?

Lão Nam Cung Minh điềm nhiên cười gần:

- Tự cổ chí kim, phạm anh hùng hào kiệt vị nể kính trọng! Lão phu đến đây, một là vì tiếng tăm vang lừng của U minh giáo, hai là được lời cầu thỉnh của Thái thượng giáo chủ nên mới đồng ý nhậm chức, nhược bằng bắt lão phu phải quỳ lạy giữa mặt đông người, thì lão phu sẽ quyết định già từ mà rời khỏi nơi đây tức khắc.

U minh giáo chủ vụt bật cười lên khanh khách:

- Tổng đàn của bốn giáo, tuyệt đối không có kẻ lạy mặt đột nhập vào được! Nếu những người nào vào Tổng đàn mà không gia nhập bốn giáo, thì sẽ được cho về châu Diễm chúa.

Nam Cung Minh cất giọng sang sảng:

- Lão phu nhất định không khứng quỳ lạy! Mặc dù sự kiện trên có đi đến một hậu quả nào, lão phu cũng cam tâm nhận lãnh.

U minh giáo chủ vùng đứng dậy quát:

- Phản nghịch! Phản nghịch!

Thái thượng giáo chủ dềnh hắng một tiếng, đoạn nói xen vào:

- Người của bồn tọa lựa chọn, giáo chủ bộ không đồng ý hay sao?

- Nhưng quy lệ của bốn giáo đã định sẵn cho toàn bộ Tổng hộ pháp có thể nào miễn trừ được hay không cái đã?

- Tân Tổng hộ pháp do bồn tọa thỉnh mời đến đây, và lại địa vị của lão cũng khá cao, lễ quỳ lạy ra mắt có thể miễn trừ được.

Vừa nói xong, Tiết Hoa Diễm vội quay sang lão Từ Lễ đường chủ quát to:

- Đường chủ! Hãy cho khai mạc lễ nhậm chức.

- Hãy khoan!

U minh giáo chủ cất tiếng quát to, đoạn từ trên ghế nhảy dựng đứng thẳng người dậy.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: DI ĐỘC CÔNG ĐỘC

U minh giáo chủ tức giận gầm từng tiếng:

- Thượng tọa còn quên một việc tối quan trọng, phạm theo quy lệ của bốn giáo, tất cả những phân đàn và phân đàn chủ và các đường chủ ở tổng đàn, trước khi nhậm chức phải trải qua một cuộc trắc nghiệm võ công chứ?

Thái Thượng giáo chủ cười lên khanh khách:

- Ô! Việc ấy ta thật tình vì sơ lược mà quên đi vậy, giáo chủ định cho Tân Tổng hộ pháp cùng ai tỷ thí võ công?

U minh giáo chủ cười gằn:

- Theo quy lệ bốn môn, kẻ nhập môn phải đánh bại hai vị đường chủ hiệp lực tấn công hoặc thủ huê ba vị đường chủ cùng tấn công một lúc, mới thông qua cuộc trắc nghiệm.

Nam Cung Minh vội xen vào:

- Quyền cước vô tình! Nếu lão phu có lỡ tay đã thương một hay vài người của bốn giáo, xin giáo chủ đừng trách lão phu nặng tay nhé!

U minh giáo chủ lặng thinh không đáp, bà vội quay về phía toán thuộc hạ đồng dục truyền lệnh:

- Tư hình, Tư độc và Tuần quản ba vị đường chủ, hãy ra thi hành cuộc khảo sát võ công cho vị Tân Tổng hộ pháp.

Thoạt nghe lệnh truyền, toàn thể nhân viên có mặt nơi Đại sảnh đường lập tức tản mác ra bốn phía, để lộ một khoảng khá rộng, nhường lại cho cuộc tỷ thí võ công.

Tiết Hoa Diễm ngược nhìn lão Nam Cung Minh ân cần nhấn nhủ:

- Tổng hộ pháp nên cẩn thận, họ là những tay nhất lưu cao thủ của bốn giáo đấy!

Nam Cung Minh gật đầu mỉm cười, đoạn bắn vọt bay mình ra giữa đại điện.

Tư hình đường chủ vội cung tay vái chào:

- Chúng tôi là kẻ thuộc hạ, vâng lệnh giáo chủ, ba người thử tấn công, nhưng... như thế xem ra không mấy đẹp, vậy xin Tổng hộ pháp hãy xuất chiêu trước đi.

Nam Cung Minh vội xua tay:

- Ô! Bất tất phải khư khư giữ lễ! Lão phu xưa nay tính tình thích phóng khoáng, ba vị hãy cứ việc xuất ba chiêu tổng hợp lại tấn công đi nào.

Ba vị đường chủ nghe nói liền nhanh nhẹn phân tán ra thành thế chân vạc đoạn vội vã đưa tay lên, mỗi người quét mạnh về phía Nam Cung Minh một chiêu cực kỳ lợi hại.

Với thái độ ung dung, lão già họ Nam khẽ hừ một tiếng đoạn dương tay hữu đẩy mạnh ra một chiêu nghênh đón.

Bùng.

Một tiếng nổ đinh tai xé tan bầu không khí âm u của cả tòa động phủ rung chuyển mạnh cơ hồ như muốn sụp đổ xuống, một luồng khói đen dày đặc cuộn cuộn bốc lên bao phủ kín mít cả đầu trường.

Giây lâu, khói đen mờ tan dần, tòa đại sảnh xôn xao dữ dội, ba vị đường chủ đã ngã gục xuống đất, chỉ còn lại lão già họ Nam đang đứng trơ như thạch trụ.

Một điểm rất quái lạ là thi thể của ba vị đường chủ bỗng tan rã ra, và từ từ biến thành một vũng nước đen ngòm hôi thối.

U minh giáo chủ cả kinh hướng về Tiết Hoa Diễm kêu lên:

- Trời! Lão Nam Cung Minh lại có khả năng sử dụng nổi thi độc?

Tiết Hoa Diễm điềm nhiên đáp:

- Ngoài chức Tổng hộ pháp, bốn tọa còn phái lão ta kiêm nhiệm Lũng tây phân đàn đàn chủ.

- Ô! Còn cừu đầu Điều lữ cung đâu?

- Vì phòng thủ bất nghiêm, để bọn thích khách thừa cơ xâm nhập Lũng tây phân đàn, trong khi bốn tọa đang dưỡng bệnh nơi đây, nên bốn tọa đã hạ lệnh đem hấn và bốn vị Tổng hộ pháp ra tử hình cách đây hơn mấy hôm rồi.

Toàn thân rung động lên vì giận dữ, U minh giáo chủ quay đầu lại nhìn Tiết Hoa Diễm gần giọng:

- Việc quan trọng thế tại sao không thông báo cho bốn tọa hay biết?

- Vì lúc ấy giáo chủ đã bận việc tuần du, khur khur một việc nhỏ nhặt như thế, chẳng nhẽ bốn tọa không đủ thẩm quyền ra lệnh hay sao?

U minh giáo chủ mặc nhiên không đáp.

Tiết Hoa Diễm vội quay sang Tư lễ đường chủ thốt:

- Cuộc khảo nghiệm võ công đã hoàn tất, vậy phiên đường chủ hãy tuyên bố khai mạc cuộc đại lễ nhậm chức đi thôi.

U minh giáo chủ vội đưa tay ra ngăn cản:

- Hãy khoan! Trước khi Tổng hộ pháp ra nhậm chức, hãy cùng bốn tọa thử sức qua ba chiêu cái đã.

Thái Thượng giáo chủ tỏ vẻ khó chịu:

- Vì một lý do gì mới được?

- Bốn tọa không muốn ngồi ở một chức vụ bù nhìn, nếu trong ba chiêu không thắng nổi Tân Tổng hộ pháp, chức giáo chủ này cũng xin nhường nốt lại cho lão già họ Nam cho tiện việc.

Không dần được cơn nóng giận, Tiết Hoa Diễm đột nhiên đứng thẳng người dậy:

- Hôm nay giáo chủ hà tất lại thắc mắc và làm khó bốn tọa mãi thế này?

U minh giáo chủ cười gằn:

- Chuyện ấy bốn tọa đâu dám, thực ra nếu không sớm nhường chức giáo chủ, thì cũng có người đến chiếm đoạt như thường.

Tiết Hoa Diễm gắt to:

- Tại sao giáo chủ lại có những lời úp mở như thế? Có việc chi không đồng ý, hà tất chẳng nói trắng ra xem, chúng mình còn liệu tìm liệu pháp để bỏ cứu.

U minh giáo chủ mỉa mai:

- Người định chiếm đoạt chức giáo chủ là một gã thanh niên họ Văn tên Từ Lăng mà thượng tọa đã quen biết từ lâu đấy mà.

Tiết Hoa Diễm gào lên:

- Giáo chủ bộ điên rồi đấy ư? Tại sao lại có những lời lẽ hồ đồ thế hả?

U minh giáo chủ nghiêm giọng thốt:

- Hừ! U minh giáo do hai mẹ con ta sáng lập nên, nếu lão nhân gia không bằng lòng cho bốn tọa giữ chức vị giáo chủ thì với mẹ con tại sao thượng tọa không thẳng thắn báo ngay, hà tất mang võ công bí truyền trong Mai châu bửu lục thượng quyền lại truyền thụ cho Văn Từ Lăng với ý định muốn cho gã ấy chiếm đoạt chức vị U minh giáo chủ là nghĩa lý gì?

Tiết Hoa Diễm gào to:

- Ô! Tại sao giáo chủ lại ăn nói chẳng giữ lời? Phải bắt được gã ấy lại hỏi xem có thực hay không?

- Hừ! Chúng có đã rành rành, mà thượng tọa vẫn còn chối mãi.

Tiết Hoa Diễm liền tiết kêu lên:

- Nhưng Văn Từ Lăng mà giáo chủ vừa nói ấy là ai mới được chứ? Nếu quả thật có kẻ am hiểu được võ học trong Mai chu bửu lục, ta hứa sẽ tự sát trước mặt mọi người.

- Hừ! Gã mà thượng tọa định đầu làm đệ tử và định cho hắn thay thế chức vị giáo chủ chứ còn ai nữa?

Tất cả nhân viên thuộc hạ đều đứng ngơ ngác vì sự cãi vã của hai mẹ con giáo chủ, cho đến lão Nam Cung Minh cũng chẳng hiểu ắt giáp gì ráo.... duy chỉ có Văn Từ Lăng là mừng thầm cho kế hoạch ly gián của chàng, đã đạt đến mức thành công, nhưng trong thâm tâm chàng trai trẻ, không khỏi hồ nghi vì hành động kém quan trọng chính đại của mình.

Thái Thượng giáo chủ Tiết Hoa Diễm giận tím cả mặt, sau phút sôi động đến cực điểm, bà ta vụt buông tiếng thở dài:

- Lời buộc tội của giáo chủ, làm thượng tọa kinh ngạc vô cùng, quyền thượng của bộ Mai chu bửu lục vẫn còn ở trong tay thượng tọa, võ công trong ấy lại trực tiếp chống với võ công của chúng mình, ta hà tất đại khờ gì đem gieo mầm hỏa hoạn để chuốc lấy mối họa vào thân.

U minh giáo chủ khẽ cười gằn:

- Thực ra bản tọa cũng không thể tin rằng việc ấy có thực, nhưng sự thực đã chứng minh rõ ràng, và gã họ Văn ấy hiện đang có mặt trong hàng ngũ giữa toàn thuộc hạ của chúng mình nơi Hiệp lễ mật cung này.

Từ Lăng giật mình đánh thót. Trời! U minh giáo chủ quả thật phi thường, chàng ngờ đâu qua mặt được bà ta, nào ngờ! Chàng vụt nhớ lại sự trùng hợp ngẫu nhiên của hai gã tuần tiểu đi sau, lúc giờ tắm gội để nhìn mặt thì thỉnh thoảng bà ta lại xuất hiện. Tất cả đều là do bàn tay của U minh giáo chủ sắp đặt cả ư?

Mấy lời nói của U minh giáo chủ vừa tuyên bố ra, làm toàn thể nhân viên ở Đại thánh đường đều xôn xao dữ dội.

U minh giáo chủ đột nhiên cười lên the thé:

- Văn Từ Lăng! Nhà ngươi còn đợi gì nữa mà chẳng chịu ra mặt?

Từ Lăng tự biết không còn đường rút lui được nữa, chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Giang Thu Lăng:

- Lăng muội, em hãy thận trọng, đừng nên dòi xa tiểu huynh nhé.

Không đợi sự phản ứng của Thu Lăng, Từ Lăng vội vã tung mình bay vọt ra giữa thánh đường, cất giọng sang sảng:

- U minh giáo chủ! Tại sao bà không tuân thủ lời hứa danh dự lúc trước, đem sự bí mật của tại hạ đi tiết lộ tất cả với Thái Thượng giáo chủ?

U minh giáo chủ vụt cười lên khanh khách, quay sang Tiết Hoa Diễm:

- Gã ấy chính là Văn Từ Lăng, thượng tọa hãy nhìn kỹ đi.

Quang cảnh của thánh đường lúc ấy sôi động dữ dội, có kẻ đã phải buột miệng kêu lên vì kinh ngạc!

Lão Nam Cung Minh đang đứng giữa sân, thấy Từ Lăng thỉnh thoảng từ đám đông nhảy ra, cũng ngạc nhiên vô cùng, lão bèn dùng truyền âm nhập mật hỏi:

- Nhãi con! Tại sao lại có chuyện lạ thế?

Từ Lăng thăm thẳm:

"Lão già họ Nam mặc dù vẫn giữ một khí phách hào hiệp nhưng... hiện tại lão ta đã cùng bà Tiết Hoa Diễm có một mối cảm tình không thể dứt khoát được, chưa chắc đối với mình có một sự trợ giúp gì! Chi bằng mình không nên liên lạc với lão ta là hơn!"

Chàng giả bộ ngáp ngừng giây lâu đoạn hướng về Thái Thượng giáo chủ áp ứng thốt:

- Tại hạ vì vô tình bị giáo chủ phỉnh gạt nên tiết lộ toàn bộ bí mật cả rồi!

Thái thượng giáo chủ quát to:

- Đồ lão! Bản tọa chưa từng gặp mặt nhà ngươi lần nào cả, tại sao lại có chuyện kỳ quái như thế được?

Vừa nói xong, bà bắn mình lên nhảy đến định vỗ chụp lấy Từ Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ân Tình Đoạn Tuyệt

Văn Từ Lăng vừa nom thấy Tiết Hoa Diễm định vồ tới, chàng chuẩn bị kháng cự, nhưng ... U Minh Giáo Chủ nhanh hơn, tung mình nhảy vọt đến cản ngăn:

- Thượng tòa hãy ngưng tay!

Thình lình bị xúc động mạnh, Tiết Hoa Diễm bất giác không cầm được giọt lệ, bà nước nở khóc òa lên:

- Bồn tào khổ công nuôi dưỡng người mấy chục năm trời, ra tay giúp đỡ tận tình mới lập nên được một cơ nghiệp vĩ đại này. Đang lúc thế lực của U Minh Giáo đang hùng bá thiên hạ, bỗng nhiên lại đang tâm cùng tên nhãi con toa rập kế hãm hại ta! Trời! Thật là một việc làm vô lương tâm! Đã phạm trọng tội nghịch luân, lại còn mang tiếng bất nghĩa!

U Minh Giáo Chủ dường như cảm động vì tình mẫu tử thiêng liêng. Chiều theo lý và luận thì Thái Thượng Giáo Chủ không vì một lý do gì đi truất phế con ruột, để tìm một kẻ khác dòng giống để thay thế, nhưng ... bằng chứng hiển nhiên đã bày ra trước mắt, bảo bà ta không tin sao được?

Bà đau khổ chỉ Từ Lăng và cười gằn:

- Thế ra quyền thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục, trên thế gian này chỉ có một, còn kẻ nào đã truyền thụ mớ võ công trong ấy cho nhãi con này? Văn Từ Lăng! Người hãy thi triển võ công tuyệt kỹ của người cho mọi người xem thử!

Văn Từ Lăng giả bộ sợ hãi thối lui một bước:

- Tại hạ ... thực ra chẳng am hiểu gì về Mai Châu Bửu Lục cả!

U Minh Giáo Chủ diện tiết quát to:

- Hừ! Được! Ta sẽ có phương pháp buộc nhà người phải thi triển mới được!

Nói xong bà ta vung chưởng quét mạnh vào người Từ Lăng.

Rất mực khôn lanh, vừa thấy U Minh Giáo Chủ đưa tay lên, Từ Lăng liền nhanh nhẹn tung mình nhảy trước né tránh, chưởng phong đánh hụt vào một thạch trụ không lồ gần đấy ...

"Rầm ...".

Thạch trụ gãy làm đôi đổ nhào xuống đất.

U Minh Giáo Chủ gầm to:

- Phên này người khéo giữ mình nhé!

Với một thế võ cực nhanh, bà đưa tay điểm thẳng vào người Từ Lăng. Một luồng khói đen cuộn cuộn với một kinh lực dũng mãnh dị thường, vừa thoát khỏi tay bà ta đã phóng thẳng vào ngực Từ Lăng.

Không thể né tránh kịp, Từ Lăng chỉ còn đủ thời giờ tung ra ngón Đàn Chỉ Thần Thông chống đỡ.

"Bùng ...".

Ngón chỉ phong của U Minh Giáo Chủ mặc dù lợi hại phi thường, nhưng gặp phải luồng kinh lực của Từ Lăng lập tức hóa giải tiêu tan mất ...

U Minh Giáo Chủ quay lại nhìn bà Tiết Hoa Diễm gần từng tiếng:

- Hừ! U Minh Chỉ của bồn tào chỉ có Đàn Chỉ Thần Thông trong quyền thượng Mai Châu Bửu Lục là chống đỡ nổi. Thượng tòa chắc đã nhìn thấy rõ chứ?

Liếc nhìn thái độ của Tiết Hoa Diễm đang diện tiết nhảy dựng lên, Từ Lăng bèn cất giọng sang sảng:

- Thái Thượng Giáo Chủ! Nông nổi này không còn giấu giếm gì được nữa. Lúc trước tại hạ đã từ chối việc tiếm đoạt ngôi Giáo Chủ, hiện nay tình thế đổi thay, điều cần yếu là Thái Thượng Giáo Chủ hãy cùng tôi diệt U Minh Giáo Chủ trước đã rồi chúng mình cùng nhau chia sẻ mỗi giang sơn này!

Tiết Hoa Diễm lồng lộn lên như con hổ đói:

- Hãy bắt cho được oắt con, rồi ta sẽ tìm cách tra khảo cho ra manh mối. Hừ! Kẻ nào đã chủ mưu vụ phao phản tảo tợn và lang độc này để hãm hại bà!

Bà nói xong vừa định nhảy đến chớp Từ Lăng...

Nhưng ... U Minh Giáo Chủ nhanh hơn, nhảy vút ra đưa tay ngăn cản...

Con giận nổi lên cực độ, đưa tay giật chiếc khăn che mặt ra, Tiết Hoa Diễm the the kêu lên:

- Bất luận là việc chi trọng hệ đi nữa, con vẫn là con gái của ta, chẳng lẽ một bà mẹ đã thành thật nói lên cả tác lòng mà con vẫn làm ngơ, chẳng chịu truy cứu sự việc này cho rõ trắng đen hay sao?

Gương mặt già nua nhăn nheo, vói mái tóc bạc như sương của bà ta, vụt hiện lên một nét đau thương và thống khổ!

U Minh Giáo Chủ cũng nổi giận quát to:

- Cũng vì bà là mẫu thân của tôi, nên sự thống hận càng gia tăng mãnh liệt hơn! Hồ dù dữ nhưng không ăn thịt con! Còn bà là giống người thông minh hơn vạn vật, lại có một thủ đoạn đê tiện hơn loài cầm thú, nỡ đi âm mưu hãm hại con ruột của bà! Hừ! Phải chăng bà đã truyền thụ cho Từ Lăng môn Đản Chi Thần Thông để chống lại U Minh chi của tôi đây hử?

Toàn thể thuộc hạ đều xao động dữ dội, có kẻ đã gia nhập U Minh Giáo hằng chục năm trời nhưng chưa biết mặt U Minh Giáo Chủ! Nhờ có sự cãi vã của hai mẹ con, mà đêm nay toàn thể đều biết được dung nhan tuyệt mỹ của bà!

Thì ra U Minh Giáo Chủ là một trung niên mỹ phụ ... mặc dù đã đứng tuổi nhưng bà vẫn còn một vẻ đẹp sắc sảo mỹ miều. Dựa theo thực trạng mà suy đoán, thì lúc xuân thời với sắc đẹp khuynh thành ấy, biết bao trang phong lưu mã thượng phải rung động và quỳ lạy dưới chân bà...

Giây lâu Thái Thượng Giáo Chủ buồn bã thờ dãi:

- Quả thật Đản Chi Thần Thông là môn tuyệt học trong quyền thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục, nhưng sự thực ta không bao giờ truyền dạy cho thằng nhãi con ấy bao giờ!

U Minh Giáo Chủ vẫn với vẻ mặt lạnh như băng:

- Bây giờ, bốn tòa không còn muốn đề cập đến việc ấy nữa, mà muốn nhắc nhở một việc là ở vào thân phận và địa vị của Thượng tòa, một lời đã hứa, tất nhiên phải thi hành!

Gương mặt tràn đầy lệ, Tiết Hoa Diễm khẽ lắm bầm:

- Ngươi có ý định cho ta phải tự vẫn đây ư?

Không một chút cảm tình U Minh Giáo Chủ quay mặt sang chỗ khác:

- Theo quy lệ của bốn giáo, phạm vào tội phản nghịch mà có chứng cứ hãn hoi, tội ấy không thể thứ được!

Tiết Hoa Diễm đột nhiên thay đổi thái độ, bà ngưng hẳn khóc. Với vẻ mặt cực kỳ thống khổ, bà ngược mặt lên trời than dài:

- Được! Người đời trăm tuổi, không ai thoát khỏi một thác, ta rất tiếc rằng xưa kia vì quá tâng tiu ngươi mà hiềm ghét Thanh Quân. Ta đã hại nó, nên ngày hôm nay mới gặp phải cảnh ngộ này!

Nói xong, bà đưa hữu chưởng lên, định nhắm vào điểm Thiên Linh đập xuống tự vẫn.

- Hãy dừng tay!

Tiếng thét của lão Nam Cung Minh vang rền cả tòa Đại Sảnh Đường.

- Ô! Bà đã nổi tiếng là thông minh khôn khéo những mấy chục năm, thế mà chỉ đại có một giò! Bà có điên thực hay không chứ? Nếu muốn chết, cũng phải chết cho đúng cách, chứ có lẽ nào lại đi tự sát một cách điên rồ, chẳng là đại đột lảm ru?

Tiết Hoa Diễm như người mất hồn đờ người ra, mặc nhiên nín lặng...

Lão Nam Cung Minh cười gằn tiếp:

- Chuyện rõ ràng như ban ngày, mà bà còn tối tăm không hiểu gì ráo ... Đứa con gái hiếu thảo của bà đã cùng Văn Từ Lăng toa rập, âm mưu để hãm hại

bà. Nếu bà tự vẫn mà thác, chẳng là rơi đúng vào kế hoạch của bọn chúng và chẳng là đại khờ lắm ru?

Tiết Hoa Diễm như chợt tỉnh ngộ:

- Hừ, lòng dạ bọn này quả thật ác độc chẳng khác sài lang ...!

Nam Cung Minh tiếp lời:

- Bọn chúng đã đối xử với bà không chút nương tình, bà hiện giờ còn nghĩ suy gì nữa ...?

Nếu có thác cũng phải cho chúng biết tay ... U Minh Giáo có tất cả những ba mươi sáu Phân Đàn, rất có thể còn nhiều kẻ đối với bà vẫn giữ một dạ trung thành. Hãy còn Lũng Tây Phân Đàn trong dãy Hắc Lang Sơn, nơi ấy tối thiểu cũng có thể là một căn cứ địa cho bà, để trùng tu cơ nghiệp ...

Thần sắc của Tiết Hoa Diễm vụt tươi hẳn lên:

- Như thế thì ông đã đồng ý với tôi, cùng chung hoạn nạn, sống thác có nhau để chống trả với lũ bất hiếu bất nghĩa này chứ?

Nam Cung Minh bật cười to:

- Thực ra trước kia lão phu chẳng có ý định ấy, nhưng hôm nay, mục kiến được sự bội phản của đứa con thân yêu của bà, trong khi đứa con ấy nỏ đang tâm giết mẹ, lòng trắc ẩn của lão phu đột nhiên nổi dậy mãnh liệt ...! Tiết Hoa Diễm ...! Chúng mình kết hợp lại chống trả bọn chúng đến cùng ...

U Minh Giáo Chủ vội hét to:

- Đồ láo ...! Ngươi lại dám xen vào việc của ta hử ...?

Nam Cung Minh cười to:

- Lão phu không muốn cùng bọn bất hiếu bất nghĩa đàm luận thêm một câu nào nữa, này ... hãy xem đây ...!

Vừa nói, lão đưa tay đẩy mạnh một chưởng ...

Chưởng lực của lão già hắc khí cuộn cuộn, hiển nhiên là một loại Thi Độc Chưởng cực kỳ lợi hại ...

U Minh Giáo Chủ cười lên khanh khách:

- Nam Cung Minh ...! Thi Độc tuy lợi hại thật, nhưng nó chẳng làm gì được ta đâu!

Vừa nói, bà liền lắc đôi vai tung mình xông thẳng vào đám khói đen.

Lão Nam Cung Minh bỗng nhiên cảm thấy một kinh lực khủng khiếp đổ ập ngược lại, thân mình lão thỉnh thoảng bị bắn ngược lại mấy bước.

Quả nhiên Thi Độc đối với bà ta chẳng có tác dụng gì cả.

Thấy tình thế đã xoay chiều, Tiết Hoa Diễm vụt hô to:

- Hiện nay Giáo Chủ lâm tội phạm thượng, đã bắt trung lại bất hiếu. Thượng tòa phải diệt trừ để tránh hậu hoạn, kẻ thuộc hạ nào trung thành với Thượng tòa, hãy lập tức theo ta, sau này thành công, sẽ được trọng thưởng!

Một toán sáu người vội vã chạy bay sang đứng sau lưng Thái Thượng Giáo Chủ.

Nhưng ... đại đa số lại chạy về phía U Minh Giáo Chủ.

Tiết Hoa Diễm đưa mắt nhìn quanh đoạn hướng về phía lão Nam Cung Minh:

- Nam Cung Minh ...! Tổng Đàn không phải là đất dụng võ của chúng mình, hãy mau theo tôi rút lui ...!

Nam Cung Minh gật đầu, đoạn nhắm toán người cản ngăn quét mạnh song chưởng ...!

Thừa biết sự lợi hại của Thi Độc Chưởng, toán thù hạ vội vã tránh lui ...

U Minh Giáo Chủ cất giọng the thé truyền lệnh:

- Bốn vị Thị Giả, tám vị Hộ Pháp ... hãy đóng chặt tất cả nẻo ra, một số giữ chặt các cửa, toán còn lại mau sắp thành U Minh Trận, hãy giết cho sạch, không được để chạy thoát một móng nào ...

Một tiếng dạ ran như sấm, tòa sảnh đường vụt trở thành một chiến trường sôi sục.

Văn Từ Lăng vội vã cùng Giang Thu Lăng chen lấn vào toán thuộc hạ, vì sắc phục giống nhau, nên không biết được kẻ thật và người giả ...

Cuộc hỗn chiến bắt đầu nổi lên, tiếng hò hét, âm thanh của chuông phong chạm vào nhau, Hiệp Lê Mật Cung náo động thành một đầu trường hỗn độn.

Từ Lăng chợt nhớ lại lời nói của Thần Mật Khách Đặng Công Huyền, trong mộ huyết của Túy Tâm Tiên Tử, còn có một người, mà võ công cao hơn yêu phụ tức là chỉ U Minh Giáo Chủ một bậc, thế người ấy là ai ...?

Hiển nhiên không phải là bà Tiết Hoa Diễm rồi!

Cuộc gia chiến càng lúc càng ác liệt hơn, thấy người nằm chết như rạ ... đây đó đầy dẫy những vũng nước đen ngòm do Thi Độc của lão già họ Nam Cung và Tiết Hoa Diễm gây nên ...

Thừa biết sức mình yếu kém, nên hai người đã nhanh nhẹn thoát khỏi vòng vây, chạy biến vào một đường hầm. U Minh Giáo Chủ gầm lên như con hổ đói, bắn mình lao vút đuổi theo ...

Sau một phút suy nghĩ, Từ Lăng liền nắm tay Thủ Lăng, theo một đường hầm đi sâu vào hậu cung ...

Giang Thu Lăng rất đổi ngạc nhiên dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi:

- Lăng huynh! Tại sao anh không chọn ngã trở lộn quày ra, ngược lại đi sâu vào hậu cung là có ý gì ...?

Từ Lăng nhanh nhẩu đáp:

- Chúng mình muốn vào đến đây không phải là việc dễ, chỉ bằng thừa cơ hội này đi sâu vào, thám dò luôn thể?

Theo đường hầm đi được vài trượng, một toán bốn người từ xa vội vã chạy đến ... Từ Lăng lạnh trí gọi to:

- Tổng Đàn có biến ...! Giáo Chủ truyền lệnh mau tập trung nơi đây ...!

Bốn vị gật đầu, rồi nhanh nhẹn vượt qua.

Theo đường hầm tiếp tục đi thêm độ bốn trượng, cả hai đặt chân đến một địa động khá rộng ... Một tòa đại sảnh vụt hiện ra trước mặt ...

So với Hiệp Lê Mật Cung, tòa kiến trúc này có phần nhỏ hẹp hơn nhiều. Nơi cổng chính, một tấm biển trên đề ba chữ son son phết vàng chói lọi:

Trung Liệt Điện.

Từ Lăng vụt nhớ sự tại lúc ở Lũng Tây Phân Đàn, khi đem hai tỷ nữ ra hành quyết để chữa bệnh cho Tiết Hoa Diễm, Cửu Đầu Điều Lữ Cung có hứa để đền bù cho sự hy sinh của hai nàng, sau khi chết sẽ được mang vào Trung Liệt Điện thờ phụng đời đời.

Hai người vừa bước lần đến gần cửa điện, đột nhiên có tiếng quát to:

- Hãy dừng bước! Hai vị thuộc về Đường Chủ nào? Đến đây có việc gì?

Từ Lăng nhanh trí đáp to:

- Tổng Đàn Tổng Quản Đường, được lệnh của Giáo Chủ cho vội tất cả về Tổng Đàn dạy việc!

Một tiếng dạ ran, tất cả mười sáu người nhắm vào địa đạo hướng về Tổng Đàn, phóng mình chạy nhanh như gió.

Từ Lăng thầm cảm ơn kẻ đã bày vẽ ra sắc phục cho bọn U Minh Giáo, nhờ có thêm tấm vải che mặt, bằng không hai người chẳng có cách nào che giấu được bộ mặt thật để trà trộn vào tận sào huyệt của chúng được.

Toán người đã mất hút sau đường hầm, Từ Lăng đưa tay áo lên lau mồ hôi đổ xuống ướt cả trán, chàng kéo tay Giang Thu Lăng bước thẳng vào điện.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hiệp Lê Oán Nữ

Vừa bước chân vào Trung Liệt Điện, cả hai không khỏi ngạc nhiên, vì gian đại điện trống trơn, không có một người, cũng không có bày biện chi cả. Cuối gian đại điện, sau tấm vải che, ba đường hầm với những nấc thang bằng đá thoai thoải dẫn sâu vào lòng đất.

Văn Từ Lăng đứng ngơ ngẩn.

Bỗng nhiên!

Từ đường hầm trung ương và bên tả, văng vẳng có tiếng chân người đi đến. Không còn thời giờ để suy nghĩ nữa, Từ Lăng vội vã kéo tay Thu Lăng chui nhanh xuống cửa hầm bên hữu.

Theo những nấc thang bằng đá đi lần xuống độ năm trượng, hai người đến một gian thạch thất rộng lớn nằm sâu dưới lòng đất.

Một mùi ẩm thấp xông lên nồng nức, gian thạch thất để nguyên tình trạng của thuở sơ khai. Đó đây những thạch nhũ còn nguyên vẹn chơi vơi treo ngược với những hình thù quý quái như đang đe dọa kẻ nhát gan. Chuột bọ thành đàn nghe tiếng động vội nhón nhào chạy rầm lên ...

Hai người lần mò đi sâu vào. Sau một khúc quanh, một đường hầm khác nhỏ hẹp lại hiện ra.

Theo địa đạo mới, đi sâu vào, hai người đặt chân đến một gian thạch thất khá rộng. Từ Lăng có cảm giác ít sợ hơn, vì nơi đây có bàn tay của người sửa sang lại. Thạch thất được kiến tạo bằng đất trộn lẫn cát đá, đã lâu không người sờ mó đến nên đã loang lổ nhiều nơi.

Một cánh cửa gỗ đã mục nát chắn ngang lối vào.

Khẽ đẩy cánh cửa gỗ, hai người cẩn thận lách mình bước vào thạch thất.

Một cỗ quan tài nằm chễm chệ giữa phòng, gọi sự chú ý của hai người. Ngoài ra không có một vật gì khác lạ ...

Một ý tưởng vụt thoáng qua óc chàng trai trẻ, có lẽ đây là quan tài của Túy Tâm Tiên Tử.

Hơn một tháng trước, lúc các đại Chương Môn của Bát Đại Môn Phái khai mộ huyết của Túy Tâm Tiên Tử, thì bộ hài cốt của bà ta đã được thay thế bằng một bộ hài cốt của một người đàn ông khác lạ.

Song tò mò thúc giục, Từ Lăng bèn quay sang Thu Lăng:

- Lăng muội! Hiệp Lê Mật Cung và mộ phần của Túy Tâm Tiên Tử tuy được ngăn cách bởi một dãy núi, nhưng theo tiểu huynh suy đoán thì hai bên chắc có lẽ được ăn thông bằng những địa đạo bí mật. Đã đến đây cỗ quan này chắc phải chứa đựng nhiều điều bí ẩn, tiểu huynh đề nghị chúng mình nên khai cỗ quan tài này ra tìm thử.

Giang Thu Lăng gật đầu:

- Đề nghị của Lăng huynh rất hợp lý.

Chẳng chút chậm trễ, Từ Lăng bèn lật ngược song chương kê sát vào nắp của áo quan đưa ngược lên, sức hút cực kỳ mạnh liệt của Hồi Phong Chương làm nắp áo quan bật tung lên.

Bị xúc động mạnh, cả hai trở mắt nhìn vào ...

Một hiện tượng kỳ lạ hiện ra trước mắt hai người. Một bộ cốt hài với vóc dáng thon thon cân đối, hiển nhiên là của một phụ nữ trẻ đẹp, đã yên giấc nghìn thu giữa chiếc áo quan cô đơn lạnh lẽo. Y phục của người phụ nữ ấy vẫn còn nguyên vẹn, nhưng ... sau khi để hở ra tiếp xúc với không khí già lâu, y phục đột nhiên biến thành bụi phấn rồi tan biến mất.

Việc càng quái dị nữa là, tất cả da thịt ở tử chi đều theo thời gian mà tan biến mất cả, chỉ còn trơ lại những lóng xương khô, điểm đặc biệt là da thịt ở vùng ngực mặc dù khô đét nhưng vẫn còn nguyên vẹn, những hàng chữ nhỏ li ti đỏ thắm, hiện lên trên vùng da thịt ấy ...

Giang Thu Lăng ngạc nhiên đưa mắt nhìn Từ Lăng:

-Ồ ...! Lăng huynh hãy xem ...!

Nhìn bộ cốt hài già lâu, Từ Lăng chậm rãi thốt:

- Vào mấy năm trước, có một lần tiểu huynh nghe người thuật lại, dùng được phẩm Thiên Trúc Huỳnh, Tô Tử, Nhũ Hương, Long Cốc nghiền nát ngâm vào rượu đem thoa vào những xác chết. Vài chục năm sau xác chết vẫn giữ được nguyên vẹn, nhưng sau khi tiếp xúc không khí độ vài giờ, xác khô ấy tự nhiên sẽ biến thành tro bụi. Bộ hài cốt này, tiểu huynh nghĩ chắc có lẽ đã dùng qua phương pháp đó.

- Còn những dòng chữ đỏ thắm ấy?

- Những dòng chữ được dùng được phẩm như Hồng Hoa, Thủy Phấn, Huỳnh Đan v. v ...

nghe nát rồi pha rượu, viết lên xác chết. Lúc đầu, chữ chưa lộ hẳn nhưng chôn dưới đất càng lâu, chữ nổi lên càng rõ ...! Tất cả những điều bí mật có thể đều lưu lại tại đây ...

Nói xong, Từ Lăng cố vận nhãn lực để xem những hàng chữ li ti.

Đây là một tờ di chúc đầy huyết lệ:

"Thiếp trọn đời cô đơn, không nơi nương tựa, tuy có tên họ, nhưng ... thời gian đã xóa bỏ mất rồi, lấy chữ, lấy chữ Hiệp Lê Oán Nữ làm danh tánh, ẩn cư ở vùng sơn cước này đã hai chục năm dư."

Hai hàng lỵ của Giang Thu Lăng đột nhiên tuôn rơi lã chã, những lời than oán đau thương, làm nàng vụt liên tưởng đến quãng đời đau khổ của mẫu thân nàng.

Nàng tiếp tục cùng Từ Lăng đọc tiếp:

"Bỗng nhiên ... một hôm, một thiếu nữ mỹ miều, du lịch qua đây cùng thiếp kết thành bạn thâm giao. Thiếu nữ ấy chính là người đã thác một cách đau thương ở chốn này, nàng tên gọi là Giang Thanh Quân."

Từ Lăng vụt kêu lên:

- Ô ...! Đích thị là nhũ danh của mẫu thân của Lăng muội!

"Thiếp và Thanh Quân quen biết nhau trong quãng thời gian tuy ngắn, nhưng nghĩa kết kim lan và thệ đồng sanh đồng tử.

Hỡi ôi! Nợ trần gian của Thanh Quân chưa dứt, cư trú chẳng được bao lâu, nàng từ giả bỏ đi!

Một năm sau ... Thanh Quân bỗng nhiên trở về, với một sắc thái vô cùng sầu thảm!

Sau một thời gian gạn hỏi, rốt cuộc rõ ra là nàng đã lỵ vì tình, đối phương là Văn Tín Hùng, một Bảo Chủ của một vùng kế cận."

Văn Từ Lăng cơ hồ như rơi vào cảnh chiêm bao. Trời! Có ai ngờ rằng:

chính ân sư của chàng, lại là phụ thân của Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng!

Thấy thần sắc của Từ Lăng đột nhiên biến đổi, Giang Thu Lăng vụt cất tiếng hỏi:

- Lăng huynh ...! Anh cũng là họ Văn đấy mà!

Văn Từ Lăng buồn bã đáp:

- Tiểu huynh từ nhỏ thân thế mơ hồ, không hiểu rõ cha mẹ và lai lịch, may nhờ ân sư nuôi dưỡng cho nên tên họ này cũng do người đặt ra đấy thôi ...!

Giang Thu Lăng nheo mày hỏi tiếp:

- Anh có biết Bảo Chủ Văn Tín Hùng chứ ...?

Văn Từ Lăng thở dài:

- Không giấu gì Lăng muội! Người ấy chính là ân sư của tiểu huynh đấy ...!

- Ô ...! Sao lại có chuyện trùng hợp lạ lùng như thế ...? Còn người ấy hiện giờ ở đâu ...?

- Ân sư đã thác trong một đêm mưa gió hãi hùng ...!

Giang Thu Lăng mặt tái xanh, nàng đau khổ nín lặng ...

Từ Lăng liền cất tiếng giục:

- Hãy còn một đoạn chứng minh nên đọc tiếp ...!

Cả hai vội châu đầu vào áo quan định tiếp tục đọc nốt đoạn cuối. Bỗng nhiên, từ ngoài địa đạo thỉnh thoảng có tiếng chân người đi đến. Hai người cả kinh vội vã nghiêng nắp chiếc quan tài dậy lại, đoạn nhanh nhẹn núp sau quan tài chờ xem động tĩnh ...

Chương 53: Nghi Vấn Trùng Trùng

Tiếng chân từ xa hướng về phía thạch thất đi dần đến.

Giọng nói ồ ề của một vị lão hòa thượng vụt vang lên:

- A di đà phật! Lạ quá! Trong thạch thất này lại có một cỗ quan tài to tướng kia ...!

Một giọng trầm trầm của một vị khác tiếp theo:

- Lão thiền sư ...! Hãy xem này ... hình như có dấu chân người mới vừa đi qua đây ...!

Tiếng của lão hòa thượng tán đồng:

- Đạo trưởng nói rất đúng ...! Dấu chân hãy còn mới, kẻ lạ chắc có lẽ còn lẫn quần áo đâu đây!

Từ Lăng đột nhiên mừng rỡ đứng nhanh dậy:

- Lăng muội ...! Hai người vừa đến, cùng tiểu huynh rất quen.

Vừa nói xong, chàng vội vã bước ra. Hai người vừa đến không phải xa lạ, chính là Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử.

Văn Từ Lăng vội cung tay vái chào.

- Hân hạnh kính chào lão thiền sư và đạo trưởng hai vị ...!

Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử đều lộ vẻ kinh ngạc, lão hòa thượng vội niệm phật rồi hỏi:

- Văn thí chủ đã vào đến đây hồi nào?

Nhìn thấy Giang Thu Lăng bước ra, lão vội hỏi tiếp:

- Ô ... còn nữ thí chủ này là ai đây ...?

Văn Từ Lăng vội đáp:

- Đây là Giang Thu Lăng cô nương, câu chuyện muốn thuật lại hãy còn dài lắm, xin lão thiền sư cho tại hạ biết, vừa rồi hai người do ngã nào vào đây?

Phổ Vân Thiền Sư đáp:

- Bản đạo và Vân đạo trưởng vào đây do ngã mộ huyết Túy Tâm Tiên Tử!

- Chỉ có hai vị thôi đấy ư?

- Ô! Đừng lầm chứ! Để bản đạo thuật cho thí chủ nghe ... Sau cuộc giã biệt mấy tháng trước, vì sự an nguy của giới võ lâm nên bản đạo đã cho bỏ câu mạng thơ cho các đại môn phái và những tay cao nhân kỳ sĩ trên khắp chốn giang hồ đến họp mặt để thương lượng một phương sách kháng cự. Hơn trăm vị cao thủ đã được mời đến đây và đồng ước hẹn vào độ canh hai sẽ vào dò thám Túy Tâm Tiên Tử mộ phần. Nhưng đến canh hai bản đạo và hơn hai chục tay cao thủ vừa đặt chân trước mộ, thì cảnh vật vắng tanh không một bóng người, nhưng ... cửa bí mật trước phần mộ đã bị phá hủy và quan tài của Túy Tâm Tiên Tử đã bị đập vỡ tan tành ...

Văn Từ Lăng xen vào hỏi:

- Lão thiền sư vừa nói đến cỗ quan tài rỗng dưới có một địa đạo ấy phải không? À!

Còn hơn hai mươi vị cùng đi, hiện nay đâu sao không thấy?

Vân Trung Tử vội xen vào đáp:

- Chúng tôi đồng theo địa đạo dưới cỗ quan tài rỗng đi lần xuống, không bao xa gặp hai địa đạo khác, chúng tôi đành chia làm hai toán tiến vào hai ngã. Nào ngờ đi thêm một quãng đường lại gặp sáu đường rẽ nữa, rốt cuộc lại đành phải chia ra nhiều toán, hy vọng là dò xét tường tận động huyết. Bản đạo và lão thiền sư sau khi theo đường hầm quanh quần một hồi, tình cờ lại lạc bước đến đây.

Phổ Vân Thiên Sư xen vào hỏi tiếp:

- Còn Văn thí chủ do ngã nào vào đây?

Văn Từ Lăng vội đáp:

- Tại hạ do ngã U Minh Giáo Tổng Đàn, Hiệp Lê Mật Cung vào đây, sau khi đi xuyên qua Trung Liệt Điện!

Phổ Vân Hòa Thượng và Văn Trung Từ nghe nói, há hốc mồm ra vì kinh ngạc!

Văn Từ Lăng đem việc vừa xảy ra nơi Tổng Đàn thuật sơ lại cho hai người nghe.

Sau một lúc trầm ngâm suy nghĩ, Từ Lăng bèn tiếp:

- Lão thiên sư vừa bảo mời đến được hơn trăm vị võ lâm cao thủ, hẹn đêm nay thám dò mộ huyết nhưng vừa đến nơi, mộ huyết đã bị phá hủy, chắc chắn là bọn người ấy đã xâm nhập vào trước rồi chứ gì?

- Bần đạo và Văn đạo trưởng cũng cho là thế, nhưng hai người đi quanh co hàng giờ trong địa đạo, mà có gặp ai đâu!

- Thế còn đạo trước Hoa Sơn, Vô Đang, Không Động, Nga Mi, Thanh Thành năm vị Chưởng Môn sau khi bị mất tích nơi mộ huyết, hiện nay đã thoát hiểm rồi chứ?

Phổ Vân Thiên Sư khẽ lắc đầu:

- Mãi đến nay, năm vị ấy vẫn không có tăm hơi gì cả, những tay đệ tử tinh nhuệ của năm môn phái ấy cũng có hẹn đêm nay đến đây để phục hận!

Đưa mắt liếc nhìn Giang Thu Lăng, lão hòa thượng tỏ ra hoài nghi hỏi:

- Vị nữ thí chủ này cùng Văn thí chủ từ ngoài thâm nhập vào đây chứ?

Sau một phút suy nghĩ, Từ Lăng thành thật đáp:

- Giang Thu Lăng cô nương cùng tại hạ từ Hạm Vân Phong đến đây.

Khẽ liếc nhìn Giang Thu Lăng, chàng trầm ngâm giây lâu, rồi cảm thấy không cần phải giấu giếm nữa, chàng sẵn lòng nói luôn:

- Giang cô nương còn một người chị em tên Giang Tâm Mỹ đều là con ruột của Túy Tâm Tiên Từ đây!

Phổ Vân Thiên Sư và Văn Trung Từ kinh ngạc đến đổi cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Cả hai chăm chú nhìn Giang Thu Lăng không nháy mắt.

Từ Lăng chậm rãi tiếp:

- Vào độ mấy tháng trước, một hôm tại hạ đi ngang chân Chung Nam Sơn chẳng may bị một con rắn độc tên Kim Tuyền Nương cắn phải, đang con thập phần nguy kịch, may nhờ Giang Tâm Mỹ cô nương đi ngang qua ra tay giải cứu. Vì đã thọ ân, nên tại hạ chấp nhận việc mang thơ của nàng đến quý tự, đồng thời tại hạ cũng được nàng cho biết lão thiên sư đã có sẵn trong tay danh sách của những hung thủ đã ám sát toàn gia Văn Bảo Chủ, vị ân sư yêu quý nhất đời tại hạ.

Từ Lăng cười gằn, rồi tiếp:

- Sau này rõ ra ân sư của tại hạ lại là tình nhân của Túy Tâm Tiên Từ!

Trước sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác, Phổ Vân Thiên Sư hỏi vặn lại:

- Văn thí chủ tại sao biết được việc bí mật này?

Văn Từ Lăng mỉa mai thốt:

- Lão thiên sư và đạo trưởng chắc có lẽ đã biết từ lâu rồi kia mà?

Cả hai nhìn nhau tỏ vẻ sượng sùng. Giây lâu ... Phổ Vân Thiên Sư mới cất giọng ngập ngừng:

- Chuyện ấy khi xưa bần tăng đã có đôi phần hồ nghi, sau này cũng chỉ chứng thật được bảy phần thôi, vẫn còn ba phần hồ nghi chưa thể giải thích nổi!

Văn Từ Lăng nghiêm nét mặt gằn giọng:

- Việc ấy tại hạ đã được sự chứng minh chắc chắn rồi ... nhưng tại hạ còn muốn hiểu, tại sao lão thiên sư cố tâm giả mạo bằng danh sách hung thủ để làm gì?

Phổ Vân Thiên Sư cảm khái thờ dài:

- Việc đã qua ... Bản tăng không cần phải giấu giếm làm gì ... Sau khi Túy Tâm Tiên Từ thác rồi, bản tăng và Chương Môn của thất đại môn phái đồng quyết định truy tầm người phụ rầy nằng và sau khi điều tra dò hỏi, biết rõ được người ấy chính là Bảo Chủ Văn Tín Hùng, cho nên năm năm về trước ... bản tăng mới đến viếng Văn Gia Bảo để điều tra tường tận. Văn Bảo Chủ ân cần tiếp đãi bản tăng và mời bản tăng lưu lại đây mấy hôm ... cảm vì lòng thành của người cho nên bản tăng chấp nhận.

Từ Lăng vội hỏi:

- Ân sư của tại hạ có thừa nhận việc ấy chứ?

Phổ Vân Thiên Sư buồn bã đáp:

- Bản tăng vẫn chưa hỏi qua việc ấy, trong tâm vẫn định chậm rãi một đôi hôm sẽ lựa lời gặng hỏi. Nào ngờ đâu ... một đêm kia ... tai biến đột nhiên xảy ra ...

Văn Từ Lăng nheo mày hỏi gặng:

- Ân sư của tại hạ đã thành tâm tiếp đãi thiên sư, tại sao mắt nhìn Văn Gia Bảo bảy mươi hai người già, trẻ bị tàn sát một cách dã man, thiên sư đành khoanh tay đứng nhìn mà không can thiệp ...? Dù rằng không quen biết đi nữa, đứng vào địa vị của một phật môn đệ tử, cũng như trách nhiệm của một kẻ đã mang danh là con nhà võ; lão thiên sư hà tất lại đành tọa thị điềm nhiên ...?

Phổ Vân Thiên Sư đỏ mặt ấp úng:

- Bản tăng lúc đầu cùng Văn Bảo Chủ hợp lực kháng địch, nhưng địch thủ quá sức lợi hại, giao thủ được vài chiêu, bản tăng bị trọng thương ...!

- Ô ...! Một hiện tượng kỳ diệu thật! Thế mà lão thiên sư lại được thoát nạn và chỉ là người duy nhất còn sống sót ...?

Lão hòa thượng niệm phật, đoạn ngập ngừng đáp:

- Nguyên do vì biết rằng bản tăng không phải là người trong gia đình họ Văn, cho nên bọn chúng không muốn thương tổn đến tánh mạng của già này đó thôi ...!

Văn Từ Lăng vụt bật cười nhạt:

- Lão thiên sư thân là lãnh tụ của môn phái Thiếu lâm, chẳng lẽ vì tham sanh hỷ tử mà chịu sự nhục nhã đó ư ...?

Phổ Vân Thiên Sư buồn bã thờ dài:

- Luận về tuổi tác, bản tăng lúc ấy tuổi cũng đạt được đến mức thất thập cổ lai hy rồi, tình đời đã chán ngán việc sanh tử tự nhiên cũng không màng, nhưng trong lúc ấy bản tăng đang mang trong mình chiếc Ngọc Ấn của Đạt Ma tiên sư truyền lại đã hơn nghìn năm, nó là bảo vật của phái Thiếu Lâm dùng để trấn sơn chi bửu. Bản tăng tuy không tiếc rẻ sanh mạng của mình nhưng không thể không vì sự tồn tại của chiếc Ngọc Ấn ấy mà hy sinh danh tiếng, dù vinh dự là lẽ sống thiêng liêng của con nhà võ ...!

Văn Từ Lăng khẽ gật đầu, chàng thâm phục cho tài biện bạch của lão hòa thượng:

- Việc ấy cũng có lý đối với hoàn cảnh đặc biệt của lão thiên sư, hiện tại lão thiên sư chắc có thể giao bằng danh sách thật của bọn hung thủ cho tại hạ được rồi chứ ...?

Phổ Vân Thiên Sư lắc đầu:

- Bọn ấy đều có thất lung tím và khăn che mặt, và lại võ công của họ thực kỳ lạ, bản đạo không hiểu được bọn chúng thuộc về môn phái nào ...

- Nhưng tại sao lão thiên sư lại cố tâm lập một bằng danh sách giả, là có dụng ý gì?

- Thực ra, đây là một kế hoãn binh bất đắc dĩ mà thôi ... Văn Bảo Chủ hùng cứ nhất phương, không thiếu gì thân bằng quyến thuộc, một khi hay được hung tin và biết bản tăng là người có mặt tại Văn Gia Bảo và là người duy nhất còn sống sót sau đêm tàn sát ấy, lẽ đương nhiên họ sẽ đến tìm bản tăng mà truy hỏi. Nếu nói thật ra chắc chắn họ sẽ không tin, vì lý do đó cho nên bản tăng phải liệt kê những tên hắc đạo mà đầu đã chết nhiều năm, dù cho có oan uổng họ một lần đi nữa thì họ cũng không thiết thòi gì cho cam!

Văn Từ Lăng sức nhớ lại dạo trước chàng bị Đông Phương Vọng dẫn dụ vào U Minh Giáo Bắc Chi Phân Đàn. Bọn chúng từ Đàn Chủ Đan Vũ Văn cho đến kẻ thuộc hạ, người nào cũng có một sợi dây thất lung màu tím. Chẳng lẽ bọn này và bọn hung thủ nhà họ Văn với thất lung tím và khăn che mặt đó lại liên quan?

Việc quái lạ hơn nữa là cùng một giáo phái, tại sao Lũng Tây Phân Đàn và Tổng Đàn lại không có ám hiệu đặc biệt ấy?

Đoạn chót lời di chúc của Hiệp Lê Oán Nữ để lại, sẽ cho chàng biết những bí ẩn che giấu từ lâu. Sau giây phút suy nghĩ, Từ Lăng bèn ôn tồn thốt:

- Tại hạ và Giang cô nương còn việc cần yếu phải hoàn tất, hai lão tiền bối chắc còn phải đi dò thám Tổng Đàn nữa chứ?

Nói xong chàng đưa mắt hội ý cùng Giang Thu Lăng, thì ra trong tâm nàng cũng đang khắc khoải một ý định như chàng.

Đưa mắt chăm chú nhìn cổ quan tài, Vân Trung Tử tỏ vẻ hoài nghi, vụt cất tiếng hỏi:

- Văn thí chủ chắc đến đây đã lâu rồi phải không?

Vân Tử Lăng vô tình đáp:

- Cũng vừa mới đến thôi!

Vân Trung Tử liền đề nghị:

- Cổ quan tài chắc đựng nhiều điều bí mật, theo thiên ý của bản đạo, chúng mình nên mở ra xem.

Từ Lăng hơi bối rối:

- Ô! mở ra. Tại hạ đã mở ra xem qua rồi, chỉ là chiếc quan tài rỗng không mà thôi!

Chàng ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn trầm giọng tiếp:

- Tại hạ và Giang cô nương định lợi dụng gian thạch thất này làm nơi ẩn núp để bàn tính công việc, lưỡng vị chắc còn phải đi sâu vào thám hiểm nữa chứ?

Phổ Văn Thiên Sư hiểu ý khẽ gật đầu:

- Văn thí chủ cứ tự tiện, chúng tôi sẽ không dám quấy rầy hai vị nữa đâu!

Ngẫm nghĩ giây lâu, lão hòa thượng bẽn lẽn mỉm cười tiếp:

- Hiện tại chúng mình đã lọt vào sào huyệt của bọn U Minh Giáo, phải nên hòa nhã tương trợ, hợp tác để kháng địch. Văn thí chủ và Giang cô nương nếu phát giác có việc khác lạ, mong hai vị nên cho chúng tôi hay một tiếng!

Vân Tử Lăng gật đầu:

- Lễ đương nhiên là phải thế, mặc dù Giang cô nương là con gái của Túy Tâm Tiên Tử, nhưng chính nàng là cây đinh trước mắt của U Minh Giáo Chủ. Hai vị cứ yên tâm, và lại chúng tôi đã đính hôn rồi!

Hết sức ngạc nhiên, Phổ Văn Thiên Sư và Vân Trung Tử đồng thanh thốt:

- Cung hỷ, cung hỷ! Thành thật chúc hai vị được nhiều hạnh phúc!

Nói xong, hai lão già đưa mắt hội ý cùng, đoạn theo hướng chỉ dẫn của Từ Lăng, đồng quay mình cất bước.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tử Duyên Chưa Rõ

Tiếng chân của hai lão già lắng dịu, xa dần ...

Từ Lăng lắng nghe không có tiếng động nào khác, bèn cùng Thu Lăng vội vã mở nắp quan tài ra, và châu đầu vào chăm chú đọc nốt đoạn cuối.

"Lúc đầu Thanh Quân còn giấu giếm, rốt cuộc nàng đành thú thật tự sự. Văn Tín Hùng mặc dù đã với nàng thề non hẹn biển cùng chung sống đến bạc đầu, nhưng chỉ nửa chừng, chàng lại quên lời thề ước.

Thiếp xưa kia cũng bị khổ vì tình nên mới lạc bước đến đây, đối với cảnh ngộ Thanh Quân, thiếp thực thành tâm thông cảm, cố gắng dùng lời khuyên nhủ, cốt làm cho nàng quên đi mối hận tình.

Hơn một tháng trời không ngừng dòng lệ, một sự thật phũ phàng càng làm cho nàng thống khổ thêm. Thanh Quân đã mang thai ...".

Đọc đến đây, Giang Thu Lăng không dần được con xúc động, buông tiếng khóc nức nở.

Chuyện đã hiển nhiên, bào thai ấy chính là hai chị em nàng và Giang Tâm Mỹ!

Văn Từ Lăng thở dài, đoạn tiếp tục đọc:

"Biết được mình đã có mang, Thanh Quân càng đau khổ, ngày đêm than khóc, lời an ủi của thiếp trở thành vô hiệu. Bỗng một hôm, chị của nàng đến thăm ...".

Văn Từ Lăng vụt kêu lên:

- Bà chị của người ... U Minh Giáo Chủ?

Giang Thu Lăng cũng xúc động tiếp lời:

- Phải rồi! Người ấy chính là di ruột của em!

Cả hai liền tiếp tục đọc:

"Như trút được gánh nặng, thiếp cố ý lánh mặt, để hai chị em tự do tâm tình thức trắng trọn đêm.

Ngày hôm sau, thiếp vội vã đến thăm, thì chị nàng đã từ già đi rồi, thần sắc bi thảm của nàng trong những ngày qua đã mất, đổi vào đây là một sự thống hận bất bình hiện lên gương mặt sầu thảm của nàng ...

Thì ra vấn đề mấu chốt là ở người chị nàng ... Họ Văn, người tình nhân của Thanh Quân chẳng những có một võ công tuyệt thế, tướng mạo lại phương phi, hình vóc, khôi ngô tuấn tú chẳng nhường Tống Ngọc, Phan An, thật là một kỳ nam từ đương thời, cho nên vừa gặp qua là chị của nàng liền say mê như điên đảo, định manh tâm cướp đoạt tình yêu, cố tạo điều gièm pha vu khống, làm cho họ Văn và Thanh Quân bất hòa và bà ta ngồi làm ngư ông đắc lợi ...

Chị nàng hôm ấy đến thăm nàng, cố ý dò hỏi nguyên do, nào ngờ lại bị Thanh Quân hiểu rõ chân tướng, tình cảm chị em bị đổ vỡ, và từ đấy tình chị em trở mặt thành thù địch.

Thiếp khuyên Thanh Quân nên đến Văn Gia Bảo cùng họ Văn giải thích sự ngộ nhận để khỏi bị hận suốt đời. Sau khi nghe những lời khuyên nhủ, Thanh Quân lập tức khởi hành.

Nàng lưu trú ở Văn Gia Bảo năm hôm, không được một kết quả nào, nàng không dần được lòng tự ái, nổi giận bỏ về.

Thời gian thấm thoát trôi qua, bào thai theo ngày tháng lớn dần và sắp đến ngày khai hoa nở nhụy ...

Thấy nàng chịu sự đau khổ quá nhiều, thiếp bèn đề nghị nàng nên nghỉ trang tự sát, để mong xúc động sự hồi tâm của họ Văn, và hy vọng cứu vãn tình thế. Nàng y theo kế hoạch thi hành.

Ngày hôm sau, Thanh Quân dùng đoản kiếm đâm vào lồng ngực già chết, và thi thể được thiếp đem đặt ngoài trời núi.

Sau khi tin nàng chết được báo ra vẫn không thấy tăm hơi của họ Văn, nhưng Bát Đại Môn Phái nghe tin vội vã đổ đến, hiệp lực kiến trúc một tòa mộ phần và đem nàng an táng vào nơi đây.

Thiếp không chút lo ngại, vì võ công của Thanh Quân đã luyện đến mức tuyệt đỉnh, đoản kiếm đâm vào Không Huyệt Ly Thất có thể duy trì một tháng trời vẫn không chết.

Sau khi Bát Đại Môn Phái mai táng xong thi hài nàng vào mộ huyệt và lục tục ra về, đêm hôm ấy thiếp lên vào đêm thi hài nàng ra thì hơi ối thi thể nàng đã giá lạnh và hồn nàng đã về Tây Thiên cực lạc mất rồi!

Sau khi khám xét lại, thì thiếp mới phát giác ra rằng thanh đoản kiếm ấy thay vì đâm vào Không Huyệt Ly Thất của nàng thì ngược lại đã đâm thấu Tâm Cơ và mạng nàng đã ô hô dĩ tuyệt.

Kế hoạch tự sát, nàng đã cùng thiếp thảo luận và tính toán kỹ càng, hà tất lại có chuyện bất ngờ như vậy, chắc chắn là có người đã manh tâm di động lưỡi kiếm ấy ... nhưng ...

ai đã mó tay vào việc ấy, thiếp vẫn chưa tìm ra được manh mối!

Nàng chết đi làm cho thiếp đối với cõi trần này không còn luyến tiếc gì nữa, nên để lại mấy dòng di chúc cho kẻ hậu thế phát giác ra thi hài của thiếp, cố tìm cho ra nghi vấn mà thiếp vì đã quá mệt mỏi không còn đủ sức lực và tinh thần nữa, để theo dõi phân đấu.

Nàng bất hạnh thác đi, để lại cho thiếp mối sầu vạn cổ. Tinh tri kỷ, nghĩa thâm giao cùng minh thệ đồng sanh đồng tử, thiếp đâu còn luyến tiếc cuộc sống

tạm bợ dương trần để làm gì ... cho nên để sẵn cổ áo quan tự tận mà thác."

Còn lại những dòng chữ phía dưới cùng đã quá mờ hồ, Từ Lăng không còn đọc được nữa ...

Giang Thu Lăng hàm lự thốt:

- Cái chết của mẫu thân tôi, chắc chắn là do bàn tay của bọn Bát Đại Môn Phái nhúng vào!

Từ Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- U Minh Giáo Chủ là đầu dây mối nhợ của sự vụ khổng lồ gây nên cảnh đổ vỡ đau thương của Túy Tâm Tiên Từ và ân sư của tại hạ. Sau cái chết của người, giới giang hồ đều chấn động. Bát Đại Môn Phái từ bốn phương xa xô nghìn dặm đổ xô đến để kiến trúc mộ huyệt và an táng cho người. U Minh Giáo Chủ chắc có lẽ phải hay biết chứ? Tại sao lại không có mặt để tiễn đưa đứa em ruột của mình trong giây phút cuối cùng?

Giang Thu Lăng khề gật đầu:

- Lẽ đương nhiên bà ta hay biết mới phải!

- Với tài học tuyệt đỉnh của bà ta, chắc U Minh Giáo Chủ cũng có thể hiểu được cái chết nghi trang của đứa em ruột của mình đấy chứ!

Giang Thu Lăng gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Lời nói của Lăng huynh rất đúng! Hai chị em cùng luyện võ công trong một sách, có lẽ họ phải hiểu nhau nhiều lắm mới đúng!

Văn Từ Lăng khề buông tiếng thở dài:

- Nếu bà ta nhẫn nại, đợi cho Bát Đại Môn Phái bỏ về, thừa cơ lên vào di động lưới kiếm từ Không Huyệt vào Tâm Cơ đâu phải là việc khó!

- Trời! Rất có thể mẫu thân của em đã thác về tay U Minh Giáo Chủ!

Từ Lăng ôn tồn an ủi:

- Đấy chẳng qua là ước đoán mà thôi, chúng mình vẫn chưa nắm được bằng chứng kia mà!

Hai người còn đang mặc nhiên đứng lặng nhìn cổ quan tài xuất thần, thì thình lình ...

Có tiếng chân người từ phía sau đi đến ...

Từ Lăng cả kinh kêu lên:

- Lăng muội ...! Hãy mau ẩn tránh ...! Lại có người ...

Nhưng lời nói của chàng chưa dứt thì tiếng cười sảng sặc đã vang lên ở góc phòng.

- Đây là bộ cốt hài của kẻ nào đấy nhi ...?

Tiếp theo đấy, một luồng chưởng phong nhanh như chớp xé gió phóng ào tới ...

Ầm ...!

Rất may ...! Chưởng phong không nhắm vào hai người, mà nhắm thẳng vào bộ cốt hài trong cổ quan tài đổ ập vào. Lập tức bộ xương khô trong nháy mắt đã biến thành bụi tro bay tỏa khắp phòng!

Cả hai giật mình quay lại. Thì ra kẻ xuất chưởng chính là U Minh Giáo Chủ. Bà ta từ một cửa bí mật của gian phòng đi ra, làm Từ Lăng và Thu Lăng không hay biết, cũng may là hai người chưa bị tấn công ...

U Minh Giáo Chủ xuất hiện với mặt không có the đen che đậy, bà cất tiếng cười lên khanh khách:

- Nhãi con! Khá khen cho quý kẻ của ngươi làm cho mẹ con bốn tòa vì lầm lạc mà bất hòa ...

Vừa định giương chưởng tấn công, thoát nghe lời nói của U Minh Giáo Chủ, Từ Lăng vội thu chưởng hỏi vặn:

- Bà vừa nói gì đấy?

U Minh Giáo Chủ khề cười gằn:

- Bốn tòa muốn biết môn tuyệt học của nhà ngươi học hỏi từ đâu?

- Tại hạ đã tường trình cặn kẽ cho Giáo Chủ nghe rồi cơ mà!

U Minh Giáo Chủ cả giận hét to:

- Nhà ngươi còn giả mồm dối trá nữa, ta sẽ lập tức đập chết nhà ngươi tại đây bây giờ!

Từ Lăng cũng nổi giận:

- Nếu bà đủ sức để làm việc ấy, thì cứ làm ngay xem thử!

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Hừ! Nhà ngươi đừng nhận lầm rằng với số võ công mà nhà ngươi học được, đã có thể cùng bốn tòa kháng cự. Nhưng thực ra tài nghệ của nhà ngươi hãy còn non nớt lắm, chưa đủ để đối địch cùng ta đâu!

Từ Lăng bật cười to:

- Kháng cự nổi hay không đó là một việc riêng của tại hạ, nhưng hiện tại tối thiểu U Minh Giáo đã tan tác rã rời vì sự chia rẽ trầm trọng trong nội bộ, cũng là do bàn tay của tại hạ đã nhúng vào.

Đưa tay chỉ Giang Thu Lăng, U Minh Giáo Chủ gằn từng tiếng:

- Đó cũng là việc riêng của bốn tòa, ngươi cùng con liễu đầu này cặp bạn đến đây, nếu ta đoán không sai, nhà ngươi chắc đã gặp qua Giang Nam Hạp.

Từ Lăng dùng dùng nổi giận:

- Giang lão nhân gia là phụ thân của bà mà bà còn mắng dạy đến đổi dám hô danh gọi tánh! Thực là một việc thể diện hy hữu!

Giang Thu Lăng nước nở khóc òa lên:

- Nếu không lầm thì mẫu thân tôi chắc chắn đã bị bà hại thác rồi đấy mà!

Từ Lăng cũng kêu to lên:

- Vụ tàn sát ở Văn Gia Bảo năm xưa, cũng là do bàn tay của bà gây nên chứ không còn ai nữa!

U Minh Giáo Chủ bật cười lên sảng sặc:

- Nhà ngươi cứ đem bao nhiêu tội trạng đổ trút vào đầu của bốn tòa, việc ấy cũng không quan trọng mấy, nhưng ... bốn tòa không thích dằng dai, hiện giờ nhà ngươi tự khai những điều ta muốn biết, hay là đợi ta dùng võ lực để ngươi phải nói ra!

- Được! Tại hạ sẽ trình bày rõ việc ấy, nhưng trước tiên bà hãy trả lời những câu hỏi sau đây!

- Vậy nhà ngươi hãy nói mau!

Từ Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Sự bất hòa của bà và Thái Thượng Giáo Chủ đã lắng dịu rồi chứ?

U Minh Giáo Chủ bật cười to:

- Tâm tâm của nhà ngươi cho rằng vì sự xung đột của ta và Thái Thượng Giáo Chủ mà U Minh Giáo sẽ suy yếu và tan rã phải không? Hừ! Sự hiểu lầm này muốn giải thích để thông cảm và hiểu nhau cũng không khó gì, kỳ thực ra con giông tố này chính bốn tòa cố ý tạo thành đấy ...!

Từ Lăng vội hỏi tiếp:

- Thái Thượng Giáo Chủ đã thác dưới tay bà rồi phải không?

U Minh Giáo Chủ khề lắc đầu:

- Không đến nỗi như ý của ngươi tưởng đâu, lão nhân gia đã cao bay xa chạy mất rồi!

- Như thế thì bà lại có thêm một tay thù địch ...

U Minh Giáo Chủ khề chớp chớp cặp mắt vẫn tràn đầy vẻ tình tứ ...

- Thái Thượng Giáo Chủ và lão Nam Cung Minh là một cặp tình nhân dang dở trong buổi thiếu thời. Hiện giờ hai người cổ vấ vưu mối tình dang dở ấy để an hưởng những lạc thú của chuỗi tàn niên ... thêm vào đấy cả hai đều bị sự gặm nhấm lẫn mòn của Thi Độc, liệu họ còn sống sót được bao lâu? Nếu

bồn tòng không làm thì hiện giờ họ đang tìm một nơi non thanh nước tú, để ẩn cư và tận hưởng mớ tuổi về chiều, chắc họ không còn ham thích tranh danh đoạt lợi mà chỉ nữa ...

Từ Lăng khẽ "hừ" một tiếng:

- Tôi thiếu thực lực của bà cũng bị phân tán đi một nửa, rất có thể đêm nay là ngày tận số của bà!

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Nhãi con! Nhận định của nhà ngươi sai lầm to rồi. Với một nửa lực lượng của U Minh Giáo cũng đủ để đập bằng tất cả võ lâm, đâu có quan trọng chỉ đối với một việc mất một Thái Thượng Giáo Chủ! Nhãi con! Bồn tòng đã trả lời xong câu hỏi của nhà ngươi, bây giờ đến lượt nhà ngươi hãy trình bày những điều mà ta muốn biết đi ...!

Sau giây phút suy nghĩ, Từ Lăng đã cân nhắc hoàn cảnh và vị trí của chàng và Thu Lăng. Hiện giờ, chàng chỉ có một biện pháp duy nhất là cố gắng đương đầu cùng bà ta, quyết liều một trận sống chết chứ ngoài ra không còn biện pháp nào hơn nữa!

Quyết định đã xong, chàng điềm nhiên thốt:

- Hiện giờ không cần gì giấu giếm bà nữa, Mai Châu Bửu Lục thượng quyền đã có phó bản!

- Do Giang Nam Hạp chép lại phải không?

- Bà đoán không sai, tại hạ không dám nói rằng đã đem toàn quyền học lâu thông, nhưng ... cũng đã học và luyện xong được bảy, tám phần. Hôm nay tại hạ có thể cùng bà thư hùng một trận!

U Minh Giáo Chủ quát to:

- Hiện giờ phó bản ấy ở đâu?

Từ Lăng cười to:

- Nếu đem phó bản ra giao cho bà, nghĩ ra cũng chẳng ích gì! Vì phó bản lại được chép ra thành nhiều phó bản khác và tại hạ đã đem trao lại cho những tay hiệp sĩ anh hùng khắp bốn phương, họ sẽ rèn luyện thành những tay võ công tuyệt kỳ và hợp lực để diệt trừ bọn U Minh Giáo!

U Minh Giáo Chủ điển tiết kêu to:

- Hừ! Nhà ngươi thực là một tên đại gian hùng!

Miệng vừa nói, tay bà nhắm Từ Lăng quét mạnh một chưởng!

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Trận Đấu Thư Hùng

Từ Lăng nhanh nhẹn đẩy chưởng ra nghênh đỡ ...

"Ầm...!".

Tòa thạch động rung chuyển mạnh ...

Sau một chuyển va chạm với kinh lực tương đương, cả hai đều chồn tay, bước thối một bước, găm gờ nhìn nhau ...

Cảm thấy kinh lực của chàng trai trẻ không nhượng sức của mình bao nhiêu, U Minh Giáo Chủ bèn cất tiếng đề nghị:

- Nhãi con! Tòa thạch thất này khá hẹp để dùng nơi giao đấu. Cách đây không xa, có một miếng đất khá rộng, chúng mình hãy đến đấy để tiện bề thư sức!

Từ Lăng hăng tiết đáp ngay:

- Rất tốt! Tại hạ sẽ quyết không lùi bước!

- Như thế mới không hổ với tiếng đồn, vậy ngươi hãy theo ta!

Nói xong, U Minh Giáo Chủ bèn quay mình lại đưa tay phẩy vào vách đá. Tiếng "sè sè".

vụt nổi lên, một tảng đá thình lình bật tung ra, để lộ một cửa hang bí mật.

U Minh Giáo Chủ phóng mình vào trước, Từ Lăng vội cất bước theo sau ...

Giang Thu Lăng liền đưa tay nắm áo chàng lại:

- Lăng ca! Chớ nhẹ dạ mà mắc vào cạm bẫy của bà ấy!

U Minh Giáo Chủ quay đầu lại, nhìn Từ Lăng đoạn buông lời chế diễu:

- Văn Từ Lăng! Nhà ngươi đối với con liễu đầu ấy xem có chiều âu yếm quá! Thôi! Hãy ở lại cùng nàng cho có bạn, bỏn tòan tha cho mạng sống của ngươi đây!

Bị lời khích động, lòng tự ái của Từ Lăng vùng trời dậy, máu hận sục sôi, chàng hét to:

- Nhưng ... tại hạ lại không thể tha thứ cho bà được! Cái chết của Túy Tâm Tiên Từ, và năm năm về trước vụ tàn sát đã mất bảy mươi hai mạng người tại Văn Gia Bảo, phải chăng bà là thủ phạm? Hôm nay, tại hạ nhất định phải hỏi cho ra mới được!

U Minh Giáo Chủ đỏ mặt:

- Xem ra nhà ngươi quá chán sống phải không?

- Hừ! Vì sự an nguy của giới võ lâm, vì huyết hải thâm thù của tại hạ, hôm nay dù cho bà có sắp đặt một lò lửa đỏ ... Tại hạ cũng quyết nhảy thử không từ ...!

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Bệnh của nhà ngươi đã không còn thuốc chữa trị, nếu muốn chết gấp, hãy mau theo bỏn tòan!

Nói xong, bà liền quảy quả bước vào cửa hang.

Không cần suy nghĩ, Văn Từ Lăng vội vã bước theo.

Muốn cản ngăn cũng không kịp, Giang Thu Lăng liền phóng mình đuổi theo vào hang cửa đá. Cửa từ từ khép kín lại.

oo Địa đạo khá rộng, tương đối sạch sẽ hơn đường hầm mà Từ Lăng vừa đi qua, dẫn ba người đến một thạch động khá rộng. Mặt nền lát đá bằng phẳng bóng lộn, bốn bề đèn lồng treo trên vách đá tỏa ánh sáng huyền ảo xuống gian hầm mới vừa được sơn quét lại thoạt trông có vẻ ấm cúng lạ ...

Giữa gian phòng đã chực sẵn mấy chục vị thuộc hạ mặc áo xanh, khăn the che mặt, mặc nhiên đứng lặng như những pho tượng đá tạc ...

Nom thấy ba người bước vào, một tiếng tung hô của bọn thuộc hạ nổi lên vang dậy. U Minh Giáo Chủ xua tay đáp lễ, đoạn hướng về phía Từ Lăng thốt:

- Văn Từ Lăng! Nơi đây chính là thao trường, chỗ để cho bỏn tòan và bọn thuộc hạ luyện võ hằng ngày, không có sắp đặt sẵn cơ quan, cũng không có mai phục, nhà ngươi có thể yên tâm!

Đưa tay chỉ vào bọn thuộc hạ, bà nói tiếp:

- Bọn thuộc hạ tuy đông, nhưng bỏn tòan nhất định không cho bọn chúng trợ chiến, việc đó ngươi cứ vững dạ ... Bỏn tòan hứa sẽ giữ lời! Nhưng ... vạn nhất, bỏn tòan rui có thác vì tay ngươi, bọn chúng sẽ vì chủ mà phục thù, họ sẽ phân thân ngươi ra làm muôn đoạn, và ...

Nói đến đây, bà vụt cười lên khanh khách:

- Việc ấy ... không thể nào có được!

Văn Từ Lăng ưỡn ngực, hùng dũng bước ra giữa đấu trường cất giọng sang sảng:

- Kẻ thuộc hạ của tôn giá tuy đông nhưng dưới mắt tại hạ, bọn chúng không đáng kể.

Bây giờ khách tùy chủ tiện, mời Giáo Chủ hãy xuất chiêu!

U Minh Giáo Chủ trầm giọng đáp:

- Bồn tòa thân làm Giáo Chủ của một môn phái, lãnh tụ của cả một đội cao thủ võ lâm, thế lực bao trùm thiên hạ, chẳng lẽ đi ra tay trước! Nhãi con! Ngươi hiện tại có những môn võ học tuyệt kỹ nào, hãy thi triển ra xem thử!

Văn Từ Lăng không chút do dự quát to:

- Tôn giá hãy nếm mùi Đàn Chi Thần Thông!

U Minh Giáo Chủ khẽ cười gằn:

- Bồn tòa đã lãnh giáo qua rồi! Cũng không có chi là lạ!

Miệng vừa châm biếm, tỏ vẻ coi thường, nhưng bà tuyệt nhiên không dám chậm trễ, vung tay phóng U Minh Chi nghênh đỡ ...

Mặc dù hai luồng chỉ phong gặp nhau, hóa giải tiêu tan, nhưng U Minh Giáo Chủ không khỏi chồn tay bước thối lui một bước vì kinh lực của chàng trai trẻ quá ư dũng mãnh!

Văn Từ Lăng hăng hái tiếp:

- Hãy nếm tiếp mùi Xích Quỷ Chưởng của tại hạ!

Luồng nhiệt lưu cuộn cuộn từ tay Từ Lăng tuôn ra như vũ bão, trong một trượng vuông, cả một khối lửa đỏ hừng hực bốc cháy dữ dội như một lò lửa đỏ không lồ!

U Minh Giáo Chủ cười khê:

- Chiêu thứ hai của ngươi cũng không có gì là lạ cho lắm, Huyền Băng Chưởng trong quyền hạ của Mai Châu Bửu Lục thừa sức để ngăn chặn nó lại!

Quả nhiên, luồng hơi cực lạnh tiết phát từ tay của U Minh Giáo Chủ chia thẳng vào Xích Quỷ Chưởng. Lập tức, nhiệt lực hóa giải tiêu tan, hơi nóng đột nhiên gặp phải luồng giá băng, trong chớp mắt tan dần và tụ lại bốc lên ngùn ngụt. Cả tòa thạch động phút chốc bị bao trùm bởi một làn hơi trắng mờ ảo ...

Hai môn tuyệt kỹ được phóng ra, hao phí rất nhiều tinh lực ... nhưng địch thủ vẫn trơ trơ, xem ra võ công của đối phương có phần cứng rắn hơn nhiều.

Chỉ trong khoảnh khắc, Từ Lăng liên tiếp phóng ra hơn mười chiêu, nhưng đối phương vẫn trơ trơ, chàng bắt đầu nao núng ...

Trận chiến kéo dài, Từ Lăng xem ra có chiều suy kém rõ rệt. Thấy rõ tiềm lực của Từ Lăng, Giang Thu Lăng bắt giác bồn chồn, cuống quýt lên ...

Dòm thấy đối phương suy yếu, U Minh Giáo Chủ lật ngược thế đánh, khởi sự tấn công ác liệt hơn. Từ Lăng loạng choạng vừa đánh vừa thối lui, hơi thở càng lúc càng dồn dập ...

Thoạt xem tình thế, sức chàng không còn chịu đựng được bao lâu nữa!

U Minh Giáo Chủ khẽ cười gằn:

- Nhãi con! Trời sanh nhà ngươi có một thể chất và nội lực cao hơn người thường ...

nhưng ... rất tiếc công phu của nhà ngươi hãy còn non một chút, cho nên rốt cuộc không khỏi bị bại dưới tay của Bồn tòa!

Phản thắng đã chắc chắn nắm trong tay, bà giao đấu rất ung dung, chỉ dùng hai đến ba phần công lực ra cũng đủ làm cho Từ Lăng phải hết sức nhọc mệt để đối phó!

Văn Từ Lăng vừa thở vừa thốt:

- Tại hạ sẽ chiến đấu đến một chiêu cuối cùng này! Chiêu Ngũ Lôi Khai Sơn chắc bà chưa từng nếm qua?

Năm chỉ của chàng vừa giương lên đã nhanh như chớp chớp thẳng tới. Năm luồng chỉ phong như rồng uốn khúc ào ạt đổ ập vào người U Minh Giáo Chủ ...

Do sự phối hiệp của hai môn tuyệt học Thực Vật Thần Công và Đàn Chi Thần Thông, được gia tăng vào những mười hai phần công lực ... Ba đạo Thực Vật Thần Công nhắm vào lồng ngực của U Minh Giáo Chủ phóng thẳng tới, còn hai đạo Đàn Chi Thần Thông lao vút vào mắt của bà ta ...

Nào ai học được chữ ngờ! Chính U Minh Giáo Chủ cũng phải làm quỷ kế của Từ Lăng!

Tự biết sức mình bị kém thế, nên chàng vừa chống cự, vừa âm thầm dành lại năm phần công lực, thừa lúc đối phương đang say sưa vì chiến thắng nên bất ý để phòng, chàng vận toàn lực tung ra một đòn chí mạng.

Sức tiến dũng mãnh, chỉ phong xuất phát từ tay Từ Lăng quá ư nhanh chóng, U Minh Giáo Chủ hoang mang cả kinh, bà ta định hoành thân nhảy tạt né

tránh và sau sẽ lừa miếng quật ngược lại, nhưng ...

Một tiếng "Bốc" khô khan tuy nhỏ nhưng nghe rõ mồn một ...

Một đạo chỉ phong đã đâm trúng vào mắt tả của bà ta.

Bà đau đón thét to lên, đưa tay ôm lấy gương mặt tràn đầy máu.

Giòng máu từ lỗ mắt tả trào ra như suối, cuốn theo mỗi hận nghìn thu không nguôi của bà ...

Ôi! Ánh mắt tình tứ huyền ảo của bà hủy hoại từ đây, mắt tả đã bị chỉ phong đâm chột mất rồi! Những người có mặt đều ngạc nhiên cho sự phản công quá bất ngờ.

Sau khi vận công cho máu ngưng chảy, bà đau đón gào to:

- Văn Từ Lăng! Ngươi hãy nhớ kỹ con mắt chột này sẽ đánh đổi với chiếc đầu của nhà ngươi đấy nhé!

Từ Lăng điềm nhiên mỉm cười:

- Tại hạ ngỡ rằng đôi mắt tuyệt đẹp và gọi đầy tình tứ của bà cũng giống như thân hình cứng như sắt nguội kia, nào ngờ đâu ... nó cũng mềm yếu như những đôi mắt của trăm ngàn người khác ...! Xin Giáo Chủ hãy thứ lỗi cho sự lỡ tay của tại hạ nhé ...!

U Minh Giáo Chủ điên lên vì tức giận, gào to:

- Văn Từ Lăng, hôm nay Bồn tòa thề sẽ moi gan ngươi ra ăn tươi nuốt sống mới hả mối hận này.

Con điên tiết đã làm cho bà ta quên mất lời giao kết, hướng về bọn thủ hạ quơ tay quát to:

- Bất luận chết hay sống ... các ngươi hãy bắt cho kỳ được hai tên oắt con này cho ta!

Một tiếng dạ ran vang lên như sấm, bọn thủ hạ lập tức đổ xô ra vây phủ lấy Từ Lăng và Thu Lăng ... Đạo, kiểm chương, chỉ đều được họ tận lực tung ra đổ ập vào hai người trẻ tuổi.

Cho tay vào lòng rút thanh Túy Tâm Kiếm ra, Từ Lăng quay sang phía Thu Lăng can dặn:

- Lăng muội! Đừng nên rời xa tiểu huynh! Chúng mình hãy tận lực chiến đấu! Thù nhà, nợ máu sẽ được giải quyết trong trận thư hùng này!

Giang Thu Lăng tỏ vẻ cương quyết:

- Lăng ca! Anh hãy yên tâm, vì rửa hận cho mẫu thân ... em nguyện theo anh chiến đấu đến giọt máu cuối cùng!

Hai người đầu lưng cùng nhau, chống trả mãnh liệt những đòn tấn công tới tấp của bọn thuộc hạ áo xanh ...

U Minh Giáo Chủ vừa hò hét đốc xuất, một mặt thừa thế quật vào người Từ Lăng những đòn ác liệt!

Bỗng nhiên!

Từ một địa đạo, một tên thuộc hạ vụt hiện ra chạy bay đến trước mặt U Minh Giáo Chủ thốt:

- Bẩm Giáo Chủ! U Minh Viện hiện đang có một toán cường địch xâm nhập tấn công!

Vội vã ngưng tay nhảy khỏi vòng chiến, U Minh Giáo Chủ cất tiếng quát hỏi:

- Bọn địch cả thấy bao nhiêu người, chúng do ngã nào xâm nhập?

Tên thuộc hạ ấp úng thốt:

- Bẩm Giáo Chủ! Cường địch vừa xuất hiện, kẻ thuộc hạ liền được lệnh của viện chủ chạy tìm Giáo Chủ bẩm báo, kỳ thực thuộc hạ không được an tường cho lắm!

Sau giây phút suy nghĩ, U Minh Giáo Chủ bèn kêu to:

- Hắc Thị Cận Vệ!

Một toán hơn mười vị đang giao chiến nghe gọi, vội vã nhảy khỏi vòng chiến, chạy đến trước mặt U Minh Giáo Chủ chờ lệnh.

- Bọn ngươi lập tức đến U Minh Viện tiếp cứu! Phải bắt cho kỳ được hết bọn xâm nhập vào và đem ra giết sạch!

Toán cận vệ được lệnh vâng dạ một tiếng, đoạn lần lượt tiến vào một địa đạo kế bên.

Trong giây phút, họ đều mất dạng ...

Thình lình một thuộc hạ khác lại từ một địa đạo phóng mình bay vụt ra ...

- Bẩm Giáo Chủ! Trung Liệt Điện đã bị hai vị ... ni cô tiến vào và đang cùng bọn giữ điện giao đấu dữ dội.

Giương tròn chiếc mắt còn lại, U Minh Giáo Chủ nổi giận quát to:

- Tại sao không bắt trói họ lại dẫn đến cho ta?

Tên thuộc hạ run rẩy thưa:

- Hai ni cô ấy đều là tay bản lĩnh cao cường, bốn giáo thuộc hạ đối địch không lại, đã có ba người bị hạ dưới kinh lực phi thường của họ!

- Tuân Quân Đường!

Nghe tiếng thét vang của U Minh Giáo Chủ, một toán mười người đang chiến đấu, vội vã nhảy ra, đồng chạy đến trước mặt bà ta chờ lệnh.

- Bọn nguoi mau đến Ngũ Hành và Lưỡng Nghi hai cơ quan, dẫn dụ hai ni cô ấy và bắt sống để ta trị tội!

Bóng mười mấy vị Thanh y lại lần lượt khuất sau một ngách hang của tòa thạch động ...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Quần Hùng Hội Hiệp

Hiện giờ bọn Thanh y đang vây phủ Từ Lăng và Thu Lăng còn lại không đến ba chục người, không kể một toán đã chết và bị thương nằm la liệt trên nền đá ...

Văn Từ Lăng vừa hay được tin đồn bọn đang đột nhập và tấn công tứ phía, lòng chiến đấu của chàng vụt phấn khởi lên dữ dội, lưới Túy Tâm Kiếm vung đến đâu, bọn Thanh y đều ngã rạp đến đấy.

Trận chiến từ thế công đột nhiên trở thành thế thủ, bọn U Minh Giáo vừa đánh vừa nom rõ tình thế. U Minh Giáo Chủ với chiếc mắt bị thương, tinh lực mất đi rất nhiều. Sau phút suy nghĩ, bà ta liền hướng về bọn thuộc hạ truyền lệnh:

- Bọn nguoi hãy nghe ta! Xin tạm dừng tay!

Nghe được lệnh của chủ soái, vừa đứng vào tâm trạng chủ bại và thể xác đang mệt mỏi, bọn thuộc hạ lập tức ngưng tay tránh đang ra tứ phía.

Từ Lăng gần giọng:

- Hiện tại quần hùng đã xâm nhập vào tận sào huyệt, tại hạ khuyến cáo tôn giá nên sớm hồi tâm, lúc này cũng chưa phải là muộn. Phật gia có câu:

"Khô hải vô biên, hồi đầu là bến", tôn giá nên ăn năn hối cải, con đường thiện lúc nào cũng đầy cỏ đẹp hoa thơm.

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Hừ! Chiếc mắt chốt của bà có thể lành lại được chăng?

Văn Từ Lăng ôn tồn đáp:

- Lưỡng hồ tranh đấu, tặc hữu nhất thương, việc tỷ thí đầu tránh sao cho khỏi cái nạn tử thương, chuyện ấy không thể phiên trách tại hạ được!

U Minh Giáo Chủ nghiêng răng ken két:

- Nhãi con! Bốn tòa không ngại cho nguoi hiểu rõ, phạm kẻ nào đã bước chân vào Tổng Đàn thì sanh mạng đã thuộc về tay ta, dù rằng nhà nguoi không

thương tổn đến chiếc mắt tả của Bồn tòa đi nữa, đừng hòng thoát khỏi Hiệp Lê Mật Cung!

U Minh Giáo Chủ vừa dứt tiếng, thành linh ... từ một địa đạo, một tên thuộc hạ chạy vụt ra đến trước mặt U Minh Giáo Chủ thốt:

- Bẩm Giáo Chủ! Mật Cung đã bị cường địch tấn công dữ dội. Ngoài sơn động, toàn cõi sơn trang đã bị bọn chúng phá hủy tiêu tan!

Con tức giận nổi lên cực điểm, U Minh Giáo Chủ hét to:

- Lũ nguoi toàn là đồ vô dụng! Hãy cút đi ... cho rảnh mắt ta!

Chiếc mắt tả của bà đã ngưng chảy máu từ lâu, đột nhiên huyết lưu trở lại, diện mạo của bà lúc bấy giờ trông thực rất thảm hại.

Tên thuộc hạ lãnh nhiệm vụ bẩm báo hoảng kinh, ôm đầu lẩn tránh.

Giây lâu, bà ta ảo não buông tiếng thở dài đầy uất hận:

- Hừ! Được! Rồi đây bọn chúng sẽ biết tay Bồn tòa. Máu sẽ đổ khắp chốn võ lâm, xác bọn nguoi sẽ nằm phơi đầy mặt đất!

Bà quay về hướng bọn thuộc hạ quát to:

- Tất cả bọn nguoi hãy đi tiếp viện Mật Cung! Bất luận với một giá nào, hãy tìm cách tiêu diệt bọn chúng, đừng để cho một tên nào chạy thoát!

Sau khi hơn hai chục tên thuộc hạ lần lượt mất hút sau cửa hang, gian thạch động hiện giờ chỉ còn lại vốn vẹn có ba người và một số tử thương nằm la liệt trên nền đá ...

Đầu trường bỗng trở nên âm u tẻ lạnh.

U Minh Giáo Chủ suy nghĩ giây lâu, đoạn giương chiếc mắt còn lại nhìn Từ Lăng gần giọng thốt:

- Vụ đã thương chiếc mắt, Bồn tòa sẽ thanh toán sau. Hiện tại, Bồn tòa cần phải vắng mặt giây lát, hai nguoi chịu khó đợi ta nhé!

Văn Từ Lăng quát to:

- Hãy khoan! Món nợ máu của ân sư năm xưa, tôn giá chưa cùng tại hạ thanh toán kia mà!

Nhưng với một thế xoay mình thật nhanh, bà ta đã quay ngược lại, phóng mình vào một cửa hang gần đấy mất dạng, một giọng the thé đầy căm hờn từ một ngách đá vang vọng ra:

- Văn Từ Lăng! Với võ công, Bồn tòa chưa diệt nguoi được. Hiện tại, tạm mượn cơ quan của tòa kiến trúc này giam cầm hai nguoi lại. Ba hôm sau, Bồn tòa sẽ đến đây cùng hai nguoi tái ngộ!

Giọng nói của U Minh Giáo Chủ vừa dứt, tiếng "sè sè" nổi lên bốn phía. Kế tiếp theo là một tiếng "sầm" vang dội làm rung chuyển cả tòa thạch động. Tất cả cửa địa đạo ẩn thông vào thạch động đều được đóng kín cả lại.

Từ Lăng khẽ cau mày, lặng lẽ bước đến một cửa hang vùng Tủy Tâm Kiếm lên nhắm cánh cửa đâm mạnh vào ...

Tủy Tâm Kiếm quả là một bảo vật duy nhất trên đời ... Từ Lăng tiếp tục đâm mạnh vào, những khối đá nhỏ theo đà kiếm rút ra từng mảnh. Trong khoảnh khắc, cánh cửa đá dày đã bị chàng khoét thành một lỗ hồng nhỏ.

Chàng đưa tay với một hòn đá nhỏ thẳng tay ném vào lỗ hồng. Viên đá chạm vào một lần đá thứ hai, tiếng dội vào đá nghe rõ mồn một ...

Từ Lăng sa sầm nét mặt. Tiếng dội của hòn đá cho chàng biết rằng cách lần cửa thứ nhất không xa có thêm một lần cửa thứ hai và lần cửa đá ấy còn dày và kiên cố hơn cửa thứ nhất những mười lần ...!

Đưa tay lắc đôi vai Giang Thu Lăng đang ngồi im buồn bã, chàng khẽ cất giọng ôn tồn an ủi:

- Bọn quần hào đang đột nhập vào Mật Cung của chúng, không bao lâu họ sẽ đến đây ...

chúng mình sắp sẽ được cứu thoát.

Bỗng nhiên ...

Có tiếng chân rất nhẹ của một người từ xa đi lại ...

Tay lăm le thanh Tủy Tâm Kiếm, Từ Lăng chăm chú nhìn vào nơi phát ra tiếng động, chuẩn bị đối phó.

Trước mặt chàng độ mười trượng, vách đá đột nhiên nứt hai để lộ một cửa hang bí mật ...

Một thiếu nữ, mình vận chiếc áo màu xanh biếc, yếu điệu thướt tha, duyên dáng với gương mặt giống hệt Thu Lăng, đẹp mỹ miều như một tiên nữ giáng trần, chậm rãi từ cửa hang bí mật bước ra.

Một cảm giác sợ hãi, nửa e ngại làm Từ Lăng bàng hoàng bối rối.

Thiếu nữ ấy không xa lạ đối với chàng, chính là Giang Tâm Mỹ!

Đưa cặp mắt bỏ câu khê quét về phía Thu Lăng, đôi môi khê nhếch nụ cười ghen tức, nàng quay sang Từ Lăng chưa chút hỏi:

- Vãn đại hiệp! Cách biệt bao lâu, mối cựu thù của lệnh ân sư đã tìm ra manh mối nào chưa?

Không để ý tới câu hỏi của Giang Tâm Mỹ, Từ Lăng liền quay sang Giang Thu Lăng thốt:

- Lăng muội! Em có biết nàng ấy là ai chưa?

Khê gật đầu, Giang Thu Lăng bên lên hỏi vặn lại:

- Mặc dù em đã đoán biết nàng là ai rồi ... nhưng ... Lăng ca! Hiện giờ em phải xưng hô với nàng thế nào cho hợp?

Giang Tâm Mỹ vụt cướp lời:

- Tuy là một mẹ sanh ra, nhưng tự nhỏ thiên cách nhất phượng, nên hôm nay tình chị em mặc dù gặp lại chưa có vẻ mặn nồng đầy thoi!

Giọng của nàng vụt trở nên lạnh lẽo và cay đắng:

- Hai người tại sao đối xử với nhau coi có vẻ thân mật quá vậy? Với cách xưng hô, hình như là tình phu thê có khác?

Một cảm giác đặc biệt vụt thoáng qua làm sắc diện của nàng bỗng nhiên trở thành thất vọng, đượm vẻ đau thương.

Vãn Từ Lăng ôn tồn đáp:

- Giang cô nương! Chúng mình cách biệt đã lâu, sự đời có nhiều thay đổi. Tại hạ sẽ tường trình những việc xảy ra để cô nương am tường và thông cảm!

Giang Tâm Mỹ lạnh lẽo cười nhạt:

- Chúng mình xa cách đã lâu, mặc dù dòng đời biến chuyển, nhưng cốt trung trinh của người giữ tiết có đâu vì danh lợi mà thay đổi bao giờ!

Vãn Từ Lăng vừa định tìm lời đối đáp, thỉnh thoảng có tiếng chân dồn dập đi đến.

Hon một chục người từ cửa hang bí mật lục tục bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tiên Đồ Như Mộng

Đoàn người từ cửa hang lục tục bước ra, Vãn Từ Lăng vội quay lại nhìn chàng rất đổi vui mừng. Trong số mười mấy vị vừa đến, có ba vị là bạn cố tri:

Hiệp Lê Tuyền, Tẩu Thời Thượng Viễn, Thần Mật Khách Đăng Công Huyền và lão già lùn Nhất Thốc Dã Tẩu.

Còn những vị kia đều là những cụ già tóc bạc như sương, trong ấy có một cụ già tuổi trạc thất tuần. Trông những bước đi vững chắc của cụ già, cũng hiểu lão là một tay cao thủ thượng thặng.

Thần Mật Khách Đăng Công Huyền bước đến trước mặt Giang Tâm Mỹ vòng tay vái chào:

- Đa tạ cô nương đã có công dẫn lộ, bằng không chúng tôi không tài nào đặt chân đến đây được!

Vãn Từ Lăng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Chàng còn nhớ rõ, trong ngôi cổ tự dưới chân đỉnh Cao Sơn, bên bờ sông Huỳnh Hà, đối với Giang Tâm Mỹ, Thần Mật Khách Đăng Công Huyền đã biểu lộ một sắc thái không ưa. Không ngờ hiện nay, thái độ của lão ta lại có vẻ khách khí và vô cùng thân

mặt.

Giang Tâm Mỹ vội vàng chấp tay đáp lễ:

- Lão tiên bói! Cách biệt đã lâu, vẫn mạnh giỏi chứ?

Quay sang Nhất Thốc Dã Tẩu và Hiệp Lê Tửu Tẩu, vòng tay thi lễ rồi tiếp:

- Hôm nay không ngờ lại gặp lưỡng vị tại chốn này, thực là hân hạnh vô cùng.

Nhất Thốc Dã Tẩu ôn tồn đáp:

- U Minh Giáo đã tâm gây hấn định hùng bá giang hồ, bọn già chúng tôi thấy bất bình chẳng ngồi yên, nên quyết đến đây cùng bọn chúng so tài một trận!

Hiệp Lê Tửu Tẩu đưa mắt nhìn quanh, đoạn buông tiếng thở dài:

- Lão phu cư trú nơi đây đã hơn mười năm, thường nhật đều có đến viếng thăm mộ phần của Túy Tâm Tiên Tử, nhưng ... bấy lâu nay nào có thấy gì đâu. Có ai ngờ rằng, trong khoảng thời gian ấy, bọn U Minh Giáo đã từ trong lòng đất, kiến trúc lên một căn cứ vĩ đại như thế này! Thực là hổ thẹn thay cho tài do thám của lão!

Thần Mật Khách đưa tay vuốt chòm râu bạc, mỉm cười:

- Lão phu suốt đời không khứng xuất hiện nơi chốn giang hồ, nên được thiên hạ tặng cho danh hiệu Thần Mật Khách, từ đây danh hiệu ấy chắc phải thủ tiêu rồi!

Đưa mắt liếc nhìn Từ Lăng, Nhất Thốc Dã Tẩu mỉm cười tiếp:

- Lão phu đã giới thiệu và thuật rõ lại tài nghệ siêu quần của Văn tiểu hiệp cho mấy vị đạo hữu nghe qua, họ đều thán phục cậu hết mình đấy.

Văn Từ Lăng đỏ ửng mặt:

- Tại hạ tài thô học thiển, có gì đâu mà lão tiên bói phải tăng bốc đến tận mây xanh, làm tại hạ không có lối để bước xuống!

Nhất Thốc Dã Tẩu bật cười ha hả:

- Ô ... Văn tiểu hiệp quá khiêm nhường! Lão phu vừa nghe được, sau một trận thư hùng vừa rồi U Minh Giáo Chủ đã bị Văn tiểu hiệp đánh cho một trận nên thân, ôm chiếc mặt chột lẩn chạy như chuột kia mà ...!

Quay sang Giang Tâm Mỹ, lão già cảm khái tiếp:

- Chiều theo thường tình mà luận, với tình duyên thuộc thì Giang cô nương hình như không nên bội phản U Minh Giáo Chủ và tiếp tay với bọn già này để gây tổn hại cho U Minh Giáo mới phải. Đằng này ... hành động của Giang cô nương hoàn toàn trái ngược lại làm cho lòng lão phu không khỏi thất vọng và hồ nghi ...

Nghe nhắc đến chuyện gia đình, Giang Tâm Mỹ bất giác buông tiếng thở dài:

- Từ đạo trước, tôi định ninh rằng U Minh Giáo Chủ là mẹ ruột, đến lúc gần đây tôi mới rõ ra thân thế của tôi vẫn còn bí mật và mơ hồ!

Hiệp Lê Tửu Tẩu vội xen vào hỏi:

- Cô nương đã chẳng từng bảo với tôi rằng ... một gia đình thợ săn cư trú gần đây đem cô nương về nuôi dưỡng từ tấm bé đấy à?

- Thân thế của tôi còn có nhiều cách để giải thích, nhưng hoàn toàn đều do U Minh Giáo Chủ bịa ra để phỉnh gạt thiên hạ đấy thôi. Bà ấy bảo rằng chính bà mới là mẹ ruột của tôi ... những giả thuyết được bà ta đưa ra, cốt ý là lợi dụng chuyện thần kỳ của Túy Tâm Tiên Tử để mê hoặc người đời!

Nói đến đây, nàng cảm động đến nghẹn ngào:

- Sau này tôi mới rõ ra, Túy Tâm Tiên Tử mới thực là mẹ ruột của tôi, cho nên đối với U Minh Giáo Chủ, sự lường gạt của bà ta làm tôi hận đến căm gan!

Nhất Thốc Dã Tẩu bất giác buông tiếng thở dài.

- Nhất ẩm nhất trác, sự do tiền định! Mấy ai cãi nổi số trời ... Nếu đương lúc ấy, lão phu cố gắng đem hai người đồng đi một lượt, thì ngày nay đâu đến đổi này sanh ra có sự này!

Giang Tâm Mỹ kinh ngạc hỏi:

- Ô! Lão bá bảo sao? Thế ra lão bá có mặt trong lúc mẹ cháu sanh cháu ra đấy à ...?

Biết mình vừa nói lỡ lời, Nhất Thốc Dã Tẩu vội áp ứng đánh trống lảng:

- À! Đâu có việc gì! Việc đã qua rồi, nhắc chi vô ích!

Giang Tâm Mỹ tròn trừng đôi mắt phượng:

- Thế thì đối với câu chuyện về chúng tôi, lão bá đã biết rõ tường tận, tại sao lại giấu giếm chẳng chịu nói ra?

Nhất Thốc Dã Tẩu ôn tồn đáp:

- Nói ra cũng chẳng ích chi ... và lại nó liên quan đến danh dự của một người đã mất ...

sự thật cũng khó điều tra, vì người ấy đã đem tất cả sự bí mật xuống chôn tuyền đài rồi, trừ phi ... U Minh Giáo Chủ thành thật thú nhận, bằng không, khó mà tìm ra chứng cứ!

Đôi mày của Giang Tâm Mỹ vụt khóa chặt lại, nòng nóng ruột thót:

- Lão bá đã biết rõ tất cả, hà tất chẳng nói hết ra, còn giấu mãi trong lòng để làm gì?

Không thể giấu giếm được nữa, Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm giây lâu, đoạn hỏi:

- Cô nương đã biết Túy Tâm Tiên Tử là mẹ ruột, thế cô nương có biết phụ thân là ai không?

- Ô ...! Việc ấy, mãi đến giờ cháu vẫn không thể hiểu rõ được, vì đã có ai từng mách với cháu câu chuyện hầu như chìm trong quên lãng bao giờ!

Nãy giờ đứng lặng thinh theo dõi câu chuyện của hai người, vụt nghe nhắc đến vấn đề ấy, Từ Lăng bèn xen vào thốt:

- Vấn đề ấy tại hạ xin phép đáp thay, phụ thân của Giang cô nương tức là Văn Gia Bảo Chủ Văn Tín Hùng, vị ân sư của tại hạ đấy!

Nhất Thốc Dã Tẩu khẽ gật đầu:

- Văn tiểu hiệp nói rất đúng. Kỳ nhiên đã có thêm một người biết được, lão phu không ngại đem câu chuyện cũ thuật lại cho chư vị nghe, để tham khảo và suy đoán, chứ lão phu cũng không dựa vào đây để quả quyết buộc tội, vì đây là một việc có liên hệ đến danh dự của một người quá cố!

Đưa tay lên bóp chiếc trán nhăn nheo, lão Nhất Thốc Dã Tẩu cố moi óc để ghi lại những hình ảnh xa xưa của mười bảy năm về trước.

Lão bắt đầu kể:

- Lão phu và Giang Nam Hạt là đôi bạn tâm giao rất mực thân yêu, khi được tin Túy Tâm Tiên Tử tự vẫn, và thi thể phơi bày trên triền núi Hiệp Lê Sơn, lão phu vội vã vượt núi băng rừng đến đấy! Khi vừa đến nơi, thì Bát Đại Môn Phái đã tề tụ đông đủ và đang tổ chức lễ an táng cho nàng rất trọng thể. Vì biếng nhác với vấn đề thù tạc cho nên lão phu tạm cư trú nơi một bạn hữu ở dưới chân đồi gần đấy ...

Ba hôm sau, trước khi giã biệt Hiệp Lê Sơn, lão phu định lên tế mộ nàng một lần cuối cùng, để tỏ chút tình duyên thương một bậc tài hoa xấu số!

Lúc ấy trời đã về khuya, vừa đặt chân gần đến trước mộ thì một bóng đen đã đến trước lão phu và nhanh nhẹn theo cửa bí mật chui vào mộ huyệt.

Bóng đen vừa đến đối với lão phu rất quen, với hình vóc khôi ngô tuấn tú ấy, thoát nom lão phu đã nhận ra ngay là Văn Gia Bảo Chủ Văn Tín Hùng.

Lòng hoài nghi bị kích thích mạnh, lão phu bèn vội vã núp sau một tảng đá gần đấy rình xem.

Giây lâu, có tiếng khóc trẻ con từ cửa bí mật của mộ huyệt văng vẳng truyền ra, tiếp theo đấy là Văn Bảo Chủ ôm một gói to chậm rãi chui khỏi mộ huyệt.

Tiếng khóc xuất phát từ chiếc bọc ở tay chàng.

Vội về mặt đau thương, tay ôm con thơ, Văn Bảo Chủ chốc chốc lại buông tiếng thở dài, rảo bước mãi ở trước mộ huyệt, lòng như lưu luyến không nỡ bỏ đi.

Có tiếng nước nờ khóc òa lên, thì ra Giang Thu Lăng không nén được con xúc động khi nghe nhắc đến cái chết đau thương của mẫu thân nàng!

Toán người có mặt ai nấy đều cảm động buông tiếng thở dài ...

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm lặng giây lâu, rồi chậm rãi tiếp:

- Khi Văn Bảo Chủ vừa định giã từ cất bước thì một bóng đen từ xa bay vụt đến. Người ấy đối với lão phu cũng không xa lạ mấy, chính là Giang Mỹ Quân chị ruột của Túy Tâm Tiên Tử và đương kim là U Minh Giáo Chủ.

Việc làm lão phu rất đổi ngạc nhiên là sự xung hô của hai người ...

Vừa gặp mặt Văn Bảo Chủ, Giang Mỹ Quân bèn thân mật gọi:

- Tín Hùng! Ô! Anh đến đây làm gì?

Nào ngờ Văn Bảo Chủ đột nhiên nổi xung, cất tiếng mắng:

- Mỹ Quân! Em thật là một người vô liêm sỉ, chẳng lẽ em chẳng tự cảm thấy hổ thẹn cho hành động đê hèn của mình hay sao?

Giang Mỹ Quân vẫn giữ giọng dịu dàng:

- Tín Hùng! Anh nên nghĩ lại, hành động ấy chẳng qua xuất phát từ trong tâm của lòng yêu mến anh mà ra!

Văn Bảo Chủ điên tiết lên vì tức giận:

- Đừng giả đạo đức nữa, hôm nay ta thề sẽ lấy mạng sống của ngươi để bù vào cái chết của Thanh Quân!

Cuộc ẩu đả khởi diễn từ đây, trong khi ấy chiếc bọc trẻ con được đặt ngay ở trước mộ huyết ...

Giang Mỹ Quân vừa chiến vừa thối. Trong giây lát, chàng đã đánh đuổi nàng thối lui cách mộ huyết một quãng khá xa ... Lão phu thừa biết rằng Giang Mỹ Quân thối lui vì nhường nhịn tình nhân của nàng, chứ so về tài nghệ, Văn Bảo Chủ hẳn còn kém nàng một bậc. Lão phu cũng biết thêm rằng cảnh tình của Giang Mỹ Quân giống hệt với tánh của bà Tiết Hoa Diễm mẹ nàng, cho nên sau giây phút suy nghĩ, lão phu nhất định không để đứa bé lọt vào tay nàng ... Trong lúc họ đang mải mê giao chiến cách đây khá xa, lão nhanh nhẹn bước ra nhảy đến bên chiếc bọc. Vừa gỡ miếng vải và bồng một đứa bé lên thì lão kinh ngạc vô cùng, trong bọc có đến hai đứa bé và đứa còn lại vụt thành linh khốc thét lên! Tiếng khốc của đứa bé làm kinh động đến hai người đang giao chiến. Lão phu chỉ kịp ôm đứa bé trên tay nhanh nhẹn chuồn êm, trong khi ấy hai người đã ngưng tay và đồng chạy đến bên đứa bé. Sau khi mang đứa bé về đến nơi cư trú ở chân đồi, lão phu mới phát giác ra đây là một cháu gái. Lão vội vã quay lại và tìm mãi nhưng không thấy đứa bé kia đâu và đành ôm cháu gái ấy đến giao lại cho bạn cố tri Giang Nam Hạt.

Giang Thu Lăng vội xen vào hỏi:

- Cô bé ấy chính là tôi đây à?

Lão già buông tiếng thở dài:

- Đúng như thế ...! Chuyện đáng tiếc là lúc ấy lão phu không thể mang hai cháu cùng đi một lượt ...

Giang Tâm Mỹ mơ màng nhìn vào cõi mộng lung, đoạn thốt:

- Tất cả đều do số mạng an bài, tôi không ân hận, vì tiếng khóc của tôi lúc ấy đã đảo lộn cả một cuộc đời ...

Nhất Thốc Dã Tẩu ngạc nhiên hỏi gặng:

- Thế ra cô nương cùng Giang Mỹ Quân vẫn còn giữ một mối tình thân thiết đấy chứ ...?

Giang Tâm Mỹ khẽ cười nhạt:

- Thực ra từ thuở tám bé, người di ruột và cả đến tổ mẫu của tôi ít khi săn sóc đến tôi.

Cho nên giữa tôi và hai bà ấy không có một tình cảm gì, đến khi rõ đã tâm của hai người tôi mới bắt đầu thống hận họ từ đây ...! Tôi mến nhất là hai người bảo mẫu, họ săn sóc tôi từ tấm bé ... nhưng hai người đã bị trúng độc ở Hồng Phong Cốc của lão Nam Cung Minh và tặng mạng dưới tay của bọn Lao Sơn Tam Đạo mất rồi.

Giang Thu Lăng vội vã bước tới bên Tử Lăng cất giọng âu yếm:

- Còn một việc mà Nhất Thốc lão bá chưa rõ! Lăng huynh ...! Anh hãy thuật lại cho lão bá và tất cả mọi người nghe đi!

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Ngụy Cơ Trùng Trùng

Giọng thân mật, lời âu yếm giữa Giang Thu Lăng và Văn Từ Lăng làm cho Giang Tâm Mỹ cảm thấy khó chịu vô cùng, nàng đau đớn ngoảnh mặt qua đi chỗ khác.

Nhìn thần sắc của Giang Tâm Mỹ, Từ Lăng đã hiểu rõ những cảm giác thâm kín của thâm tâm nàng ngay nhưng chàng cố giả tảng lơ không hay biết. Nhìn thẳng vào Nhất Thốc Dã Tẩu, chàng chậm rãi thốt:

- Lão bá chắc tin tưởng rằng Túy Tâm Tiên Tử chết thật đấy ư ...?

Nhất Thốc Dã Tẩu rất lấy làm ngạc nhiên:

- Thế ra trong cái chết của nàng còn nhiều ẩn khúc nữa à?

Văn Từ Lăng trầm ngâm đáp:

- Lúc này, tại hạ và Giang cô nương đã phát giác thi hài của một thiếu phụ trong cổ quan tài nằm giữa một thạch động âm u ... trên thi hài còn để lại những lời di chúc của nàng ...

Thiếu nữ tự xưng là Hiệp Lê Oán Nữ, nàng cùng Túy Tâm Tiên Tử là đôi bạn kết nghĩa kim lan. Những ngày đau khổ lúc cư trú nơi Hiệp Lê Sơn của Túy Tâm Tiên Tử được nàng ghi chép trên những dòng di chúc ấy.

Cuộc đời ai oán của Túy Tâm Tiên Tử theo lời di chúc được Văn Từ Lăng tường thuật lại ...

Sự khổ đau của người quá cố gây cho toàn thể một sự xúc động vô biên. Kinh ngạc, đau thương làm cho mọi người đều mũi lòng rơi lệ.

Giây lâu, Giang Tâm Mỹ thốt:

- Dựa vào những sự kiện xảy ra mà suy luận thì U Minh Giáo Chủ quả là thủ phạm trong vụ ám sát dã man này!

Thình lình, một cụ già tóc bạc như sương từ trong đám đông bước ra cất giọng sang sảng thốt:

- Lão phu xin đem những việc mà lão phu đã được mục kiến hồi mười bảy năm về trước để góp vào việc truy tầm thủ phạm ...

Thần Mật Khách vội quay sang cụ già:

- Chúng tôi rất hân hạnh nghe Lữ Nhất Phiên lão hiệp sĩ tường thuật lại câu chuyện cũ!

Cụ già đưa tay vuốt chòm râu bạc, đoạn thông thả kể:

- Mười bảy năm về trước, lúc Bát Đại Môn Phái Chương Môn cử hành đại lễ an táng Túy Tâm Tiên Tử vào mộ huyết, lão phu ngẫu nhiên có việc qua đây, cũng có tham dự lễ mai táng của bậc tài hoa xấu số ... Theo ngụ ý của lão phu, nếu sự nguy trang tự vẫn nếu được tính toán kỹ lưỡng, thì lúc Túy Tâm Tiên Tử phơi thây ngoài trời núi, lẽ đương nhiên Hiệp Lê Oán Nữ có phận sự phải canh gác ngày đêm và trước khi Bát Đại Môn Phái tề tựu đông đủ, lão nghĩ rằng không có ai có thể thừa cơ để hãm hại nàng được!

Nhất Thốc Dã Tẩu khẽ gật đầu:

- Nhận định của Lữ lão hiệp sĩ rất đúng!

Lữ Nhất Phiên khẽ tăng háng, rồi tiếp:

- Trong lúc Bát Đại Môn Phái tổ chức cuộc đại lễ và đốc xuất nhân công rầm rộ xây cất mộ huyết, không lúc nào vắng mặt lão phu, có nghĩa là trong khoảng thời gian ấy không có kẻ nào manh tâm hãm hại nàng mà lọt qua mắt lão phu. Theo đây mà suy luận thì nàng lại bị một kẻ lạ mặt ám hại sau khi Bát Đại Môn Phái đã rời khỏi Hiệp Lê Sơn ...

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý cho ý kiến của Lữ Nhất Phiên là đúng!

Hiệp Lê Từu Tẩu quay sang phía Giang Tâm Mỹ gặng hỏi:

- Địa thế của Hiệp Lê Mật Cung chắc có lẽ Giang cô nương thấu đáo tường tận, vậy năm vị Chương Môn của Ngũ Đại Môn Phái bị giam cầm, xin cô nương hãy cho chúng tôi được tỏ!

Giang Tâm Mỹ ngắt lời:

- Tại sao lão bá đối với bọn người ấy lại dễ dãi lo lắng là có ý gì?

Hiệp Lê Từu Tẩu trầm ngâm đáp:

- Được lệnh của chủ nhân, lão nô đến đây để điều tra cái chết của Giang nhị nữ. Hơn mười năm qua, lão phu chưa tìm ra manh mối gì cả. Hiện giờ nếu chúng mình tìm gặp được năm vị ấy, tối thiểu cũng có thể dò hỏi ra một hai manh mối!

Giang Tâm Mỹ chưa chút mỉm cười:

- Ngoại tổ phụ tôi đã qua đời, nếu hiện tại lão bá dò ra được manh mối, sẽ về báo cáo cùng ai nhỉ?

Đoạn nàng nghiêm sắc mặt tiếp:

- U Minh Giáo Chủ rời khỏi đây đã khá lâu, vậy chúng mình nên lập tức rời khỏi chốn này. Vì tôi hiểu rõ tánh tình của bà ta, nếu cảm thấy lực lượng của mình bị tan rã vì các phái võ lâm đã xâm nhập và phá hủy sào huyệt, rất có thể là bà ta sẽ dùng thủ đoạn cuối cùng là hủy diệt tất cả!

Nàng trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, đoạn tiếp:

- Thực ra ... nơi giam giữ năm vị Chương Môn của Ngũ Đại Môn Phái, hiện giờ tôi không được rõ, nhưng sanh mạng của chúng mình quan trọng hơn, chớ vị nghĩ sao? Một khi bà ta nổi điên lên và cho đốt địa lôi phục đã chôn sẵn nơi lòng sào huyệt!

Thần Mật Khách liền cất giọng sang sảng thốt:

- Chúng tôi từ xa xôi nghìn dặm đến đây, đã có can đảm mạo hiểm xâm nhập vào tận sào huyệt của chúng, cùng chung một chí hướng là vì sự an nguy của chúng sanh, mà ra tay diệt trừ bọn U Minh Giáo. Hiện nay chúng tôi yêu cầu Giang cô nương dẫn dắt chúng tôi tìm cho gặp mặt U Minh Giáo Chủ để cùng bà ta thư hùng một trận!

Giang Tâm Mỹ hỏi gặng lại:

- Đây là ý kiến của Đặng lão đại hiệp, chẳng hay tất cả đều tán đồng ... đề nghị ấy không?

Mọi người đều hăng hái hô to:

- Lễ đương nhiên, chúng tôi đều tán đồng đề nghị của Đặng đại hiệp.

Giang Tâm Mỹ khẽ gật đầu:

- Thế thì rất tốt! Chớ vị hãy theo tôi!

Theo ngã đường hầm tiến vào thạch thất ban nãy, toán người lục tục trở lộn ra. Một địa đạo quanh co hơn mười trượng dẫn họ đến một thạch động khá rộng. Trước mắt họ hai cửa hang nằm đối diện nhau.

Tiếng giao đầu hò hét từ xa vọng vọng truyền đến.

Không chút do dự, Giang Tâm Mỹ chọn ngay địa đạo bên tả nhanh nhẹn tiến vào.

Theo địa đạo họ đi sâu vào hơn mười trượng. Sau khi vượt qua những ngõ hẹp âm u, họ đặt chân đến nấc thang đầu của một địa đạo khác rộng và sáng sủa hơn.

Giang Tâm Mỹ dừng bước lại cất tiếng giải thích:

- Địa đạo này dài độ trăm trượng, U Minh Giáo gọi nó U Minh Lộ. Nó là một địa đạo rừng rợn và nguy hiểm nhất, cơ quan mai phục trùng trùng, bình thường ít có kẻ nào vượt qua nổi. Tôi phải chọn nó vì các đường hầm khác đều bị đóng bít cả rồi!

Nàng đưa tay chỉ lên vách đá rồi tiếp:

- Chớ vị có nom thấy đóa hoa mai ấy không?

Mỗi cách độ mười trượng, ngọn đèn lồng cổ kính tỏa ánh sáng mờ ảo xuống gian hầm thẳng tắp rộng thênh thang. Tuy ánh sáng của những ngọn đèn ấy không đủ sức xua đuổi bóng tối âm u, nhưng với nhãn lực tinh thông của những nhà luyện võ vào bậc thượng thừa họ đều nom rõ cách đây độ hơn trượng, một đóa hoa mai bằng đá nổi lên trên mặt vách phẳng lì ...

Đóa hoa mai chỉ độ bằng bàn tay được khắc rất tinh xảo chỉ vừa đủ để cho một người đứng một chân, họ chưa biết dùng để làm gì?

Giang Tâm Mỹ giải thích:

- Đây là một điểm tựa an toàn dùng để nghỉ chân và dùng nó làm bàn đạp để phóng mình đến lần sơn trắng đằng phía xa kia kia! Nên nhớ kỹ, tuyệt đối không được bước ra khỏi lần trắng ấy!

Tất cả đều chú mắt theo tay của nàng chỉ, quả nhiên từ phía xa cách đây hơn năm trượng, một lần trắng rộng độ một trượng mộc và dài hơn bảy thước mộc đôi chút nằm vắt ngang trên mặt nền địa đạo ...

Họ đều là những tay tài nghệ phi thường nên chỉ trong phút chốc, tất cả đều an toàn chen chúc nhau đứng trong lần trắng nhỏ hẹp ấy!

Tiếng hò hét và thanh âm của binh khí chạm vào nhau càng lúc càng ác liệt hơn. Họ đều cảm thấy lo lắng, nếu kẻ địch thừa cơ tấn công trong lúc này thì thật là thập phần nguy hiểm!

Giang Tâm Mỹ đưa tay chỉ vào một điểm hồng tâm trước mặt:

- Hai bên cạnh của điểm hồng tâm ấy đang ẩn núp hai pho tượng đá khổng lồ, mỗi tượng đá đều trữ sẵn một chiêu cực kỳ lợi hại. Nếu đạp chân lên điểm hồng tâm, tức nhiên phải chịu sự thử thách của hai gã khổng lồ ấy, cho nên trong toán của chúng mình phải tuyển chọn một người có một võ công siêu việt để triệt hạ bọn chúng cho đoàn người tiến tới!

Văn Tử Lăng nghe nói liền háng hái lên tiếng:

- Tại hạ tình nguyện xung phong đảm nhận trọng trách đó!

Đoàn người chưa có một phản ứng gì, chàng trai trẻ đã nhanh như cắt phóng mình bay vọt tới ...

Vừa đặt chân lên điểm hồng tâm, một tiếng "ầm" vang dội nổ bùng lên ...

Liền khi ấy, hai tượng đá khổng lồ từ trong kẹt đá nhanh như chớp phóng vọt ra ...

Thế như thác đổ núi xô, hai pho tượng khổng lồ đưa bốn cánh tay như bốn chiếc cột đá to tướng nhắm đầu Tử Lăng thẳng tay nện mạnh xuống.

Túy Tâm Kiếm trên tay hữu, Tử Lăng vội lia nhanh vào tảng đá bên mặt, tay tả chàng nhắm vào pho tượng bên trái quét mạnh chiêu thức Thực Vật Thần Công

"Ầm...".

Tượng đá bên trái trúng nhằm chiêu Thực Vật Thần Công tan ra như cám ... Số phận của tượng đá bên mặt may mắn hơn, chỉ bị kiếm quang của Túy Tâm bảo kiếm quét phải, đôi cánh tay đã đứt lìa văng ra xa lắc. Nhưng vì đà tiến của pho tượng quá mạnh, nên thân hình mất hẳn thăng bằng sẵn trón lao mạnh vào vách đá, thân tượng bị gãy làm đôi, ngã huych xuống trên đá!

Văn Tử Lăng khoan khoái thở phào một hơi dài, thu bảo kiếm vào lòng định đưa tay phủ lớp bụi phủ đầy trên vạt áo, thình lình chàng nghe tiếng của Giang Tâm Mỹ thất thanh gọi to:

- Văn tiểu hiệp! Nhảy nhanh về phía trước, nhường điểm hồng tâm lại cho chúng tôi!

Từ Lăng vừa bắn mình bay vọt đi thì toán người phía sau đã từ lần sơn trắng bay vọt đến chen chúc đứng vào điểm hồng tâm.

Tiếng ầm ầm lần này lại nổi lên dữ dội, dường như một trận động đất sắp xảy ra ... Hai bên vách đá rung chuyển mãnh liệt!

Giang Thu Lăng kinh hãi gào to:

- Lăng ca! Không xong rồi! Đường hầm sắp sụp đổ, chúng mình chết mất!

Từ Lăng vừa quay đầu nhìn lại thì thân hình nhỏ thon thon của Thu Lăng đã nhảy vọt đến ... ngã gọn vào lòng chàng.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Sau Hồi Tai Biến

Mặt đất dưới chân địa đạo cũng bắt đầu rung chuyển mạnh ...

Giang Tâm Mỹ thất thanh gào to:

- Hãy tiến tới nhanh lên! Nguy cơ sắp đến!

Văn Tử Lăng chỉ kịp kéo tay Giang Thu Lăng nhắm phía trước mặt cầm đầu chạy thực mạng. Nhưng vừa chạy được vài trượng thình lình một tiếng "ầm"

như trời long đất lở, mặt nền đá nhẵn bóng trước mặt chàng đột nhiên sụp mất, đường hầm bỗng chốc mờ mịt vì một luồng hơi từ khoảng lỗ trống bốc lên, luồng hơi đượm mùi tanh hôi khó ngửi, hiển nhiên là chứa đầy độc tố.

Văn Từ Lăng trầm nhủ:

"Số phận mình thực là tấn thối lường nan, phía sau hầm đã sụp đổ, trước mặt là vực sâu thăm thẳm, biết thoát ngã nào?".

- Văn tiểu hiệp! Hãy nhanh vượt qua lỗ trống, kéo nguy đến nơi!

Chàng nghe rõ mồn một, đây là tiếng gọi của Giang Tâm Mỹ, nhưng tai biến xảy đến quá nhanh, chàng vừa kéo tay áo của Giang Thu Lăng định lấy đà nhảy vọt lên, nào ngờ trong lúc lấy đà, mặt nền đá thình lình sụp mất, chân chàng đạp nhằm cỏi hư không. Chàng và Thu Lăng vừa bốc khỏi mặt đất độ một trượng, lại lộn nhào xuống rơi mạnh vào vực thăm thẳm, mảnh tay áo đánh "soạt" một tiếng, thân hình của Thu Lăng vụt tách rời khỏi tay chàng.

Không một chỗ nắm vịn, thân hình của cả hai dần rơi ... rơi mãi xuống!

Từ Lăng còn thoáng nghe từ xa vọng đến tiếng kêu vắng vắng:

- Lăng ca! Lăng ca!

Chàng có cảm giác như tiếng sét đánh bên tai, rồi từ từ chàng không còn nghe thấy gì nữa, tất cả sự vật đều đảo lộn và quay cuồng dữ dội và tâm trí chàng dần dần lạng chìm vào cỏi hư vô!

oo Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Văn Từ Lăng từ từ hồi tỉnh lại.

Chàng cảm thấy đầu nhức như búa bổ, thân hình mệt mỏi, cứ chi rã rượi. Cố gắng ngồi dậy, nhưng ... chàng cảm thấy sức mình không thể làm nổi!

Bỗng nhiên ...

Chàng cảm thấy có bàn tay nhỏ êm dịu và ấm áp đang xoa bóp khắp châu thân mình ...

Cử động của bàn tay sao êm ả quá! Lúc ấy, vì quá mệt mỏi nên chàng không cần biết đến chủ nhân của nó là ai, một cảm giác mê mê lại ru hồn chàng vào trong cỏi mộng, trí óc chàng lại từ từ chìm vào cảnh mờ ảo mộng lung.

Thời gian lại lặng lẽ trôi qua.

Ánh dương quang vừa lên làm chàng chói lóa cả mắt, đưa tay dụi đôi mắt ngáy ngủ, chàng lồm cồm bò dậy.

Trước mặt chàng một bãi cát trắng mịn thoải thoải phơi mình bên bờ suối, vàng thái dương vừa lên khỏi ngọn đồi thông, đưa ánh sáng rực rỡ chiếu rọi lên lớp sương đêm còn phủ nhẹ trên ngàn cây nội cỏ. Ngọn thu phong hây hây phớt nhẹ, tiếng ca riu riu của đàn sơn ca hòa lẫn với tiếng nước chảy róc rách qua khe đá của con suối vòng quanh dưới chân đồi, hợp thành một bản tình ca bất tuyệt.

Chàng khoan khoái hít một hơi dài không khí trong lành, khẽ đưa mắt nhìn quanh.

Thung lũng, đồi thông, ngọn tiểu khê, cồn cát trắng, cảnh vật có một vẻ đẹp như tranh, nhưng im lìm, vắng lạnh, không tìm lấy đâu ra một bóng người!

Chậm rãi đứng thẳng dậy, định lần mò bước tới, nhưng ... chàng vụt cảm thấy quá yếu, đầu vầng mắt hoa, chàng cố gắng gượng để khỏi ngã quỵ xuống đất!

Bụng chàng co thắt lại. Phải rồi, chàng mệt là vì quá đói!

Bỗng nhiên ...

Từ cạnh rừng thông xa tấp dưới chân đồi, một bóng người vận áo màu xanh biếc đang dùng thuật khinh công nhấm chàng thẳng tiến ...

Trong nháy mắt người ấy đã đến gần. Xem kỹ lại, chính là Giang Tâm Mỹ!

Trên môi điểm một nụ cười tươi như hoa, nàng âu yếm nhìn Từ Lăng hỏi:

- Văn tiểu hiệp đã tỉnh từ lâu đấy à?

Văn Từ Lăng tỏ vẻ hơi khó chịu:

- Giang cô nương! Tại hạ mê man bất tỉnh đã bao lâu rồi nhỉ?

Giang Tâm Mỹ mỉm cười duyên dáng:

- Cũng không lâu đâu! Chỉ độ mười ngày thôi!

- Trời! Mười hôm! Từ khi xảy ra tai biến ...

Từ Lăng kinh ngạc kêu lên, thảo nào chàng đối là người ra, chàng như sức nhớ lại một việc, khẽ lắc đầu buông tiếng thở dài.

- Thế ra cô nương đã cứu tôi đấy à?

Với một giọng chua chát, Giang Tâm Mỹ gật đầu đáp:

- Thực ra tôi không định cứu Văn tiểu hiệp, nhưng ... vì một phút cảm lòng không đậu, rồi cuộc tình cảm thắng lý trí và tôi đã ra tay giải cứu cho tiểu hiệp thoát nạn!

Nàng lặng lẽ trao cho Từ Lăng một gói thực phẩm, rồi tiếp:

- Văn tiểu hiệp hãy nhét cho đầy dạ dày, rồi hãy nói chuyện cũng không muộn!

Từ Lăng tiếp lấy gói thực phẩm qua tay. Chàng vội vã mở ra, hương vị của thịt gà và bánh dầu bay lên thơm phức.

- Đa tạ ân cứu tử và công săn sóc của cô nương trong những ngày qua!

Chàng không ngần ngại đưa thịt và bánh lên miệng nhai ngấu ngiến. Trong nháy mắt, gói thực phẩm đã được chàng cất kỹ vào bụng.

Chàng lau sạch miệng, đoạn chậm rãi thốt:

- Bất luận là hành động của cô nương độc ác mấy đi nữa, tôi cũng có đôi lời đa tạ cô nương đã ra tay cứu tôi thoát nạn!

Chàng trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, rồi tiếp:

- U Minh Lộ đột nhiên xảy ra đại biến, phải chăng cô nương là kẻ chủ mưu của vụ biến cố này?

Giang Tâm Mỹ vụt nhảy dựng lên, tức tối hét to:

- Trời hỡi! Văn tiểu hiệp đã xem tôi như một người lòng lang dạ sói không bằng!

Nói xong, nàng ôm mặt khóc nức nở!

Văn Từ Lăng tỏ vẻ hối hận vì lời buộc tội của chàng:

- Thế thì cô nương phải có một giải thích hợp lý mới được!

Giang Tâm Mỹ quay đầu lại nhìn chàng với đôi mắt van lơn:

- Nếu tôi có lầm lỗi chẳng là do sự quyết đoán lầm lẫn, chứ không phải ở chỗ cố tình!

Trong U Minh Lộ, chỗ nào cũng có sắp sẵn cơ quan, rất có thể vì sức va chạm cực mạnh của pho tượng bị tiểu hiệp quật ngã động đến cơ quan mà gây ra tai họa!

Từ Lăng khẽ gật đầu:

- Lời nói của cô nương rất hữu lý! Trong lúc ấy, nếu tại hạ hoàn toàn sử dụng Thực Vật Thần Công thì không đến nỗi xảy ra tai họa thảm khốc như vậy!

Giang Tâm Mỹ ngắt lời:

- Việc ấy không thể phiên trách Văn tiểu hiệp được, vì chiêu Thực Vật Thần Công không thể đồng một lúc phân khai phóng ra hai phía, vả lại dưới sự tấn công vũ bão của hai pho tượng cùng một lúc, nếu chậm trễ còn gì là mạng!

- Nhưng tại sao Giang cô nương lại chọn một tử lộ để dẫn chúng tôi làm vật thử thách với tử thần!

Giang Tâm Mỹ mỉm cười đáp:

- Đây chẳng qua là chịu ý kiến của tất cả mọi người, nếu rời khỏi động, tự nhiên có ngã khác tương đối an toàn hơn ... đằng này, các vị ấy đều có ý định đến Hiệp Lê Mật Cung để tìm U Minh Giáo Chủ, tất cả những địa đạo khác đều được đóng kín, duy chỉ còn U Minh Lộ để trống mà thôi.

- Các người ấy hiện tại ở đâu? Đã chết mất cả rồi ư?

Giang Tâm Mỹ lắc đầu:

- Thực ra khó mà đoán chắc được cơ quan của tầng dưới! Vả lại năng lực của tôi không thể cứu hết ngần ấy người nổi, cho nên hiện tại số phận của họ chưa biết ra sao!

Văn Từ Lăng khẽ "hừ" một tiếng:

- Nhưng tại sao cùng chung số phận như chúng tôi, cô nương lại được an toàn thoát hiểm?

Giang Tâm Mỹ khẽ buông tiếng thở dài:

- Tôi cũng thừa biết Văn tiểu hiệp sẽ nghi ngờ tôi về điểm ấy, thành thực mà nói, tôi thiếu tôi cũng biết ít nhiều về môn Thổ Mộc kiến trúc. Và lại tôi được may mắn hơn, thân hình rơi vào một nơi mà mặt đất tương đối mềm nhũn, và nhờ đấy mà số phận tôi mới được an toàn, kể luôn cả tánh mạng của Văn tiểu hiệp!

Nín lặng giây lâu, Từ Lăng đưa mắt nhìn quanh, đoạn cất tiếng hỏi tiếp:

- Giang cô nương! Địa điểm chúng mình đang đứng đây là đâu nhỉ?

Giang Tâm Mỹ dịu dàng đáp:

- Chúng mình hiện tại vẫn còn ở trong địa phận Hiệp Lê Sơn, từ đây đến nơi xảy ra tai nạn khoảng cách độ ba mươi dặm đường.

Văn Từ Lăng ngập ngừng hỏi tiếp:

- Thế ra ai đã mang tôi từ chỗ xảy ra tai nạn đến tận nơi đây?

- Chính tôi đã vác tiểu hiệp xuyên qua mấy cụm rừng và hai dãy núi, vì mấy con lộ chính bọn chúng vẫn còn canh giữ rất nghiêm ngặt.

Nói đến đây, mặt Giang Tâm Mỹ vụt đỏ ửng lên như gấc chín. Nàng cảm thấy thẹn thùng khi nhớ sự lại sự tiếp xúc mật thiết giữa cơ thể nàng và chàng trai trẻ tuổi.

Từ Lăng cũng cảm thấy một niềm bâng khuâng tự đáy lòng dâng trào lên, nhưng trách nhiệm đè nặng lên vai, đánh bật hẳn tư tưởng đen tối ấy, chàng hỏi tiếp:

- Tình hình của Tổng Đoàn U Minh Giáo hiện tại ra sao? Và U Minh Giáo Chủ hiện giờ ở đâu? Chắc cô nương hiểu rõ?

- Tổng Đoàn thì tôi không được rõ, nhưng về U Minh Giáo Chủ, bà ta đã rút về Lũng Tây Phân Đoàn.

- Còn số phận hơn trăm vị cao thủ võ lâm ra sao? Cô nương có gặp họ chứ?

- Một số người đã truy theo dấu bà ta, còn một phần lớn, tôi không được rõ.

Sau giây phút im lặng, Từ Lăng vụt cho tay vào lòng rút thanh Túy Tâm đoản kiếm ra trao tận tay Giang Tâm Mỹ, đoạn trịnh trọng thốt:

- Thanh đoản kiếm này là vật sở hữu của cô nương, tại hạ xin trao trả lại.

Giang Tâm Mỹ đôi mắt ướt đẫm những lệ, nghẹn ngào đáp:

- Nếu tiểu hiệp vừa ý, tôi xin tặng thanh đoản kiếm này cho tiểu hiệp làm vật kỷ niệm.

Văn Từ Lăng xua hai tay với một giọng cương quyết:

- Túy Tâm Kiếm là một vật quý giá nhất đời, và lại nó là vật kỷ niệm của mẫu thân cô nương, cô nương phải có phận sự để giữ gìn lấy nó.

Giang Tâm Mỹ bất giác buông tiếng thở dài:

- Thôi được! Văn tiểu hiệp không đành thu nhận, tôi không biết làm sao hơn!

Nói xong, nàng tiếp đón lấy thanh Túy Tâm Kiếm qua tay, cất kỹ vào lòng ...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Oan Gia Lộ Hẹp

Bầu không khí ngột ngạt đè nặng lên tâm tư của hai người trẻ tuổi.

Giây lâu, Văn Từ Lãng thốt:

- Ân cứu tử của cô nương, ngày sau nếu có dịp, tại hạ sẽ nguyện kết cỏ ngâm vành để mong báo đáp! Hiện tại nếu cô nương không có điều chi giáo, tại hạ xin có lời cáo từ!

Nói xong, chàng vòng tay vái chào giã biệt, đoạn quay mình lui bước ...

- Hãy khoan!

Tiếng gọi nghẹn ngào như nước nở của Giang Tâm Mỹ làm Từ Lãng giật mình quay lại.

Nàng cắn chặt đôi răng để khỏi bật thành tiếng khóc:

- Tối thiểu, Văn tiểu hiệp cần phải hỏi tôi về tin tức của một người!

Văn Từ Lãng vụt buông tiếng thở dài:

- Cô nương định nói đến Thu Lãng đấy phải không? Ồ! Đối với nàng, tự nhiên tôi phải quan tâm hơn ai hết, nhưng mặc dù là một mẹ sanh ra, nếu tôi không làm thì đối với nàng, cô nương có một thành kiến không hay, tất nhiên cô nương chắc không ra tay giải cứu cho nàng. Thực ra, sự liên hệ giữa tôi và nàng là một cây gai trước mắt cô nương, nếu đem sự an nguy của nàng ra đây để bàn cãi, tôi e chỉ rước lấy sự không vui đấy thôi!

Sắc diện của Giang Tâm Mỹ đột nhiên xanh xám lại:

- Văn tiểu hiệp đã đem lương tri của con người tôi ra mà đánh giá quá nhẹ!

Nàng nghiêm trang nhìn thẳng vào mắt Từ Lãng rồi tiếp:

- Giữa Văn tiểu hiệp và cô nàng thực ra có một sự liên hệ gì?

Không chút do dự, Từ Lãng đáp nhanh:

- Tại hạ cùng nàng đã làm lễ đính hôn từ lâu rồi!

Giang Tâm Mỹ vụt cười gằn:

- Thảo nào ... gặp nhau lần đầu, thoát nom cử chỉ của hai người, tôi đã đoán ra rồi! Văn tiểu hiệp tuy có một thiên tư xuất chúng, nhưng một đôi khi cũng có lúc kém thông minh, tôi ... tôi sẽ ... giúp hai người được hưởng trọn đời hạnh phúc.

Câu sau cùng của nàng làm Từ Lãng không hiểu gì ráo, chàng ngơ ngẩn nhìn nàng, đoạn hỏi tiếp:

- Thu Lãng hiện giờ ra sao, cô nương hãy cho tại hạ được rõ?

Trên môi điểm một nụ cười chua chát, Giang Tâm Mỹ rom róm nước mắt:

- Thương thế của nàng hơi nặng hơn tiểu hiệp, nhưng ... con nguy đã qua rồi!

Nàng đưa tay chỉ ngọn đồi xa, rồi tiếp:

- Bên kia đồi có cụm trúc lâm, giữa rừng một gian nhà trúc mới vừa được xây cất tạm, còn những việc trong gian nhà ấy, Văn tiểu hiệp hãy đi xem rồi sẽ rõ!

Văn Từ Lãng nhìn thiếu nữ tỏ vẻ kinh ngạc:

- Cô nương! Thu Lãng đang ở trong đây phải không?

Giang Tâm Mỹ không để ý đến ý đến câu hỏi của Từ Lãng nữa, nàng ôm mặt khóc nức nở:

- Văn tiểu hiệp! Hành động mà chàng gây ra, làm cho tôi ôm hận suốt đời! Tôi không muốn gặp mặt chàng nữa! Nguyên do vì đâu? Tại sao? Tiểu hiệp sau này sẽ rõ!

Như trút được tất cả nỗi lòng, nàng đau đớn quỳ quả tung mình bay vụt đi ...

Một mối băng khuâng cảm hoài tự đáy lòng chàng trai trẻ bỗng nhiên dâng trào lên, chàng không dần được cơ xúc động, nghẹn ngào gọi to:

- Giang cô nương! Hãy khoan! Cô nương!

Nhưng Giang Tâm Mỹ không buồn để ý đến tiếng gọi, nàng mãi miết dùng thuật khinh công bay thẳng, trong phút chốc, bóng nàng đã khuất sau ngọn đồi xa tít ...

Văn Từ Lăng định cất bước đuổi theo ... nhưng sau giây phút do dự, chàng trai trẻ âm thầm thu bước dừng lại.

Chàng tần ngần đứng lặng giây lâu, đoạn lê đôi chân nặng nề, với một tâm hồn tràn ngập bởi bao ưu tư, chàng nhắm mắt lâm thang tiến.

Xuyên qua một con đường mòn khúc khuỷu, Từ Lăng đến trước một ngôi thảo lư, vừa được dựng lên một cách đơn sơ với sườn nhà bằng trúc.

Tìm chàng đập lên thình thịch ...

Phải rồi ... đây là nơi dưỡng bệnh của Thu Lăng. Tất cả ... đều do bàn tay của Giang Tâm Mỹ sắp đặt an bài! Nàng ... chính là người mà xưa kia chàng cho là một cô gái có những hành động lăng loàn trácnett ...

Không ... Không phải thế! Hoàn cảnh và cuộc đời đã tạo cho nàng có một tánh tình hơi khắc nghiệt đôi chút, nhưng thực ra là một người toàn thiện, xuyên qua hành động vừa qua, và nàng cũng có một con tim như bao thiếu nữ cùng lứa tuổi, đang ôm ấp một hoài bão yêu đương!

Từ Lăng chậm rãi bước đến bên vách nứa, đưa tay gõ nhẹ vào phen cửa ...

- Lăng muội! Lăng muội!

Trong nhà vẫn im lìm, không có tiếng trả lời.

Hồ nghi, Từ Lăng cất tiếng gọi to:

- Lăng muội! Em có nghe thấy không? Chính anh ... tiểu huynh đây mà!

Vẫn không có tiếng trả lời, vạn vật đều im lìm, chỉ có luồng gió nhẹ, thoảng đưa cành trúc gây nên tiếng động xào xạc ...

Từ Lăng hồ nghi tự nhủ:

"Chẳng lẽ thương tích của nàng nặng đến nỗi không nghe tiếng gọi, hay là ...?".

Chàng đưa tay đẩy mạnh cửa ...

Cánh cửa chỉ khép sơ sài, nên vừa đẩy nhẹ, cánh cửa tự động mở toang ra.

Chiếc giường tre trên có phủ cỏ khô đặt giữa gian nhà đang trống trơn, lò bếp, nôi, với những chén đĩa, đặt trên một chiếc bàn gỗ dựa bên chứng tỏ rằng đã có người vừa ăn, nấu nướng ở đây!

Thu Lăng đã biến đi đâu?

Lo sợ, bồi hồi ... chàng thất thanh gọi to tên nàng ...

Gọi mãi không thấy trả lời, chàng bèn rảo quanh sục sạo tìm kiếm ...

Sau một hồi lục lạo cùng khắp, chẳng thấy bóng hình nàng. Một mỏi, thất vọng, chàng thui thủi trở về căn nhà trống trơn, lạnh lẽo. Chàng lão đạo bước đến ngồi phịch bên giường, tay ôm trán như kẻ mất hồn!

Bỗng nhiên, một tấm vải lớn, với những dòng chữ còn ướt đẫm những máu nằm nơi góc bàn, đập vào mắt chàng ...

Từ Lăng vội vã đem lên xem, thì ra đấy là một bức huyết thư ...

Chàng vội vã đưa lên đọc.

"Văn tướng công!".

Câu xưng hô mở đầu làm Từ Lăng bàng hoàng ngơ ngác, chàng lặng lẽ đọc tiếp:

"Gia tử (thực ra trong hai người chưa biết ai là chị, ai là em, vì lòng kính mến nên hiện giờ tôi gọi nàng là chị) ngoài mặt tuy lạnh lẽo khắc nghiệt, nhưng ... nội tâm nàng chứa đầy nhiệt tình, ngoài mặt tuy giả như không quan tâm đến, thực ra, trong tâm người đối với tôi có một lòng thương yêu nồng nhiệt của tâm dạ một người chị đáng kính!

Chúng tôi sanh ra dưới một ngôi sao xấu, vừa mở mắt chào đời đã gặp phải cảnh thiên nan bách chiết, mẫu thân ngộ nạn, cốt nhục phân ly, quãng đời thơ ấu của chúng tôi sớm đã bị mất đi mỗi tình mẫu tử thiêng liêng, nương dựa người thân, sống cô đơn cho đến lúc trưởng thành.

Cho đến một ngày kia, hai chị em đoàn viên tái ngộ, bao ước mơ của tôi mong đợi cái ngày đoàn viên ấy vụt tiêu tan theo mây khói! Trời ơi! Cảnh ngộ sao quá trở trêu! Chợt thoáng qua, tôi đã phát giác ra rằng:

gia tỷ cũng một tâm một dạ yêu anh!

Sự quen nhau của hai người đã có trước khi gặp em, chiếu lý mà luận, anh nên cưới chị ấy!

Tuy rằng em rất yêu anh, nhưng ... em cũng quý mến người chị thân yêu của em!

Em không muốn người chị thân yêu ấy thất vọng, thương tâm, suốt đời thống khổ, cho nên sau nhiều ngày suy nghĩ, em nhất định nhường mối tình của em cho chị ấy, mong hai người sớm thành duyên giai ngẫu, đồng hưởng hạnh phúc trọn đời!

Lăng ca! Đừng tìm em nữa! Hai người sẽ không tìm gặp em đâu! Hãy nhớ kỹ! Lúc nào em cũng yêu mến anh, nếu anh chị hưởng được hạnh phúc tức là em cũng được chia phần rồi đấy!

Văn tướng công! Em nguyện hy sinh, để khỏi giẫm lên con đường tội lỗi của mẹ và di em!

Rất có thể chúng mình còn có ngày tái ngộ, và cũng có thể chúng mình sẽ vĩnh biệt!

Nếu anh có thật dạ yêu em, hãy chấp nhận điều em thỉnh cầu ... Hãy cùng chị Giang Tâm Mỹ kết hợp!

Người em gái suốt đời tưởng nhớ đến anh!

Giang Thu Lăng ký."

Đôi tay rung rung, mắt mờ vì lệ, Văn Từ Lăng giậm chân than dài:

- Lăng muội! Em quá hồ đồ! Tại sao em lại có hành động đại khờ thế? Trên thế gian này, những việc khác còn có thể nhường nhịn chia sẻ, chứ tình yêu có thể thay thế được sao?

Chàng vội vã thu huyết thư cất kỹ vào lòng, đoạn tiếp tục rào quanh vùng trúc lâm tìm kiếm, hy vọng sẽ gặp, hoặc tìm được dấu vết của nàng.

Sau một hồi ra công lực lạo, nhưng bóng của Thu Lăng đã là hạc nội mây ngàn ...

Hơn nửa ngày trời lùng kiếm cho đến lúc bóng ngả về tây, Từ Lăng mới đành chịu dừng bước, chàng ôm trán thở dài, lựa một tảng đá bên vệ đường ngồi nghỉ ...

Chàng ngồi ngây người như pho tượng gỗ, mặc cho thời gian lặng đọng ở tâm tư, tất cả sự việc trên trần này đối với chàng trở thành vô nghĩa!

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, chàng buồn bã đứng dậy nhắm con lộ trước mặt, không một mục tiêu hay định hướng gì, chàng lạng lè cất bước ...

- Hãy đứng lại!

Một tiếng quát to từ trong mé rừng vang vọng ra, kéo Từ Lăng từ con mộng ảo, trở về thực tại.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên, một toán người đã bay vụt đến cản ngăn trước mặt.

Một giọng quen thuộc vang lên:

- Văn đại hiệp! Cách biệt đã lâu! Mạnh giỏi chứ?

Thì ra không ai xa lạ, chính là Nam Bắc Nhị Quái Long Đại Mộc và Tề Tinh Hỏa, và những người đứng bên tuy quen, hình như chàng mang máng nhớ gặp họ nơi đâu một lần!

Bắc Quái Long Đại Mộc với chiếc chân tàn phế, và Nam Quái với bàn tay xuyên trống một lỗ, buông thông một bên, đồng giường đôi mắt đầy máu hận chằm chằm nhìn chàng. Nhớ sự việc xưa, Văn Từ Lăng tỏ vẻ ngượng ngùng, ôn tồn thốt:

- Lúc trước nơi Ngoại Hoang Sơn, lúc tại hạ còn đang nhiễm độc nặng mê man bất tỉnh, nhờ ơn lưỡng vị tương trợ ra công đưa tại hạ lên tận đỉnh núi. Sau khi hồi tỉnh lại, vì sự ngộ nhận để đến nỗi gây tổn thương cho nhị vị, thực ra tại hạ đã làm một việc hết sức điên rồ!

Sau khi rõ ra mới biết nhị vị là ân nhân, thì việc đã rồi. Mong nhị vị niệm tình tha thứ!

Nam Quái Tề Tinh Hỏa nổi giận quát to:

- Hừ! Văn Từ Lăng! Đến bây giờ ngươi mới biết điều, lúc đương thời, nhà ngươi đối với anh em chúng ta tại sao chẳng lưu lại chút ân tình! Và lại Vạn Niên Kim Lý là vật sở hữu của Liên Tâm Lão Ni, nó đối với ngươi có sự can hệ gì ... mà nhà ngươi đành tâm vì nó mà đánh đập hai lão?

Từ Lăng bèn lên đáp:

- Sau khi được Liên Tâm Sư Thái trị lành độc thương, cho nên được lệnh của người, trừng trị kẻ trộm cá, tại hạ đương nhiên sẵn sàng ra sức, nào có ngờ đâu!

Nam Quái Tề Tinh Hòa quay sang sáu vị đứng cạnh bảo:

- Kẻ mà chư vị muốn tìm, chính là gã này phải không?

Người đứng đầu khẽ gật đầu, rồi đáp:

- Phải rồi! Chính hắn đấy! Một gã vô tình vô nghĩa!

Tề Tinh Hòa cười chua chát:

- Trên chốn giang hồ, mang danh là anh hùng hào hiệp, chẳng ngờ hắn lại có những hành động táng tận lương tâm như thế!

Một vị tiếp:

- Hừ! Đã cùng tiểu thư nhà tôi hứa hôn, lại đem nàng ra chặt đứt một cánh tay, dùng độc công giết thác gia chủ, thực là một hành động mà kẻ sĩ nghe qua phải rùng mình rợn óc!

Chúng tôi nguyện vì chủ nhân mà rửa sạch mối huyết cừu này!

Từ Lăng vụt nhớ sức lại những vị này đều là thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân!

Những lời buộc tội ác nghiệt làm Từ Lăng rất làm khó chịu, chàng cười nhạt:

- Oan gia nên giải, không nên kết. Những chuyện đã qua, lỗi đều do nơi Ngũ Độc Thần Quân tự chuốc lấy vào thân, tại hạ đâu có lòng lang dạ thú như lời buộc tội của chư vị. Hiện tại chư vị có điều kiện gì, xin nói ra xem thử?

Nam Bắc Nhị Quái cười gằn:

- Hai anh em chúng ta muốn nhà ngươi tự chặt lấy một tay một chân để lại, rồi muốn việc đều êm!

Văn Từ Lăng cười nhạt đáp:

- Điều kiện của hai vị quá khắc nghiệt, tại hạ khó thể chịu theo ý muốn ấy được!

Nam Quái Tề Tinh Hòa quát to:

- Chúng mình đừng nói dài dòng vô ích, hãy dùng võ lực để giải quyết cho xong!

Nói đoạn lão giương hữu chưởng lên, nhắm Từ Lăng thẳng cánh quét mạnh tới ...!

Văn Từ Lăng kinh ngạc vô cùng. Hôn tháng trước, lúc ở Ngoại Hoang Sơn, Thất Xảo Thiền Viện, Nam Bắc Nhị Quái đã bị chàng đánh cho một trận toi bời, kẻ chân người tay, được chàng để lại cho mỗi người một vết tàn phế làm quà kỷ niệm suốt đời. Thế mà hôm nay, hai lão già ấy chẳng chút sợ hãi, còn ngang nhiên cương quyết muốn cùng chàng giao đấu!

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tai Họa Trùng Trùng

Chàng nhanh nhẹn nhảy tạt né tránh, đoạn trầm giọng quát:

- Sự ngộ nhận nơi Ngoại Hoang Sơn đã gây ra cảnh tương tàn, đổi thâm ân thành thù oán. Tại hạ rất lấy làm đau lòng khi biết được đã lỡ tay xúc phạm đến hai vị ân nhân! Nhưng trường quyết đấu còn nhiều cảnh đổ máu đau lòng hơn nữa, mong chư vị nên suy nghĩ lại!

Bắc Quái Long Đại Mộc cười nhạt:

- Lão phu nhất quyết, trừ phi nhà ngươi để lại một tay, một chân, bằng không chúng ta chỉ có dùng võ lực để thay lời biện bạch!

Hai thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân bước tới tiếp lời:

- Cái chết thê thảm của chủ nhân và cánh tay đứt lìa của tiểu thư chúng ta, đã để lại nơi tâm khảm này một mối hận nghìn đời không nguôi! Bây giờ đây, chúng ta không muốn gì khác hơn là cùng nhà ngươi thư hùng một trận!

Sự buồn tui bỏ đi của Giang Thu Lăng, cảnh ghen hờn của Giang Tâm Mỹ, làm chàng trai trẻ bồi hồi tác dạ, tâm nặng như chì, không còn tinh thần ứng đối cùng bọn người nọ, cổ lẳng nhằng mụn có để gây lý sự. Nhưng sự bức bách của họ đã đến mức mà phạm là con nhà võ như chàng không còn nhịn được nữa, máu giận sục sôi lên, chàng thâm nghĩ:

"Võ công của bọn này tuy được liệt vào hàng cao thủ, nhưng muốn cùng chàng đối chọi, dù cho cả bọn hiệp lực tấn công chưa ắt đã làm gì nổi."

Chàng bèn ôn tồn thốt:

- Chư vị không phân phải quấy, chẳng luận trắng đen. Một khi đã gây vào cuộc quyết đấu, xin đừng trách tại hạ chẳng nhường tay đẩy nhé!

Hai lão già cười gằn:

- Hừ! Được! Sự bội tín bội nghĩa của nhà ngươi, nếu tạo hóa lý đương nhiên nhà ngươi sẽ rước lấy một trùng phạt đích đáng!

Vừa nói xong, mỗi người một chương, nhăm Từ Lăng quét mạnh tới!

Văn Từ Lăng bị kẹt trong một tình thế nan giải. Chàng không thích có một cuộc đổ máu, để gây thêm mối đổ vỡ tác tệ hơn, và lại chàng cùng bọn người này có thù oán chi đâu.

Cho nên chàng chỉ dùng có sáu phần công lực trong lúc đẩy chương ra nghênh đỡ ...

Một tiếng "bùng" nổ lên dữ dội sau khi hai kinh lực va chạm vào nhau.

Song phương đều bị dội mạnh thối lui, hai lão già vẫn ung dung mỉm cười, xem ra họ chẳng hề hấn gì.

Riêng phần Từ Lăng bất giác thấy thần kinh chấn động, tâm huyết dâng trào, công lực trong nội thân sa sút đến mức độ mà chàng không thể kiềm chế được nữa! Một điểm nghi ngờ nan giải vụt thoáng qua trí óc của chàng trai trẻ.

Nam Bắc Nhị Quái tiến tới quát to:

- Nhị vị hãy nhường tay, để hai anh em chúng tôi cho tên nhãi con này nếm thử mùi của chiêu thức Hoàn Tảo Thiên Quân!

Mười chỉ chụm sát vào nhau, hai tay hoành nâng ngang ngực, họ thẳng cánh đẩy mạnh vào người Từ Lăng một chiêu như trời giáng.

Lão Bắc Quái Long Đại Mộc, mặc dù với chiếc chân tàn phế nhưng cử động của lão nhanh nhẹn dị thường, cách biến đổi vị trí của lão có phần linh hoạt hơn xưa nhiều.

Từ Lăng không dám khinh thường nữa, chàng vận dụng toàn bộ nội lực, đẩy mạnh song chương đón đỡ.

Kinh lực của song phương choáng mạnh vào nhau, gây nên tiếng nổ kinh hồn, lần này tình thế của Từ Lăng càng thảm hại hơn. Từ Lăng vụt cảm thấy tâm huyết dâng trào mãnh liệt, tay chân rụng rời, chỉ trong khoảnh khắc, dường như công lực của chàng đã giảm sút đi phân nửa.

Sau cuộc thử sức của chiêu thứ hai, chàng loạng choạng thối lui, cố gắng gượng để khỏi té nhào, bước tấn công của chàng không còn được vững nữa. Đối với người luyện võ, đây là sự biểu lộ rõ rệt của mức suy nhược toàn diện, từ thể xác lẫn tinh thần!

Hai vị Thị Giả của Ngũ Độc Thần Quân vội vã bước sấn tới:

- Nam Bắc Nhị Lão Quái! Đến lượt chúng tôi rồi nhé!

Nhìn Từ Lăng, hai lão già cất tiếng cười ngao nghẽ:

- Ô! Văn tiểu hiệp! Võ công tuyệt đỉnh của chàng xưa kia nơi Từ Vong Động, đã từng mục hạ vô nhân, sao hiện tại không thi triển ra đi nào! Lại tiu nguy như mèo cụt đuôi thế?

Hai lão già vừa tuốt trường kiếm xông tới định xuất chiêu thứ ba. Đột nhiên, cơ hội xuất thủ của hai người không cần nữa, toàn thân của chàng trai trẻ đã rung rung, rồi không nói được lời nào, ngã huych xuống mặt đất mê man bất tỉnh.

Giây lâu, Văn Từ Lăng từ từ hồi tỉnh lại. Mờ mắt ra, chàng thấy mình đang được hai lão già, dùng thủ thuật giúp chàng chà xát xoa bóp khắp châu thân, để chàng chóng phục hồi ngươn khí.

Thử vận nội công, chàng cảm thấy một thất vọng chua chát xâm chiếm cả tâm hồn.

Hỡi ôi! Khí lực còn đâu nữa! Từ mạch huyết của ngũ tạng lục phủ, cho đến tứ chi đều tê liệt cả, một cảm giác bất lực toàn diện, làm cơ thể chàng không thể cử động được!

Chàng cảm thấy kỳ lạ, bèn cất tiếng hỏi:

- Tại hạ hiện nay bị thảm bại, thân này đã rơi vào tay của chư vị, tại sao còn chờ đợi gì, mà chư vị chưa chịu hạ thủ?

Nam Bắc Nhị Quái đắc chí bật cười lên sảng sặc:

- Hà hà! Nhà ngươi muốn chết đấy ư? Đâu dễ dàng như ý nhà ngươi tưởng! Với một kẻ bất nhân bất nghĩa như ngươi, phải được chết một cách từ từ và đau đớn nhiều hơn, để bù lại cho xứng với tội ác mà ngươi trót đã gây nên lúc trước.

Từ Lăng mặc nhiên nín lặng, chàng tự biết rằng biện bạch giữa lúc này cũng chỉ bằng thừa.

Hai vị thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân mỉm cười tiếp lời:

- Lão phu cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao nhà ngươi xưa nay có tiếng là thông minh xuất chúng, lại không tìm hỏi nguyên do sự thảm bại đau thương của ngày hôm nay, trước khi nhắm mắt lia đời?

Từ Lăng tròn trừng đôi mắt:

- Thế ra chư vị đã sử dụng tà thuật đấy ư?

Hai lão khoái trá mỉm cười, một vị đáp:

- Chúng ta theo phò Ngũ Độc Thần Quân nhiều năm, tức nhiên sự dụng độc đã có nhiều kinh nghiệm!

Từ Lăng vội ngắt lời:

- Chư vị chỉ cậy vào tà thuật làm lợi khí để chiến thắng, thực ra không xứng đáng với chí khí của con nhà võ!

Vị tả hữu Thị Giả của Ngũ Độc Thần Quân cười nhạt:

- Trên chốn võ lâm giang hồ này, biết bao sự việc vì hoàn cảnh và cuộc diện, mà người ta chỉ nhắm vào sự thành công, mà không cần kể đến thủ đoạn. Người đời trăm trận chiến thắng cũng có một lần thất bại, nhà ngươi chớ nên trách bọn chúng ta đã sử dụng độc được, mà nên tự trách mình thiếu kinh nghiệm đấy thôi!

Hai lão già nhìn Từ Lăng nằm im bất động dưới đất, mỉm cười ngao nghễ rồi tiếp:

- Lối dùng độc của Ngũ Độc Thần Quân chỉ chú trọng vào sức phá hoại mãnh liệt của độc được, nhưng ... chúng ta lại khác. Sau bao năm khổ công tìm tòi biến chế, chúng ta đã phối hợp hàng trăm độc để điều chế thành một môn độc tổ hoàn hảo. Kẻ nhiễm phải độc tổ ấy, trí giác không phai mờ, tâm thần vẫn tỉnh táo, nhưng công lực tiêu tan, cơ thể hao mòn, và kẻ nhiễm độc sẽ chết dần vì kiệt lực.

Mặc dù toàn thân bị tê liệt vì độc tổ, nhưng Từ Lăng vẫn âm thầm vận thử công lực ...

Một mặt chàng đã quyết định sẵn một lối thoát, thà cam chết vinh chứ không chịu nhục, đến giờ phút chót, chàng sẽ cắn lưỡi tự sát.

Nhưng ... ý định của chàng không lọt qua đôi mắt tinh đời của lão thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân. Nhanh như cắt lão già ném mình nhảy vọt đến bên Từ Lăng, và giương ngũ chỉ điểm vào năm đại huyết trọng yếu của chàng.

Ý nghĩ tự sát của Từ Lăng hiện giờ đã thất bại, toàn thân chàng tê liệt hẳn, đôi hàm không cử động được, cho đến chiếc lưỡi và đôi môi cũng không còn hoạt động nữa!

Bắc Quái Long Đại Mộc đắc chí bước tới cười to:

- Hà hà! Lão phu nhất định đòi cho bằng được chiếc chân của tên tiểu tử bạc ân này!

Nam Quái Tề Tinh Hóa vội tiếp lời:

- Còn phần lão phu, thì món nợ cánh tay hữu tàn phế, phải được thanh toán tức khắc!

Nói xong từ trong thất lung, lão rút ra một thanh trủy thủ sáng ngời, giơ cao lên và quát to:

- Tiểu tử! Cuộc đời oanh liệt của nhà ngươi chấm dứt từ đây nhé!

Lưỡi trùy thủ vừa hạ xuống, đột nhiên có tiếng hét to:

- Hãy khoan!

Một vị tả hữu của Ngũ Độc Thần Quân bước tới ngăn cản và thốt:

- Ngoài mối huyết hận của chúng mình ra, hãy còn một người thù do hấn gây ra, còn đau đớn hơn chúng mình những mấy mươi lần, ấy là tiểu thư nhà tôi. Hấn đã giết thác cha nàng, và đã hủy hoại cuộc đời xinh tươi như mộng của nàng bằng một thủ đoạn dã man nhất, là chặt đứt lia đi cánh tay hữu của nàng. Hiện tại, nàng đã xuất gia, và đang trụ trì trong một thảo am trên đồi Chiêu Dương cách đây độ hai chục dặm. Lão phu đề nghị, chúng mình hãy tạm ngưng tất cả hình phạt, áp giải hấn đến đây để tiểu thư nhà tôi phát lạc!

Nam Quái Tề Tinh Hóa khẽ gật đầu:

- Đây là một việc rất hợp tình hợp lý, và lại bất được tên tiểu tử này, hoàn toàn do công dụng độc của chư vị, lẽ đương nhiên, chúng tôi không một lý do gì để từ chối. Đề lão phu đảm nhận việc mang tiểu tử này đến đây!

Lão già khoan khoái mỉm cười:

- Lòng khảng khái của nhị vị, chúng tôi đồng nhân danh tiểu thư của chúng tôi có lời đa tạ nhị vị trước!

Cuộc hành trình bắt đầu, với một niềm mừng vui khoan khoái vì chiến thắng, với một lợi phẩm quý giá được cặp sát bên hông của lão họ Tề.

Tri giác của Từ Lăng vẫn còn tỉnh táo như thường, nhưng cơ thể chàng đã tê liệt hẳn, một khi hùm đã sa cơ, chàng đành nhắm mắt phó liều cho số mạng.

Ngon đồi Chiêu Dương nằm giữa một thung lũng êm đềm, bốn bề từng bá xum xuê, được một dãy núi án ngữ phía sau. Tòa thảo am yên lặng nằm giữa đỉnh đồi, mặt hướng về dãy bình nguyên thoải thoải. Cảnh sắc tuyệt mỹ như tranh, gây cho lữ khách một cảm giác băng khuâng thoát tục.

Bấy giờ trời đã về khuya, tiếng mõ đều đều từ thảo am vang vọng ra, hòa lẫn với tiếng trùng đê ni non, tạo thành một bản nhạc ru hồn bất tuyệt.

- Ô! May quá! Tiểu thư nhà tôi đang tụng niệm công phu. Chúng mình khỏi phải phiền hà, vì lay gọi nàng trong giấc ngủ!

Tay đang cặp lấy Văn Từ Lăng, Nam Quái Tề Tinh Hóa cất tiếng hỏi gặng lại lão già:

- Tiểu thư của chư vị đã trở thành ni cô rồi à?

Lão già khẽ buông tiếng thở dài:

- Tuy chưa thí phát, nhưng nàng đã cô độc cư trú nơi đây, mỗi ngày ăn chay niệm phạt.

Gần đây, đến chúng tôi, nàng cũng không muốn tiếp kiến! Hừ! Nguyên do cũng tại gã họ Văn này, có lẽ tiểu thư nhà tôi sẽ có một hình phạt đích đáng dành sẵn để chờ đón hấn!

Vừa dứt tiếng, đoàn người cũng vừa đặt chân đến ngưỡng cửa sơn môn. Lão già niên trưởng của bọn Từ Vong Động, đưa tay gõ cửa.

Ánh đèn le lói từ giữa đại điện vụt sáng hẳn lên, có tiếng thanh tao của một thiếu nữ từ trong vang vọng ra:

- Ai đấy ...! Đêm khuya canh vắng lần mò đến đây có việc chi?

Lão già ứng lên đáp:

- Kính thưa Công Chúa! Bọn lão nô chúng tôi có việc rất quan trọng, muốn yết kiến Công Chúa!

Tiếng của thiếu nữ có vẻ phiền trách:

- Tiệm nữ đã nhiều lần bảo qua, mong quý vị đừng gọi tiệm nữ bằng Công Chúa nữa kia mà.

- Thừa tiểu thư! Hãy thứ lỗi cho lão nô vì lầm cảm khuấy quên mất! Bọn lão nô chúng tôi đến đây báo cho tiểu thư một tin mừng, tên tặc tử Văn Từ Lăng đã bị chúng tôi bắt được, và mang hấn đến đây nạp mạng cho tiểu thư!

Thiếu nữ mừng rỡ:

- Tốt lắm! Tôi sẽ ra ngay!

Văn Từ Lăng khẽ giương mắt liếc nhìn thiếu nữ, chàng bất giác cảm thấy cõi lòng se lại.

Một nỗi thương tâm vụt dâng trào lên tâm khảm chàng, chàng khuấy quên băng đi tấm thân của mình, đang sa vào cảnh chìm lộng cá chậu!

Trong vòng mấy tháng trời ngắn ngủi, từ địa vị của một vị Công Chúa của tòa Từ Vong Động, một vẻ đẹp kiều diễm với nét mon mồn đào tơ của một

thiếu nữ đang độ xuân thì, thế mà nay ...!

Hoa Trung Tú với nét mặt già nua vì đau khổ, thân hình tiều tụy với chiếc tay tàn phế, thỉnh thoảng hiện ra trước mặt chàng.

Đôi mắt của nàng trước tiên quét về hướng Văn Từ Lãng, một cảm giác hận thù oán ghét vụt thoáng qua gương mặt lạnh lẽo của nàng:

- Mời chư vị hãy tạm bước vào hậu liêu! Tiệp nữ sẽ cùng chư vị bàn luận sau!

Toán người theo sau Hoa Trung Tú xuyên qua tòa chánh điện, bước vào tòa tiểu viện bên hữu. Giữa tiểu viện có đặt một bàn thờ, trên đặt bài vị của Ngũ Độc Thần Quân khói hương đang tỏa lên nghi ngút.

Sau khi chủ khách an tọa xong, lão già bèn giới thiệu cùng Hoa Trung Tú, hai vị Nam Bắc Nhị Quái, và lược thuật việc vong ân bội nghĩa của Từ Lãng khi đã nuốt xong con Vạn Niên Kim Lý qua khỏi miệng, đã bội quên đi kẻ dẫn lối đưa đường, chẳng những thế mà còn tặng cho mỗi người đòn xúng đáng, để lại cho họ vết tàn phế mà suốt đời không sao quên được!

Sau khi mọi người dùng xong một lượt trà thơm ngát, Hoa Trung Tú khẩn khoản mời Nam Bắc Nhị Quái tạm lưu lại thảo am an nghỉ một đêm, chờ nàng mang Từ Lãng tế xong cha già cho thỏa vong linh người quá cố. Đến sáng mai, nàng sẽ giao Từ Lãng lại cho hai người, tùy ý họ định đoạt.

Nam Bắc Nhị Quái đưa mắt nhìn nhau hỏi ý, thực ra cả hai trong lòng đều không thích lời đề nghị của Hoa Trung Tú, nhưng vì đã lỡ mang Từ Lãng đến đây, cả hai dù không đồng ý chẳng nữa, cũng đành ngậm miệng làm thinh.

Hoa Trung Tú vội vã tiếp lời:

- Sự oán hận chồng chất như núi, nhị vị hãy niệm tình cho tiệp nữ có đủ thời giờ lo xong việc tế lễ cho thỏa lòng cừu hận ôm ấp bấy lâu, chỉ một đêm thôi! Nhị vị hãy an nghỉ dưỡng thần, sáng mai, dù sao Văn Từ Lãng cũng phải chết để đền những tội ác mà hắn đã gây nên!

Nàng quay sang bốn vị cựu thuộc hạ đang đứng sau lưng, ân cần thốt:

- Phiền bốn vị thúc thúc hãy thay mặt tiệp nữ tiếp đãi giùm hai vị tiền bối!

Bốn vị thuộc hạ đồng dạ ran một tiếng, rồi chẳng đợi sự đồng ý của Nam Bắc Nhị Quái, họ bèn tiến hô hậu ứng đưa hai lão già bước qua tiểu viện phía tả.

Trước bàn thờ Ngũ Độc Thần Quân, dưới ánh bạch lạp sáng choang, Từ Lãng hiện giờ đã bị hai vị thuộc hạ trung tín, trói ngoắc tay chân lại đặt nằm giữa gian phòng, trông chàng hiện giờ chẳng khác nào một con vật hy sinh, được bày trước bệ án để chờ cuộc tế lễ.

Sau khi cung kính quỳ mọp trước bàn thờ cha già, lăm thắm khăn vải xong, Hoa Trung Tú bước đến bên Từ Lãng nước mắt giàn giụa, nàng nghiêng chặt đôi răng, gằn từng tiếng:

- Gã họ Văn kia! Ngươi chắc không ngờ đến ngày hôm nay phải lỡ bước sa chân vào cảnh ngộ này! Hừ! Tuổi xuân ... và thời hoa mộng của ta, vì ngươi mà tiêu tan mất cả!

Nàng đưa chiếc tay còn sót lại, ôm lấy gương mặt héo mòn khóc nức nở.

Hai lão thuộc hạ trung tín rung rung vì cảm động, cất tiếng khuyên nhủ:

- Đêm đã khuya, tiểu thư hãy đi an nghỉ, để hai già này canh giữ tiểu tử này cho!

Sau giây phút suy nghĩ, Hoa Trung Tú khẽ gật đầu, trước khi lui bước, nàng ân cần nhấn nhủ:

- Mong hai vị thúc thúc hãy canh phòng cẩn mật, đề phòng đồng bọn đến giải cứu.

Tiệp nữ sẽ đến thay thế hai vị vào lúc trời gần sáng!

Nàng đưa mắt quét nhìn Từ Lãng, âm thầm buông tiếng thở dài, đoạn quay mình từ từ lui bước.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62: Nhị Nữ Tình Trường

Tất cả sự việc xảy ra, cho đến cuộc bàn cãi của Hoa Trung Tú, Từ Lăng đều nghe thấy rõ, nhưng với bốn tay chân bị trói quặp ngược lên, mình nằm sấp trước bệ án, đầu ngẩng lên đưa gương mặt nhìn thẳng vào khói hương đang tỏa lên cuộn cuộn, chàng trai trẻ ấy chỉ mong cho giờ chết chóng đến. Chàng rõ ràng là một con vật hy sinh, đợi giờ hành quyết. Tâm linh chàng lúc bấy giờ gần như lắng đọng lại, chàng phó mặc cho số phận, sự lo âu không còn nữa, vì chàng đã không còn một cử động nhỏ nào!

Hai lão già lăm le thanh trường kiếm sáng ngời, chăm chú đứng gác hai bên không rời nửa bước. Chàng chỉ trông cho trời mau sáng, để cái chết đem lại cho chàng một giải thoát êm dịu hơn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, phút chốc đã hết canh ba.

Hai lão già vẫn đứng trơ trơ như hai tượng gỗ. Những ngọn bạch lập mặc dù đã cháy già lửa, nhưng vẫn còn tỏa ánh sáng rực rỡ xuống gian phòng chết lặng. Mây nén hương đã tàn lụi từ lâu, cũng như tâm tư của hai lão già, gần như cô đọng lại, tâm tư như những nén hương có những làn khói nghi ngút tỏa lên, một khi có người bật lửa châm ngòi. Họ chỉ biết chính Từ Lăng đã giết thác Ngũ Độc Thần Quân, người chủ nhân kính mến của họ, và gây thương tích cho Hoa Trung Tú, người kế vị của lão chủ nhân. Cho nên mục đích duy nhất của họ là báo thù. Còn ngoài ra ... Ngũ Độc Thần Quân đã lợi dụng địa thế của Từ Vong Động để chôn vùi cuộc đời của họ, hàng bao năm tháng, nhờ có Từ Lăng thâm nhập vào sào huyệt, mà ách nô lệ của họ được giải thoát. Giờ đây ... họ đã quên đi tất cả! Cuộc đời tự do dưới bầu trời khoáng đạt, và cuộc sống u tối trong động Từ Vong!

Hay là họ đã quen đi với nếp sống nô lệ cũng nên!

Bỗng nhiên ...

Giữa sự im lặng hoàn toàn ấy, có tiếng chân người từ đại điện đi đến, hai lão già ngoảnh đầu nhìn lại, thì ra người ấy chính là Hoa Trung Tú!

- Ô! Tiểu thơ, sao không an nghỉ?

Hai lão già vội vã cung kính vái chào, khi thấy Hoa Trung Tú vừa bước tới.

Khẽ nín chặt đôi môi, Hoa Trung Tú rung rung vì xúc động:

- Huyết hải thâm thù đã đến ngày tẩy sạch, tiện nữ làm sao ngủ cho yên giấc?

Từ Lăng vụt nhớ sự lại, cũng đêm nào, thiếu nữ ấy cũng trần trọc mãi, dỗ giấc ngủ không yên vì hôm sau là ngày hôn lễ của nàng, rồi cũng vì nửa đêm thức giấc ấy, mới xảy ra tai họa tày trời.

Tiếng của Hoa Trung Tú lại đồng dạng vang lên, gần như truyền lệnh:

- Hai vị thúc thúc hãy vào hậu liêu an nghỉ! Trước khi cho hấn thụ hình, hãy để tiện nữ tặng cho hấn một bài học về lý thuyết của cuộc đời!

Hai lão già vâng dạ rút lui.

Từ Lăng trầm nghĩ:

"Chưa biết yêu nữ này dùng thủ đoạn tàn khốc nào để hành hạ đối xử với mình?".

Đội hai lão thuộc hạ đi thực xa, nàng để tai lắng nghe bốn bề hoàn toàn im lặng, đoạn nhẹ bước tiến đến bên Từ Lăng, nhanh nhẹn đưa tay cấp lấy thân hình chàng nhấc bổng lên, phi vụt ra khỏi phòng.

Nàng lặng im, không nói nửa lời, cấp Từ Lăng phi nhanh như gió. Giây lâu, hai người đã cách đồi Chiêu Dương độ năm dặm đường. Đến một khoảng đất trống, nàng mới dừng chân lại.

Khẽ đặt Từ Lăng xuống đất, từ trong lòng, nàng rút ra một chiếc lọ con, trút ra một viên thuốc màu trắng, khẽ nhét vào miệng của chàng, luôn tiện nàng cùng tay phát nhẹ, giải tỏa những huyết đạo bị bế tắc của Từ Lăng.

Nàng yên lặng nhìn Từ Lăng, đoạn ôn tồn thốt:

- Độc tố đang tiềm tàng trong mình của tiểu hiệp sẽ nhờ hoàn thuốc này và sự trợ lực của nội công vận chuyển, độc tố sẽ lập tức hóa giải tiêu tan.

Một khi công lực đã khôi phục thì những sợi dây trói buộc ở chân tay từ lâu sẽ không thành vấn đề nữa.

Một sự kinh ngạc xâm chiếm cả tâm hồn Từ Lăng, chàng không thể hiểu nổi tại sao Hoa Trung Tú lại có một hành động trái ngược kỳ lạ đối xử với chàng?

Chàng vận thử nội công, quả nhiên tứ chi mạch huyết cuộn cuộn, nội lực của chàng phút chốc đã hoàn toàn khôi phục.

Khẽ vận chân lực vào tứ chi, những đoạn thừng ở tay và chân chàng lập tức đứt tung ra, rơi xuống mặt đất, chàng nhẹ nhàng hoành thân tung mình đứng thẳng dậy, vòng tay cung kính thốt:

- Đa tạ ân cứu tử của cô nương! Sự khoan hồng đại độ có một không hai của cô nương làm tại hạ cảm kích vô cùng!

Với gương mặt lạnh băng, Hoa Trung Tú chậm rãi đáp:

- Độc thương đã trị lành, công lực hoàn toàn khôi phục, hiện tại tiểu hiệp có thể giả biệt để chuẩn bị lên đường đi thôi!

Từ Lăng vụt cảm thấy bối rối vô cùng, chàng ấp úng giây lâu mới thốt nên lời:

- Hành động quân tử của cô nương, làm tại hạ không biết lấy chi để đền đáp cho vừa.

Những sự việc xảy ra lúc trước nơi Từ Vong Động, hoàn toàn do sự lỡ lầm, nhưng dù sao tại hạ cũng cảm thấy đau đớn vô cùng!

Khẽ buông tiếng thở dài, Hoa Trung Tú ôn tồn thốt:

- Văn tiểu hiệp chớ nhắc việc đã qua, hãy để thời gian xoa dịu và hàn gắn những vết thương lòng ... Cừu hận! Dục vọng! Điên cuồng! Chúng mình nên quên đi tất cả!

Nàng cho tay vào lòng, rút ra thanh trủy thủ sáng ngời ra, nàng khẽ lắc nhẹ đầu cho mái tóc huyền buông rủ xuống. Rồi với lưỡi trủy thủ, nàng lia phốt qua, mái tóc óng ả đen huyền của nàng theo đà trủy thủ bay là tả xuống mặt đất!

Nhìn suối tóc huyền theo gió tung rơi, lòng nàng như mái tóc ấy tan thành muôn nghìn mảnh!

- Văn tiểu hiệp! Chàng đừng lầm tưởng rằng hiện giờ tôi vẫn còn yêu chàng như độ nào nên mới nảy sinh ra hành động kỳ ấy!

Văn Từ Lăng ngượng ngùng ấp úng:

- Cô nương dạy quá lời, tại hạ thực ra không đủ đức độ để chấp nhận lòng chiếu cố cao cả của cô nương!

Hoa Trung Tú vội ngắt lời:

- Kỳ thực ra, nếu hiện tại chàng có quỳ xuống dưới chân tôi để cầu mong tiếp nối lại mối tình dang dở xưa kia, thì tôi nhất quyết sẽ từ chối!

Nàng đưa mắt vào cỏi mộng lung rồi tiếp:

- Trải qua một cuộc bể dâu, lòng tôi đã nguội lạnh mất rồi! Những bả phú quý vinh hoa, cho đến những mối cay nghiệt tình say đắm của tuổi xuân bông bột. Tất cả! Tất cả! Đối với tôi đều là ảo ảnh phù du. Mái tóc được cắt xuống đây, chứng tỏ rằng lòng tôi đã nhất quyết cách xa cỏi trần đầy tục lụy đau khổ này!

Sau giây phút suy nghĩ, Văn Từ Lăng vội thốt:

- Những kẻ thuộc hạ, tự nhiên họ sẽ không dám truy cứu việc làm của cô nương, nhưng còn Nam Bắc Nhị Quái, mối thù hận của hai lão đối với tại hạ rất sâu, chỉ sợ họ sẽ không để cô nương yên thân vì hành động này!

Hoa Trung Tú lạnh nhạt đáp:

- Ngồi thảo am trên ngọn đồi Chiêu Dương, bất quá chỉ là nơi tạm trú của tôi thôi, rồi bỏ nơi ấy đây phải là việc đáng tiếc. Tôi sẽ bỏ đi để tìm một nơi lý tưởng khác, tương đối yên tĩnh hơn.

- Cô nương lại định đi đâu nhỉ?

- Ô! Tại sao Văn tiểu hiệp lại quan tâm đến việc cư trú của tôi như thế? Góc bể chân trời, thâm sơn cùng cốc, đâu cũng là nơi tạm để an thân! Từ đây tôi sẽ vĩnh viễn lìa bỏ cỏi trần đầy ô trọc này, vào nương nhờ cửa Phật, mượn cảnh sớm mờ chuông chiều để độ qua những chuỗi ngày thừa! Giả biệt nhé! Văn tiểu hiệp! Đừng rủ lòng thương hại tôi nữa! Tôi chẳng thích thế đâu! Kiếp trời đã định sẵn rồi!

Vừa nói xong, nàng nhanh nhẹn quay mình, nhắm hướng đồi xa bay vụt đi như tên bắn ...

Nàng giả từ nhanh quá, Từ Lăng muốn cản ngăn cũng không kịp, chàng định phóng mình đuổi theo, nhưng sau giây phút suy nghĩ, chàng đành buông tiếng thở dài, rồi đứng chân đứng lại.

Đầu nặng như chì, chàng đứng tần ngần giữa cánh đồng hoang dã như kẻ mất hồn.

Một luồng thu phong phát nhẹ, làm Từ Lăng vụt cảm thấy hơi lạnh buốt xương. Chàng đành lê bước chân nặng nề, cô thân chiếc bóng, âm thầm ven theo bìa rừng thẳng tiến.

Xa xa, có tiếng gà rừng ồ hộ gáy vang ...

oo Ba hôm sau ...

Trước một ngôi phế tự trong dải Hắc Lang Sơn, vào một đêm khuya thanh vắng, đột nhiên xuất hiện một lão hòa thượng.

Khẽ đưa mắt liếc nhìn một nhánh tùng treo lủng lẳng dựa cổng sơn môn, lão khẽ gật đầu tỏ vẻ hài lòng với ám hiệu, đoạn tung mình vượt tường bay vút vào đại điện ...

Sau hôm kịch biến nơi Tổng Đàn, có nhiều vị khách lạ bí mật thâm nhập vào dải Hắc Lang Sơn, họ đổ xô đến rồi vút biến mất. Đêm nay, lão hòa thượng Phổ Vân Thiền Sư là người đến muộn. Vừa đặt chân đến Đại Hùng Bửu Điện của ngôi chùa, đã có một lão ni phì nộn đứng đỉnh bước ra nghênh đón.

Vừa gặp mặt, Phổ Vân Hòa Thượng bèn cất tiếng hỏi:

- Bồ Tâm đạo hữu! Đã có mấy vị đồng đạo đến đây rồi nhỉ?

Bồ Tâm Sư Thái ôn tồn đáp:

- Trên đường đi đến Hắc Lang Sơn, bản ni đã gặp được Liên Tâm Sư Thái và Lãnh Tâm Thần Ni. Nhờ hai vị ấy mà bản ni mới biết được cuộc hội họp nơi đây, nhờ ở nhánh tùng làm hiệu!

Lão ni tạm ngưng giây lâu, đoạn chậm rãi tiếp:

- Sau một tiếng nổ kinh hồn, toàn bộ Tổng Đàn của bọn U Minh Giáo sụp đổ. Dưới lớp đá ngổn ngang, bản ni lớp ngóp bò ra, rất may, nhờ đức phật phò trì nâng đỡ, nên mặc dù từ trên cao rơi xuống vực thẳm khá đau, nhưng bản ni không hề hấn gì cả. Sau khi tìm kiếm trong đồng đá vụn, chẳng thấy một vị đồng đạo nào, bản ni mới lần mò tìm lối thoát ra, thời may gặp được hai vị ni cô, và được họ cáo tri tự sự.

Phổ Vân Thiền Sư chậm rãi tiếp lời:

- Chính bản tăng cũng nhờ hai vị ni cô ấy chỉ dẫn đến đây. Sau khi sự việc xảy ra, bản tăng mới biết được rằng, nhờ ở trí thông minh và tài tháo vát miễn tiện của hai vị ni cô, họ đã đóng chặt ba cơ quan chánh yếu Thủy, Hỏa, Mộc, làm cho sự sụp đổ của tòa Tổng Đàn được nhẹ bớt, nên đã tâm lang độc muốn cho tất cả võ lâm cao thủ đều tận diệt, một biện pháp cuối cùng của U Minh Giáo Chủ, bị thất bại. Chúng mình mới có một số chạy thoát, bằng không có lẽ bọn mình đã toàn bộ vùi thây dưới lớp đá vụn của tòa núi đá sụp đổ ấy mất rồi!

Bồ Tâm Sư Thái chất lưỡi thốt:

- Thực ra bản ni chẳng thể hiểu nổi, với võ công siêu quần cái thế của bà ta, nguyên do nào đã rước lấy thảm bại, không kể những đường hầm bí hiểm đầy rẫy những cơ quan, và một toán rất đông cao thủ tài nghệ cao cường với một lòng một dạ trung thành dưới mệnh lệnh của bà ta. Đơn dựa vào tài nghệ của bọn mình, bản ni tự xét không làm sao hơn họ được.

Phổ Vân Thiền Sư ôn tồn thốt:

- Thế ra sư thái vẫn chưa biết rõ tự sự. Lúc mới giao chiến, U Minh Giáo Chủ đã bị Văn Từ Lăng dùng chỉ phong điểm đui hết một mắt, tinh thần đã mất đi già nửa. Thêm vào đấy với Đại Thừa Âm Công của Lãnh Tâm Thần Ni và Di Thần Đại Pháp của Liên Tâm Sư Thái, bọn thuộc hạ U Minh Giáo đã bị đánh cho một trận rã rồi toi tã!

Bồ Tâm Sư Thái lắc lư tấm thân phì nộn, mồm bà toạc ra vì kinh ngạc ...

Thình lình ... có tiếng gõ nhẹ vào cổng sơn môn.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Phế Tự Trùng Trùng

Cổng vừa xịch mở, Văn Từ Lăng vụt ngang nhiên hiện ra giữa cửa.

Do sự tình cò, chàng gõ cửa cổng chùa, thật ra chàng chưa được thông báo về ám hiệu của nhánh tùng. Gặp hai vị Chương Môn, chàng rất đổi hân hoan, vội vã cung tay vái chào:

- Hân hạnh gặp lại hai vị đã an toàn thoát hiểm, còn những vị kia đâu?

Phổ Vân Thiên Sư đem tự sự khái lược thuật lại cho Từ Lăng và thăm hỏi cảnh thoát nạn của chàng ...

Từ Lăng cũng đem cuộc tao ngộ thuật sơ qua, tự nhiên chàng không đề cập đến việc bỏ đi của Tâm Mỹ và Thu Lăng cho đến việc bị rơi vào tay của Nam Bắc Nhị Quái và bọn thuộc hạ của Hoa Trung Tú.

Có tiếng chân người đi đến, ba người giật mình quay lại. Một lão già ốm, cao cùng một vị hòa thượng lùn béo chậm rãi bước vào.

Phổ Vân Thiên Sư mừng rỡ cất tiếng vái chào:

- A di đà phật! Kính chào lưỡng vị đã bình yên thoát hiểm!

Hai vị vừa đến không xa lạ mấy đối với Từ Lăng.

Lão gầy là Hoa Sơn Chương Môn Nam Vô Úy, và hòa thượng béo là Nga Mi Chương Môn Thiên Ly Thiên Sư. Một điều làm cho chàng kinh dị không ít, là thần sắc của hai vị ấy có vẻ khác thường, mặt của họ trầm ngâm, lạnh lùng như hai pho tượng đá.

Chợt nom thấy Từ Lăng, hai người bất giác giật mình biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua thôi, họ lại tu chỉnh ngay sắc diện.

Mấy tháng trước đây, cuộc thám hiểm đầu tiên vào mộ phần Túy Tâm Tiên Tử, cảnh tượng của năm vị Chương Môn bị sa vào cơ quan của U Minh Giáo Chủ còn ghi rõ vào trí óc của chàng ...

Mấy tháng trời lạng lẽ trôi qua, năm vị Chương Môn tuyệt nhiên không một tin tức ...

đột nhiên, giữa đêm nay họ lại thỉnh linh xuất hiện với sắc diện dị thường, gây cho chàng một sự hồ nghi nan giải ...

Tinh thần hết sức mệt mỏi, Nam Vô Úy lạnh lẽo thốt:

- Sau khi bắt hạnh sa chân vào sào huyệt của bọn U Minh Giáo, và bị giam riêng biệt mỗi người một nơi, vụ bạo biến nổi lên, chỗ giam cầm của chúng tôi bị sụp đổ, nên chúng tôi mới thoát được và chộp được một tên thuộc hạ của bọn U Minh Giáo, nhờ lời khai của tên ấy mà hai tôi mới hay rõ tự sự và lần mò đến đây!

Từ Lăng vội cất tiếng hỏi:

- Còn ba vị Chương Môn kia?

- Thực ra từ dạo ấy cho đến ngày thoát nạn, chúng tôi chưa từng gặp họ!

Lại có tiếng chân người đi đến.

Họ chưa kịp phản ứng, thì một bóng người gầy nhỏ thó, từ ngoài bay vụt vào như điện xẹt.

Khác lạ hơn hai vị đến trước, lão già với vóc dáng bé lóát choắt nhưng cực kỳ nhanh nhẹn, với gương mặt tươi như hoa, lão vòng tay vái chào tất cả:

- Kính chào chư vị đạo hữu, đêm nay chúng mình gặp gỡ nơi đây, thực là một điều may mắn vô cùng!

Phổ Vân Thiên Sư mừng rỡ kêu lên:

- Ô! Công Dã Vô Vi đạo hữu, chúng tôi có lời chúc mừng cho vị Chương Môn Thanh Thành môn phái bình an thoát nạn!

Lão già vừa đến tức là Thanh Thành Chương Môn Công Dã Vô Vi, gật đầu mỉm cười:

- Hoàn toàn là do công đức của Lãnh Tâm Thần Ni, và Liên Tâm Sư Thái hai vị ni cô.

Chính nhờ họ mà hơn bảy tám chục vị võ lâm đồng đạo thoát khỏi Hiệp Lê Mật Cung, họ hiện đang được hai ấy lãnh đạo và thương nghị một tân kế hoạch.

Bồ Tâm Sư Thái vội ước hỏi:

- Đạo hữu có biết U Minh Giáo Chủ hiện giờ ở đâu không nhỉ?

Công Dã Vô Vi nhanh nhẩu đáp:

- U Minh Giáo Chủ đấy à? Hành tung của bà ta làm cho bọn mình không thể ngờ nổi, bà ấy thống lĩnh nhóm thuộc hạ đã thâm nhập vào Từ Vong Động mất rồi!

Từ Lăng vụt kêu lên:

- Theo tại hạ được biết thì Từ Vong Động đã được nhóm cận vệ thân tín của Ngũ Độc Thần Quân đóng kín cửa vào từ lâu kia mà!

Công Dã Vô Vi điềm nhiên đáp:

- Thực ra Từ Vong Động đã được đóng kín từ lâu, nhưng hãy còn một cửa ra vào cực kỳ bí mật. U Minh Giáo Chủ đã sớm biết cửa hang ấy, cho nên đến lúc nguy cấp, bà ta mới lợi dụng cửa bí mật, thâm nhập vào động để tạm yên thân.

Từ Lăng vụt nhớ sự lại cửa hang bí mật, mà đạo nào chàng và Nhất Thốc Dã Tẩu đã khám phá ra được.

Chàng vụt trầm giọng hỏi gặng:

- Công Dã tiên bối đã từng viếng qua Từ Vong Động rồi phải không?

Công Dã Vô Vi hơi ngập ngừng, đoạn mỉm cười đáp:

- Tất cả sự việc ấy, lão phu được nghe Lãnh Tâm Thần Ni và Liên Tâm Sư Thái kể lại!

Sau giây phút suy nghĩ, Từ Lăng lại hỏi tiếp:

- Phân đàn của U Minh Giáo được đặt ở Huyền Thiên Thiên Tự trong dải Hắc Lang Sơn, tại sao U Minh Giáo Chủ không chọn nơi ấy, lại đi chiếm cứ Từ Vong Động là có ý gì?

Công Dã Vô Vi mỉm cười đáp:

- Bà ta cũng có ý định ấy, nhưng vừa đến nơi, mới phát giác ra rằng nơi ấy đã bị bà Tiết Hoa Diễm và lão Nam Cung Minh chiếm mất rồi!

Phổ Vân Thiên Sư vội xen vào hỏi:

- Liên Tâm và Lãnh Tâm hai vị sư thái hiện giờ ở đâu, xin đạo hữu cho biết!

Công Dã Vô Vi nhanh nhẩu đáp:

- Hai vị ni cô ấy hiện đang ở trong Thủy Vân Động, địa điểm cách đây không xa. Không giấu gì chư vị, lão phu được sự ủy thác của hai ni cô, có lời mời chư vị đến đây để thương nghị việc diệt trừ bọn vi cánh còn sót lại của U Minh Giáo.

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, không ai bảo ai, họ khẽ gật đầu.

Từ Lăng suy nghĩ giây lâu, chàng đưa mắt hội ý cùng Phổ Vân Thiên Sư, hai người đồng có một cảm giác như nhau, đến đây sẽ xem

Bọn đồng kẻ trước người sau bước khỏi ngôi phé tự dưới sự hướng dẫn của Công Dã Vô Vi nhắm Thủy Vân Động thẳng tiến!

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tai Biến Trùng Trùng

Trong khoảnh khắc, toán người dưới sự hướng dẫn của Công Dã Vô Vi đã vượt qua một đoạn đường hơn hai mươi dặm.

Công Dã Vô Vi đưa tay chỉ cụm rừng dày đặc trước mặt và giải thích:

- Thủy Vân Động nằm sau cánh rừng dày đặc. Trước kia nơi ấy là chỗ ẩn cư của một vị đạo sĩ, nhưng hiện tại lão ấy đã bỏ đi, Lãnh Tâm Thần Ni và các vị đồng đạo của chúng mình mượn nơi ấy làm nơi tạm trú, để thương nghị việc tiêu trừ bọn U Minh Giáo!

Toán người xuyên qua cánh rừng rậm rạp, vượt một con suối với dòng nước trong, róc rách chảy lớn qua những khe đá nhẵn lì, với sự chịu đựng của thời gian từ bao thuở trước.

Rốt cuộc họ đặt chân đến trước một cửa hang rộng lớn, nằm dưới chân một dãy núi đá dựng đứng ngất trời ...

Nhìn cảnh động đá tối âm u, quý khí trùng trùng, trên cửa có một nhánh tùng treo lủng lẳng, Từ Lăng neoh mảy đưa mắt nhìn Phổ Vân Thiên Sư toan hỏi ý kiến ...

Công Dã Vô Vi đi trước dẫn đường, đã nhanh nhẹn tiến vào cửa động, nhìn đồng bọn đi sau, giục:

- Chư vị hãy theo tôi vào đây! Họ đang đợi chúng mình trong động!

Phổ Vân Thiền Sư kê vào tai Tử Lăng bảo nhỏ:

- Bọn mình liên kết lại, thực lực cũng không yếu. Hãy cứ việc tiến vào, vạn nhất có xảy ra biến cố nào, chúng mình sẽ có đủ sức để tùy cơ ứng biến!

Không khí trong động rất ẩm thấp, hơi nước mông lung. Mặc dù từ trong có ánh đèn le lói nhưng cảnh vật rất mơ hồ, Tử Lăng chỉ nhận ra trần và vách động có bàn tay của người đã cư trú và sửa sang kiến trúc lại.

Sau một khúc quanh, toán người bước vào một gian thạch động khá rộng. Giữa thạch động có những khối đá to liệt kê dùng thay thế cho bàn ghế. Chung quanh đây đó, rải rác những đồng cỏ khô hình như có một số người đã tạm dùng những đồng cỏ ấy làm chỗ ngồi và giường ngủ.

Từ trong góc động âm u, bỗng nhiên có hai bóng đen chậm rãi bước ra.

Phổ Vân Thiền Sư bắt giác buột miệng kêu lên:

- Ô! Tam Dương và Nguyên Huyền Đạo Trưởng, hai vị đạo hữu! Cách biệt đã lâu, bản tăng rất hân hạnh gặp lại hai vị!

Nhưng ... thần sắc của hai vị đạo trưởng trầm mặc một cách kỳ lạ, mắt hẩn cả mối nhiệt thành thông thường của tình bạn hữu, sau bao ngày xa cách vì hoạn nạn. Họ nhìn toán người giây lâu, đoạn lạnh lẽo thốt:

- Chư vị hãy an tọa! Liên Tâm Sư Thái và Lãnh Tâm Thần Ni không bao lâu sẽ trở về!

Vừa nói xong, hai người tự động ngồi phịch xuống đồng cỏ khô như hai kẻ mất hồn.

Cả bọn thất kinh trở mắt nhìn Công Dã Vô Vi dò hỏi. Lão già vẫn giữ vẻ điềm nhiên mỉm cười:

- Hai vị ấy bị kích thích quá nhiều, nên tâm thần có vẻ thất thường đôi chút đấy thôi!

Tử Lăng nheo mày cất tiếng hỏi:

- Thưa lão tiền bối! Hai vị lão ni cô hiện giờ đang đi đâu mà vắng mặt?

Công Dã Vô Vi nhanh nhẩu đáp:

- Hai vị ấy đang bận dẫn dắt những tay cao thủ võ lâm vừa thoát hiểm đến đây để cùng chúng mình hội ngộ.

Vãn Tử Lăng rảo mắt nhìn quanh tỏ vẻ hoài nghi:

- Lãnh Tâm Thần Ni và Liên Tâm Sư Thái là bậc chân tu lão thành, hà tất đi chọn chỗ không khí ẩm thấp, quỷ khí trùng trùng như thế này làm nơi hội họp?

Lão già bối rối ngập ngừng giây lâu, đoạn ấp úng đáp:

- Địa thế Thủy Vân Động tuy không thích hợp mấy, nhưng ... muốn che mắt nanh vuốt của bọn U Minh Giáo, và tập hợp bọn võ lâm đồng đạo của chúng mình sau khi thoát hiểm, chính đây là nơi lý tưởng nhất để chúng mình đồng mưu đại sự!

Tử Lăng càng lộ vẻ hoài nghi:

- Ô! Thanh trừ bọn dư đảng của U Minh Giáo, tại sao lão tiền bối lại dùng câu đồng mưu đại sự? Phải chăng đây là một kế hoạch có một dụng ý bất chánh!

Dường như biết mình lỡ lời, Công Dã Vô Vi vụt biến sắc. Lão ấp úng đáp:

- Lão phu đã lạm dụng về lời nói, mong Vãn tiểu hiệp thứ lỗi cho vậy!

Nhanh như chớp, Vãn Tử Lăng bất thần nhảy đến bên Công Dã Vô Vi, dùng một thế võ tuyệt luân khóa chặt lấy mạch huyết cổ tay của lão già, đoạn chàng gần giọng:

- Sự lừa gạt của lão tiền bối không thể che giấu mãi được. Hiện tại, xin ông hãy nói thực ra, ông dẫn dụ chúng tôi vào đây là vì một sự thúc đẩy của một nguyên nhân, hay của một mệnh lệnh của kẻ nào!

Đã trừ sẵn một dạ hoài nghi, nên khi thấy Tử Lăng vừa khóa chặt tay của Công Dã Vô Vi, mọi người đều chuẩn bị thủ thế ứng chiến ...

Lạ lùng thay, Tam Dương Đạo Trưởng và Nguyên Huyền Đạo Trưởng, vẫn mặc nhiên ngồi yên trên đồng cỏ một mực bất động.

Mặc dù cổ tay bị khóa chặt, Công Dã Vô Vi vẫn giữ thái độ điềm nhiên, lão bình tĩnh thốt:

- Văn tiểu hiệp thực quá đa nghi! Lão phu sẽ mời một nhân vật đầy đủ uy tín ra để chứng kiến tác lòng của lão.

Mọi người đang phân vân, bỗng nhiên có một giọng rất quen thuộc, từ trong vang vọng lại:

- Văn tiểu hiệp hãy đến đây! Lão phu có một việc rất quan trọng muốn cùng tiểu hiệp thương lượng!

Giật mình quay lại, Văn Từ Lăng bất giác mừng rỡ vô cùng. Lão Nhất Thốc Dã Tẩu tươi cười từ cuối động nhanh nhẹn bước ra ...

Văn Từ Lăng hân hoan, chạy đến niềm nở nắm tay lão già.

Chấp tay vãi chào tất cả mọi người, Nhất Thốc Dã Tẩu ôn tồn thốt:

- Chư vị hãy chịu khó ngồi đợi tại đây một chút, lão phu muốn cùng Văn tiểu hiệp vào trong có một việc riêng bàn tính.

Sự xuất hiện của lão già lùn, đem lại một niềm tin tưởng cho tất cả mọi người, Văn Từ Lăng hăng hái hướng về phía đồng bọn:

- Chư vị hãy nán đợi trong giây lát, xong việc tại hạ sẽ trở ra tức khắc!

Nói xong, chàng bèn nhanh nhẹn theo Nhất Thốc Dã Tẩu rào bước về phía cuối động ...

Đường vào trong động không sâu mấy, hai người đi độ mười trượng đã đến cuối đường, một thạch động nhỏ hẹp gọn ghẽ nằm chắn ngang. Sau khi hai người bước vào thạch động, lão Nhất Thốc Dã Tẩu nhanh nhẹn đưa tay ấn một cơ quan trên vách. Tiếng "sè sè" vụt nổi lên, một cửa đá bí mật từ trong vách đá vụt bật ra, đóng kín gian phòng lại.

Văn Từ Lăng cả kinh chưa kịp thốt ra lời, Nhất Thốc Dã Tẩu liền giải thích ngay:

- Tất cả những sự kiện thiết này, đều do lão đạo sĩ từng cư trú nơi đây để lại, chúng mình mượn chỗ này kín đáo hơn để bàn tính việc hôn nhân của cậu!

Văn Từ Lăng ngạc nhiên trở mắt nhìn lão già lùn:

- Lão tiên bối chắc đã thừa hiểu cuộc đính hôn của tại hạ và Giang Thu Lăng cô nương rồi chứ?

Nhất Thốc Dã Tẩu điềm nhiên mỉm cười:

- Ấy! Chính vì việc ấy mà lão phu mới mời Văn tiểu hiệp đến đây ấy mà!

Từ Lăng vụt buông tiếng thở dài:

- Giang cô nương đã để thơ lại và bỏ đi. Hiện giờ nàng đã là hạc nội mây ngàn, chân trời góc bể, chưa rõ tung tích nàng ở nơi nào, lòng tại hạ đang băn khoăn về việc ấy!

Lão già ôn tồn hỏi:

- Vì một lý do nào Giang cô nương lại làm thế?

Từ Lăng buồn bã đáp:

- Việc bỏ đi của nàng, tại hạ vì danh dự của một người nên chưa tiện nói ra nhưng ...

chung quy ... ý nàng là không muốn cùng tại hạ hoàn thành cuộc hôn phối!

Nhất Thốc Dã Tẩu tỏ vẻ băn khoăn:

- Ô! Việc xảy ra như thế, Văn tiểu hiệp đã phụ lời ủy thác với bạn già của lão phu, lão Giang Nam Hạc rồi ư?

Văn Từ Lăng đau đớn thở dài:

- Thực ra ... tại hạ chẳng bao giờ có lòng phụ rẫy, nhưng mặc nhiên nàng rút áo ra đi, lòng tại hạ dường như dao cắt!

Nhất Thốc Dã Tẩu vụt cười lên khanh khách:

- Hà ... Hà! Văn tiểu hiệp không chịu khai thiệt, nhưng lão phu đã hiểu rõ căn nguyên.

Nếu hiện tại tiểu hiệp không chịu cùng Giang cô nương lập tức thành hôn, lão phu có biện pháp tìm nàng đến đây tức khắc!

Văn Từ Lăng nửa mừng, nửa lo, chàng vội vã hỏi:

- Nàng hiện tại ở đâu? Lão tiên bối chắc biết rõ lắm chứ?

Nhất Thốc Dã Tẩu mỉm cười đưa tay chỉ vào một kẽ hở trên vách động đá bảo:

- Văn tiểu hiệp hãy xem rồi sẽ rõ!

Văn Từ Lăng vội vã đưa mắt nhìn vào khe hở, sự kiện xảy ra ở bên kia thạch động làm chàng kinh hoàng thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Mưu Độc Họa Thâm

Theo kẽ hở của vách động đá, Văn Từ Lăng mục kiến một cảnh hết sức thương tâm. Giang Thu Lăng, tay chân bị xiềng sắt xích chặt vào vách đá, đầu động ngược xuống, tứ chi căng thẳng ra.

Nàng đã hôn mê bất tỉnh từ lâu, đầu tóc bơ phờ rũ rượi, thoạt nom từ xa như một xác của kẻ trọng tội, được phơi bày giữa công trường dưới trào của một bạo chúa.

Người yêu bị đẩy dọa một cách dã man, lòng Từ Lăng rung động vì đau đớn, máu giận sục sôi, chàng quay lại trừng mắt nhìn lão già.

Nhưng, thần sắc của lão già cũng đột nhiên biến đổi, sắc diện của lão trong khoảnh khắc vụt trở nên vô cùng lạnh lẽo, đôi mắt quét ra một tia sáng đầy âm hiểm.

Từ Lăng cố nén cơn giận dữ:

- Lão tiên bối! Hãy giải thích xem, tại sao lại có chuyện kỳ quái như thế?

Hình như không cần để tâm đến cơn thịnh nộ sắp bộc phát của Từ Lăng, cũng như câu hỏi của chàng, Nhất Thốc Dã Tẩu cất giọng đe dọa:

- Tiểu hiệp có biết không, cách Giang cô nương không xa, đã có mười tên đại hán khôi ngô lực lưỡng chực sẵn. Nếu tiểu hiệp không chấp nhận việc cùng nàng phối hợp thành thân, họ sẽ lập tức dùng thủ đoạn cường ép để đem nàng xuống dập liễu vùi hoa ngay tức khắc ...

Máu giận sục sôi, Từ Lăng gắt to:

- Hừ! Chuyện đời lại có sự cường bách kỳ lạ như thế được sao?

Miệng nói vậy, nhưng ... nhanh như cắt, với một thế võ tuyệt kỹ chàng quay vụt mình lại chộp vào mạch huyết tay hữu của lão già khóa chặt lại.

Nhìn thẳng vào mắt lão Nhất Thốc Dã Tẩu, chàng gần giọng:

- Tại hạ không làm thì lão tiên bối đã trúng nhảm Mê Thần Dược của U Minh Giáo Chủ mất rồi! Nơi đây phải chăng là sào huyệt của bọn U Minh Giáo?

Bất thành linh không kịp đề phòng, lão già lùn bị khống chế dưới tay của Văn Từ Lăng, không phản ứng gì được, nhưng lão vẫn giữ thái độ cũ:

- Mục đích của lão phu là muốn Văn tiểu hiệp cùng Giang cô nương lập tức thành hôn, và mượn gian thạch thất ấy làm nơi động phòng hoa chúc, đây là hảo tâm chứ đâu phải là ác ý!

Sự yêu cầu của lão già có một ẩn ý thực kỳ lạ. Sau giây phút suy nghĩ, Từ Lăng bèn giả ý thuận tình đáp:

- Được! Tại hạ sẽ chấp nhận ý kiến ấy!

Sắc diện lộ vẻ hân hoan, lão già liền tiếp:

- Thế thì hay biết mấy! Này! Còn một cô kia, Văn tiểu hiệp cũng phải lập tức thành hôn nốt!

Theo ngón tay trái của lão già chỉ, Từ Lăng ghé mắt sát vào kẽ hở nhìn vào vách đối diện thì ...

Trời!

Giang Tâm Mỹ cũng bị xích ngược vào vách đá như Thu Lăng, gương mặt hôn mê của nàng trông đáng thương lạ!

Lửa tức giận lại bùng cháy, Văn Từ Lăng nghiêng răng siết chặt năm ngón đang giữ huyết mạch cổ tay của lão già, và gằn giọng:

- Hãy thức tỉnh lại, lão tiền bối! Nguyên do của câu chuyện ra sao, xin lão tiền bối nói rõ cho tại hạ được biết!

Mạch huyết bị siết chặt lại khá đau, mồ hôi trán của Nhất Thốc Dã Tẩu đổ ra như tắm, lão cắn răng cố nhịn đau và giải thích:

- Trọng tâm của vấn đề là Văn tiểu hiệp hãy cùng hai nàng lập tức thành hôn, thì muôn việc đều êm, bằng không ... lão phu sẽ không bảo đảm sự an toàn của hai người.

Cố đề nén cơn tức giận, Văn Từ Lăng ôn tồn khuyên dụ:

- Dù rằng tại hạ có đồng ý cùng hai nàng thành hôn đi nữa, nhưng, tối thiểu cũng phải biết rõ căn nguyên! Lão tiền bối, hãy bình tĩnh lại xem! Sau vụ bạo biến voi Hiệp Lê Mật Cung, lão tiền bối chắc đã trúng nhảm độc kế của bọn U Minh Giáo, cho nên hiện tại mới có một thái độ không hợp tình và chẳng hợp lý một tí nào cả.

Nào ngờ, lời nói của Văn Từ Lăng vừa dứt, sắc diện của Nhất Thốc Dã Tẩu lại trở nên lạnh lẽo hơn ...

Quét đôi nhãn quang đầy vẻ âm hiểm về phía Từ Lăng, lão ngắt lời:

- Văn tiểu hiệp! Lão phu không thích dài dòng nữa, hãy trả lời dứt khoát! Cậu có chấp nhận việc hôn phối hay không đã nào?

Văn Từ Lăng cương quyết đáp:

- Nếu không biết rõ nguyên do, tại hạ quyết không tuân mạng!

Không thể chờ đợi được nữa, lão Nhất Thốc Dã Tẩu đột nhiên cất tiếng hú to lên ...

Nhìn lão già với đôi mắt đầy vẻ thương hại, Văn Từ Lăng thầm nghĩ:

"Lão già đã trúng nhảm Mê Hôn Dược quá nặng, một thời gian ngắn, khó thể làm cho lão ta hồi tỉnh lại."

Chàng vội đưa mắt nhìn vào khe hở của vách động.

Hơn hai chục phiêu hình đại hán đột nhiên xuất hiện nơi giữa gian thạch động đang giam giữ Tâm Mỹ và Thu Lăng và sẵn sàng đợi lệnh.

Cuống quýt lên, chàng quay về phía lão già khẩn cầu:

- Nếu tại hạ chấp nhận điều kiện của lão tiền bối đưa ra, thì hai nàng sẽ được thả ra tức khắc phải không?

Nhất Thốc Dã Tẩu âm hiểm mỉm cười:

- Nhưng trước khi làm lễ thành hôn, Văn tiểu hiệp phải cùng hai nàng thông qua một lần tiếp xúc về nhục thể cái đã, có nghĩa là tiền dâm hậu thú ấy mà!

Từ Lăng đỏ mặt găm lên:

- Hành động tởm phong bại tục, khác nào loài cầm thú, tại hạ nhất quyết phản đối tởm cùng!

- Thế thì rất tốt, hiệu lệnh của lão đưa ra, là xong đi cuộc đòi trình trắng của hai nàng!

Vừa nói xong, lão lại định cất tiếng phát ra hiệu lệnh cuối cùng.

- Bộ lão tiền bối đã chán sống rồi đấy hử?

Miệng vừa nói, Văn Từ Lăng nhanh như cắt lật tay nện mạnh vào người Nhất Thốc Dã Tẩu một chưởng, lão già bất thành linh bị giáng một đòn khá đau, ngã quay lơ xuồng mặt đất mê man bất tỉnh.

Tình thế quá gấp rút, chàng sử dụng ngay môn Thực Vật Thần Công, nhắm vào vách đá tấn công tới tấp.

Môn Thực Vật Thần Công mặc dù lợi hại, nhưng vách đá quá dày, tối thiểu phải tung ra hàng trăm chiêu tuyệt học ấy, mới mong phá thủng nó để bước qua phòng kế bên.

Nhưng ... môn Thực Vật Thần Công, nếu sử dụng độ hai chục chiêu thì phải ngưng tay, bằng không, kẻ sử dụng sẽ nguy đến tánh mạng vì kiệt lực, do tâm khí đã tiêu hao đi hết.

Một khắc trôi qua như cả một thế kỷ đối với Từ Lăng, vì thời gian quý báu để cứu Tâm Mỹ và Thu Lăng bị mất đi, và tấm bằng trình kia sẽ không phương hàn gắn. Khe hở trên vách động đã bị vết tàn phá của Thực Vật Thần Công xóa nhòa bịt mắt cả lỗ rỗng. Vách đá chỉ hao hụt vào độ một thước mộc, mà khí lực của Từ Lăng đã kiệt, sức đã mòn, sự hoang mang và thất vọng chiếm cả tâm hồn của chàng trai trẻ. Hai tay ôm lấy đầu, chàng ngồi phịch xuống dưới nền đá thờ dài đau đớn. Trời ơi! Tấm bằng trình của vị hôn thê mà chàng gìn giữ nó từ bấy lâu nay, mà hiện giờ mất nom thấy sự nguy cơ mà chàng không phương pháp gì để giải cứu.

Bỗng nhiên từ trong khe đá một âm thanh "sè sẻ" vụt nổi lên, rồi thỉnh thoảng cánh cửa mà chàng và lão Nhất Thốc Dã Tẩu đã bước vào khi nãy, vụt xịch mở ra.

Năm vị Chương Môn của Bát Đại Môn Phái lục tục bước vào ...

Dẫn đầu là Phổ Văn Thiền Sư. Lão hòa thượng thoạt trông thấy Nhất Thốc Dã Tẩu nằm mê man dưới đất như chợt hiểu ra một phần sự việc vừa xảy ra, lão bèn hỏi:

- Thế ra lão Nhất Thốc Dã Tẩu cũng là tay sai của bọn U Minh Giáo đấy à?

Văn Từ Lăng liền đứng phắt dậy nhanh nhẩu đáp:

- Lão ta đã trúng nhảm Mê Hồn Dược của bọn U Minh Giáo rất nặng, tại hạ bắt buộc phải cho lão ta nằm nghỉ giây lát.

Chàng liếc nhìn Phổ Văn Hòa Thượng rồi tiếp:

- Với phương pháp nào lão thiền sư đã mở được chiếc cửa thạch động kiên cố này?

Phổ Văn Thiền Sư đáp:

- Công cuộc kiến thiết của tòa thạch động này, không như Hiệp Lê Mật Cung đầy vẻ bí hiểm và rắc rối. Dựa vào sự học hỏi thô thiển của bản tăng, tìm ra cơ quan để mở nó ra cũng không khó gì mấy!

Từ Lăng cả mừng đưa tay chỉ vào vách đá trước mặt:

- Thế thì may mắn biết mấy! Vậy nhờ lão thiền sư mở nốt gian thạch động này, hiện đang giam giữ hai đồng bọn của chúng mình đang lâm nạn trong đấy!

Thoạt nom vào vết tàn phá của môn Thực Vật Thần Công để lại, lão hòa thượng đã hiểu rõ được đôi phần. Sau khi ngắm nhìn dò xét giây lâu, lão bèn đưa ngón trỏ ra, tung một đạo chỉ phong điểm thẳng vào một ngấn đen mờ trên vách đá sần sùi mà với đôi mắt thường không ai nom thấy.

Tiếng "sè sẻ" lại nổi lên, vách đá từ từ tách ra làm hai để lộ một cửa hang ăn thông qua gian thạch thất kế bên.

Chẳng kịp suy nghĩ đắn đo, Văn Từ Lăng vội vã phi mình bay vút qua cửa bí mật vừa mở.

Một cảnh tượng làm chàng vô cùng thất vọng, gian thạch thất đã trống trơn, không còn lấy một bóng người.

Ngoảnh nhìn lão Phổ Văn Thiền Sư đang bước theo sau, Văn Từ Lăng đau đớn thốt:

- Thưa lão thiền sư! Bọn chúng đã chuồn mất cả rồi, tức nhiên phải có đường ngách ăn thông ra những gian khác. Với cặp mắt chuyên môn, lão thiền sư hãy xem gian thạch thất này có bao nhiêu ngách ăn thông ra ngoài?

Sau giây phút dò xét, Phổ Văn Hòa Thượng đáp ngay:

- Theo sự nhận xét của bản tăng, ngoài cửa hang chúng mình vừa vào, tất cả còn những ba cửa hang hướng về ba phía khác nhau.

Lời nói của lão hòa thượng vừa dứt, một tiếng hú kinh hồn và rất quen thuộc nổi lên.

Tất cả đều ghê rợn người vì tiếng hú quái đản ấy, họ không thể lầm. Chính tiếng hú như quỷ rêu ấy là của U Minh Giáo Chủ phát ra.

Toán người còn đang hoang mang, chưa có một phản ứng gì. Thình lình, ba cửa hang bí mật được gắn liền với vách động đá vụt mở toang ra, tiếp theo đấy, ba luồng khói đen từ ba cửa cuộn cuộn tuôn vào phòng. Trong phút chốc, gian thạch thất đã dày đặc những khói đen có một mùi tanh hôi nồng nực, làm cho người bị ngửi hết sức khó chịu, lập tức họ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, một cảm giác buồn nôn làm cho họ tối tăm cả mặt mũi.

Văn Từ Lăng kinh hãi gào to:

- Trời ... Thi Độc! Chư vị hãy đề phòng!

Mặc dù tất cả đều là những tay cao thủ có một võ công thượng thặng, nhưng ... với phương pháp tạm ngưng hô hấp, và vận dụng Hộ Thân Công Lực của họ trở nên vô hiệu khi luồng Thi Độc là môn độc dược có một sức tàn phá vô biên, nó đã từ những lỗ chân lông, ngấm thấu rất nhanh chóng vào tạng phủ của mọi người.

Văn Từ Lăng tiếp tục gào to:

- Chur vị! Hãy lập tức thoát khỏi nơi này, nếu chậm trễ sẽ vô cùng tai hại!

Lời nói của Từ Lăng chưa dứt, lại một tiếng như ma gào quỷ réo vút vang lên:

- Muộn mất rồi! Các ngươi đừng hòng thoát khỏi nơi này!

Tiếng ồn ào do bốn hướng nổi lên như sấm. Trong nháy mắt, từ trong những địa đạo bí mật, bọn thuộc hạ U Minh Giáo kéo ra như nước lũ, dẫn đầu là U Minh Giáo Chủ.

U Minh Giáo Chủ hiện giờ không còn che mặt nữa. Với chiếc mặt chốt, trông gương mặt của bà rất hung hăng tàn ác, vẻ đẹp quyến rũ của một mỹ phụ lúc ở Hiệp Lê Mật Cung, đã tàn phai sau cuộc đụng độ với Văn Từ Lăng. Bà quét tia nhìn lạnh lùng bọn người bị trúng độc với chiếc mắt còn sót lại, đoạn cất tiếng cười ghê rợn:

- Hừ! Bọn ngươi dù có bản lĩnh thông thiên đạt địa đi nữa, cũng không thể thoát khỏi tay của ta hôm nay!

Văn Từ Lăng liền nghiêng rằng:

- Hôm nay tại hạ cũng sẽ cùng bà quyết liều một trận sinh tử!

U Minh Giáo Chủ bật cười lên sáng sặc:

- Hà hà! Các ngươi đã mất hẳn bản năng chiến đấu rồi, một khi Thi Độc đã thấm vào cơ thể, nếu càng vận dụng công lực, sự nhiễm độc lại càng gia tăng nhanh chóng!

Từ Lăng liếc mắt nhìn lại, quả nhiên đồng bọn của chàng, tất cả đều mặt mũi tái nhợt, thần sắc hoang mang, cố gắng gượng để khỏi té nhào, trong bọn có Bồ Tâm Sư Thái vì chịu đựng không kham, đã ngồi phịch xuống mặt đất.

Trong khoảnh khắc, bọn người nhiễm độc, kẻ trước người sau, lần lượt té phịch xuống đất, duy chỉ có Từ Lăng vẫn bình an tươi tỉnh.

Nét mặt trở nên hòa dịu hơn, U Minh Giáo Chủ nhìn Từ Lăng ôn tồn thốt:

- Văn tiểu tử! Nhà ngươi đã nom rõ chứ, bọn già kia bị độc tố thâm nhiễm quá nặng, giờ châu Diêm chúa đã gần kề. Mặc dù được sự hỗ trợ của những công phu học được trong Mai Châu Bửu Lục, nhưng nhà ngươi chắc không duy trì được bao lâu đâu! Giờ đây, chỉ có nhà ngươi đặc cách được ưu đãi. Bốn tòa chữa lại một sanh lộ, nếu nhà ngươi chấp nhận điều kiện của bốn tòa đưa ra ...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Trận Chiến Thư Hùng

Chẳng đợi U Minh Giáo Chủ dứt câu, Văn Từ Lăng nổi giận quát to:

- Lòng dạ ác độc của bà đã gây bao nhiêu cảnh đau thương tang tóc, tại hạ cũng e rằng bà sẽ không sống sót để thoát khỏi dãy Hắc Lang Sơn này.

U Minh Giáo Chủ ngắt lời:

- Nếu nhà ngươi không muốn thể xác của mình tan biến thành một vùng nước đen ngòm và hôi tanh, vì sự ngấm thấu đúng lúc của Thi Độc, bốn tòa đề nghị hiện giờ nhà ngươi nên lập tức cùng con liễu đầu Giang Thu Lăng thành hôn ngay.

Từ Lăng tỏ vẻ kinh ngạc:

- Tại sao lão Nhất Thốc Dã Tẩu và bà lại có ý định kỳ quặc như thế? Sự kết hợp của đôi nam nữ, đâu phải do một sự cưỡng bách hay một mệnh lệnh mà thành tựu được! Tại hạ muốn hỏi bà, mưu đồ ấy đối với bà có sự lợi ích gì, trong khi ấy, trước tiên bà đã dùng Mê Hồn Dược làm cho lão Nhất Thốc Dã Tẩu mất cả lý trí để cưỡng bức và xúi giục tại hạ làm điều bất chánh?

U Minh Giáo Chủ bật cười to:

- Hà hà! Đã đến giờ mà bọn nhà người sắp đi châu Diêm chúa, bọn tòa cũng không cần giữ bí mật nữa để làm gì. Bọn tòa quan tâm vào sự kết hợp của hai người, lẽ đương nhiên là vì sự lợi ích của cá nhân bọn tòa mà thôi!

U Minh Giáo Chủ đưa tia nhìn đầy vẻ âm hiểm của chiếc mắt còn lại về phía Từ Lăng, đoạn gằn giọng tiếp:

- Dù sao đi nữa nhà người không thể nào thoát khỏi cái chết một khi đã nhiễm phải Thi Độc của bọn tòa. Nếu chấp nhận điều kiện của bọn tòa đưa ra thì nhà người sẽ có lợi, là cùng Tâm Mỹ và Thu Lăng tìm một nơi sơn thanh thủy tú để an hưởng một cuộc đời hạnh phúc, còn hơn là trong giây lát nữa thể xác sẽ tan biến thành vùng nước đen ngòm.

- Nhưng còn sự lợi ích của bà?

U Minh Giáo Chủ chậm rãi tiếp:

- Từ bao nhiêu năm nay, bọn tòa cho rằng võ công của mình đã đạt được đến mức vô địch khắp chốn võ lâm không còn một tay đối thủ. Nào ngờ, sau khi cùng người giao đấu một trận nơi Hiệp Lê Mật Cung, bọn tòa mới phát giác ra rằng, sự học hỏi của bọn tòa vẫn chưa đầy đủ ... Theo bọn tòa được biết thì Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng hai người tiền tàng sẵn trong thể xác một sinh lực thiên phú thâm hậu, thêm vào đó hai ả lại có một cơ thể thuộc về Nguyên Âm. Nếu cùng hai nàng trình nữ ấy có sự giao tiếp về nhục thể sau một giờ, thì thể xác của nhà người sẽ có sự thay đổi lớn, Đan Điền không kiên cố nữa, và ngươn khí sẽ tiêu hao ...

Sự hồ thẹn làm Từ Lăng đỏ ửng cả mặt, chàng gằn giọng:

- Và bà sẽ lợi dụng lúc đó để hấp thụ tất cả công lực của tại hạ đấy ư?

U Minh Giáo Chủ khoái trá cười lên sảng sặc:

- Người nhận định rất đúng. Và ... khắp chốn giang hồ sẽ không còn một cao thủ nào có thể chống cự nổi với công lực cái thể của bọn tòa ... Ngồi bá chủ độc tôn ở chốn võ lâm sẽ mãi mãi do bọn tòa nắm giữ.

Từ Lăng nổi giận quát to:

- Bà quả thật là một ác phụ! Dù sao, bà cũng nên nghĩ lại, Tâm Mỹ và Thu Lăng là hai nữ đệ tử duy nhất của bà kia mà!

U Minh Giáo Chủ cười chua chát:

- Hừ! Mẹ của chúng đành tâm cướp lấy tình nhân của bọn tòa, để cho bọn tòa phải ôm một mối hận nghìn đời, thì còn tình với nghĩa gì mà hồng đề cập đến!

Văn Từ Lăng nghiêm nét mặt thốt:

- Rõ ràng chính bà đã tự thú nhận vụ gây nên sóng gió, để đến nỗi mối tình trong sạch giữa sư phụ ta và Túy Tâm Tiên Từ phải đổ vỡ, để bà ta phải ôm mối hận xuống chốn cửu tuyền!

- Ô! Thế ra người là đồ đệ của Văn Tín Hùng ... đấy à?

Từ Lăng nghiêng răng tiếp:

- Văn nỗ dán thân vào chốn giang hồ, mục đích duy nhất là tìm cho ra thủ phạm của vụ ám sát đã man hơn bảy chục mạng người ở Văn Gia Bảo hồi năm năm về trước, và hôm nay đã biết được, vụ ám sát ấy đối với U Minh Giáo có một sự dính líu chặt chẽ ...

Chàng khẽ liếc nhìn thần sắc của U Minh Giáo Chủ, đoạn trầm giọng tiếp:

- Hừ! Bà chắc có lẽ hiểu rõ mười mấy tên hung thủ mình vận áo tím, mặt che khăn là ai rồi ... và kẻ đã nhấn tâm xuống tay đòi vị trí của lưỡi đao kiếm, để giết chết một đời tài hoa của Túy Tâm Tiên Từ!

U Minh Giáo Chủ bật cười lên hăng hắc:

- Cho rằng nhà người đã tìm ra thủ phạm, vậy nhà người có thái độ gì?

Từ Lăng nghiêm sắc mặt:

- Giết người tức nhiên phải đền mạng, ấy là luật xưa nay của tạo hóa.

U Minh Giáo Chủ ngạo nghễ cười to:

- Những sự kiện trên, đối với bọn tòa không dính líu gì cả, cho rằng có liên quan đi nữa, cái chết của nhà người đã bị cầm chắc trong tay của bà, liệu nhà người còn bao nhiêu hơi sức mà hồng nói đến việc chống đối và báo thù!

Mãi lo đầu lý, nên Từ Lăng khuấy quên đi sự đe dọa trầm trọng của Thi Độc ... Ngoảnh mặt nhìn lại, đồng bọn của chàng đều bị độc tố thâm nhập quá

nặng, sắc diện của họ đều tái nhợt, khí lực đã mỏi mòn kiệt quệ. Nhờ ở công lực của họ đã luyện đến bậc thượng thừa, nên họ vẫn còn sử dụng được môn khí Quy Nguyên, để khỏi ngã gục xuống ... Hiện trạng của họ là còn cá trên thớt của U Minh Giáo Chủ ...

Riêng về phần chàng, âm thầm vận thủ nội công, một nguồn sinh lực dồi dào vẫn còn vận chuyển rất mạnh trong huyết quản.

Theo lời của U Minh Giáo Chủ, sự chịu đựng của chàng nhờ ở những môn tuyệt học luyện được ở Mai Châu Bửu Lục, nên thời gian kiệt quệ, duy trì lâu hơn mọi người.

Có đúng như vậy không?

Chàng tự trả lời thầm và bác bỏ biện luận ấy, vì đã bao lần bị trúng độc, chàng từng ném qua bao lần kinh nghiệm ... Hay là ... rất có thể ... môn thần được Vạn Niên Kim Lý có tác dụng với sự nhiễm Thi Độc những lần kế tiếp?

Dù sao đi nữa, với một tinh lực dồi dào đang vận chuyển cực mạnh trong huyết quản, giúp cho chàng một lòng tự tin vô biên.

Một quý kẻ tuyệt diệu đột nhiên lòe qua khối óc thông minh của chàng trai trẻ.

"Ừ nhỉ ... còn gì bằng tương kế tựu kế."

Quyết định xong, chàng Từ Lăng bèn âm thầm tiết chế nội lực xuống vài phần, thần sắc của chàng đột nhiên biến đổi, sắc diện sút giảm một cách rõ rệt.

Thoạt nom thấy sự suy kém của Từ Lăng qua thần sắc của chàng thỉnh linh biến đổi, U Minh Giáo Chủ đắc chí cười lên khanh khách:

- Hà ... Hà ... Bồn tòan ngỡ đâu rằng cơ thể của nhà ngươi được đúc bằng đồng sắt, vĩnh viễn không bị Thi Độc thấm nhiễm, thì ra nhà ngươi bất quá chỉ duy trì dai dẳng một chút thể thôi! Dù rằng nhà ngươi không chấp nhận điều kiện của bồn tòan đưa ra, thì sau khi giam giữ nhà ngươi trong hắc động, kết quả là ba ngày sau nguyên khí của nhà ngươi cũng tiêu hao giống như cùng hai a tiếp xúc nhục thể, nhưng có một điều hơi phiền phức hơn là bồn tòan phải phí mất đi một thời gian, về công cuộc bài trừ độc tố đã tiềm tàng trong cơ thể nhà ngươi khá lâu. Và lại, với biện pháp ấy nhà ngươi sẽ chịu một hình phạt đau đớn nhiều hơn!

Từ Lăng giả ý ưng thuận sau khi suy nghĩ giây lâu, chàng dịu giọng:

- Thể hiện giờ hai nàng ở đâu! Phiền bà hãy cho người dẫn họ đến đây!

U Minh Giáo Chủ mỉm cười âm hiểm:

- Công việc đâu có đơn giản như ý của nhà ngươi tưởng. Giai đoạn đầu, bồn tòan sẽ đem số Thi Độc đã thấm nhiễm vào trong cơ thể của nhà ngươi hóa giải tiêu đi. Giai đoạn hai, đem nhốt nhà ngươi vào một phòng riêng, dùng thủ thuật điểm xong Ngũ Âm Tuyệt Mạch, đến lúc ấy nhà ngươi mới có quyền cùng hai con liễu đầu kia tận tình hoan lạc, hưởng thụ mây mưa cho thỏa lòng ao ước. Vào lúc đó, bồn tòan còn cần phải thêm vào cơ thể nhà ngươi một loại dụng cụ đặc biệt để tiết chế một phần nào tinh lực, vì bồn tòan còn cần dùng đến nội lực của nhà ngươi cơ mà!

Không dẫn được con thịnh nộ, Từ Lăng cất tiếng quát to:

- Yêu phụ! Lòng dạ của bà đã đạt đến mức tối độc! Bất luận độc tố trong mình có bộc phát đến đâu đi nữa, hôm nay Văn mẫu cũng quyết cùng bà một trận mất còn!

Vừa nói xong, Từ Lăng liền vùng chưởng hùng hổ tấn công. Luồng kinh lực vừa tung ra, được chàng hạn chế đến mức tối thiểu.

Không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm về sự xuất chưởng yếu kém của đối phương, U Minh Giáo Chủ mỉm cười ngạo nghễ:

- Hừ! Nhãi con! Giờ chết đã điểm mà nhà ngươi vẫn chưa thức tỉnh đấy ư?

Vừa cất tiếng nói, bà ta thân nhiên đưa ngũ chỉ nhẹ nhàng phát ra năm đạo chỉ phong.

Mục đích của Giáo Chủ là hấp thụ công lực của Từ Lăng, tự nhiên bà sử dụng môn chỉ phong dụng ý là điểm huyết của đối thủ, chứ không có ý tấn công.

Đồng thời, theo sự phán đoán của Giáo Chủ, là độc tố ngấm thấm vào người Từ Lăng đã đến hồi bộc phát, muốn chế phục đối phương là việc dễ như trở bàn tay, cho nên chiêu thức của bà đưa ra chỉ dụng có bốn hoặc năm phần công lực mà thôi.

Thấy địch thủ đã lọt vào quý kẻ, với một thể võ cực nhanh, Văn Từ Lăng vươn mình tận dụng tất cả nội lực phóng ra một lượt ba chiêu.

Hai chiêu Xích Quỷ Thần Công và Huyền Ngao Thần Công được chàng ào ạt phóng ra trước, chiêu Đan Chi Thần Thông nhắm chiếc mắt còn lại của bà ta đâm thẳng vút tới ...

Không ngờ địch thủ đã bị trọng thương xuất chiêu một cách quá ư khủng khiếp, U Minh Giáo Chủ cuống cuống lên, bà hấp tấp đưa song chưởng vội vã chống đỡ, một mặt phải lộn ngược bốn năm vòng, mới thoát được ngọn đòn chí mạng của đối thủ.

Mặc dù thoát hiểm, nhưng ... Đan Chi Thần Thông của Từ Lăng lại ghi thêm vào mặt của U Minh Giáo Chủ một vết thương sâu đậm. Chiếc mũi dọc dừa

của Giáo Chủ trong chớp mắt theo đà chỉ phong bay mất, để lại trên gương mặt của bà ta một lỗ thủng sâu hoắm ...

máu từ lỗ rỗng trào vọt ra. Với gương mặt tàn phế, trông Giáo Chủ hiện giờ khác nào một con quỷ cái hiện hình.

Con tức giận của U Minh Giáo Chủ hiện giờ đã lên đến tột độ, bà gầm lên như con hổ đói, lăn xả vào người Từ Lăng.

Mặc dù mình mang trọng thương, nhưng ... thực sự mà luận, công lực của U Minh Giáo Chủ vẫn còn hơn hẳn Từ Lăng, thêm vào đấy thân hình của bà đã luyện thành như sắt thép, chiêu thức của Từ Lăng mặc dù lợi hại nhưng không làm gì nổi thân thể cứng như thép nguội ấy, nếu đầu mặt giao đầu, chàng chắc chắn thảm bại nếu trận chiến cứ tiếp tục kéo dài.

Nhìn lại đồng bọn, sự lâm độc của họ càng lúc càng trầm trọng hơn, họ làm gì giúp chàng được nữa, trong khi bọn thuộc hạ của U Minh Giáo Chủ đang chực chờ sẵn một bên, nếu được lệnh, họ sẽ lập tức nhảy vào vòng chiến.

Vết thương trên mặt của U Minh Giáo Chủ không làm cho bà ta nao núng, ngược lại càng làm cho bà hung tợn, dũng mãnh hơn.

Kể giả trúng độc của chàng hiện giờ không còn sử dụng được nữa. Chàng chỉ còn phương pháp là tận dụng tất cả khả năng ra nghênh đỡ những đòn ác liệt của đối phương ...

Một tia sáng lại lóe vào khối óc thông minh của chàng trai trẻ. Mặc dù có một thân hình cứng như sắt thép, nhưng chàng biết chắc những bộ phận ở đầu và chân của Giáo Chủ không được cứng rắn cho lắm ...

Sau hai lần bị thương nơi đầu, U Minh Giáo Chủ đã đề tâm đề phòng cho nên mấy phen chàng định tấn công vào những bộ phận nơi đầu, nhưng ... đã được bà ta phòng ngừa che đầy một cách kỹ lưỡng.

Lần này ... sau giây phút tính toán thật kỹ ... Từ Lăng bèn dốc hết mười hai phần công lực ra quét thẳng vào đầu của U Minh Giáo Chủ hai chiêu cực kỳ dũng mãnh.

Không dám chần chừ, U Minh Giáo Chủ bèn lập tức vận toàn lực đưa song chưởng ra đón đỡ.

Chỉ chờ có giây phút sơ hở ấy, Từ Lăng bèn dốc hết nội lực còn lại, quét mạnh vào đôi chân của bà ta một chưởng như trời giáng.

Một tiếng rú kinh hồn làm rung chuyển cả tòa thạch động, U Minh Giáo Chủ bị chưởng phong của Từ Lăng quét nhào xuống nền đá quay lăn lông lốc ...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Âm Công Xuất Trận

Nhanh như chớp ... Văn Từ Lăng phóng bồi liên tiếp hai chiêu Đàn Chi Thần Thông.

Khá khen cho công phu của U Minh Giáo Chủ, thật sự đã đạt được đến mức tuyệt vời, mặc dù trúng phải một đòn nơi chân khá đau, ngã lộn nhào đi mấy vòng, nhưng ...

lập tức bà liền tung mình đứng thẳng dậy. Trong khoảnh khắc ấy, sự phòng thủ của bà hơi chần chừ, ngọn Đàn Chi Thần Thông, thừa cơ bay vèo đến, liếm mất chiếc tai hữu và đôi môi chín mọng của bà, mà thời son trẻ đã gây sự thêm khát cho bao anh hùng phong lưu mã thượng.

Không còn ai có thể nhận ra diện mạo của U Minh Giáo Chủ nữa, tóc tai rũ rượi, mặt mũi đã biến hình, và bê bết máu, bà gầm lên như con hổ cái mất mồi, sẵn ngậm máu tươi trào ra nơi miệng, bà vận dụng nội công lên mồm, thổi mạnh vào người Từ Lăng.

Những giọt máu là những mũi tên sắc bén, tua tủa bắn vào người Từ Lăng. Chàng chỉ kịp vận nội lực để đẩy bật những tia máu giết người ấy ra, vừa phải nhảy tạt lẩn tránh, nhưng ... ngọn cước của U Minh Giáo Chủ đã bay vèo đến.

"Bình ...".

Ngọn cước độc hiểm đã trúng thẳng vào ngực Từ Lăng, chàng bị trúng phải một đòn cực mạnh. Như chiếc điều đứt dây, thân hình chàng trai trẻ bay bổng lên không rồi rơi huych xuống mặt đất.

Lúc bấy giờ lão Nhất Thốc Dã Tẩu đã hồi tỉnh dậy, lão ngo ngắc đứng nhìn mọi người, ngo ngắc như vừa tỉnh giấc chiêm bao.

U Minh Giáo Chủ gầm lên như con hổ cái:

- Văn Từ Lăng! Hiện giờ bốn tòa không còn cần đến công lực của nhà ngươi nữa đâu!

Bốn tòa chỉ muốn phân thây ngươi ra làm muôn đoạn, mới hả mối hận chất chứa trong lòng.

Bà hướng về bọn thuộc hạ gào to:

- Bất luận với phương pháp nào, các ngươi hãy vì bốn tòa mà diệt trừ tên tiểu tử này ngay tức khắc!

Lệnh vừa truyền ra, một tiếng dạ ran vang lên như sấm. Tất cả bọn người áo xanh bịt mặt, kẻ đao người kiếm nhất tề xông ra, bỏ nhào về phía Từ Lăng.

Nhờ kỹ thuật chiến đấu linh động, và những cơ mưu thần diệu, nên Từ Lăng mới thừa cơ quật được vào đối phương một hai đòn bất ngờ đầy thôi, chứ so về tài nghệ công lực của chàng hãy còn non kém. Nôm thấy bọn U Minh Giáo, sát khí đằng đằng hò hét tiến đến, chàng bất giác cảm thấy hoang mang lo lắng cho số phận mình, chàng âm thầm tự nhủ:

"Mạng ta hôm nay có lẽ đã đến giờ hủy diệt!"

Tánh mạng của Từ Lăng còn trong đường tơ kẽ tóc, thì ... bỗng nhiên ...

Có tiếng mõ giục lên liên hồi ...

Như có một thần lực thúc đẩy, Từ Lăng vụt cảm thấy nội lực đột nhiên phục hồi một cách kỳ lạ. Chàng cất tiếng hét to một tiếng, tung mình nhảy dựng lên, giương chưởng quét mạnh vào bọn người đang đổ ập đến ...

Cảnh hỗn loạn thình lình nổi lên trong gian thạch động nhỏ hẹp, tiếng kêu la thảm thiết của toán người bị thương vì chưởng lực của Từ Lăng hòa lẫn với tiếng mõ thúc giục liên hồi, tạo nên một bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

U Minh Giáo Chủ dường như bị hồi mõ làm rung động, vói gương mặt tàn phế nhầy nhụa, thoát nom ... không thể nhận ra sắc diện của bà, nhưng ... với cử động bối rối, đôi bờ vai rung rung, không tự chủ, cũng hiểu tâm thần bà ta đã dao động dữ dội ...

Bọn thuộc hạ càng thảm hại hơn, hàng ngũ đều rối loạn, tiếng mõ thúc giục làm cho tinh thần chiến đấu của họ tiêu tan mất hết, họ loạng choạng thối lui ...

Thấy tình thế quá bất lợi, U Minh Giáo Chủ bèn cất tiếng hét to:

- Bốn tòa truyền lệnh rút lui!

Được lệnh, toán người áo xanh vội vã theo những địa đạo bí mật nhanh nhẹn tháo lui.

Trong chớp mắt, những kẻ còn khỏe mạnh trong bọn đều rút chạy mất dạng cả.

Tiếng mõ phút chốc cũng ngưng bật ... Thạch động trở về cảnh im lặng hoàn toàn sau một hồi giao tranh ác liệt.

Từ Lăng đưa mắt nhìn quanh, đồng bọn của chàng vẫn ngồi yên chỗ cũ, mắt nhắm nghiền, dường như đang ngồi nhập định. Thi thể của bọn U Minh Giáo nằm la liệt trên nền đá, đây đó một vài tên mang thương nặng đang nằm rên siết.

Trong đồng bọn của chàng hiện giờ còn có mặt thêm bốn vị cao thủ:

Công Dã Vô Vi, Tam Dương Đạo Trưởng, Nguyên Huyền Đạo Trưởng và lão già lùn Nhất Thốc Dã Tẩu. Họ cũng ngồi yên đấy, thần sắc mê mê hoặc hoặc tựa như kẻ mất hồn.

Bỗng nhiên ...

Tiếng mõ lại nổi lên, nhưng ... lần này thanh âm của mõ hiền hòa và êm dịu hơn, làm cho tâm thần của người nghe có cảm giác lâng lâng khoan khoái, tiếng mõ nhịp nhàng như dẫn dắt tâm hồn con người, từ cõi huyền hoặc mộng lung, trở về với cảnh thực tại của cuộc đời ...

Người đầu tiên sức tỉnh là lão Nhất Thốc Dã Tẩu. Lão dụi đôi mắt ngáy ngủ, ngáp một thôi dài, đoạn vươn vai đứng dậy.

Giương đôi mắt đầy vẻ ngờ vực, lão nhìn Từ Lăng ước hỏi:

- Ô! Văn tiểu hiệp! Đây là đâu nhỉ? Phải chăng hiện tại chúng mình đang ở trong Hiệp Lê Mật Cung đấy à?

Văn Từ Lăng nheo mày hỏi vặn lại:

- Lão tiên bối chẳng lẽ đã quên tất cả những sự việc vừa xảy ra đây ư?

Đưa tay vỗ trán, cố moi óc hồi tưởng lại những việc vừa qua, lão già lùn như nhớ sự lại tất cả sự việc. Lão liền giậm chân than dài:

- Hình như lão phu vừa trải qua một cơn ác mộng, mà tất cả sự việc được in sâu vào tiềm thức của lão một cách rất rõ ràng! Ô ... nhỉ! Kỳ quái thật ...!
Lão phu phải tuân theo một cách tuyệt đối mệnh lệnh mà lão phu không thể cưỡng lại được ...

Trong giây lát, Công Dã Vô Vi, Tam Dương Đạo Trưởng cũng lần lượt hồi tỉnh lại.

Từ Lăng liếc nhìn ba người, đoạn cất tiếng gặng hỏi:

- Ba vị có biết những gì đã xảy ra trong mấy tháng nay chứ?

Công Dã Vô Vi đỏ mặt vì hổ thẹn:

- Chúng tôi không biết yêu phụ ấy đã dùng môn thuốc chi, mà sau khi uống vào thần trí của chúng tôi đều mê hoặc, quên đi tất cả ... Đối với bà ta, chúng tôi vụt nảy ra một sự sợ hãi kỳ lạ, chúng tôi không thể cưỡng lại những mệnh lệnh một khi bà ta đã ban ra.

Vẫn Từ Lăng vội ngắt lời:

- Chuyện rất đơn giản, đây là Chu Thần Tán, bọn thuộc hạ của U Minh Giáo đại loại đều bị món Mê Thần Dược ấy khống chế, khác biệt nhau chỉ là sự lạm thuốc hoặc nhiều hoặc ít đấy thôi ...

Thình lình ... có tiếng niệm phật từ phía sau lưng mọi người. Họ giật mình quay lại, hai vị ni cô và một thiếu nữ mình vận bộ võ phục gọn ghẽ màu xanh đã đứng phía sau lưng họ từ bao giờ ...

Tất cả đều mừng rỡ chấp tay vái chào Liên Tâm Sư Thái và Lãnh Tâm Thần Ni hai vị ni cô.

Sau mấy tháng trời xa cách, thoạt nom thấy sắc diện của Mộ Dung Hồng có vẻ tiêu tụy hơn trước, Từ Lăng vụt cảm thấy bồi hồi vô hạn, chàng nhớ sự chuyện xưa mà lòng se thắt lại.

Mộ Dung Hồng lộ vẻ lạnh nhạt, đưa đôi mắt âu sầu trộm liếc nhìn Từ Lăng giây phút, rồi nàng lập tức quay mặt sang chỗ khác cố ngăn chặn ngọn trào lòng rộn rã dâng lên, nhưng đôi ngón lệ bỗng dung lưng trong hai khóe mắt. Nàng khóc, và chỉ có Từ Lăng mới hiểu rõ được lòng nàng.

Liên Tâm Sư Thái quét đôi mắt sáng ngời, quắc nhìn Từ Lăng, đoạn mỉm cười thốt:

- Ô! Văn tiểu hiệp! Bần ni rất hân hạnh gặp lại tiểu hiệp và chư vị đồng đạo!

Quay lại nhìn toán người đang ngồi phệt dưới đất, lão ni cô vội vã tiếp:

- Các vị này đã trúng nhảm Thi Độc quá nặng, cũng may là bần ni có dự bị sẵn Vạn Niên Kim Lý hoàn đơn, bằng không ... trận tai biến này chẳng biết phải tổn thất thêm biết bao là tinh anh của võ lâm.

Nói xong, ni cô liền từ trong lòng rút ra một chiếc bình ngọc trắng đỏ ra năm hoàn thuốc màu xanh lục, trao qua tay Từ Lăng và bảo:

- Phiền Văn tiểu hiệp hãy giúp bần ni cho năm người bị trúng Thi Độc, mỗi người uống một hoàn ...

Từ Lăng nhanh nhẩu vâng dạ, y lệnh thi hành.

Sau khi nuốt xong Vạn Niên Kim Lý hoàn đơn, tức khắc năm vị Chương Môn vụt cảm thấy huyết mạch lưu thông, tinh thần sáng khoái, hiển nhiên là độc tố đã được hóa giải tiêu tan ...

Họ vươn mình đứng dậy, đồng chấp tay vái tạ Liên Tâm Sư Thái. Đây là lần thứ hai, sau mấy ngày được Liên Tâm Sư Thái và Lãnh Tâm Thần Ni cứu họ thoát khỏi Hiệp Lê Mật Cung ...

Phổ Văn Thiên Sư cất tiếng thốt:

- Đồng đạo của chúng tôi có mấy vị bị U Minh Giáo Chủ giam cầm khá lâu và đã uống nhảm Chu Thần Tán của yêu phụ nên mới xảy ra những sự đáng tiếc vừa qua. Chúng tôi đến đây là vì lâm vào quỷ kế của U Minh Giáo Chủ! Bần đạo muốn biết, lương vị sư thái đã đến kịp để cứu thoát chúng tôi, chắc phải có một nguyên do đặc biệt nào thúc đẩy ...?

Liên Tâm Sư Thái khẽ nheo mày, rồi nhớ sự đến chuyện xưa, bà vụt buông tiếng thở dài ...

- Thuở nhỏ ... khắp vùng Hắc Lang Sơn này đã in dấu gót giày của bần ni, và chính nơi đây đã chôn giấu biết bao là kỷ niệm của bần ni suốt thời thơ ấu ...

Như biết mình lỡ lời, lão ni cô vội nói sang vấn đề khác:

- Cho nên tất cả những sự việc xảy ra, dầu đúng vào sự dự đoán của bần ni, thực ra U Minh Giáo Chủ định mượn Huyền Thiên Thiên Tự làm nơi tạm trú, nhưng ... am tự ấy đã bị Tiết Hoa Diễm và lão Nam Cung Minh chiếm lấy mất rồi ... Đến nước cùng đường mặt lộ, bà ta sẽ chạy về Từ Vong Động, vì từ đây về đó rất gần ...

Từ Lăng vội cải chính ngay:

- Nhưng ... theo tại hạ được biết thì ... Từ Vong Động được bọn thuộc hạ đóng kín sau khi mai táng xong Ngũ Độc Thần Quân theo lời căn dặn của lệnh ái của Động Chủ là Ngũ Độc Công Chúa Hoa Trung Tử ...

Liên Tâm Sư Thái gật đầu tiếp:

- Chuyện ấy ... bản ni có nghe qua, nhưng còn một việc này mà ít người được biết là, Từ Vong Động còn có một đường ăn thông ra ngoài ... chính trong tận cùng của động phủ còn bị giam giữ một số rất đông độc xà và độc thú ... Sau khi vào chiếm Từ Vong Động, Ngũ Độc Thần Quân đã phát giác ra số độc thú ấy, nhưng không dám đá động đến chúng ... Bản ni chỉ sợ là đến mức cùng đường, U Minh Giáo Chủ sẽ không ngần ngại mà thả chúng ra, tức nhiên vùng Hắc Lang Sơn này cho đến những vùng lân cận đều mang lấy đại họa ...

Lời trần thuật của lão ni cô làm cho Từ Lăng vụt nhớ sự lại, lúc tìm Giang Thu Lăng, chàng và lão Nhất Thốc Dã Tẩu đã phát giác ra một cửa động hình chiếc đầu lâu ... Ồ ...! Có lẽ nơi đây là cửa hang bí mật cũng nên ...

Tạm ngưng giây lâu, Liên Tâm Sư Thái lại chậm rãi tiếp:

- Từ Vong Động, dựa vào độc khí sẵn có, thêm vào đấy, động phủ cực kỳ kiên cố, nếu U Minh Giáo Chủ chạy vào trong ấy, đóng cửa cố thủ, chúng mình sẽ không có phương pháp nào diệt trừ bà ta nổi được ... Thực ra chính bản ni đã cố ý tiết lộ sự bí mật của chúng mình về cách liên lạc dùng ám hiệu treo nhánh tùng nơi cửa ... U Minh Giáo Chủ có ngờ đâu đã làm quỷ kế của bản ni, cố ý gài bẫy bọn mình vì vùng Hắc Lang Sơn này đâu có động phủ nào có địa thế hiểm trở hơn nhưng gặp phải tay bản ni đã quen thuộc địa thế thì mặc dù gài bẫy bằng cách treo nhánh tùng nơi cửa, cho chúng mình lọt vào sào huyệt của chúng nó, khác nào chúng tự rước họa vào thân.

Văn Từ Lăng nheo mắt thốt:

- Lão sư thái có biết đâu rằng cũng vì phương pháp ấy, mà bọn chúng mình, thiếu chút nữa đã mang hại dưới tay ác nghiệt của bọn U Minh Giáo rồi!

Liên Tâm Sư Thái bật cười xòa:

- Chuyện xảy ra quá nhanh, chính bản ni cũng không ngờ thế, nhưng "Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân", chính nhờ tài nghệ xuất chúng của Văn tiểu hiệp mà U Minh Giáo Chủ suýt mất mạng và bỏ chạy như chuột chạy sợ mèo hay sao ...?

Từ Lăng đỏ bừng cả mặt:

- Lão sư thái đã khen tặng quá lời ...!

Liên Tâm Sư Thái liền nghiêm nét mặt tiếp:

- Trong khu vực Hắc Lang Sơn này, những địa điểm hiểm trở không phải là ít, nhưng ...

chỉ có địa thế Thủy Vân Động là bản ni am hiểu nhất, cho nên ... U Minh Giáo Chủ chạy trốn vào đây cũng là một điều may mắn cho chúng mình ...!

Ni cô liếc nhìn Từ Lăng mỉm cười tiếp:

- Không phải bản ni đã khen tặng Văn tiểu hiệp quá lời đâu ...! Thực ra trong bọn của chúng mình hiện tại, chỉ có Văn tiểu hiệp là có thể đương đầu với yêu phụ ấy mà thôi, các vị hãy lại đây xem ...!

Nói xong bà liền mượn lưới trường kiếm vạch xuống mặt đất, một bản đồ sơ lược, rồi giải thích:

- Địa thế của Thủy Vân Động mặc dù hiểm hóc, nhưng ... đơn giản nhỏ hẹp hơn Hiệp Lê Mật Cung của U Minh Giáo nhiều ... Phàm tất cả sào huyệt nào của bọn tà đạo cũng đều có một cửa ngõ cứu cấp riêng để phòng khi tai biến, đây là một ngõ bí mật ăn thông ra phía sau dãy núi ... U Minh Giáo Chủ và bọn dư đảng thế nào cũng do ngã này để chạy về Từ Vong Động, vậy phiền Văn tiểu hiệp hãy lãnh nhiệm vụ canh chừng nơi đây ...!

Đưa mắt liếc nhìn Mộ Dung Hồng tự nãy giờ đứng lặng thính phía sau, lão ni cô ôn tồn thốt:

- Hồng nhi ...! Con hãy cùng Văn tiểu hiệp đi cho có bạn!

Liếc nhìn về phía Văn Từ Lăng, bà ôn tồn tiếp:

- Sự sắp đặt của bản ni, Văn tiểu hiệp cảm thấy thích hợp đấy chứ ...?

Văn Từ Lăng nhanh nhẩu đáp:

- Cao kiến của lão sư thái, tại hạ rất lấy làm khâm phục, lẽ đương nhiên tại hạ rất sẵn sàng thi hành đúng theo mệnh lệnh.

Không hiểu hữu ý hay vô tình, Liên Tâm Sư Thái lại trùng hợp vào ý thích của Mộ Dung Hồng, mặc dù ngoài mặt, nàng vẫn cố tỏ vẻ điềm nhiên và lạnh nhạt.

Từ Lăng thành khẩn nhìn Mộ Dung Hồng ôn tồn thốt:

- Tại hạ được sự trợ giúp của Mộ Dung cô nương còn gì may mắn cho bằng ...! Mộ Dung cô nương, chúng mình hiện tại nên lập tức khởi hành là vừa!

Mộ Dung Hồng khẽ gật đầu chấp tay bái biệt hai vị lão ni cô, đoạn cung Vãn Từ Lăng song song bước ra khỏi động.

Mắt tiền đưa bóng của hai người trẻ tuổi khuất dạng sau khúc quanh của địa đạo, Liên Tâm Sư Thái bèn hướng về phía các Chưởng Môn thốt:

- Thực ra, công lực của bản ni vẫn còn kém xa tài nghệ siêu việt của U Minh Giáo Chủ, nhưng xét về thực lực của yêu phụ ấy hiện tại, sau khi liên tiếp bị Từ Lăng đánh bại hai trận, tinh thần của bà ta đã sút kém rất nhiều. Và lại nhờ sự liên kết thành một khối của chúng mình, bản ni dám đoán chắc rằng yêu phụ ấy sẽ không dám kéo dài cuộc quyết đấu và nhất định sẽ rút chạy về Từ Vong Động, củng cố lại lực lượng và chờ ngày phục hận. Hiện tại ...

chúng mình nên gấp rút đuổi theo chặn đánh, trước khi chúng có thời giờ tẩu thoát.

Nói xong ... lão ni cô bèn nhanh nhẹn tiến vào một địa đạo gần đấy. Tất cả những vị Chưởng Môn có mặt đều vội vã theo sau.

Trong phút chốc thạch động đã vắng tanh, chỉ còn trơ lại những thi thể nhầy nhụa của bọn U Minh Giáo và tiếng rên khê của bọn người trọng thương đang nằm chờ từ thần đến đốn ...

Đâu đây ... còn vang lại tiếng ni non của những côn trùng tạo thành một bản nhạc ru hồn như tiền đưa linh hồn của những kẻ chiến bại xấu số về bên kia thế giới ...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Giây Phút Sôi Động

Theo lời chỉ dẫn của Liên Tâm Sư Thái, Từ Lăng và Mộ Dung Hồng lần mò theo những địa đạo nhỏ hẹp rẽ về hướng Bắc ...

Đường đi vắng lạnh, thanh âm của tiếng chân hai người vang lên nghe rõ mồn một ...

Bỗng nhiên ...

Có tiếng rên xiết của một thiếu nữ từ trong vách đá khê đưa ra. Thanh âm tuy khê nhưng nghe rất rõ.

Tập trung tất cả thính lực để lắng nghe, Từ Lăng bất giác buột miệng kêu lên:

- Trời ...! Tiếng rên sao nghe quen thuộc quá!

Thấy Từ Lăng vụt đứng dừng lại, Mộ Dung Hồng liền giục:

- Vãn tướng công, thời giờ quá cấp bách, chúng mình nên kịp thời đến địa điểm quyết định. Nếu vì chuyện kém quan trọng mà để phí thời giờ tôi e sẽ bỏ lỡ cơ hội nghìn năm một thuở, chúng sẽ trả lời sao đây một khi vì một lý do không chánh đáng để cho U Minh Giáo Chủ chạy thoát ...?

Mặc cho Mộ Dung Hồng thúc giục, Vãn Từ Lăng vẫn cố chăm chú lắng nghe, đột nhiên chàng hốt hoảng kêu lên:

- Không ...! Không thể được ...! Nàng ... nàng chính là Giang Thu Lăng ...!

Không chậm trễ, chàng lập tức dò theo tiếng rên la bước tới ...

Một cánh cửa đá đột nhiên hiện ra trước mặt chàng, cửa được đóng kín vào trong vách đá, thoạt nom có vẻ cực kỳ kiên cố ...

Chỉ dùng hai chiêu Thực Vật Thần Công, cánh cửa đá đã bị chàng đánh bật tung ra ...

Cửa vừa bật mở, hai tên đại hán lực lưỡng, mình vận thanh y từ trong thạch thất thình lình lao vút ra, tay vung trường kiếm nhắm Từ Lăng và Mộ Dung Hồng đâm xả tới ...

Chỉ trong vòng vài chiêu, hai người trẻ tuổi đã hạ hai tên thuộc hạ của U Minh Giáo một cách dễ dàng.

Nhanh như cắt, Văn Tử Lăng lao mình vào thạch động. Vừa nom thấy cảnh tượng trong thạch thất, tâm can chàng dường như ai xé nát ...

Sau dây song sắt cực kỳ kiên cố, Giang Thu Lăng đang bị treo ngược trên trần thạch động bằng những xích sắt to tướng.

Nàng ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nên sự đau đớn gây cho nàng một phản ứng tự nhiên, buông ra những tiếng rên la thê thảm.

Lòng đau như cắt, Tử Lăng vội vã dùng Thực Vật Thần Công cắt đứt xích sắt và nhanh nhẹn đỡ nàng xuống đất.

Giang Thu Lăng vẫn còn trong trạng thái hôn mê, dường như đã bị trúng nhảm độc được rất nặng ...

Vừa bồi rồi lại đau lòng, Tử Lăng cuồng quát lên. Chàng chưa biết phải làm gì, chỉ một mặt dùng thủ thuật xoa bóp và một mặt lay gọi.

Thái độ và cử chỉ của Tử Lăng làm cho Mộ Dung Hồng đỏ mặt. Nàng hổ thẹn lại ghen tức, mặc dù nàng đã dập tắt ngọn lửa lòng, theo thầy tu niệm từ lâu, nhưng ... cảnh tượng trước mắt, gây cho nàng một ấn tượng hết sức khó chịu. Cố gắng đè nén ngọn trào lòng đang bùng bật dâng lên, nàng cố giữ giọng điềm tĩnh thốt:

- Văn tướng công! Chúng mình hiện tại không có phương pháp nào để giải cứu Giang cô nương ngay tức khắc, và lại ... một nhiệm vụ rất quan trọng còn đang chờ đợi chúng mình ở ngoài động. Tốt hơn là theo lời đề nghị của tôi, nên tạm thời mang nàng ra khỏi nơi đây để tìm phương pháp giải cứu.

Ý kiến của Mộ Dung Hồng rất hợp tình và hợp lý, Văn Tử Lăng liền gật đầu ưng thuận.

Chàng vội vã xốc nàng lên vai, tiếp tục theo địa đạo đã vạch sẵn lúc ban nãy thẳng tiến ...

Sau khi vượt qua hơn bảy chục trượng đường hầm quanh co khúc khuỷu, rốt cuộc hai người đã thoát ra khỏi động ...

Cửa động bí mật nằm giữa hai dãy vách đá sừng sững, chung quanh cỏ dại mọc lên tận ngực, người lạ nếu không để ý chắc không tài nào nhận ra được.

Lúc bấy giờ đêm đã về khuya, vầng trăng vàng vạc, tỏa ánh sáng huyền ảo xuống ngàn cây nội cỏ. Làn gió trong lành của đồi núi làm hai người cảm thấy sáng khoái, sau một thời gian giam mình trong địa đạo chật hẹp.

Đưa tay chỉ tấm vách đá sừng sững trước mặt, Tử Lăng cất tiếng thốt:

- Theo lời căn dặn của Liên Tâm Sư Thái, nơi đây chính là lối thoát thân của U Minh Giáo Chủ. Nếu ... vạn nhất bà ta không thoát bằng lối ấy, thì chúng mình hoài công biết mấy ...!

Chàng nhẹ nhàng đặt Giang Thu Lăng xuống đồng cỏ khô tò vè bồn chồn lo lắng cho số phận của người yêu, chàng tiếp:

- Không hiểu sự chờ đợi của chúng mình có kết quả hay không, nhưng ... đây không phải do sự cầu thả của chúng mình, đáng ngại nhất là số phận của Giang cô nương.

Nói đến đây, chàng đưa mắt nhìn thần sắc của Giang Thu Lăng mà lòng bồn chồn vô hạn ...

Thừa biết thâm ý của Tử Lăng, Mộ Dung Hồng liền chua chát tiếp lời:

- Nếu Văn tướng công không thể chờ đợi được, trong khi nóng lòng muốn giải cứu gấp Giang cô nương thì tùy tiện mang nàng đi là xong ...!

Liếc nhìn Giang Thu Lăng đang nằm hôn mê bất tỉnh trên đồng cỏ khô, Văn Tử Lăng gằn giọng thốt:

- Đứng trước hoàn cảnh khó khăn của tại hạ, chắc cô nương cũng nên thông cảm ít nhiều mới phải. Không kể đến sự liên quan về tình cảm mật thiết với nhau, nếu đứng trước một người bạn đang lâm trọng bệnh, ít ra chúng mình cũng phải có trách nhiệm chạy chữa cho cô ta mới phải đạo làm người chứ ...!

Thình lình trong lúc ... hai người đang cãi lẽ, thì một bóng đen từ trong kẹt đá trước mặt bay xẹt ra như tên bắn ...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tình Trường Ngang Trái

Vừa nom thấy bóng đen bay vút ra, Mộ Dung Hồng định tung mình nhảy đến ngăn đón, Văn Tử Lăng liền nhanh tay níu áo nàng lại, và kê vào tai nàng bảo nhỏ:

- Cô nương hãy khoan động thủ ... người ấy không phải là U Minh Giáo Chủ ... chúng mình nhẫn nại chờ xem ...

Bóng đen chỉ chạy được hơn mười trượng, dường như bị mất sức quá nhiều, bước chân loạng choạng rồi thỉnh thoảng ngã nhào xuống đất. Mặc dù cổ lóp ngóp bò dậy, nhưng ... người ấy chỉ còn đủ sức bò đến dựa mình vào một thân cây cổ thụ gần đấy, lặng yên thờ đốc.

Sau giây phút chờ xem động tĩnh, tuyệt nhiên không thấy kẻ thứ hai, Văn Tử Lăng bèn nhanh nhẹn tung mình nhảy vút đến bên kẻ lạ.

Vừa đến nơi ... sự kinh ngạc làm chàng xúc động mạnh, rồi bất giác buột miệng kêu lên:

- Trời ...! Giang Tâm Mỹ cô nương ...!

Thì ra người đang ngồi dựa vào thân cây, chính là Giang Tâm Mỹ. Nàng hình như đang bị trọng thương, mặt tái mét, mắt nhắm nghiền, Tử Lăng đến kề bên, nàng vẫn không hay biết ...

Không một chút chậm trễ, Tử Lăng lập tức cúi xuống, xốc nàng dậy, phi thân nhảy về chỗ cũ.

Hai chị em được Tử Lăng đặt nằm song song với nhau. Được dịp nhìn thật kỹ, mới nhận thấy hai nàng giống như tạc.

Sau cuộc chạm trán nơi Hồng Phong Cốc động phủ của lão Nam Cung Minh, chính Giang Tâm Mỹ đã bị Đại Thừa Âm Công của Mộ Dung Hồng đuổi chạy, cho nên gặp lại mặt nàng, Mộ Dung Hồng không cảm thấy xa lạ gì mấy.

Và lại nàng còn biết rõ mối giao tình của Tâm Mỹ và Tử Lăng cho nên sự có mặt của tiểu thư họ Giang, càng làm tăng thêm sự đau xót đang nung nấu trong tâm khảm nàng.

Không hiểu do sự ngẫu nhiên hay trùng hợp, mặc dù hai thầy trò của Mộ Dung Hồng quyết từ bỏ cõi trần tục lụy để ngao thủy du sơn, nhưng những hành động của Tử Lăng hình như đều có dính líu mật thiết cuộc hành trình của hai thầy trò nàng. Cho nên ... sau bao lần tai biến xảy ra đều có mặt của sư đồ nàng tham dự. Nhìn thần sắc của Mộ Dung Hồng, Văn Tử Lăng đã đoán ra được đôi phần, chàng ôn tồn thốt:

- Chắc có lẽ cô nương đã biết qua Giang Tâm Mỹ cô nương. Hiện tại nàng hình như đang nhiễm độc nặng, chẳng hay cô nương có ý kiến gì xin chỉ giáo giùm cho.

Mặc dù đối với Giang Tâm Mỹ đã có sẵn thành kiến nhưng Mộ Dung Hồng không thể ngo lơ trước đồng bọn đang lâm nạn, nàng nhanh nhẹn cúi xuống bên tiểu thư họ Giang, đưa mười chỉ ra ... dùng thuật Thôi Cung Quá Huyết chà sát xoa bóp cho nàng.

Giây lâu ... Giang Tâm Mỹ dần dần hồi tỉnh lại.

Thuận tay ... Mộ Dung Hồng lại tiếp tục dùng thủ thuật trên áp dụng cho Giang Thu Lăng.

Nhìn Giang Tâm Mỹ với đôi mắt đầy vẻ xót thương, Văn Tử Lăng ôn tồn hỏi:

- Cô nương đã hồi tỉnh lại đây ư ...? Tại sao lại sa chân vào cạm bẫy của U Minh Giáo Chủ và với sự may mắn nào cô nương lại thoát khỏi được Thủy Vân Động này với sự canh phòng chặt chẽ của bọn chúng ...?

Ngơ ngác nhìn Tử Lăng, Giang Tâm Mỹ rung rung hai hàng lệ, bồi hồi đáp:

- Sau cuộc chia tay nơi Hiệp Lê Sơn, tôi đã có ý định để tránh những phiền toái khổ lụy đang phô bày trước mắt, mà lòng còn vương vấn mãi không tài nào dứt khoát được.

Nói đến đây như xúc động đến tâm sự, hai hàng lệ của nàng lại tuôn trào như mưa xối:

- Trong khi tôi vừa định ly khai vĩnh viễn khỏi dãy Hiệp Lê Sơn, thì ngẫu nhiên trên đường đi lại gặp U Minh Giáo Chủ, và lại mắc vào mưu kế thâm độc của bà ta.

- Thừa biết tâm dạ lang độc của bà ta, tại sao cô nương lại mặc nhiên dấn thân vào đây là nghĩa lý gì ...?

- Từ bao nhiêu năm nay, sau cái chết bi thảm của mẫu thân làm chấn động cả giới giang hồ, sợ có kẻ lạ đến quấy nhiễu nên U Minh Giáo Chủ đã đem di hài của mẫu thân tôi dời nơi khác. Sau khi Hiệp Lê Sơn bị phá hủy tan tành, bà ta định đem bộ di hài ấy hoàn giao cho tôi ... rồi cuộc ... vì quá tin tưởng bà ta nên tôi mới sa chân vào cạm bẫy.

- Còn Giang Thu Lăng cô nương ...?

- Cũng vì qua chú trọng đến di hài của mẫu thân, nên hiền muội của tôi cũng giống như tôi, đồng chịu chung một số phận.

Tử Lăng khẽ gạt đầu thốt:

- Ô nhi ...! Sự dự đoán của bà ta quả tài thật ...! Bà ta đã biết trước tại hạ cũng phải đến đây Hắc Lang Sơn này để thừa cơ thi hành độc kế ...!

- Thực ra ... lúc đầu bà ta định giam giữ hai chị em tôi lại để đề phòng Văn tiểu hiệp, nhưng ... sau rốt, không hiểu bà ta nghĩ sao lại hủy bỏ ý định ấy ...!

Từ Lăng ngạc nhiên kêu lên:

- Ô ...! Cô nương bảo sao? Tôi chẳng hiểu câu đề phòng là có nghĩa gì ...?

Nhìn thái độ quá thật thà đến ngờ nghệch của Từ Lăng, Giang Tâm Mỹ bất giác bật cười:

- U Minh Giáo Chủ thừa biết Văn công tử và hai chị em chúng tôi có một mối cảm tình rất sâu đậm, cho nên bà ta định dùng tánh mạng của hai chị em chúng tôi làm vật bảo đảm để đánh đổi với sự an ninh của bà ta hiện tại ... Trong giới võ lâm giang hồ, chỉ có Văn tiểu hiệp là địch thủ đáng ngại nhất, còn tất cả giới cao thủ võ lâm, bà ta xem chẳng ra mùi vị gì cả. Sau này, ý kiến trên được hủy bỏ, và thay thế vào việc dùng chị em tôi làm mồi nhử để bà ta hấp thụ công lực của Văn tiểu hiệp.

Nói đến đây, nàng hồ thẹn đến đỏ ửng cả mặt ...

Văn Từ Lăng cảm khái thở dài:

- Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, hiện tại cuộc diện đã đổi thay, chắc bà ta đâu có ngờ số mạng của bà ta đã sắp chấm dứt rồi.

Giang Tâm Mỹ ngạc nhiên hỏi vặn:

- Văn tiểu hiệp bảo sao ...?

Văn Từ Lăng điềm nhiên đáp:

- Nơi đây là ngõ thoát bí mật của Thủy Vân Động, U Minh Giáo Chủ chắc thế nào cũng do ngã này đào tẩu về Từ Vong Động, và tại hạ chực đón sẵn nơi đây để đưa yêu phụ ấy về châu Diêm chúa ...

Giang Tâm Mỹ vụt nghiêm nét mặt:

- Đã hai lần U Minh Giáo Chủ vì quá cậy tài nên trong một phút sơ hở đã rước lấy thảm bại chua cay. Thành thật mà luận, công lực của bà ta hơn hẳn Văn tiểu hiệp những bội phần ...

Nàng châu mày nhìn Giang Thu Lăng và tiếp:

- Hiện tại hãy nên nghe lời tôi khuyên bảo, tốt hơn hết là tiểu hiệp nên mang hiền muội của tôi lập tức rời chỗ này, tìm một nơi non thanh thủy tú, để tạo một gia đình hạnh phúc yên vui. Những chuyện đã qua, mong Văn tiểu hiệp hãy quên đi là hơn ...

Nàng thành khẩn nhìn thẳng vào mặt Từ Lăng rồi tiếp:

- Tôi ... chỉ ngại ... nếu có một cuộc chạm trán lần thứ ba, Văn tiểu hiệp chắc khó lòng thoát khỏi độc thủ của U Minh Giáo Chủ.

Văn Từ Lăng cương quyết đáp:

- Tại hạ thành thật đa tạ nhĩ ý của Giang cô nương. Nhưng ... vì sự an nguy của trăm họ, tại hạ thề quyết diệt trừ yêu phụ ấy cho kỳ được, dù phải đánh đổi bằng bất cứ giá nào ...

Cái chết đau thương của Túy Tâm Tiên Tử mười bảy năm về trước, và vụ tàn sát dã man bảy mươi hai mạng người trong Văn Gia Bảo, đều do bàn tay ác độc của bà ta nhúng vào ... Mối hận thù giết thác ân sư Văn Bảo Chủ, tại hạ thề quyết phải rửa cho sạch mới nguôi. Còn cô nương ... chẳng lẽ làm ngơ trước kẻ thù gây ra cái chết đau thương của người mẹ ruột mình hay sao?

Vì một phút yếu lòng trước mối tình tha thiết đối với Từ Lăng trong khi quá lo lắng cho số phận của chàng, nên Giang Tâm Mỹ đã suýt quên đi bản phận. Mấy lời tâm huyết của Từ Lăng làm cho nàng đỏ mặt vì hổ thẹn, trầm ngâm giây lâu, nàng thành khẩn thốt:

- Lúc này thừa lúc lộn xộn, tôi may mắn vùng vẫy thoát khỏi gông cùm, nhưng ... vì chưa đi được bao xa, lại bị hai cao thủ bọn U Minh Giáo chặn đánh trọng thương. Hiện tại ...

nhờ sự cứu chữa của hai vị nên sức khỏe đã gần bình phục, nếu Văn tiểu hiệp không chê chút tài hèn sức mọn này, tôi nguyện đem tận lực ra trợ giúp tiểu hiệp một tay để diệt trừ yêu tặc.

Văn Từ Lăng vội xua tay đáp:

- Ô ...! Cô nương vừa mang trọng thương ... không nên quá phí sức mà mang hại. Mặc dù với mớ tài sơ học thiển này, nhưng ... tại hạ tự phụ có thể cùng yêu phụ ấy quyết liều sinh tử một trận ...

Giang Tâm Mỹ vừa định trả lời, thỉnh linh phía sau lưng nàng vang lên một tiếng thở dài ...

Nàng giật mình quay người nhìn lại, thì ra đây là tiếng thờ phào của Giang Thu Lăng vừa hồi tỉnh, sau một giấc mê dài ...

Vừa mở mắt ra, chợt nom thấy Mộ Dung Hồng đang xoa bóp cho mình, nàng ngạc nhiên hỏi:

- Ô ...! Chính cô nương đã giải cứu cho tôi đấy ư ...?

Mộ Dung Hồng mỉm cười đáp:

- Không ... tôi chỉ trợ giúp cô nương bằng cách dùng thủ thuật Thôi Cung Quá Huyệt mà thôi ... chính Văn tiểu hiệp mới là người ra tay giải cứu và mang cô nương ra khỏi Thủy Vân Động.

Giang Thu Lăng vừa lật đặt ngồi nhóm dậy thì Văn Từ Lăng và Giang Tâm Mỹ cũng vừa chạy đến bên nàng:

- Hiền muội ...! Em đã tỉnh lại đấy ư ...?

Giang Tâm Mỹ vừa nghẹn ngào kêu lên vừa chạy đến đỡ nàng dậy.

Không dẫn được con xúc động, Giang Thu Lăng ngã vào Giang Tâm Mỹ cất tiếng khóc òa lên:

- Tỷ tỷ ...! Em đã trót dại, mong chị thứ lỗi cho em ...

Đưa tay vuốt mớ tóc huyền của đứa em gái thân yêu, Giang Tâm Mỹ dịu dàng thốt:

- Hiền muội ...! Em đã làm một việc quá dại khờ, sao em lại âm thầm lặng lẽ bỏ đi ... dù sao đi nữa, chị cũng còn có đủ thông minh để không giẫm lên bước chân lầm lỡ của người đi trước của chúng mình ... Sự đính hôn của em cùng Văn tiểu hiệp rất hợp lý, vì chính ngoại tổ đã đứng ra chủ hôn kia mà ...!

Giang Thu Lăng vội ngắt lời:

- Tỷ tỷ ...! Xin chị đừng nhắc đến nữa ... em là kẻ đến sau, việc thành hôn cùng Văn tiểu hiệp sẽ làm em suốt đời ân hận vì lương tâm cắn rứt mãi, không nguôi ...!

Giang Tâm Mỹ nheo mày thốt:

- Ô kia ...! Cái cô ngu ngốc kia ơi ...! Em chớ quá lo nghĩ mà hao mòn thể xác. Phần chị, tạo hóa đương nhiên sẽ ban cho chị một duyên phận đặc biệt khác ...!

Nàng xoay về phía Mộ Dung Hồng tiếp:

- Có phải đúng như vậy hay không hở chị Mộ Dung Hồng?

Đứng trước cuộc diện lở khóc lở cười ... Mộ Dung Hồng vụt cảm thấy đau nhói nơi tim, nàng đã bị cảnh ngộ éo le xâu xé giày vò quá nhiều rồi, thực ra ... thấy hai chị em yêu thương một chàng mà lòng nàng như muối xát ...

Nàng lắc đầu mỉm cười chua chát:

- Tiểu muội không tiện tham gia ý kiến của hai chị. Thực ra, không ai có thể cưỡng lại định mệnh đã an bài ...!

Giang Thu Lăng gắng gượng đứng dậy, nhìn Từ Lăng bằng đôi mắt đầy vẻ uất hận đau thương, nàng nghẹn ngào thốt:

- Văn tiểu hiệp, việc đã qua xin đừng nhắc nữa. Mặc dù ý kiến của người chị tôi có hay mấy đi nữa, cũng không bằng sự thật, nếu cố che đậy mãi chỉ thêm đau khổ mà thôi ...! Giã biệt tất cả nhé ...!

Nói xong nàng xoay mình định quày quả bước đi ...!

Văn Từ Lăng bèn vội vã bước tới ngăn cản:

- Lăng muội ...! Lăng muội ...! Em quả thật là dại khờ đến nỗi chẳng chịu nghĩ suy cho cận kề. Lúc lâm chung, ngoại tổ phụ căn dặn chúng mình phải diệt cho kỳ được bà La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm để trừ hậu họa ... em đã làm xong chưa nhỉ? Mối cừu thù của mẫu thân, em nhớ làm ơn không nghĩ đến hay sao?

Giang Thu Lăng liền biện bạch:

- Nhưng ai dám bảo rằng em đã quên được mối thù và lời hứa ấy bao giờ?

Văn Từ Lăng mỉm cười chua chát:

- Hừ! Hành động của em hiện tại đã chứng minh cho tấm lòng rồi đấy. Trong lúc tất cả giới võ lâm giang hồ đều hướng một mục đích duy nhất là diệt trừ

yêu phụ U Minh Giáo Chủ, những bằng cớ thiết thực đã chứng minh rằng bà ta là thủ phạm của vụ ám sát Túy Tâm Tiên Tử và cuộc truy kích đang đến hồi quyết liệt, mà em lại nỡ bỏ đi ...? Đứng về cương vị của một người con hiếu thảo, em chẳng thấy hành động ấy là trốn tránh nhiệm vụ một cách hay sao ...? Dựa vào một việc riêng tư còn con, để quên đi trọng trách, em có cảm thấy sự bỏ đi của em có hợp tình hợp lý hay không cái đã ...?

Lời lẽ chánh đáng của Từ Lăng làm cho Giang Thu Lăng ngại ngùng hổ thẹn, hai chân nàng như bị chôn chặt dưới đất. Nàng đứng tần ngần giây lâu, rồi vụt ôm mặt òa lên khóc nức nở:

- Tôi có lỗi với tất cả mọi người ...! Cho đến cả vong linh của mẫu thân và ngoại tổ phụ ...!

Văn Từ Lăng nheo mày ngắt lời:

- Cô nương ...! Đêm đã khuya ...! Nhiệm vụ của chúng mình là canh phòng địch thù, tiếng khóc của cô nương sẽ gây trở ngại không ít ...!

Giang Thu Lăng vội đưa tay lên gạt khô đôi hàng lệ còn đọng trên mi, rồi cất tiếng hỏi:

- U Minh Giáo Chủ chắc sẽ do ngã này tẩu thoát đấy chứ ...?

Mộ Dung Hồng vội xen vào đáp:

- Đây chỉ là suy đoán mà thôi, nhưng ... rất có thể mười phần hết chín là bà ta nhất định phải do ngã này để chạy về Từ Vong Động ...

Với giọng quả quyết, Giang Thu Lăng tiếp lời:

- Nếu yêu phụ ấy quả thật tẩu thoát ngã này, tôi thề sẽ cùng bà ta quyết liều một trận sanh tử ...!

Tiếng của nàng chưa dứt, thỉnh thoảng ... một luồng gió rít từ cửa hang bí mật thổi ra. Tiếp theo đấy là bóng người từ cửa hang bí mật bay xẹt ra như tên bắn ...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Cản Ngăn Cường Địch

Thoạt nhìn khinh công của bóng đen, Mộ Dung Hồng liền thốt:

- Nếu tôi không lầm, thì kẻ này chỉ là tên thuộc hạ liệt vào hạng tầm thường mà thôi, việc tiêu trừ hẳn dành lại cho tiểu muội ...

Nói xong ... nàng liền bắn mình bay vụt theo ...

Tiếng mõ liên hồi vụt lên giữa đêm trường tịch mịch.

Tiếng mõ chỉ hướng về kẻ lạ mà phát ra, cho nên đồng bọn của nàng chẳng có ảnh hưởng gì cả. Giang Tâm Mỹ đã từng nếm qua mùi mõ một lần, cho nên nàng cảm thấy hơi e dè sợ sệt ...

Bóng đen đang lao mình như gió, bỗng nghe tiếng mõ nên cả kinh quay ngoắt lại, phóng mình lộn ngược về phía bọn Từ Lăng, trong khi ấy hẳn ta không ngờ có ba người đang chờ sẵn nơi đây ...

Chỉ một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, Từ Lăng đã quật ngã bóng đen té nhào xuống bãi cỏ.

Nhanh nhẹn phóng mình đến bên tên thuộc hạ U Minh Giáo, Văn Từ Lăng lôi ngược hẳn dậy, điểm mặt hắn ta và quát:

- Nếu muốn yên thân, thì ngươi mau khai rõ những bí mật của Từ Vong Động, và hiện giờ U Minh Giáo Chủ đang trốn tránh nơi đâu ...

Kẻ lạ sợ hãi lắc đầu, nhìn Từ Lăng cất tiếng van lơn:

- Đại hiệp thừa biết quy luật của U Minh Giáo cực kỳ nghiêm khắc và khốc liệt, nếu tiết lộ ra ... dù là một sự bí mật nhỏ nhặt nào, cũng bị kết tội phản bội và đem ra gia hình tức khắc.

Từ Lăng gằn giọng:

- Hừ ... Bộ nhà ngươi muốn ném thử mùi Phân Thi Tán Cốt của Văn mã đấy ư ...?

Tên thuộc hạ U Minh Giáo đầu đón cười gằn:

- Kề hèn này chỉ e lời hăm dọa của đại hiệp không cần thiết nữa rồi ...

Vừa nói xong, hắn nhanh nhẹn cho tay vào lòng rút ra một hoàn thuốc bỏ ngay vào miệng.

Thừa biết hành động cuối cùng của bọn U Minh Giáo, Từ Lăng định nhảy đến cản ngăn ... nhưng ... muộn mất rồi, hoàn thuốc đã được nuốt trôi vào bụng ...!

Sau một cái nhảy dựng lên không, cơ thể hắn lộn ngã nhào xuống mặt đất, toàn thân rung lên bần bật, rồi từ từ co rút lại.

Sự phá hoại tàn khốc của Thi Độc hoàn, Từ Lăng và ba cô thiếu nữ đã từng chứng kiến qua, nên họ đều bất nhẫn xoay mặt sang chỗ khác.

Nhìn vũng nước đen ngòm do cơ thể của tên thuộc hạ U Minh Giáo tan biến ra, mà họ không khỏi bồi hồi xúc động ...

Từ Lăng hướng về phía Mộ Dung Hồng bắn khoản thốt:

- Tại hạ chưa hiểu nổi dụng ý của Liên Tâm Sư Thái, tại sao lại cắt đặt tại hạ phải ngăn đón ngoài động? Nếu muốn chặn đứng đường thoái lui, sư thái hà tất chẳng chọn một hang vách trong động chẳng phải là hữu lý hơn không?

Sau giây phút suy nghĩ, Mộ Dung Hồng liền đáp:

- Dụng ý của Liên Tâm sư bá rất hữu lý lắm đấy chứ ...! Cho rằng đồng bọn của chúng mình có thắng được U Minh Giáo Chủ đi nữa, một khi đào tẩu, tối thiểu bà ta cũng phát động một vài cơ quan để phá hoại và ngăn chặn cuộc truy kích của chúng mình. Thừa cơ hội bà ta sẽ tẩu thoát về Từ Vong Động một cách dễ dàng. Điểm thứ hai là, vạn nhất đồng bọn của chúng mình bị thảm bại hoặc là toàn bọn chẳng may có rủi sa nhảm độc kế hay cơ quan của yêu phụ ấy, thì dù sao cũng còn Văn tiểu hiệp an toàn sống sót ở ngoài động, và tiếp tục công cuộc diệt trừ bọn U Minh Giáo ...

Từ Lăng cảm khái gật đầu:

- Dụng tâm của người thật là chí lý, thực ra ... với tuổi còn non và mớ kinh nghiệm nông cạn của tại hạ làm sao có những ý thức sâu sắc và thận trọng như thế.

Chàng rào mắt nhìn quanh giây lát rồi lại sốt ruột thốt:

- Chúng mình chờ đợi tại đây khá lâu, nếu U Minh Giáo Chủ chẳng do ngã này, mà thoát bằng lối khác, thì chẳng là hoài công biết mấy ...!

Mộ Dung Hồng điềm nhiên đáp:

- Theo ngu ý của tôi thì sự suy đoán của Liên Tâm Sư Thái ít khi lầm lạc. Tôi không được biết rõ lắm nhưng hình như xưa kia ... lúc còn đang độ xuân thì, vùng Hắc Lang Sơn này đã để lại cho bà ta một kỷ niệm đau thương về tình ái. Rồi từ đấy ... vì quá tuổi, hận cho cuộc đời ngang trái, sư thái từ biệt vùng đất thân yêu và bỏ đi thật xa đến tận dãy Ngoại Hoang Sơn để kiến cơ lập nghiệp ... Mặc dù xa cách mấy chục năm dư, nhưng địa thế của Thủy Vân Động này, sư thái am hiểu rõ lắm ... tự nhiên sự cắt đặt của bà ta có lẽ không sai mấy mảy, theo tôi nghĩ, chúng mình nên nhẫn nại chờ xem ...

Nói đến đây, nàng vụt ngưng tiếng, đưa tay kéo Từ Lăng và chỉ về phía trước mặt.

Cách đây không xa, náy ngọn lau thưa thỉnh thoảng không gió mà lay động.

Cả bọn đều nín thở chăm chú lặng nhìn.

Hai bóng đen cao lớn dè dặt bước ra, rồi cẩn thận đứng dừng lại.

Trong giây lát, hai bóng đen khác lại tiếp tục chỉ ra, họ ra hiệu cho nhau rồi lặng lẽ theo dấu hai người trước đi lẫn vào một rậm gần đấy.

Không đợi sự đồng ý của toàn bọn, Mộ Dung Hồng vội nhanh nhẹn rút chiếc mõ ra và khua lên liên hồi.

Nàng thực không ngờ, tiếng mõ đã không gây phản ứng nào, còn làm cho bốn người nổi giận lên, nhắm vào bọn Từ Lăng lao mình phóng vọt tới. Tiếp theo đấy là bốn đạo cuồng phong ào ạt tuôn ra với một số ám khí tủa ra như châu.

Nhanh như cắt với một chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân, Văn Từ Lăng thối ngược tất cả ám khí bay vọt ra và ngăn chặn làn sóng tấn công của địch, và liền tiếp chàng tung ra mấy chiêu Đàn Chi Thần Thông nhắm bọn địch thủ trả đũa.

Dường như biết được ngọn đòn lợi hại của địch nên bốn tên áo xanh bịt mặt khôn lanh né tránh và phân ra làm hai cánh kẹp công Từ Lăng.

Mộ Dung Hồng, Tâm Mỹ và Thu Lăng thấy thế liền nhất tề xông ra nghênh chiến ...

Trận chiến còn đang diễn ra ác liệt, thỉnh thoảng ... từ cửa hang bí mật lại bay vút ra ba tên vận áo xanh khăn che mặt khác.

Một tên trong bọn cất tiếng hô to:

- Giáo Chủ và một toán tinh nhuệ sẽ đến tiếp viện lập tức, các bạn hãy cố giết sạch bọn cường đồ đừng để cho bọn chúng tẩu thoát.

Con giận tức sôi lên, Từ Lăng vừa né xong một đòn hiểm độc của đối phương, liền nhẹ nhàng bắn mình bay vút đến chặn đầu ba tên vừa đến.

Chỉ có hai tên trong bọn xoay ra ứng chiến, còn một tên với vóc dáng thon thon mảnh khảnh điềm nhiên khoanh tay đứng ngoài vòng chiến quan sát trận đấu ...

Chỉ trong vài chiêu, Văn Từ Lăng đã loại hai tên áo xanh bị mặt ra khỏi vòng chiến.

Theo ý nghĩ của Từ Lăng thì tên thứ ba thế nào cũng nhảy vào vòng chiến ... nào ngờ ...

hắn nhanh nhẹn xoay mình và lặng lẽ bắn mình nhắm hướng khác bay vút đi.

Từ Lăng định bỏ mặc hắn quay lại trợ chiến và mục đích trọng yếu của chàng là chờ đợi U Minh Giáo Chủ chạy ra để cùng bà ta thư hùng một trận.

Nhưng ... vóc dáng và thân pháp của người ấy có một vẻ quen quen gây cho chàng một niềm xúc động mạnh. Chàng vội vã bắn mình bay vút theo ...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Thiên Vọng Nan Đào

Trong phút chốc ... kẻ trước người sau đã vượt qua một đoạn đường hơn mười dặm.

Sau khi vượt qua một cụm rừng thưa đến một khoảng đất trống bằng phẳng, bóng đen vụt đứng lại đưa tay kéo miếng the đen che mặt, đoạn cất tiếng cười lên sảng sặc:

- Văn Từ Lăng, nhà ngươi chắc không quên ta chứ?

Thoạt nhìn gương mặt biến dạng của U Minh Giáo Chủ, Văn Từ Lăng bất giác bồi hồi cảm khái. Mắt, mũi, tai môi của bà ta đều biến mất cả chỉ còn lại một gương mặt quỷ quái đáng sợ.

Vụt hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp bà nội Hiệp Lê Mật Cung, nhớ đến gương mặt duyên dáng đẹp đẽ của bà ta mà chàng không khỏi băn khoăn tác dạ.

Chàng chưa kịp trả lời, thì U Minh Giáo Chủ lại nói tiếp:

- Đây là địa điểm lý tưởng nhất để cho chúng ta quyết định một trận chiến đấu công bình ... Hai bên đều không có người trợ chiến, dù cho họ có đến kịp đi nữa, thì trận thư hùng của chúng ta cũng đã đến hồi kết cuộc.

Bà gần giọng rồi tiếp:

- Nhà ngươi hãy nhớ kỹ! Mỗi một vết tàn phá trên gương mặt của bản tọa, nhà ngươi phải trả bằng một giá gấp mười lần mới tương xứng đấy nhé ...!

Đưa mắt nhìn quanh địa thế, Văn Từ Lăng điềm nhiên đáp:

- Đêm nay ... tại địa điểm này, chúng mình quyết định một mất một còn, tức nhiên bà sẽ không còn một lý do gì mà giữ mãi những việc bí mật năm xưa. Chắc chắn rằng bà sẽ vui lòng để trả lời những câu hỏi mà tại hạ đã thắc mắc từ bao nhiêu năm tháng ...!

U Minh Giáo Chủ thần nhiên đáp:

- Được ...! Trong phạm vi hiểu biết của bản tọa, bản tọa nhất định sẽ không ngần ngại trình bày tất cả cho ngươi rõ, để nhà ngươi thỏa mãn trước khi về chầu Diêm chúa.

Văn Từ Lăng gần từng tiếng:

- Chính bà là kẻ chủ mưu của vụ ám sát toàn gia Văn Gia Bảo năm năm về trước phải không ...?

U Minh Giáo Chủ điềm nhiên gạt đầu:

- Phải ...! Chính bốn tòa đấy ...!

Từ Lăng trầm giọng tiếp:

- Hừ ...! Bà đã si loạn một cách mê mẩn ân sư của tại hạ, vì một nguyên do nào thúc đẩy, bà lại nỡ xuống tay hạ sát cả gia đình của người mà chẳng chút đau lòng xót dạ ...?

Vụt nhớ lại chuyện xưa, U Minh Giáo Chủ bất chợt buông tiếng thở dài ...

- Đây là một chuyện vạ bất đắc dĩ, chứ bốn tòa nào đâu có lòng dạ ấy. Sau cái chết của Thanh Quân, đấng đẳng hàng chục năm trời, bốn tòa đã phí biết bao là tâm tư, dùng đủ mọi cách để mua chuộc sự hồi tâm của Văn Tín Hùng ... Nhưng hồi ơi ...! Trái tim sắt đá của chàng tuyệt nhiên không rung động, ngược lại ... sự phản cảm của chàng đối với bốn tòa càng ngày lại càng gia trọng hơn, có lẽ vì chàng đã biết được một sự bí mật ...

- Chắc là cái chết thê thảm của Túy Tâm Tiên Tử chứ gì ...?

- Phải đấy ...! Chàng hiểu rõ được sự giả chết của Thanh Quân, tấm lòng trong trắng của nàng và cho rằng chính bốn tòa đã hãm hại Thanh Quân trong khi nàng chết giả.

Từ Lăng đau đớn trầm giọng:

- Hừ ...! Thế ra bà đã thú nhận là chính bà đã xuống tay hạ sát người em ruột thân yêu của mình rồi kia mà ...!

U Minh Giáo Chủ buồn bã đáp:

- Có thể cho rằng thừa nhận, và cũng có thể là phủ nhận!

Từ Lăng ngạc nhiên kêu lên:

-Ồ ...! Lời nói của bà là có dụng ý gì ...?

U Minh Giáo Chủ thở dài:

- Lúc bấy giờ, vì một phút cuồng vọng, thực ra bốn tòa đã có ý định giết thác Thanh Quân, vì ... chỉ có biện pháp hay nhất là nàng chết đi, bốn tòa có thể hoàn toàn chiếm được trái tim của Văn Tín Hùng, và đây là một cơ hội nghìn năm một thuở ... lẽ đương nhiên bốn tòa đâu có thể bỏ qua ... Nhưng ... trước khi dự định thi hành, thì đã có một kẻ khác ra tay trước mắt rồi ...!

-Ồ ...! Là nhĩ ...! Thế ra bà có biết kẻ nào đã nhúng tay vào việc ấy không ...?

U Minh Giáo Chủ lắc đầu thở dài:

- Chuyện ấy thực khó biết được, nhưng ... theo sự ước đoán của bốn tòa thì chính bọn Chương Môn của Bát Đại Môn Phái đã nhúng tay vào việc ấy ... vì ... khi bốn tòa nghe tin đến nơi, thì tất cả Chương Môn của Bát Đại Môn Phái đã có mặt đầy đủ cả rồi ... và chính họ đã là những người hầu cận không rời nửa bước bên thi thể của Thanh Quân trong những ngày họ lo liệu tang lễ ...

Từ Lăng neho mày suy nghĩ giây lâu, rồi hỏi tiếp:

- Còn những tên hung thủ của Văn Gia Bảo hiện tại lẩn tránh ở đâu ...?

U Minh Giáo Chủ trầm ngâm đáp:

- Toán người ấy, sau trận đụng độ nơi Hiệp Lê Mật Cung, đã thác dưới tay của bọn Liên Tâm Sư Thái cả rồi, và hiện tại chỉ còn có một kẻ chủ mưu, chính là người đang đứng trước mặt của nhà ngươi đây.

Như nhớ đến việc xưa, U Minh Giáo Chủ chậm rãi tiếp:

- Bốn tòa đã yêu cầu Văn Tín Hùng một lần cuối cùng, dù rằng chẳng khứng cùng kẻ xấu số này thành trăm năm phu phụ, tối thiểu cũng đừng kết tội bốn tòa là người giết Thanh Quân. Nhưng chàng đã không thừa nhận sự vô tội của bốn tòa, lại còn tuyên bố sẽ hiệu triệu tất cả giới võ lâm, hiệp lực để đối phó với người mà chàng đã cho rằng đã giết thác đứa em mình. Vì lý do ấy, nên sát khí của bốn tòa mới bùng bùng nổi dậy, trong lúc không dằn được cơn nóng giận, và thảm kịch mới xảy ra đến mức độ không còn thu xếp được nữa.

- Còn di hài của Túy Tâm Tiên Tử hiện tại bà đã đem cất giấu ở đâu ...?

U Minh Giáo Chủ trầm ngâm giây lát rồi tiếp:

- Chữ tình đã làm cho cốt nhục tương tàn, nhưng dù sao đi nữa, Thanh Quân vẫn là em ruột của bốn tòa, cho nên sau khi nàng chết đi, mối tình của bốn tòa và Văn Tín Hùng cũng chết mất từ đây. Hối hận, đau thương đã giã vò bốn tòa chẳng biết bao năm tháng. Sợ có kẻ lạ len đến khuấy phá, cho nên bốn tòa đem bộ cốt hài của nàng cài táng địa điểm mới cũng ở trong mộ huyết cũ, nhưng được dời tiến một trượng năm thước nằm giữa hai hàng tượng đá.

U Minh Giáo Chủ chợt buông tiếng thở dài não ruột, đoạn lạnh nhạt tiếp:

- Lòng của bốn tòa đã bắt đầu nguội lạnh sau cái chết của Văn Tín Hùng, từ đây tất cả những sự việc trên trần này đối với bốn tòa đều trở thành vô nghĩa ... Căm hờn, oán ghét đã nung nấu tâm hồn của bốn tòa thành một con người cực kỳ lạnh nhạt. Bốn tòa muốn trở thành một kẻ độc tôn có một uy quyền có một không hai trong thiên hạ. Mọi mệnh lệnh của bốn tòa phán ra, tất cả phải tuân theo răm rắp, nếu cãi lệnh, bốn tòa sẽ cho giết ngay tức khắc. Nghĩ cũng lạ, bốn tòa thích thú chém giết ngay từ đây. Căm hờn nhân loại ư? Bốn tòa cũng chẳng hiểu, và cũng chẳng cần biết đến nữa. Sự bành trướng mạnh mẽ và uy thế của U Minh Giáo càng ngày càng tăng tiến một cách hết sức mau lẹ, một phần cũng ở công lực của bản thân và sự trợ lực của bà mẹ ruột. Cho đến một ngày, cuộc diện đảo lộn vì sự có mặt của nhà người ở chốn giang hồ ... Giờ đây ... ta đã mất tất cả ... Đưa em gái thân yêu độc nhất trên trần, người tình muốn thuở, cho đến mẫu thân yêu quý của ta. Hừ ...! Hiệp Lê Mật Cung, Tổng Đàn kiên cố nhất của ta đã tan nát và việc quan trọng nhất là dung nhan kiều diễm của ta cũng bị nhà người hủy hoại mất rồi ... Lúc xuân thời ... biết bao bậc hào hoa phong nhã đã quỳ lạy dưới chân ta, chỉ mong ta để mắt xanh đến, nhưng ... ta đã khinh rẻ và xem thường họ, cho đến một ngày ... ngẫu nhiên gặp được Văn Tín Hùng, thì tất cả thể xác lẫn linh hồn ta đều bị chàng thu sạch ...! Hỡi ơi ...! Con tạo quá trớ trêu ... Thanh Quân đã đến trước ta ... và tất cả những tội ác xảy ra đều bắt nguồn từ đây ...

U Minh Giáo Chủ nghiền chặt hai hàm răng kêu lên ken két rồi trầm giọng tiếp:

- Bốn tòa đã trút hết nỗi lòng cho nhà người hiểu rõ, để khỏi thắc mắc trước khi bước sang bên kia thế giới. Giờ đây ... nhà người đã thỏa mãn rồi chứ ...?

Từ Lăng cũng lạnh nhạt thốt:

- Nợ máu lẽ đương nhiên phải trả bằng máu, hôm nay bà nhất định phải thác để đền bù vào những tội ác của bà đã gây ra.

Nói xong, chàng liền vùng chường tấn công ...

Đây là cuộc đụng độ thứ ba, cho nên những ngón đòn bí hiểm của song phương, cả hai đều quen thuộc cả, cho nên những miếng lừa gạt của Từ Lăng không còn tác dụng nữa. Chỉ còn một phương pháp duy nhất là tận dụng tất cả nội lực trong người ra để choáng nhau.

Thành thực mà luận, nội lực tiềm tàng sẵn trong cơ thể của U Minh Giáo Chủ vượt hơn Từ Lăng nhiều bậc. Biết được chỗ yếu của đối phương, bụng bà mừng thầm, kinh lực trong chường tâm bà không ngừng đẩy mạnh ra ào ạt áp đảo Từ Lăng.

Mối thù hận đang nung nấu trong tâm, Từ Lăng không quản ngại chấp nhận một cuộc giao đấu chênh lệch về lực lượng. Chàng chỉ còn thời giờ để đốc cả toàn lực lên song chường đẩy mạnh ra, để ngăn chặn kinh lực khủng khiếp của đối phương không ngừng đè bẹp vào người chàng.

Nhưng ... nếu cứ sử dụng liên tiếp tất cả kinh lực của nội tâm như thế này mãi, để ngăn chống với một kinh lực hùng hậu có thừa của đối phương, thì không bao lâu tâm mạch của chàng sẽ đứt vì kiệt lực ...

Dù sao đi nữa, với một địch thủ hiện tại, tình thế đâu cho phép chàng còn có một biện pháp nào khác ... nếu hờ tay ra là kinh lực của U Minh Giáo Chủ sẽ quật chàng chết ngay tức khắc.

Ác hại thay ... áp lực chường tâm của U Minh Giáo Chủ càng lúc càng tăng, trong khi ấy nội lực của Từ Lăng trong phút chốc đã kiệt dần ...

Bộ tấn của chàng không được vững nữa và đôi chân bắt đầu rung động, đầu choáng váng và mắt chàng hoa lên ... Chàng có cảm giác như có một quả núi sắp sửa đè bẹp xuống.

Tất cả cử chỉ ấy đã lọt vào chiếc mắt sắc bén của U Minh Giáo Chủ, bà âm hiểm mỉm cười rồi tiếp tục gia tăng áp lực vào song chường một cách ráo riết hơn.

Từ Lăng đau đớn nhủ thầm:

"Nếu ta chịu đựng không nổi mà ngã gục xuống thế này chẳng là cô phụ tất cả tấm lòng kỳ thác của giới võ lâm hay sao? Không ...! Không ...! Văn Từ Lăng này không thể chết một cách dễ dàng như thế được ...! Ta phải sống ... sống để phục thù, sống để rửa hận ...!"

Nhưng ... đôi chân của chàng không còn chịu đựng nổi sức ép nghìn cân của kinh lực địch nữa. Giờ ngã gục xuống của chàng sắp điểm, dường như một tòa núi đá sắp sửa đổ ập xuống mình chàng.

Bỗng nhiên ...

Từ đây tiềm thức thông minh thiên phú của chàng, thỉnh thoảng lóe ra một tia hy vọng.

Chàng không ngần ngại nghiêng mạnh hai hàm răng,

"Bụp ...".

Hai chiếc răng nanh bị chàng nghiền mạnh, cắn rơi ra khỏi hàm.

Dựa vào kinh lực của đầu lưỡi, Văn Từ Lăng há mồm ra, bắn mạnh hai chiếc răng, thay thế cho hai viên ám khí bay thẳng vào chiếc mắt còn lại của U Minh Giáo Chủ.

Tuy là một mưu chước đặc biệt của sự liều lĩnh táo bạo, nhưng nếu hai chiếc răng của Văn Từ Lăng trúng ngay đích, chắc chắn là U Minh Giáo Chủ sẽ đui mù tức khắc.

Bị một cảm giác sợ hãi của một viên tượng suốt đời sống trong cảnh mù lòa ám ảnh, nên U Minh Giáo Chủ giật mình nghiêng đầu né tránh, và chỉ có một sơ hở nghìn năm một thuở ấy mà Văn Từ Lăng mới có cơ hội vận dụng toàn lực đẩy mạnh U Minh Giáo Chủ nghiêng hẳn về phía sau, và chàng mới thừa cơ rút được hữu chưởng ra, thuận tay phóng thẳng vào đầu bà ta một đạo chỉ phong thần tốc.

U Minh Giáo Chủ vừa nghiêng đầu né tránh thì một luồng Đàn Chi Thần Thông thứ hai của Từ Lăng lại như điện xẹt, nhắm mắt bà ta lao vút tới.

U Minh Giáo Chủ chỉ kêu lên một tiếng "ối chao ...!" Má bên trái của bà bị chỉ phong xuyên thấu ra sau cổ, máu tươi phun vọt ra như xối ...

Vết thương tuy đau, nhưng không nguy đến tánh mạng, càng làm cho cơn giận của U Minh Giáo Chủ bốc lên tột độ. Bà gầm lên rồi đưa cả mười ngón tay ra, vận cả toàn lực nhắm Từ Lăng vỗ chụp xuống...

Sau khi phí sức quá nhiều vì dốc cả kinh lực ra chống đỡ, lần này khí lực của Từ Lăng đã kiệt hẵn. Chàng không còn một phương pháp nào hơn, đành nhắm mắt chờ đợi thần chết đến rước.

Trong giây phút ấy, tánh mạng chàng như chỉ mảnh treo chuông, thì thành linh ... một bóng đen từ xa bay vút tới, liên tiếp phóng ra một lượt ba chưởng vào người U Minh Giáo Chủ.

Bất thần bị kẻ lạ với công lực cao siêu đột kích, U Minh Giáo Chủ cả kinh thu hồi kinh lực đang phóng ra đàn áp Từ Lăng, hướng về kẻ lạ.

Giật mình quay lại, Từ Lăng vất giác mừng rỡ ứ lên. Thì ra kẻ vừa đến lại là Thái Thượng Giáo Chủ Tiết Hoa Diễm.

Cuộc va chạm dữ dội làm U Minh Giáo Chủ chồn tay bước thối vài bước. Nhận ra Thái Thượng Giáo Chủ liền thở phào và gằn giọng thốt:

- Mẫu thân ...! Mẹ không nên làm thế ...!

Tiết Hoa Diễm chưa chút cười gằn:

- Nghịch nữ ...! Hôm nay ta đến kết liễu cuộc đời tàn bạo của ngươi đây!

U Minh Giáo Chủ điềm nhiên thốt:

- Võ công của con tuy xuất xứ nhờ ở sự truyền thụ của mẹ, nhưng mẹ phải biết rằng hiện tại mẹ không phải là đối thủ của con đâu ...

Tiết Hoa Diễm cười gằn đáp:

- Ngươi nói rất đúng ... nhưng ... hôm nay ta thề quyết sẽ cùng ngươi mất còn một trận.

U Minh Giáo Chủ vội đưa tay chỉ Từ Lăng và gào to:

- Không được ...! Dù sao bốn tòa phải hạ xong tên tiểu tử này, rồi mẹ con mình mới nói chuyện sau!

Tiết Hoa Diễm lạnh nhạt ngắt lời:

- Chớ phí lời vô ích, nghịch nữ ... ngươi phải thác để đền những tội ác mà ngươi đã gây ra.

Nói xong bà liền giương chỉ nhắm đứa con gái của bà phóng thẳng tới ...

U Minh Giáo Chủ nổi nóng gào to:

- Hừ ...! Bốn tòa đã vị nể bà quá nhiều, nếu có xảy ra việc gì, xin đừng oán trách bốn tòa độc ác nhé ...

Nói xong, bà nhanh nhẹn phóng ra một đạo chỉ phong đương đầu nghênh đỡ.

Cuộc ác chiến bắt đầu sôi động kịch liệt.

Đứng khoanh tay ngoài vòng chiến quan sát trận đấu ác liệt của hai mẹ con U Minh Giáo Chủ, Từ Lăng thầm lo ngại cho số phận của bà Tiết Hoa Diễm, dù rằng trước kia đối với chàng, bà là kẻ thù nghịch, nhưng hiện tại bà đã đứng về một hàng ngũ với chàng.

Còn đang phân vân, thì đột nhiên từ tay áo của Tiết Hoa Diễm, một vật trắng nhỏ bay vút về phía chàng. Ngờ là ám khí, chàng đưa tay lên bắt lấy. Nhìn

kỹ lại thì ra đây là hoàn thuốc đen được bọc bằng sáp trắng.

Một ý niệm vụt thoáng qua óc Từ Lăng. Có lẽ đây là hoàn Thi Độc ...

Chưa hiểu Thái Thượng Giáo Chủ có ý định gì, chàng bèn giữ hoàn thuốc nơi tay và chờ đợi.

Cuộc chiến đấu kéo dài và khí thế của Tiết Hoa Diễm xem ra sa sút rõ rệt ...

U Minh Giáo Chủ ngao mạn cười to:

- Nếu mẹ sớm biết tự lượng sức mình, thì nên biết điều tự sát, còn hơn để lát nữa sẽ chết không toàn thây ...

Thái Thượng Giáo Chủ gầm to:

- Nghịch nữ ...! Già này sẽ cho ngươi biến thành một vũng nước đen hôi thúi ... cho mà xem.

Lời nói của bà Tiết Hoa Diễm làm Văn Từ Lăng như sực tỉnh. Thân hình cứng như sắt thép của U Minh Giáo Chủ, với những môn võ công thông thường đâu có phương pháp nào hại nổi bà ta. Bộ phận nơi đầu của bà ta tương đối yếu kém hơn, nhưng đã liên tiếp ba bốn chiêu Đàn Chi Thần Thông rồi, mặc dù bị thương chứ nội lực tiềm tàng trong cơ thể của bà ta vẫn còn nguyên vẹn, và dễ gì tạo nên một cơ hội khác để đánh trúng vào yếu điểm ấy nữa.

Chỉ còn một phương pháp hay nhất là làm sao nhét vào mồm bà ta một viên Thi Độc hoàn, mà Thái Thượng Giáo Chủ đã có ý thức giao cho chàng tự này giờ ...

Như đắc chí, U Minh Giáo Chủ ngao mạn cười lên ha hả:

- Thôi bà mẹ đáng thương của tôi ơi ...! Sự thảm bại đã sắp đến nơi mà bà còn có những lời mơ mộng hảo huyền, tôi chỉ e ngại cho bà ...

Nhanh như chớp ... viên Thi Độc hoàn đã được Văn Từ Lăng bắt thành linh dùng Đàn Chi Thần Thông đẩy vọt vào chiếc mồm không môi của bà, đang vô tình há toác ra để tiếp chuyện, và viên độc được có một sự phá hoại độc nhất vô nhị trên trần ấy đã nhẹ nhàng chui qua cổ họng và chạy tọt vào bụng của bà.

Không phản ứng kịp với hành động quá nhanh ấy, U Minh Giáo Chủ hải hùng giương chiếc mắt còn lại, tuyệt vọng nhìn bà Tiết Hoa Diễm kêu lên:

- Trời hỡi ...! Mẫu thân ...! Mẹ đã giết con ...!

Nói đến đây ... thân hình U Minh Giáo Chủ vụt bắn vọt lên không ... và cũng giống hệt như bao lần mà Từ Lăng đã từng chứng kiến qua cảnh phá hoại khủng khiếp của Thi Độc ... Cơ thể của U Minh Giáo Chủ sau khi rơi xuống mặt đất, gãy lên đanh đạch ... co rút dần lại, và trong giây lát ... tao biến thành một vũng nước hôi thúi ... đen ngòm ...

Nhìn vũng nước trước mặt, Thái Thượng Giáo Chủ Tiết Hoa Diễm ngây người như pho tượng gỗ. Bà tần ngần đứng lặng như một kẻ mất hồn.

Văn Từ Lăng chậm rãi bước đến bên bà, cất tiếng gọi - Lão tiền bối ...!

Chợt nghe tiếng Từ Lăng, bà giật mình quay lại gần giọng gắt to:

- Nhà ngươi sao chưa chịu rời khỏi nơi đây ...? Còn chờ đợi gì nữa ...?

Văn Từ Lăng áp ứng thốt:

- Lão ... lão tiền bối cũng nên rời khỏi vùng này, trời đã gần sáng rồi ...!

Thình lình ...

Thái Thượng Giáo Chủ đột nhiên cất tiếng cười lên sảng sặc:

- Hà ... Hà ...! Ta ...! Ta ... hiện giờ mà còn nghĩ đến việc rời khỏi nơi đây nữa à ...? Hừ ...! Ta đã phụ bạc Giang Nam Hạp, phá hoại cuộc đời của Lãnh Tâm Thần Ni, đối xử không tròn với lão Nam Cung Minh, gây sóng gió cho cuộc đời của nhị nữ Giang Thanh Quân ... và ...

Bà đưa tay chỉ vào vũng nước đen ngòm trước mặt.

- Và đã có lỗi với cả đứa con gái lớn Giang Mỹ Quân này ...

Văn Từ Lăng vội vã cải chính:

- Ô ...! Tất cả tội ác đều do bà ta gây ra cả kia mà ...!

Thái Thượng Giáo Chủ gượng cười chua chát:

- Nhưng ... lỗi ấy tại ta mà ra cả ... Nếu ta chẳng phụ rẫy lão Giang Nam Hạt, chẳng có sự nuông chiều quá đáng Mỹ Quân và ruồng rẫy Thanh Quân, chẳng chú trọng ở tự giáo huấn, để cho Mỹ Quân vì quá được tăng tui mà hư thân mất nết ... thì đâu có xảy ra cố sự như ngày hôm nay ...!

Bà nói xong mấy lời, vừa buông tiếng thở dài, thì ... đột nhiên thân hình bà vụt rung lên, rồi thỉnh thoảng ngã nhào xuống mặt đất ...!

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Mỹ Mãn Kết Cuộc

Văn Tử Lăng cả kinh bước tới đưa tay đỡ bà ta, một mặt cất tiếng lay gọi:

- Lão tiên bối ... Lão tiên bối ... Tại sao thế ...?

Nhưng ... mặt bà ta đã tái mét, chân tay đã lạnh ngắt. Thì ra, bà ta đã tự sát bằng cách tự cắt đứt tâm mạch và đã ngưng thở rồi.

Từ Lăng chợt cảm thấy bàng hoàng, chàng im lặng đứng tần ngần trước thi thể của Tiết Hoa Diễm. Thình lình, từ cánh rừng bên cạnh bỗng bay vụt đến một bóng người. Vừa đặt chân xuống đất, chợt nom thấy Thái Thượng Giáo Chủ nằm sóng sượt dưới mặt đất, kẻ lạ vụt thất thanh kêu to:

- Hoa Diễm ...! Hoa Diễm ...!

Nhưng ... mạch huyết của Tiết Hoa Diễm đã ngưng hẳn từ lâu, và hồn của bà đã phiêu diêu về nơi cực lạc, có còn nghe đâu tiếng gọi của lão Nam Cung Minh.

Phải! Chính người ấy là lão Nam Cung Minh, người tình mà bà Tiết Hoa Diễm suốt đời hoài công đeo đuổi, nhưng ... đến tuổi già nua, gặp nhau và chung sống chẳng bao lâu, bà lại từ già lão tình nhân già, từ già cả cuộc đời tình ái dở dang để bước sang một thế giới khác.

Lão già Nam Cung Minh lòng như dao cắt, đôi hàng lệ tuôn trào trên gương mặt nhăn nheo đượm đầy gió bụi của cuộc đời, lão cúi xốc người tình già nhòm dậy, miệng lầm bầm:

- Hoa Diễm ...! Hoa Diễm ...! Lão phu đã đến chậm một tí thôi ...! Bà sao đại khờ thế ...?

Hồng mắt cả rồi ...!

Văn Tử Lăng vội vã bước đến bên lão già khề gọi:

- Lão tiên bối ...!

Nhưng ... lão già không buồn nhìn Từ Lăng, cũng như không hay biết đang có Từ Lăng một bên. Đột nhiên lão xốc thi thể của Tiết Hoa Diễm lên vai và vội vã phóng mình bay vụt về phía cụm rừng xa, không một lời từ già.

Trong khoảnh khắc, bóng của lão mờ dần sau bức màn đêm dày đặc. Từ cụm rừng xa vọng lại một vài tiếng vạc kêu sương.

Đưa mắt liếc nhìn vùng nước do thi thể của U Minh Giáo Chủ tan biến ra một lần cuối cùng, Văn Tử Lăng lặng lẽ bước chân nặng nề với một tâm hồn mệt nhọc lẫn mờ dò lối, chậm rãi bước ra khỏi rừng ...

Xa xa ... đâu đây ... vang lại tiếng gà rừng tổ họ gáy vang ...

oo Rồi khỏi cụm rừng chưa được bao xa, thì một toán người đông nghẹt từ phía Thủy Vân Động đổ xô đến.

Có đủ mặt cả Bát Đại Chương Môn, Liên Tâm Sư Thái, Lãnh Tâm Thần Ni, Nhất Thốc Dã Tẩu, Thần Mật Khách Đặng Công Huyền, Thu Lăng, Tâm Mỹ, Mộ Dung Hồng và hàng trăm vị võ lâm cao thủ.

Thủy Vân Động đã thanh toán xong. Theo sự hướng dẫn của Mộ Dung Hồng, Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng, họ đổ xô đi tìm Văn Tử Lăng. Gặp nhau ... được tin chàng đã diệt xong U Minh Giáo Chủ, họ chi xiết nổi mừng ...

Theo sự hướng dẫn của Từ Lăng, tất cả đều đến viếng vùng nước của thi thể U Minh Giáo Chủ một lần cuối cùng ...

Nhìn vào vùng nước đánh dấu cho một cuộc đời tàn bạo đã chấm dứt, lòng của tất cả mọi người đều hân hoan vô hạn. Duy chỉ có một người lộ vẻ buồn

túi, ấy là Lãnh Tâm Thần Ni sau khi nghe được tin cái chết của Tiết Hoa Diễm. Nào ai biết được nỗi lòng của bà ...!

Phổ Vân Thiền Sư đại diện cho tất cả mọi người lược thuật cuộc chiến đấu ác liệt nơi Thủy Vân Động cho Từ Lăng nghe.

Cuộc chiến đấu tuy vất vả gay go, đồng bọn chẳng may bị thiệt mất hơn hai chục mạng người, nhưng ... rốt cuộc bọn U Minh Giáo phải thảm bại rút lui, để lại rất nhiều xác chết, trong đó có rất nhiều tên được gọi từ Bắc Chi Phân Đàn sang tiếp viện. Bọn chúng được nhận ra nhờ ở ký hiệu đặc biệt là dây lụa tím thắt ở ngang lưng.

Mặc dù đã thua chạy, nhưng U Minh Giáo Chủ cũng cố gắng mở cho kỳ được cơ quan cuối cùng. Dã tâm của bà ta là muốn chôn sống tất cả giới võ lâm.

Nhờ quen thuộc cả đường lối, dưới sự hướng dẫn của Liên Tâm Sư Thái mà cả bọn được thoát nạn.

Trước khi chia tay, tất cả đồng thanh đề cử Phổ Vân Thiền Sư lãnh trọng trách tu chỉnh Huyền Thiên Thiền Tự, sửa sang Thủy Vân Động và đóng kín Từ Vong Động. Rất phấn khởi với nhiệm vụ ấy, Phổ Vân Thiền Sư dưới sự trợ lực của một nhóm võ lâm cao thủ tình nguyện đứng ra gánh vác việc ấy.

Ho tán thành việc cải táng Túy Tâm Tiên Tử, và hẹn gặp nhau sau ba tháng ở Hiệp Lê Sơn.

oo Ba tháng sau ... trên đỉnh Hiệp Lê Sơn suốt mười bảy năm trường vắng lạnh, lại có một lần tụ họp đông đảo. Con đường từ biên thủy đến suốt dãy Bạch Vân Phong, ngựa xe rộn rịp.

Cái chết của U Minh Giáo Chủ đã được truyền miệng, đồn vang ra khắp chốn, cho nên ...

tất cả hào hán của tam sơn ngũ nhạc, cho đến cả hào kiệt của thủy hán lưỡng lộ đều nô nức đổ xô đến.

Từ tăng đạo cho đến ni cô, từ trẻ măng cho đến đầu râu tóc bạc, tất cả những người đã từng tham gia trận chiến Hiệp Lê Mật Cung và Thủy Vân Động, khỏi phải nói, cũng đều có mặt đầy đủ. Cho đến Nam Bắc Nhị Quái và bọn thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân, họ cũng dẹp bỏ cả những hận thù riêng, để đến đóng góp vào cho thêm phần long trọng.

Chỉ có Lãnh Tâm Thần Ni, bà mượn tiếng mắc bận viễn du, nên không góp mặt. Hiểu được lòng ni cô chẳng, chỉ có lão già Nam Cung Minh, nhưng ... lão Nam Cung Minh đã ôm xác của Tiết Hoa Diễm ra đi mất từ hôm U Minh Giáo Chủ thảm bại ở Thủy Vân Động.

Nào ai hiểu rõ được lão già ấy đi đâu!

Họ rộn rịp tề tựu lại Hiệp Lê Sơn để tổ chức một cuộc đại lễ an táng cho Túy Tâm Tiên Tử.

Cuộc đời thê thảm của nàng, lại được truyền tụng ra một lần nữa.

Và võ lâm lại được thêm một lần cảm thán, tiếc thương cho số kiếp con người tài hoa bạc phận.

Di hài của Văn Tín Hùng được từ Văn gia trang mang đến đồng đặt nằm song song cùng mộ huyết của Túy Tâm Tiên Tử.

Đại lễ an táng được cử hành hết sức trọng thể, sau một tuần nhứt ma chay đàn đám ...

Ngày lẫn đêm ... đèn nến rực trời, kèn trống ồn vang cả một khu rừng núi.

Lễ hạ huyết được cử hành giữa một sáng tinh sương ... bài điệu văn của Văn Từ Lăng làm hàng nghìn người dự táng mũi lòng rơi lệ ...

Trước khi rải nắm đất cuối cùng lên trên quan tài của người xấu số, Văn Từ Lăng bèn hướng về tất cả quan khách nghiêm trang thốt:

- Tất cả những điều bí mật chôn giấu suốt mười bảy năm trời, hiện tại đều được phơi bày ra trước ánh sáng. Kẻ gây ra tội ác đã được trừng phạt xứng đáng, nỗi oan ức của Túy Tâm Tiên Tử cũng được giải bày thỏa mãn, nhưng ... còn một điều bí mật mà đến bây giờ vẫn chưa truy rõ căn nguyên ...

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhao nhao lên ...

Văn Từ Lăng nghiêm giọng tiếp:

- Đây là vụ ám sát hèn nhát đã gây ra cái chết thật sự của Túy Tâm Tiên Tử ...

Chàng đưa mắt rào nhìn đám đông một lượt dò xét, rồi gằn giọng tiếp:

- Trong khi thi hành theo mưu kế của Hiệp Lê Oán Nữ, bà ta đã giả chết bằng cách đâm thanh Túy Tâm Kiếm vào lòng ngực, nhưng ... trong lúc làm lễ mai táng người, có kẻ lại manh tâm dời vị trí của thanh đoản kiếm, làm cho bà ta từ chỗ chết giả, hóa ra chết thật ...

Văn Từ Lăng nghiêm giọng tiếp:

- Trước khi lia dùi, U Minh Giáo Chủ có thú nhận rằng thực ra ... bà ta cũng có ý định ấy ... nhưng ... sau đêm mai táng, khi bà lên vào mộ huyết mở nắp áo quan, thì mới phát hiện ra rằng, có kẻ đã thi hành xong độc kế ấy trước rồi ...!

Toàn quan khách lại ồn ào, sôi động lên dữ dội ...

Từ Lăng trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

- U Minh Giáo Chủ còn quả quyết rằng, chỉ có những bậc võ công thượng thừa, đã canh chừng bên thi hài của Túy Tâm Tiên Tử, trong khi chờ đợi mộ huyết làm xong, đã nhúng tay vào việc ấy chứ không ai khác nữa.

Thình lình ...

Phổ Vân Thiên Sư vệt đám đông bước tới thốt:

- Trong những ngày lo liệu ma chay cho Túy Tâm Tiên Tử, chỉ có Chương Môn của Bát Đại Môn Phái luân phiên canh chừng thi hài của người mà thôi ... Theo dư luận của quần chúng, thì Bát Đại Môn Phái đương nhiên là những kẻ khả nghi của vụ ám sát này ... Vậy ...

theo ý của Văn tiểu hiệp, hình phạt nào tương xứng với hành động ấy?

Hướng về phía Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng, Văn Từ Lăng nghiêm giọng đáp:

- Việc ấy còn tùy ở sự định đoạt hai người con gái của bà ta!

Giang Tâm Mỹ vội đứng lên đưa ý kiến:

- Cuộc đại lễ hôm nay được cử hành hết sức trọng thể, đối với vong linh của mẫu thân chúng tôi, thế là thỏa mãn lắm rồi ...! Cuồng vọng, hận thù! Càng đi sâu vào càng gây thêm tang tóc ...! Nếu thủ phạm biết ăn năn tự hối, dám can đảm đứng trước mộ phần của mẫu thân tôi thú nhận tội lỗi, tôi đề nghị chỉ xin cắt đứt một tay của kẻ đã nhúng vào việc đâm máu ấy là đủ rồi!

Lời nói của nàng vừa dứt, thì thình lình ...

Bồ Tâm Sư Thái, với tấm thân phì nộn, vệt đám đông phục phịch bước ra ...

Bà lặng lẽ bước đến trước phần mộ của Túy Tâm Tiên Tử, với một cử động rất trầm tĩnh, bà điềm nhiên vận dụng Đạo Phong Chương Pháp vào tay tả và đưa tay hữu lên ...

"Soạt ...".

Cánh tay hữu của bà theo đà chương phong đứt lìa rơi phịch xuống trước mộ ...

Trong khi quan chúng đang ngạc nhiên ồn ào lên như vỡ chợ, Bồ Tâm Sư Thái với gương mặt tái xanh, trầm giọng thốt:

- Một lỗi lầm tai hại đã gây nên nguyên do cũng vì tánh hiếu kỳ của bản ni mà gây ra ...

Vào một đêm kia, trông khi bản ni luân phiên vào canh gác thi hài của Túy Tâm Tiên Tử.

Nghe danh sự lợi hại của thanh Túy Tâm Kiếm từ lâu, nhưng chưa từng được chứng kiến, sẵn cơ hội thuận tiện, bản ni bèn rút thanh đoản kiếm ấy từ lồng ngực của Túy Tâm Tiên Tử ra xem. Sau khi ngắm nhìn thỏa mãn, bản ni lặng lẽ cho thanh đoản kiếm ấy vào lồng ngực nàng như cũ. Hành động giết người vì việc làm vô ý thức ấy, theo thời gian chôn giấu suốt mười bảy năm trời ... Mãi đến một hôm, sau khi được đồng bọn kể lại theo lời tường thuật của Văn tiểu hiệp và Giang cô nương, những lời di chúc của Hiệp Lê Oán Nữ viết trên thi hài của nàng, bấy giờ bản ni mới thức tỉnh lại, rằng hành động vô ý thức của mình, đã gây nên một tội lỗi tày trời ... Mấy tháng trời nay, ngày lẫn đêm ... Không lúc nào là bản ni không bị lương tâm giày vò cắn rứt ... Bản ni xin có lời tạ tội với Giang cô nương đã có một đề nghị rất khoan hồng cho kẻ phạm trọng tội. Tiếc đây, bản ni xin có lời cáo biệt cùng chư vị đạo hữu ...!

Nói xong ... Ni cô chẳng kịp đợi một phản ứng gì của tất cả quần chúng, vội vã phi mình bay vụt xuống núi. Trong khoảnh khắc, màu áo nâu sòng của Bồ Tâm Sư Thái đã biến mất sau dãy đồi xa ...

Trước mộ của Túy Tâm Tiên Tử, cánh tay tròn béo của bà ta vẫn còn nằm yên và đang rỉ dòng máu đỏ thẫm ...

oo Ba hôm sau, vào một đêm khuya canh vắng trong một chiếc chòi cất tạm của những toán thợ xây cất phần mộ, Từ Lăng còn ngồi trước chiếc bàn con trên có chong một ngọn đèn dầu leo lét ...

Đêm đã khuya lắm rồi ... nhưng mà chàng vẫn còn ngồi mãi đấy, trên tay một mảnh giấy với dòng chữ dẹt dài mềm mại.

"Lăng ca ...! Hãy yêu thương Giang Thu Lăng ... người em gái yêu quý nhất đời của em, và cầu chúc cho hai người an hưởng hạnh phúc cho đến trăm năm đầu bạc.

Ký tên:

Giang Tâm Mỹ".

Ngày mai ... tất cả công việc đều hoàn tất, công cuộc xây cất phần mộ chỉ còn dọn dẹp là xong. Thợ thuyền sẽ ra về, toán võ lâm giang hồ từ bốn phương đổ đến dự lễ, nay đã rút lui gần hết, chỉ còn một số ít đạo hữu lão thành thân thuộc còn ở lại cùng chàng cho đến ngày mãn cuộc.

Và chàng sẽ ra về ...

Nhưng ... về đâu nhỉ ...?

Chàng tự hỏi thế ... chàng không gia đình, không thân thuộc, chỉ có vị ân sư nay đã chết mất từ lâu ... Giang Tâm Mỹ giao lại cho chàng mảnh giấy và bỏ đi xa rồi, và có thể vĩnh viễn chàng không còn gặp mặt nàng nữa ...

Còn đang bàng hoàng xúc động, thì thình lình ...

Cánh rèm của chiếc chòi vải vạt bật tung ra, lão già Nhất Thốc Dã Tẩu miệng cười hềnh hếch, tay mặt nắm Giang Thu Lăng, tay trái níu chặt Mộ Dung Hồng. Mặc dù hai nàng vì quá hồ thẹn, cố gắng cưỡng lại, nhưng lão cứ sềnh sệch lôi vào.

Theo sau là Hiệp Lê Từ Tẩu, Thần Mật Khách Đặng Công Huyền, Phổ Vân Thiền Sư và có cả những mấy chục vị võ lâm nối đuôi nhau đứng ngoài trại.

Sau câu niệm phật, Phổ Vân Thiền Sư bèn mỉm cười thốt:

- Mai là ngày Huỳnh Đạo Kiết Nhứt, chúng tôi toàn thể sau khi thảo luận xong đã đồng ý chọn địa điểm nơi đây để làm lễ thành hôn cho Văn tiểu hiệp sánh duyên cùng Giang cô nương và Mộ Dung cô nương hai nàng!

Văn Từ Lăng đỏ mặt ấp úng:

- Nhưng ...

Hiệp Lê Từ Tẩu vội xen vào ngắt lời:

- Hiện tại Văn tiểu hiệp không được phép viện lý do để từ chối! Phần Giang cô nương đã được Giang lão chủ làm lễ đính hôn xong rồi. Còn Mộ Dung cô nương đã có một lần côi bỏ tất cả y phục của Văn tiểu hiệp sau khi cậu bị trúng độc tại Hồng Phong Cốc để chữa trị nội thương chí mạng trong lúc cậu ta lâm nguy, có khác nào nàng ta đã bị mất trinh vì cậu ấy từ lúc đó rồi ... Giờ đây chúng tôi đứng ra tác thành hôn lễ, đây là thuận theo lẽ công bằng của tạo hóa kia mà!

Văn Từ Lăng mặt đỏ lên như gấc chín, ầm ừ mãi không nói được lời nào.

Ngoài trại, trên dãy núi hướng phía Đông xa tít, màn đêm đã tan dần. Một ánh sáng chớm nở phản chiếu lên nền trời trong vắt, báo hiệu cho một bình minh tươi đẹp sắp đến.

Trên cụm rừng liễu gần đấy, đoàn chim non riu rít hót vang, hòa nhịp với tiếng đập của con tim của ba trẻ, tạo thành một bản tình ca bất tuyệt ...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tâm Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.